

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FOTOĞRAFÇILAR KULÜBÜ

NADIA
GROZA
DOSYASI

ERCAN
AKBAY

FOTOĞRAFÇILAR KULÜBÜ
NADIA GROZA DOSYASI

ERCAN AKBAY

Hissettim o cinayeti ben...

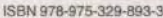
Nadia'nın acısıyla birlikte keskin bir ölüm korkusuna kapıldım. Olayın sabahında, nedensiz bir dürtüyle o apartmana gidip -polis kordonuna rağmen- içeri girmem, üst kata çıkmam ve fotoğrafını çektiğim cesedin canlanır gibi olması... Bütün bunlar tesadüf olamayacak kadar tuhaf. Doktor, bu yaşadıklarımın hepsi makul biçimde açıklanabilmeli, çünkü eğer bir izahı yoksa o zaman durumum daha da vahim.

Caner'in sordugu soru işte bu yüzden beni yere serdi.
Öylesine afallamış olmalıyım ki, adamın mütecessis
gözlerinde betimin benzimin atmış olduğunu gördüm sanki.

"Ben mi çekmişim?" dedim.

"Ne kadar şakacısınız," dedi gülerek. "Muhteşem bir kare! Tebrik ederim sizi. Bu fotoğraf gerçek bir sanat harikası..."

Oğlak Yayınları, Ercan Akbay'ın, bir nefeste okuyacağınız usta gerilimi *Fotoğrafçılar Kulübü Nadia Graza Dosyası*'ni Maceraperest Kitaplar arasında yayımlamaktan gurur duyar.

9 789753 298933

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Macerated
itapla

ERCAN AKBAY

Suçun ardındaki psikolojiye ilişkin gerilim romanlarıyla tanınan yazar 1959'da İstanbul'da doğdu. 1978'de Kadıköy Maarif Koleji'nden mezun olup İ. Ü. İşletme Fakültesi'ne başladığı gün, çalışma hayatına da ilk adımını attı. Turizm ve elektronik sektörlerindeki deneyimlerinin akabinde bir caz kulübü kurdu, sanat ürünleri ve tasarımla ilgili çeşitli işlerde çalıştı.

1996'da ilk kitabı *Kuraldışı Öyküler*'i (Tales of the Weird) ve 1997'de ilk romanı *Erkekler Ağlamaz*'ı (Men Don't Cry) yazdı. Bir polisiye film senaryosu olarak başladığı *Tilki tilki saat kaç?* (What Time Is It, Mr. Wolf?) 2007'de, *Değirmenlere Karşı* (Against Windmills) 2010'da ve *Ten Kokusu* (Scent of Skin) 2012'de yayımlandı.

Fotoğrafçılar Kulübü yazarın altıncı romanıdır.

***Ercan Akbay'ın Maceraperest Kitaplar'daki
Polisierleri:***

Fotoğrafçılar Kulübü

Nadia Groza Dosyası

Fotoğrafçılar Kulübü
Nadia Groza Dosyası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Fotoğrafçılar Kulübü Nadia Groza Dosyası / Ercan Akbay
© Ercan Akbay, 2015
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2015
Sertifika No: 12149

Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli
Kapak tasarımı: M. Deniz Çorbacıoğlu
Dizgi düzeni: Melior 9,5 / 12,5 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
Sertifika No: 12148

Birinci baskı: 2015
ISBN 978 - 975 - 329 - 893 - 3

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları

Genel yayın yönetmeni: Senay Haznedaroğlu
Zambak Sokak 21, Oğlak Binası, 34435 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: info@oglak.com
www.twitter.com/oglakkitap
www.facebook.com/oglakkitap
www.instagram.com/oglakkitap

Fotoğrafçılar Kulübü

Nadia Groza Dosyası

Ercan Akbay

Bu kitap bir kurgudur. İsimler, karakterler ve olaylar bütünüyle yazarın hayal dünyasında yaratılmış olup gerçek olaylara, yerlere ve kişilere olan benzerlikler yalnızca rastlantıdan ibarettir.

YAZARIN NOTU

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Üzerine sis çökmüş karanlık sokaklarda, ince ince serpiştiren kirli yağmurun altında dolanırken hep aynı soruları tekrarlıyordum kendi kendime. Atmam gereken ilk adım ne olmalıydı? Nasıl bir yöntemle yapmalıyım şu sonu belirsiz işi?

Bu zırvaları yalnızca aklımda evirip çevirmekle kalmıyor, kimi zaman yanımdan gelip geçen yabancılara da yüksek sesle konuşurken yakalanıyordum. Ah, evet, deliliğin eşiğine gelmiş bir adam gibi, insanlara manasız gelen birtakım sözcükleri mırıldanıp duruyordum yolda yürürken.

Acaba dertsiz başıma dert mi almıştım? Ne yapmalıydım, nasıl yapmalıydım, bilmiyorum ki...

Aslına bakarsanız, zihnimde kargaşa yaratan bu türden musallat fikirlere ve kasvetli ruh hâlime son vermek üzere makul bir karara çoktan varmıştım. Askıda, sallantıda falan değildim. Ragıp Bedîî'nin evine doğru yola çıkmadan önce o kapkara tünelin ucunda bir ışık görmüştüm ve üstelik çıkışa yakın gibiydim, ancak yine de kendimle ilgili ciddi kuşkularım vardı.

Bir türlü emin olamıyordum, çünkü bir işe başlamanın, o işi bitirmenin yarısı olduğunu bildiği hâlde, hayatında hiçbir işe başlayamamış biri idim ben, Doktor. Mesele buydu.

Ragıp Bedîî'yi bulup ne mi yapacaktım? Merak ettiniz tabii. Ondan edineceğim bilgilerle ihtişamlı bir film öyküsü yazmak vardı aklımda. Destansı bir yapıt... Olağanüstü bir senaryo... Haftalardır bunu planlamaktaydım.

Şaşırdınız, değil mi?

İşte, size sözünü ettiğim bu müthiş esere başlamak üzere o an orada bulunuyordum ve takdiredersiniz ki, kafa kargaşasının neden olduğu kaygılı gerginliğin yanı sıra, anlatılması güç bir sabırsızlık içindeydim. İş bitirdiğimde, hayat defterimde yepyeni, bembeyaz bir sayfa açacaktım, evet, şüpheniz olmasın, yapacaktım bunu.

İsmimi cismimi, yerimi yurdumu, evimi barkımı, eşimi dostumu, yüzümü gözümü ve akla gelebilecek her şeyimi ve beni her dakika utandırmakta olan rezil hayatımın geriye kalan her yanını ve her anını baştan aşağı değiştirecektim.

Ahh, değiştirecektim elbette, başka çarem yoktu, çünkü kırk beş yıllık koca bir ömrü boşa harcamış ve bana verilmiş olan avansı son kuruşuna kadar tüketmişim. Yıllar boyunca yan gelip yatmış, bedavadan yaşamıştım. Kimsenin gözünde bir değerim olmamış, olamamıştı. İşte bu yüzden silip atacaktım geçmişimi.

Ne var ki, hayal ve gerçek arasındaki o ince çizginin üzerinde durup da hangi tarafa meyledeceğini şaşırmış bir insanın ağzından yazılmış tuhaf olayları anlatan bu müthiş eseri, kafamdaki bilgilerle tek başıma yaratmam mümkün değildi.

Tevazu bir yana, size bu açık gerçeği görebilecek kadar akıl sahibi olduğumu da belirtmeliyim. Hayır, ne sinema, ne de yayıncılık sektöründe çalışmışlığım vardı, daha önce herhangi bir filmöyküsü ya da senaryo yazmaya kalkışmamıştım, ama yine de bu alanda ürün vermemiş olmak illaki başarısız olunacağı anlamına gelmez, öyle değil mi? Hiç gelmez.

Kafamdaki bu taslak senaryoyu bir yerlerden yardım alarak da olsa kâğıda dökmeye kalkışmaktaki ana hedefim, istediğim zaman önemli işler yapabileceğimi el âleme kanıtlamaktı. Çok meşhur olduğu hâlde, kimsenin nerede ve nasıl yaşadığını merak dahi etmediği tarihçi Ragıp Be-

diî'nin evini Arnavutköy'ün o kasvetli sokaklarında fellik fellik aramamın nedeni işte buydu.

Osmanlı'nın abartılı övgülerle dolu resmî tarihinin yanında esamisi bile okunmayan tuhaf rivayetlerini, az bilindir efsane ve hurafelerini derleyen bu tarihî roman yazarı bilgiden faydalanmak istememin ikinci nedeniyse, yazacağım senaryonun filme çekilebilme olasılığının bulunmasıydı.

Öyle ya, filmi yapılmayacak bir senaryo, allame-i cihan bir adamın eseri olsa kaç yazar? Hah!

Evinin adresini gizli bir kaynaktan arayıp bulan ve bana iletme inceliğini gösteren arkadaşımın verdiği bilgilere göre, tarihçilerin büyük üstadı Ragıp Bedî, parasız iş yapmak bir yana, para almadan kimseyle sohbet dahi etmiyordu artık. Haklıydı da...

Rahmetli peder şu milletin ne kadar istismarcı olduğunu söyler dururdu da ona kulak asmazdım. "Bunlara elini verirsin, kolunu kurtaramazsın, oğlum" derdi.

Hakikaten de Üstad'ın emsalsiz bilgi hazinesini yıllar boyunca isteyen herkese açmış olması, gazetelere çarşaf çarşaf makaleler yazması ve televizyonlara tarihî konulardaki ilginç görüşlerini sunarak saatler boyunca konferanslar vermesi, kuru şöhretten başka beş kuruş para kazandırmış değildi kendisine.

Bu yüzden, Üstad'a bedeli mukabilinde bir iş teklifi götürmeye karar vermiştim. Mecburdum buna. Düşündüğüm alışveriş için yanıma aldığım nakit ve kafamdaki bütün bu kuruntularla Ragıp Bey'in evini ararken heyecandan içim içime sığmıyordu, zira teklifimi kabul edeceğinden çok da emin değildim.

Zaten hiçbir şeyden emin olamıyorum bu aralar, Doktor.

O kasvetli Pazar akşamı, niyeti iyice bozup yola koyulmuş ve karşıma adres sorabileceğim kimse çıkmayınca da bu eski mahallenin derinliklerine dalmaktan başka çare bulamamış, ahmakıslatanın altında sırılsıklam olmuşum.

Sahilden epeyce içerideki bir sokağın köşesinde bulunan derme çatma kıraathanenin önünde tespih çekip çaylarını yudumlamakta olan bitirimleri saymazsak, etrafta incin top oynamaktaydı o saat. Doğrusunu isterseniz, oradakilere de bir şey sormaya cesaret edemedim ve sokakları tek tek gözden geçirmeyi sürdürdüm.

Tepeye doğru çıkan ana yoldaki bütün dükkânlar da kapalıydı. Ara sokaklarda, kolonilerinden ayrılarak istirahat çekilen gariban sokak köpekleri, kapılardaki havalandırma ızgaralarının üzerlerine uzanmışlar, sessiz sedasız uyukluyorlardı. Onları da pas geçtim korkumdan, neme lazım.

Yarım saatlik zarurî seyyahlığın sonunda Fırın Sokak tabelasını karşımda bulduğuma pek sevindim. Sokağa daldım hemen. Evlerin üzerindeki yalan yanlış numaraları okumaya çabalayarak, sokakta park etmiş külüstür araçlardan güçbela sıyrılıp adres notuna bir kere daha baktım ve gördüm. Evet, yetmiş iki numaralı bina burasıydı. Yarı kâgir, yarı ahşap küçücük bir virane...

Üç katlı evin kapısını korka korka çalarken bir yandan da Ragıp Bedî'yi ikna etmek üzere ona ne söyleyeceğimi planlamaktaydım. Yazmak istediğim önemli eserin bir parçası olarak, tarihin karanlıklarında kalmış efsanelerden faydalanmak istiyordum. Böyle diyecektim.

Evet, haklısınız, kulağa palavra bir konuymuş gibi geliyor bu başlık, ben de farkındayım, yine de ilhamını tarihten alan hafif bir eserin, günümüzün yavan film öykülerine göre daha ilginç olabileceğini düşünüyordum.

Kaldı ki başka ne yazabilirdim?

Polisiye, gizli servis, aksiyon deseniz, bilğim yetmez; aşk deseniz, hem tadına pek varamadığım, hem de deneyimsiz olduğum bir konu sayılır. Komedi deseniz olmaz, trajedi, dram deseniz hepten boşum. Çarem yoktu, sizin anlayacağınız.

Bilgisiyle beni kurtaracak yegâne muhteremin kapısındaki sundurmanın altında bir dakika kadar daha durup düşündükten sonra, çalıştığından pek de emin olamadığım eski tip bakalit zil butonuna bastım. Üst kattan gelen melodili zil sesini hayal meyal de olsa duyabildim.

Aradan bir süre geçti. Tıkırtılar, ayak sesleri ve küfürlü homurtular geldi kulağıma. Sonra kilit tıkırtısı duyuldu, kapı açıldı. Demir kapının eşiğindeki Ragıp Bedîf kısılmış gözlerle beni tepeden tırnağa süzdükten sonra, “Randevusuz gelmeyin buraya dedim yahu! Yüz defa söyledik” diye sitem etti.

Neftî yeşil boyaları kabuk kabuk olup neredeyse tamamen dökülmüş ağır kapının kulpunu tersine çevirerek yüzüme kapatmaya yeltendi. Kapıyı tutup “Bir dakika, Ragıp Bey!” diyerek onu durdurmaya çalıştım. “Randevu alacak bir telefon bulamadım, yani ben...”

Sözlerim ihtiyar adamı daha da kızdırdı sanki. “Uzatma hadi!” diye söylenerek demir kapıyı iki eliyle birden kavrayıp itmeye kalkışınca bütün vücudumla araya girdim. “Valahi doğru söylüyorum” dedim yalvararak. “Sizi temin ederim ki... Telefonunuzu verin, sizi şimdi arayıp randevu...”

Telefonunun olmadığını ve bu aptal cep telefonlarının zaten toplumun saygısızlığını körüklediğini söyleyerek lafı ağzıma tıktı. Her türlü ileri teknoloji ürününü tümünden reddettiğini ve hattâ bunların, alçak teknoloji ürünü olarak kabul edilmesi gerektiğini sayıp dökmesi epeyce uzun sürdü. Kapı aralığında sıkışmış vaziyette beklerken donacaktım neredeyse.

Bu can sıkıcı duruma derman olabileceğini düşünüp “Küçük bir sohbet karşılığında ödeme yapmaya geldim size” dedim bir ümit. “Herhangi biri değilim. Yani bu iş için size bedelini ödemek istiyorum. Ben parasını...”

Tamamlayamadığım bu sözlerim üzerine, yetmiş dört yaşındaki Ragıp Bey’in saçlı sakalı birbirine karışmış, kırık-

şık çehresinde birer yarık gibi duran gözleri faltaşı gibi açıldı. “Para mı dedin?” diye sordu.

Teklifimi tekrarlayınca biraz daha düşündü. “Gel bakalım yukarı” dedi sonra. Geriye doğru bir adım atıp kapıyı ardına kadar açtı.

İşte o anda dünyalar benim oldu, Doktor, yani buna nasıl sevindim bilemezsiniz. Hemen içeri daldım. Üstad’ın tam karşısında dikildim. Kapının hemen arkasındaki giriş holü, iki kişinin kıpırdamadan ancak ayakta durabileceği büyüklükte bir yerdi. İçeri girince, arkamdaki kapıyı kapatmak için beni yan duvara doğru itiştirmek zorunda kaldı.

Bundan on yıl öncesine kadar, gayet makul vücut ölçülerine sahip, esmer, siyah gür saçlı bir adamdı. Televizyondan öyle hatırlıyorum. Şimdiyse kırmızı burnu, iyiden iyiye seyrelmiş bembeyaz saçlarıyla dudaklarındaki çatlak patlak uçuklar birleşince görüntüsü bir hayli korkunçlaşmıştı. Yüzü ve gerdanı kırış kırış olmuş ve elleri dahil, vücudunun görülebilir her yanı şişlerle doluydu.

Çıplak ayaklarına lastik bir parmakarası tokyo giymiş olan Ragıp Bedî, arkasını dönüp de aksak bacağıyla daracık merdivenleri güç bela çıkmaya koyulunca, ben de tıpış tıpış onu izledim. Yekpare bir çalışma odasından oluşan üst kata çıkıp da azıcık nefeslendiğimizde saat sekizi geçmişti. Yapmayı planladığım iş için zaman uygundu ve aslında başka bir mekân da konuya bundan daha elverişli olamazdı.

Odanın ortasında ayakta durup, merdiven çıktığı için ter içinde kalan Üstad’ın, yazı masasını ve üzerinde çalışmakta olduğu evrakı düzenleyip her yana bırakılmış bulaşığı toplayıp temizlediği süre zarfında, etrafıma bakınıp sağı solu inceledim biraz.

Arkadaki pencereler, ikili bir sokak lambasıyla aynı seviyeye denk geldiğinden, çalışma masasının üzerinde duran eski bir masa lambası dışında başka bir ışık kaynağına

gerek duymamıştı bizim paragöz üstat... Lime lime olmuş perdelerden içeri sızan tozlu sokak ışığı, içerideki eşyaların gölgelerini uzatıyor ve evi iyice meşum bir atmosfere büründürüyordu.

Çökmek üzereymiş gibi duran, üç duvarı kaplayan devasa kütüphanedeki ciltler dolusu kitapla beraber eski el yapımı ciltli klasörler insanın aklını karıştıracak kadar kalabalıktı. Odanın tam ortasında, koskocaman eski ahşap bir yazı masası vardı ve üzeri zarflar ve kâğıt tomarlarıyla kaplıydı.

Yine masanın üzerinde duran ve miladını doldurduğu kesin bir Remington daktiloyla birlikte, rengârenk eski dolmakalemlerin yanındaki iki adet billûr mürekkep hokkası dikkat çekici güzellikteydi. Bütün bu bakılmaya doyulmaz eşyaların yanı sıra, içeride tarifi güç bir koku vardı. İspirto-lu gomalak cila ile mobilyaları zalim tahtakurtlarından uzak tutmak amacıyla kullanılan kurutulmuş lavantanın birlikte küflenmesiyle oluşmuş olduğunu tahmin ettiğim bu kesif kokuya, ayakta beklediğim kısa süre içinde bir hayli alıştım.

Sonunda, odayı çalışılabilir bir yer hâline getiren Ragıp Bey, yazı masasının arkasındaki maroken koltuğa kendini atarken, bana da masanın önündeki, üzeri iyice eprimiş bir minderle kaplı küçük sediri işaret etti.

Hemen oracığa çöktüm ve çantadakileri dışarı çıkardım. Üstat adımı, mesleğimi sorduktan ve cevabını aldıktan sonra, “Yemek yedin mi?” dedi sert bir tonda.

“Az önce şuradaki büfede sandviç atıştırdım” dedim. “İsterseniz size de alıp getire...”

Sözümü yine kesti. “Tamam” dedi. “Yok, ben akşamları yemek yemem. Hadi, sor bakalım soracaklarını...”

Bu lafı söyledikten sonra tuhaf tuhaf yüzüme bakmaya başladı. Konuya uyandım o anda. Üstat, az önce sözünü ettiğim paranın gerçekten var olup olmadığını öğrenmek isti-

yordu. Kafamdaki filmin senaryosunu yazmama yardımcı olacak ipucu malzemeye geçmeden önce, çantamdaki kullanılmış zarfa tıktırdığım on adet yüzlüğü çıkartıp kendisine doğru uzattım.

“Sizinle yapmak istediğim bu sohbetin ve bana ayıracağınız değerli zamanın bir bedeli olması gerektiğini düşündüm” dedim. “Lütfen bunu kabul edin...”

Uzattığım desteyi nazlanmaksızın eline alarak göz ucuyla sayıveren Üstad beni aşağılamaya ara verir gibi oldu. “Pekâlâ, hele bir dök eteğindekileri bakayım” dedi.

“İstanbul’un efsanelerinden derlenmiş bir film senaryosu yazmak istiyorum, Ragıp Bey” dedim. “Bunun için geldim size...”

“Hmmm. Ne gibi efsaneler?”

“Sizin tarihî romanlarınızda, hikâye ve makalelerinizde anlattıklarınıza benzer şeyler...”

“Osmanlı dönemindeki tuhaf vakalar yani, bu mu istediğin?”

“Evet, öyle, İstanbul’un efsaneleriyle bağlantılı olarak dünyadaki paralel gelişimler de olmalı” dedim. “Bir yazınızda okumuştum, mesela İstanbul’un dehlizlerini anlatırken Roma’nın yeraltı oluşumlarıyla ilgili rivayetlerden de bahsetmişsiniz.”

Gerçekten de bu türden konularda belki de dünyanın en bilgili kişisiydi Ragıp Bedîî. Dehlizlerin yalnızca yapıma nedenlerini değil, nerelere kadar uzandığını ve hangi sistemlerle birleştiklerinden tutun da, tünellerin inşaat tekniklerine varıncaya kadar her türlü tuhaf bilgiye sahipti, ancak bir türlü konuya girmiyordu.

Ne talep ettiğimi açıklayan örnekler anlatarak kıcımı yırtıyor olmama rağmen ağzını bıçak açmıyordu her nedense. Öylece durup yüzüme bakıyordu.

En sonunda, “Osmanlıdaki hortlaklar, gulyabanîler ve cinler gibi hayalî yaratıklarla ilgili hikâyelerle başlayabi-

liriz mesela” diyerek günler önce almış olduğum notlarımdan birini okudum kendisine. “Acayip, gerçeküstü yaratıklar...”

“Çok beylik bir konu” diye mırıldandı. “Herkesin bildiği hikâyeler... Yine de birkaç tuhaf hadise anlatabilirim.”

“Herkes biliyor mu yani bütün bunları?”

“Yani şimdilerde ecnebi korku filmleri moda oldu ya; herkes zombi işliyor, hayalet yazıp çiziyor, vampir filmi çekiyor.”

“Osmanlı’da böyle şeyler yoktu tabii” dedim. “Vampir, zombi... Bilinen hikâyeler olsun, önemli değil. Bir sonraki seansta, daha az bilinen konuları işleyebiliriz.”

Ne deseydim şimdi orada, Doktor? Adamın suyuna gitmek lazım diye düşündüm. “Olabilir değil mi? Yani ben daha çok...”

Lafımı bir kere daha ağzıma tıkan Ragıp Bedîî, başını yavaşça kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Pekâlâ, beyzadem” dedi peltek bir mırıltıyla. “Her konu başlığı için şu getirdiğin zarftaki gibi bir binlik çalışır. Uyar mı?”

Demek ki bana kök söktürmesinin nedeni buymuş, para işinin devamını garanti etmemi bekliyormuş benden. Boynumu büküp, “Peki, tamam” dedim edilgen bir uysallıkla. Ne yapayım, pazarlık trenini baştan kaçırmıştım. Kaldı ki, istemiş olduğu paradan daha fazlasına çoktan razıyım. Başka çarem de yoktu.

Yaşlı tarihçi masasının çekmecelerini karıştırmaya başlayınca, “tamam, geliyor işte” dedim. Geriye döndü ve kitaplığı süzmeye başladı sonra. Kitaplığın konsolundaki eski püskü zarfları da gözleriyle taradıktan sonra oraya uzanıp aldığı bir tomar evrakla geriye döndü.

“İnsanlar bu yaratık hikâyelerini pek severler” dedi kirli maşrapasından rakısını yudumlarken. “Eh, tabii, para kokusu alan sanatçılar da bu tür ilginç konuları hikâyeleştirmeye meraklı olmuşlardır.”

Masanın üzerine çıkarmış olduğum defterime not almaya başladım. İçim içime sığmıyordu, yani en azından başlamış olduğumuza o kadar sevinmiştim ki...

“Acayip yaratıkların pek çok değişik tipi vardır. Efsanelerin popüler olanlarını duymuşsundur mutlaka.”

Konu hakkında fazla bir halt bilmiyordum aslında. Yüzüme bilgiç bir ifade yerleştirip “Elbette, duydum” gibi bir şeyler geveledim.

“Bunların büyük kısmı, insanoğlunun çeşitli nedenlerle hurafeler uydurma eğiliminden kaynaklanır, yani yüzde doksan dokuzu palavradır” dedi. “Ancak yine de yabana atılmayacak kadar sayıda hikâyenin arkasında gerçek ihtiva edenleri de yok sayamayız. Vampir ve kurtadam gibi Batı kökenli fantastik mahlûkların hepsi uydurma mıdır?”

Başımı hiçbir anlama gelmeyecek biçimde salladım. Dudaklarını büktü. “Olmayabilir” dedi. “Eğer öyleyse, sıradan insanları korkunç canavarlara dönüştüren ‘şey’ nedir? Her şeyden evvel, işte bu sorunun cevabını arayıp bulmalıyız, değil mi?”

“Elbette, efendim.”

“Porfiri ya da kuduz gibi insan bedeninde fiziksel ve biyolojik değişiklikler yaratan birtakım ender illetlerin veyahut bazı akıl hastalıklarının bu gibi dönüşümlere yol açması mümkündür. Zombi ve hayalet efsanelerinin ardında yatan yeniden dirilme arzusunu, ölüm korkusu ya da henüz canlıyken mezara kapatılma fobisi ile açıklayan yazarlar da vardır. Onlara göre, bu konudaki efsaneler hayal ürünüdür.”

Ragıp Bedî’nin söylediklerini not almaya güçlükle yetiştiriyor olsam da bundan şikâyetçi değildim, ne var ki adam çok ayrıntılı anlatıyor, her şeyi tanımlıyor, her bölüme giriş yaparken ince bilgiler veriyordu.

Yazmaya yetişemez olduğumda, elimdeki kalemi sehpanın üzerine bırakıp, “Ustadım, söylediklerinizi not al-

maya imkân kalmadı” dedim. “İzin verir misiniz, konuşmaları teybe kaydedeyim?”

Köpürdü birden. “Bak şimdi beyzadem” dedi. “Söylediklerimin bir bölümü herkesin bildiği ansiklopedik bilgi ve yorumlar da olsa, hadiselerin bazıları kitaplarda yoktur.”

“Biliyorum, bunun için geldim size Ragıp Bey, ben...”

“Tamam da, sonra gidersin bu hurafeleri birilerine anlattırın, yazdırırsın, ‘Ragıp Bedîî söyledi, o söylediye gerçektir’ falan dersin...”

Televizyonculara, gazetecilere ve tarihçilere ağzına gelen en galiz küfürleri dizdirmeye başlayınca epeyce huzursuz oldum, Doktor. Onu sakinleştirmeye çalıştım. “Yemin ederim ki bana bunları anlatmış olduğunuza dair tek kelime bile çıkmayacak” dedim. “Ayrıca, hiçbir yerde adınız geçmeyecek. Sizi temin ederim ki...”

“Anlaşıldı, tamam, tamam. Sıkıldım bu işten! Çıkar teybini kaydet, ne halt edersen et...”

Hemen çantama davrandım, gazetecilerin röportaj yaparken kullandıklarına benzer minik teybimi çıkarıp kayda girdim.

“İstanbul’daki efsane yaratıklar batıdaki kardeşlerine hem benzerler, hem de benzemezler. Mesela Batı efsanelerindeki zombi, yaşayan ölü veya mezardan çıkan ölü demektir ve bu zat-ı muhteremin bizdeki karşılığı hortlaktır.”

İstanbul’daki yaratıklara ilişkin efsane ve hurafeleri uzun uzun anlattı. Onu dikkatle dinlerken kayıtlarla birlikte defterime notlar almayı da sürdürüyordum. Maşrapasına biraz daha rakı doldurdu. Gulyabanî ve cinlerden bahis açıp “Bu mahlûklar çok da önemli değil” dedi, “Biz en iyisi cadılara geçelim.”

“Nasıl diyorsanız, üstadım” dedim hemen.

“Batılı cadıları Ortaçağ Avrupa’sı efsanelerinden ve masallardan tanır ve biliriz. Biraz latife katarak söyleyeyim, tarihimiz daha gerçekçi bir geçmişe dayandığından olsa

gerek, Batı'daki örneklerinde her zaman dişi olan cadılar konusunda, bizde biraz daha eşitlik gözetildiği kesindir, zira Osmanlı'daki cadılar erkektir.”

Ragıp Bedî' oflaya puflaya ayağa kalkıp masasının arkasındaki kütüphanenin alt raflarından birinden büyükçe bir zarf bulup içindekileri masaya döktü. Uzaktan bir çöp dö-küntüsü gibi görünen kümenin içerisinden, eski Türkçe yazılı, lime lime olmuş bir gazete kesigi çıktı.

Yeniden hayata dönerek, bir Balkan kasabası halkına eziyet çektiirdiği rivayet olunan iki iblis yeniçerinin ceset-lerinin mezarlarından çıkartıldıktan sonra göbeklerine tahta kazık çakılıp yürekleri haşlanarak etkisiz hâle getiril-mesini anlatan hikâyeyi bir güzel kayda aldım.

Batı'daki vampir avcılarının uygulamalarıyla, bizim “vampir avcısı” Cadıci Nikola'nın yöntemleri arasında bir karşılaştırma yaptıktan sonra hikâyeyi sonlandırdı. “Biraz soluklanalım istersen” dedi teybi işaret ederek. “Düşünelim azıcık.”

Maşrapasını eline alıp arkasına yaslandı. Ben de fırsat-tan istifade ederek elektrikli su ısıtıcısıyla bir kahve pişir-dim kendime. Keyfim gıcırdı Doktor, yani daha ne isterim şu hayattan? Zevkten dört köşe olmuştum oracıkta. Biraz dinlendikten sonra, “Şimdi sana bir vaka daha bulalım” dedi Ragıp Bey.

Bu defa kitaplığın sağ tarafındaki tozlu raflarda duran kara kitapları karıştırmaya başladı. “İşte! Karacaahmet Ha-yaleti, tam bize göre” dedi kitaplardan birini raftan çeke-rek. “Hadi bakalım.”

Kayıt cihazını tekrar çalıştırdığımda saat dokuz buçuk olmuştı. Dışarıda bir köpek uludu. Uzun uzun... Hayatım-da ilk defa, iyi bir şeyler yakalamış olmanın heyecanını yaşadığımı fark ettim o anda. Müthiş bir hikâye daha kay-dettim, sonra bir tane daha!

Evret, Doktor, sizi ayrıntılara bogup da kafanızı karıştır-

mak istemiyorum, ama işte o akşam olanlar ve dinlediğim efsaneler benim için yeni bir hayatın başlangıcı oldu. O sayede istediğim değişim sürecinin içine girdim, biliyorsunuz işte...

Saat on bire doğru seansımız bitti. Üstad'ın kafası iyi olmuş, benim de üzerime ağırlık çökmüştü. Toparlanıp kalktım. Vedalaştık. "Hadi iyi geceler" dedik karşılıklı.

Bir sonraki randevuyu tespit ettikten sonra çıktım oradan. Eve dönmek üzere yola koyuldum. Park yerindeki arabamı almak üzere aşağı, sahile doğru yürüdüm. Arabaya atladım, yollar açık, mesafe yakın, bastım hemen Topağacı'na geldim. Her zaman yaptığım gibi, yüz elli metre kadar yukarıda, bir üst sokakta bulunan garaja park ettim ve dışarı çıktım. Hava puslu ve ıslaktı. Heyecanım henüz tam olarak yatışmamış, dinlediğim korkunç hikâyelerin etkisinden bütünüyle çıkamamıştım.

İşte ne olduysa, o anda oldu... İçimde bir çekilme başladı; ağzım burnum kurudu, kulaklarımdaki sesler sustu, gözlerim puslandı, etrafımdaki ışık değişti. Hayatımda ilk defa, kendi kanımın damarlarımda akışını ve nabzımın atışını içimde duymaya başladım. Etrafımdaki rengârenk devinimler hem bulanıklaştı, hem de netleşti. Oradaki varlığımın bir rüya mı, yoksa gerçek mi olduğunun ayırtına varamaz hâle geldim.

Kafamdaki hezeyanın üzerine, garajın sokağında, durup dururken bir manyetik çekim alanına girdim sanki. Bütün bunlar birdenbire oldu. Evimin yönüne doğru henüz birkaç adım atmıştım ki, efendisinin çağrısını alır almaz itaate şartlanmış bir köle gibi yönümü değiştirdim. Gerisin geriye dönüp evin ters istikametine doğru yürüdüm. Kontrol den çıktım.

Hayatımı derinden etkileyecek bir değişim döneminin başlangıcında, beni belki fırsatlar ülkesine, belki de uçurumun en dibine götürecek bir apsisde doğru bilinçsiz adımlar

attıktan sonra, bulunmam gereken yere gelmiş gibi orada durdum ve başımı yukarı doğru çevirip karşımdaki apartmanın üst kat camlarına bakmaya başladım.

Nereye ve neden baktığımı bilmiyordum, Doktor. Beş katlı, açık mavi renkli, beyaz mermer kaplamalı girişi olan alelade bir apartmandı. Pencerelelerindeyse dikkat çekebilecek hiçbir şey yoktu. İçine girmek üzere olduğum lanetli serüvenin önsezisini algıladığımın farkında bile değildim o anda...

Ne olabilirdi?

Üzerimdeki yorgunluğa aldırış etmeden paşa paşa eve gidip yatmak yerine, sokağın öbür tarafına saparak hayatımın bambaşka bir yere doğru yöneleceğini nereden bilebilirdim?

Sokağın ortasında bir süre öylece kaldım. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktığım esnada birtakım yeni frekanslar ulaştı bana Doktor, söyledim ya, bir telepatik etki alanına girmiştım ve o çağrı beni sanki büyülemişti. Birisi “gel” dedi, evet, bir kadın benden yardım istedi. Gözlerim gökyüzünden aşağı doğru indi, apartmanın ışıklarına kilitlendi.

Giriş katının sağ ve sol dairelerinin her ikisinin de ışıkları yanmıyordu, ikinci katın sol salonunda yanan mavimsi floresan ışıktan anladığım kadarıyla ev ahalisi televizyon izlemekteydi, üçüncü katın sağ dairesinin, içeriden uçuk bir ışık sızan penceresinde sabitlenip kaldım. Evet, orasıydı.

Hiçbir yere kıpırdayamadım bir süre. Kimsenin yardımına da gidemedim, hoş zaten henüz o baktığım evde birinin öldüğünü ya da öldürülmekte olduğunu bilmiyordum. Hissedişiyordum. Boğazım sıkılır gibi oldu; soluksuz kaldım ve kalbim yetmemeye başladı. Bir çarpıntı, bir soğuk ter...

Güm güm güm!

Korkunç bir hâle geldim. Bacaklarım zangır zangır titrerken öldürülmekte olan kadının acısını iliklerimde,

damarlarımda duyduğum, evet... İçim yandı. Orada ne kadar kaldım, herhangi bir tahminde bulunamıyorum. Zaman durdu ve ben karanlık bir boşluktan başka bir şey görmedim, hiçlikten başka bir şey düşünmedim, düşünemedim. Zaman durdu. Zifiri karanlığın içindeki sanrılar dehşet verici bir hâl aldı. Size bunları anlatamam, ifade edemem, zira bunlar anlatılabilecek vasma sahip normal görüntüler değildi. Beni anlıyorsunuz değil mi?

Sonra birden ayıldım. Kendime gelir gelmez, boynumun üst kısmından kuyruksokumuma kadar hızla ilerleyen o tiz ürpertinin beni engellemesine mahal vermeden, nefsimi ve irademi, bütün gücümü kullanarak zorlayıp gerisin geriye döndüm.

Silkindim, toparlandım ve manyetik alanın dışına çıkıp uzaklaştım oradan. Güç oldu, ama oldu. Arkama bakmadan yürüdüm eve gittim. Çıkardığımda, üzerimdeki kazağın içine giydiğim gömlek terden sıırıslıslam olmuştu. Yaşadığım tuhafılıktan bir saat sonra bile elim ayağım titriyordu.

Evet, Doktor, sonun başlangıcı işte orada, o gece başladı. Önemsizmiş gibi görünen bu hadisenin beni çıkmaz sokaklara götürebileceği aklıma dahi gelmedi.

2

Puff...

Ölümün soğuk nefesini yüzünde hissettiğinde, tüm hayatı bir film şeridi gibi geçti gitti gözlerinin önünden. Sisler içindeki bir rüyada gibiydi. Öyle alelaide bir durum değildi bu; sevdiği adam bütün ağırlığıyla üzerine çökmüş, jartiyerinin ucundan sıyrarak çıkardığı naylon çorapla boğazını sıkırmaktaydı.

Gıkını çıkaramadı Nadia. Buna hiç yeltenmedi zaten. Sevgilisinin onu öldürme nedenini birkaç dakika öncesine kadar bilmiyordu. O anda da tam olarak bildiği söylene-
mezdi ya, tahmin ediyordu yalnızca. Nasıl olmuştu da çık-
tıkları iki ay boyunca bunu hiç anlamamıştı? Nasıl olmuştu
da bu ölümcül öfkenin kaynağını görememiş, bilememişti.

Emin olmak için sormak istedi. Soramadı. Ağzını açma-
ya çalıştığında garip bir hırıltı çıktı soluk borusundan. Dışa-
rı uğramış gözleri, sevgilisinin buğulu gözleriyle kesişince
onun nasıl lanetli bir azap çekmekte olduğunu anladı.

Genç adam sanki öldürmek istemiyordu; bir cinnet hâ-
line geçip sevgilisini katletmeye girişmiş ve şimdi de ken-
dini başladığı işi bitirmek zorunda hissediyordu. Pek ken-
dinde değildi; hem trans hâlindeki bir mürit gibi coşkulu,
hem de kurulmuş bir robot kadar duyarsızdı. Yine de fü-
tursuz sürdürdü görevini.

Yalnızca tek bir nefes daha alabilmek için üzerine çul-
lanmış olan adamın ellerinden kurtulmaya çabaladı Nadia,
ama olmadı. Yapamadı. Ruhu çoktan teslim alınmış oldu-
ğu hâlde, sevgilisinin dizlerinin altına aldığı o bembeyaz

narin kolları ve mecali kalmamış uzun bacakları, elektrik verilmiş ölü bir kurbağanın uzuvları gibi kısa bir süre daha titreşip durdu.

Son anında, çocukluğu geldi aklına Nadia'nın. Konaktan bozma üç katlı evlerinin içinde annesi, babası, erkek kardeşlerini gördü hayalinde. Karadeniz kıyısındaki Constanta'da bir spor akademisi öğretmeniyse bir balerinin biricik kızı olarak dünyaya geldiği günden başlayarak ailesine hep şans getirmişti. Güzeldi, sevimliydi, çalışkandı, akıllıydı, çok yetenekliydi.

Koskocaman bir ailenin dip dibe yaşadığı büyük evleri; sallanan koltuğunda oturmuş, ona gülümseyen büyükannesini hatırladı. Babasının kıymetlisi, gözbebeği, annesinin minik kuzusu, dedesinin cadısı, teyzesinin büyük aşkıydı. "Büyük bir aile ve gerçek bir yuva kadar güzel bir şey yok şu hayatta" diye düşündü son nefesini verirken.

Uzun zaman önce boşandığı kocasıyla mutsuz bir evlilik dönemi geçirdikleri İstanbul'daysa yapayalnız bir kadına dönmüştü Nadia. Çocuksuz, tatminsiz, mutsuz... Arında kimsenin işine yaramayacak uçucu hatıralardan ve bir kamyon dolusu ev eşyasından başka hiçbir şey bırakmayacaktı. Bir de koyu ceviz rengi cilası solmuş ve içinde yüzden fazla madalyayla kupanın bulunduğu camekân kalacaktı şimdi nerede olduğu bilinmeyen mirasçılarına.

Nereden nereye...

Annesi onu -aslında kendi hayallerini sürdürsün diye- altın madalyalı adaşı Comaneci'nin dünya çapında şöhreti üzerine, onun göz kamaştırıcı başarılarından esinlenerek doğurmuştu. Aslen bir Rumen adı olmayan "Nadia" ümit demekti. Başarının ümidiyle hırslanıp güdülenerek, kızlarının en iyi şartlarda, en iyi şekilde yetişmesi için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

Henüz on altı yaşındayken katıldığı Avrupa Şampiyonası'nda gümüş madalya aldığı ödül töreni de hızla geçti

zihninden. Çocuk yaşıta, kendi kuşağında ülkesinin en başarılı sporcularından biri olarak tüm dünyaya adını duyurmuştu. Çok değerli bir insan olarak...

Şimdiyse bir hamamböceği kadar değersizdi.

Dört hafta önce otuz sekiz yaşına basmıştı Nadia. Güzel günleri hatırlarken beyaz bir sis oluştu aklında. Çocukluğu, arkadaşları, öğretmenleri ve sonra ilk sevgilisi büyük bir hızla, çağlayarak akan sel gibi geçti gitti. Kuş olup uçtular sanki...

Son kez kasılıp kaldı. Bilinci bütünüyle kapanmak üzereyken, zavallı Nadia artık hiç acı duymaz oldu. Dışarı uğramış güzel gözlerini yumamadı bile.

O yağmurlu Pazartesi sabahı, gece nöbetini sonlandıracak olan yeni vardiya polisler ağır aksak servislerindeki yerlerini alıyorlardı. Dosyalar devir edilmekte, muhaberatın devamı için gerekli sözlü bilgiler, olaylar ve bunlara ilişkin haberler gece vardiyasını bitirenler tarafından yeni ekiplere aktarılmaktaydı. Yıllardır işler böyle yürürdü burada. Bir yandan temizlik yapılıyordu: Camlar açılmış, odalar havalandırılmış, yeni haftanın yeni işlerinin sağlam başlayabilmesi için gerekli olan tazelenme işlemleri bütün hızıyla sürdürülüyordu.

Nöbetçi ekiplerin binayı terk etmesini takip eden bir buçuk saat içerisinde, Asayiş Şube'nin telefon ve faks trafiği başa çıkılamaz boyutlara ulaştı. Her Pazartesi böyle olurdu. Hafta sonlarında savcılıklarda birikmiş, uyutulmuş tahkikat dosyaları, adli memurların işbaşı yapmasıyla birlikte yeniden aktive olur, buna bağlı olarak da Emniyet'in bütün şubeleri hızla yoğunlaşıp hareketlenirdi.

Erken otuzlarında taşralı bir genç olarak Cinayet Büro Âmirliği'nde görev yapan Komiser Yardımcısı Serdar, elinde en ucuzundan paket kâğıdına sarılı nevalesi ve su bardağına konmuş çayı ile masasına oturdu.

Yıllardan beri, sabahları simit ya da poğaça ile beslenmekteydi. İçinde kırık dökük eşyaların bulunduğu bekâr evinde yemek pişirmeyi, kahvaltı hazırlamayı beceremez ve en basit ev toplama işini dahi yapmaya oldum olası üşenirdi.

Onun gözünde, bekârlık sultanlık falan değildi; her evde erkeğe hizmet edecek bir dişi kuş şarttı. Köleliği kabul

edecek uygun bir aday bulsa onunla hemen evlenecekti. Tek tabanca takılmaya bayılıyormuş gibi gözükmesine rağmen, asıl niyeti buydu.

Haber geldiğinde, Büro'daki masasında, kahvaltıya muadil poğaçasını yemeye daha başlamamış ve bir Fenerli olmasından dolayı her daim didişip durduğu çaycı Selami'nin ocağından kapmış olduğu ilk çayını henüz yarılammıştı. Buna rağmen, ihbarı savsaklayıp ertelemedi, önündeki dosyalardaki evrak toplama ve yazışma işini bitirir bitirmez kendini Asayiş Şube'den dışarı attı.

Usta bir sürücü olduğu ve her nevi otomobilin mekanik aksamından fevkalade iyi anladığı hâlde, Büro'nun bakımsızlıktan dökülen aracına hiçbir zaman ilgi göstermezdi. Çeşitli yapışkan lekelerle dolu direksiyonun üzerine yerleştirdiği soruşturma emrinin ekindeki yazıları okumaya çalıştı. İşini bitirdikten sonra da cep telefonundaki mesajlara baktı.

Serdar'a gelen iletiler, çoğunluğu hafif meşrep kadınlardan oluşan sevgili adaylarıyla mesajlaşmalar, altılı ganyan, ikili bahis, spor toto ve sayısal loto kuponlarına ilişkin zırvalar ve de müdavimi olduğu kıraathanedeki arkadaşlarından gelen futbol dedikodularından ibaretti.

Yol boyunca bunları da okudu. Büro'dan çıkıp da olay mahalline gitmesi, havanın sulu kar yağacak kadar soğuk ve puslu olmasıyla keşmekeşleşen trafikten dolayı bir saat-ten fazla sürdü. Teşvikiye'deki apartman dairesine ulaştığında, cebine tıktığı ifade yoksunu evrakın içeriğini ezberlemişti.

Daire kapısından içeri girdi ve kimseye bir şey sormadan maktulün yatak odasına kadar geçerek yolunun üzerindeki her şeye ve yatağın üzerinde bir hediye paketi gibi bırakılmış cesede şöyle bir göz attı.

İhbarda yazıldığı gibi temiz, kansız bir eylemdi. Şehrin en berbat işlerine bakan Cinayet Büro Amirliği'ne ulaşan

vahşi olaylar ve korkunç katliamların yanında dikkate alınmayacak kadar önemsiz bir cinayet olarak kabul edilebilirdi.

Ne var ki, maktulün cesedi üzerinde herhangi bir çizik dahi bulunmadığını, yere damlamış veya giysilere bulaşmış veyahut odanın herhangi bir yerine sıçramış tek damla kan olmadığını kendi gözleriyle görmesine rağmen Serdar'ın içinde nedensiz bir merak duygusu uyandı.

Sanki işin içinde bir tuhaflık vardı.

Serdar yatak odasından çıkıp salona geçti. Dört kişilik OYİ ekibinden ikisi, cam çerçeve, bardak çanak, üzerlerinde parmakizi kalabilecek ne bulurlarsa taramakla meşguldüler. Üçüncü polis, önünde duran bir ceset torbasıyla sedyeyi, sanki bunları hayatında ilk kez görüyormuş gibi hazırlamakta, diğeriye durmaksızın fotoğraf çekmekteydi.

Sivil giysiler içinde de olsa, uzun boyu, ayı gibi kalın boynu, yamuk burnu ve kısacık kesilmiş saçlarıyla tipik bir “aynasız” eşkâline sahip olan Serdar, salon ve mutfaktaki faaliyetleri şöyle bir kolağan edip de cesedin bulunduğu yatak odasına doğru geri dönerken, koridorun sonunda Komiser Yardımcısı Birol'la karşılaştı.

OYİ ekibinin başı olan Birol, Serdar'ın devresi, onun gibi erken otuzlarında kıdemli bir polisti. Orta boylu, erken yaşta kırılaşmış düz saçlı, köşeli çeneli esmer bir genç adam olarak nispeten düzgün ve kültürlü biri sayılırdı. Uzak durulması gereken biri olarak tanınan Serdar'dan pek hoşlanmasa da Asayiş Şube'deki herkes gibi onun gazabına uğramaktan çekindiğinden arsız taleplerine karşılık vermezlik edemezdi. “N'aber, Serdar?” diyerek yarım yamalak selam verdi ona.

“İyidir be devrem. Sende nasıl gidiyor işler?”

Bu laf üzerine sırtıttı Birol. “Allaha şükür” dedi “Her gün birileri öldürülüyor, işsiz kalmıyoruz.”

Ayaküstü biraz lafladılar. Serdar'ın talebi üzerine bir-

likte yeniden odaya girdiler. İçerideki karyolada sırtüstü yatan cansız bedeni eliyle gösteren Birol, cesedin adli kimlik tayini ve dış muayene işini bitirmiş olan savcı ve doktorun az önce olay yerinden çıkmış olduklarını söyledi. “Kadıncağыз dün gece on bir civarında öldürölmüş” dedi.

Serdar cebinden sarı kapaklı not defterini çıkartıp defterinde yeni bir sayfa açtı.

“Doktor başka ne anlattı?”

Eliyle yatağı bir kez daha işaret etti Birol. “Göröyorsun işte... Fazla söze gerek yok.”

“Otopsi ne zaman yapılacaktır?”

“Savcı şimdilik gerek görmedi. Doktor da onu destekledi. Cinsel muayene bulguları için vajinal ve anal smear yaptı, toksik madde tespiti için de kan ve salya örneğı aldı.”

“Dış muayene yeterli miymiş yani?”

“Adli kimlik tayini yaptık. Yara ve darp izi yok. Maktulün boynundaki ekimozlara ve tepkimeye bakılarak boğularak öldüröldüğü kesin ve açık olarak anlaşıldığı için otopsiye gerek görmediler.”

Serdar’ın dudakları büköldü. Bir cinayet vakasında ender görölen bir hâldi bu... Boğularak öldüröldüğü kesin de olsa savcılar genellikle otopsi yapılmasını isterdi. “Tuhaf bir durum” derken cesede bir kez daha baktı.

Genç kadın, kendi odasında yatağının üzerinde boğazı-muhtemelen kendi naylon çorabının tekiyle- sıkılarak boğulmuş; kucağında göğüslerini örten bir demet çiçek ve kalçalarını sararak ön tarafında bir fiyonk oluşturmuş olan bir fular ve külotuna sıkıştırılmış bez bir oyuncak palyaço ile katili tarafından âdeta bir hediye gibi paketlenmişti.

Olayın tahkikatı üzerine biraz daha konuştular. Serdar’ın bantlarla çevrilmiş olay yerine pürtelaş gelmesi ve maktulün bulunduğu daireye çıkarak inceleme yapmakta olan OYİ ekibinin şefine sorular sormaya başlaması arasında geçen süre zarfında elde edilen bulgularda hiçbir değı-

şiklik olmadığı gibi, oraya intikal eden ekibin bu zamana kadar yaptığı incik cıncık araştırma sonucunda elde edilmiş, kayda değer bir ipucu da henüz bulunamamıştı.

Odadaki karyolanın üzerine doğru eğdiği başını kaldırıp etrafa göz gezdirerek, “Kadının adı neymiş?” diye sordu Serdar.

Aslında maktulün ismini cismini ve diğer pek çok hususu evraktan okumuş, yine de bu klişe açılış sorusunu sormaktan kendini alamamıştı.

“Nadia Groza. Bekârlık soyadı.”

“Nereliymiş? “

“Rumen uyruklu, otuz sekiz yaşında... Evlenince T.C. uyruğuna geçmiş.”

“Boşanmış mı?”

“Altı yıl önce...”

“Nasıl olmuş olay?”

Birol bir an durdu, sonra, “Daha bilmiyoruz” dedi.

Cinayetin pek önemsenmediği izlenimini edinen Serdar’dan bir tam bakış ve bir kısa duraklama geldi. “Nasıl yani?” diye homurdandı sonra. “Yalandan da olsa, olaya bir senaryo uyduramadınız mı?”

Birol dudaklarını olumsuz anlamda büktü. “Tecavüz yok” diye mırıldandı. “Doktor ilk bakışta öyle söyledi. Kadının üstünden külotu bile çıkarılmamış.”

Serdar başıyla kadının elindeki çiçeğin ambalajlanmasında kullanılmış olan naylon çorap tekini gösterince, açıklama yapmak gereği duydu. Tek çorabı da muhtemelen Nadia’yı boğmak için kullanmış olduğunu söyledi. Kavgası yoktu, yatağın çarşafı bile kırışmamıştı. “Elleriyle sıkmaya başlamış, becerememiş, naylon çorapla devam etmiş” dedi.

Serdar kadının tırnaklarında bir şeyler bulup bulmadıklarını sordu. “Sperm, kıl, deri meri...”

“Baktık, ama bir halt çıkacağını sanmam. Hatun katilene hiç direnmemiş gibi duruyor.”

“İlginçmiş. Peki, ya evin diğer tarafları ne durumda? Başka herhangi bir iz yok mu?”

“Yok. Biraz garip bir vaka” dedi Birol iç geçirerek. “İçinde şiddet olmayan bir ölüm; zehirlenme gibi... Yumuşak bir eylem; kadın işi bile olabilir.”

Birol’un yorumu, düşünceli bir vaziyette odanın duvarlarına ve pencerelerine bakınmakta olan Serdar’ın yeniden sırtıtmasına neden oldu. Aklından bol lezbiyenli bir aşk ilişkisi geçti.

Birol omuzlarını silkti. Hiçbir yerde zorlama olmadığını tekrarlayarak, sözlerinin arkasında durduğunu söylemeye çalıştı. Cinayet sebebi hırsızlık olamazdı ona göre. Bu besbelliydi.

“Kadının cep telefonu aramalarına, mesajlarına, postalarına baktınız mı?”

“Bakıyoruz, bakacağız...”

“Kadının bilgisayarını, fotoğrafları, defteri, kitabı, evrakı?”

“Uzatma yahu! İşimiz bitince sana kapsamlı bir rapor vereceğiz işte!” diye patladı en sonunda Birol. “Dallamalığın lüzumu yok!”

Serdar, Birol’a doğru bir adım daha atıp yaklaştı, “Sizin raporu beklersek, bu mahallede kafadan iki cinayet daha işlenir” dedi. “Ortada yaptığınız bir halt olmazsa, bir şey beklemeye gerek de olmaz.”

“Tamam, işi çabuklaştırıyorum senin için... Yeter ki kes tıraşı.”

Serdar, kadının yatağının altına doğru çömelip bir yandan elindeki deftere not almakta olan Birol’un kulağının dibine kadar girdi. “Ayrıca, bana başka bilgiler de lazım olabilir” dedi.

Birol onun bahsettiği “başka” bilgilerin neler olabileceğini biliyordu. “Haber veren komşuları bir kavga sesi falan işitmemişler” diye mırıldandı.

“İhbarı kim yapmış?”

“Kapıcı. Bir durum olduğundan işkillenip karşı komşuya gitmiş hemen.”

Serdar holdeki kapıya doğru birkaç adım attıktan ve oda kapısının üzerine göz gezdirdikten sonra, aniden geri dönüp kapıcının vaziyetten neden kıllanmış olduğunu sordu. Öyle ya, adam durup dururken yedi numaralı dairedeki Nadia’nın ölmüş olduğunu nereden hissetsindi?

Birol, her sabah sekizde gazete ve ekmeğini kapıda asılı sepetinden alan Nadia’nın, bu kez saat dokuz buçuğa kadar nevaleyi almamış olduğunu belirtti. “Aynı saatlerde servis parası tahsil etmeye gelen marketçi çırağı, zili defalarca çalmasına rağmen kapıyı kimse açmayınca ve de içeride çalıp duran cep telefonuna cevap da verilmeyince kapıcıya inmiş” diye homurdandı. “Kapıcı da karşı dairedeki komşusuna haber vermiş.”

“O da 155’i aramış, ha?”

“Hmmm... Biz de anında uçtuk geldik buraya. Kapıyı kırdık ki...”

“İş bitmiş, ölen ölmüş ha?”

Birol sıkıntıyla iç geçirerek, “Atı alan Üsküdar’ı değil Sırat Köprüsü’nü bile geçmiş, Serdarım” dedi. “Komşusuyla bir görüşme yaptım, ama sana bir faydası olur mu, bilmiyorum? Raporu hemen bugün yazacağım.”

Serdar iyice yanına yanaşıp da kulağına, “İlk izlenimin nedir?” diye fısıldayınca, “Gayet mazbut bir hayat sürüyormuş bu Nadia” dedi Birol. “Kavgasız gürültüsüz... Çok da iyiliksever bir komşuymuş.”

“Ne iş yapıyormuş?”

Biröl laflarını seçmeye çalışıyormuş gibiydi. “Bir revüde çalışıyormuş” dedi ağır ağır. Serdar’a yan gözle baktı. “Dansçı olarak değil, eğitmen olarak...”

“Çok mazbutmuş hakikaten” dedi Serdar sırtarak. “Bu Nadia’nın tokmakçısı falan yok muymuş?”

Vicdanını rahatsız eden bu tabiri duyunca yüzünü bu-

ruşturdu Birol. “Daha önceleri bir sevgilisi yokmuş” dedi. “Daha doğrusu, var mı yok mu bilmiyorlar.”

“Ya şimdilerde var mıymış?”

Nadia’nın karşı kapı komşusunun, bir iki aydan beri, temiz görünüşlü genç bir adamın gece geç saatlerde eve girip çıktığını gördüğünü söyledi Birol.

“Adını öğrenebildiniz mi peki?”

“Yok, hayır. Artık onu da sen sorgulayıp bulursun. Bizimki ön bilgi alma mahiyetindedir, biliyorsun.”

Serdar Birol’un elindeki not defterini göstererek, “Yaz o zaman oraya” dedi. “Kadının sevgilisinin adı Erdal...”

Şaşkınlıkla, “Nerden bildin?” diye sordu Birol.

“Bakarkörsünüz oğlum hepiniz” diye söylendi Serdar kibirli bir edayla. “Kadın yanbaşınızda öldürülse, yine bir bok göremezsiniz ve hattâ özellikle görmezsiniz. Başınıza iş almamak için...”

“Uff, bizi bir rahat bırak da çalışalım. İşimizi bitirdikten sonra eksik bir şey bulursan, o zaman dırdır edersin yaa...”

Serdar’ın meslektaşlarına hep uyguladığı bir taktikti bu: Herkesin açığını yakalamaya çalışır ve eğer yapabilirse bu istihbaratı yükselme hırsına âlet ederdi. “Kadının cep telefonu nerede?” diye sordu.

Birol sehpanın üzerinde tasnif edilmekte olan malzemeyi göstererek, “Dosya hariç, akşamüzeri hepsi sende olur” dedi.

“Ben de akşamüzeri sende olabilirim.”

“Yazılmamış toksikoloji raporu, bitmemiş DNA analizi gibi işler için istersen paspasın üzerinde yat, sana bir faydası olmaz, Serdarım...”

Serdar, Birol’un önündeki kâğıtları gösterdi, “Başlangıç için, senin buradaki uyduruk raporların ve Nadia’nın telefonu ile bilgisayar yeter bana” dedi. Ayağa kalktı sonra.

“E, iyi o zaman, ne diyeyim sana... Buyur gel akşam-
üzeri, çayımızı içersin.”

Yüzündeki mütecessis tebessümle kapıya doğru ilerleyen Serdar, yatak odasından salona doğru yürürken, “Sıradanmış gibi görünen karışık ve tuhaf bir iş...” diye mırıldandı kendi kendine.

Bir süre, salonda iz toplamayı sürdüren polis memurlarını izledi. Daire kapısı aralık durmaktaydı. Usulca merdiven sahanlığına çıktı, etrafına bakındı. Orada, bir koku aldı sanki ve ayakta öylece durup içerideki cinayetin olasılıklarını enine boyuna düşündü. Zihninde bir kanaat oluşmadı, ama güçlü bir sezgisel karar oluştu.

Cinayet Büro’ya dönmekten vazgeçti.

4

Evet, Doktor, hem Ragıp Bedii'yle yaptığım söyleşinin, hem de sokaktaki şu gizemli sinyalin etkisi altında kafam iyice karışmış, allak bullak olmuştu. Gecenin epeyce geç bir vaktinde eve dönmüş ve menopoz dönemini çoktan bitirdiği hâlde hâlâ sıcak basması ve kalp çarpıntısından muzdarip olan karımın koynuna girdikten sonra sabahı zor etmiştim.

Gece boyunca, dinlediğim hikâyeleri nasıl bir yöntemle senaryolaştıracığımı düşündüm durdum. Tasarladığım senaryo teknik açıdan zor bir işti. Yıllar önce bir senaryo kursuna gittikten sonra birkaç kitap devirmiş ve birkaç filmin de kurgusal analizini yapmıştım, fakat film yapım pratiğim yoktu. Bu işin altından bir biçimde kalkabileceğimi düşünmeme rağmen, içim içimi yiyordu.

Sabah güçbela uyandığımdaya karım çoktan işe gitmişti. Şeyma'yı tanıdım tanıyalı kahvaltı etmez, yemeğini kuş gibi yer, içki de pek az içer, buna rağmen yetmiş beş kilodan fazladır. Demek ki bu işlerin yemekle içmekle ilgisi yok, bakmayın siz o çokbilmiş diyetisyenlere. Bu iş yapı meselesi, gen meselesi...

Evdeki hizmetçi kız bana yiyecek bir şeyler hazırladı. Çay eşliğinde yoğurtlu meyveli yulaf ezmesini atıştırırken gazetelere göz gezdirdim. Boş gözlerle başlıkları okumaya çalıştım. Siyasi gündemle zaten ilgilenmiyorum, biliyorsunuz, son günlerdeyse ne spor ne de ekonomi haberleri beni çekiyor. Aklım bambaşka konularda şimdi...

Ah, Doktor, elimde şu işi çabuklaştıracak bir sihirli değ-

nek olmasını isterdim, çünkü bu gecikmiş sanat olayının beni ben yapacağına, daha doğrusu içimde gizli kalmış olan gerçek karakteri ortaya çıkaracağına inanıyorum. Başarının da ötesinde, bağımlı sosyal konumumdan dolayı yakın arkadaş çevremiz arasında oluşmuş şu berbat önyargıyı bu sayede yıkmak niyetindeyim. Yapacağımı göreceksiniz. Sosyal çevremde itibarımı yükseltmek için bile olsa, bu dönüşümü layıkıyla gerçekleştirmek zorunda hissediyorum kendimi.

Yirmi yıldan beri süregelen evliliğimizin ilk dönemlerinden başlayarak “karısının parası için evlenmiş erkek” imajı, şimdilerde benim için çok daha vahim bir hâle geldi. Size bunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum, ancak durumdan çok rahatsızım.

Evet, ilk zamanlarda, -aslında karı-koca birlikte kurduğumuz- Şeyma’nın işyerinin benim ticari zekâmın bir ürünü olduğu konuşuluyordu çevremizde. Sonra bu algı yavaş yavaş silindi ve yok oldu. Bijuteri ve aksesuardan oluşan ürün gamına parfümeri de eklendiğinde yıllar içinde koca bir mağazaya dönüşen galerinin arkasındaki gücün benimle ilgisi olmadığının açıkça anlaşılmasından bu yana, içimde büyüyen sıkıntı had safhaya ulaştı. Zaten değersizdim, daha da değersizleştim.

Sıkıntılarımın bütün bunlarla bir bağlantısı var mı bilemiyorum, ancak sizin de söylediğiniz gibi gri tonların bulunmadığı bir karakter yapısına sahip olmam, bu tip ruhsal çöküntülere girmemi kolaylaştırıyor sanırım. Gelgitlerimin arkasındaki nedenlerden biri de bu olmalı.

Çocukluğumdan beri, bir insanı ya sever ya sevmem, tıpkı bir giysiyi, bir yeri ve hattâ hayatta karşılaştığım her olayın üzerine önyargılı yorumlarda bulunduğum gibi... Hep uçlarda olurum; ya siyah, ya beyaz... Densizliklerim insanları iter, beni yalnızlaştırır, yabancılaştırır.

Mesela, ilkbaharı sever, gün gelir, sevmemeye başlarım

birdenbire. Kış gelsin, yaz gelsin isterim. Sıcaklar basar yazı sevmem, 'soğuklar üfürür kıştan nefret ederim.

Kendime bayıla bayıla bir ceket, bir gömlek alır giyer ve onu neredeyse üzerimden hiç çıkartmayacak kadar çok severim. Sonra bir gün aynada kendime başka bir gözle bakar, aynı giysiyi bir kenara atıp bir daha hiç giymem.

Normal davranmak, kararında olmak diye bir şey yoktur kitabımda, Doktor, ya hep vardır, ya da hiç...

Gitar öğrendim, iyi çalamayacağımı anlayınca, tak, bıraktım. Futbol, masa tenisi, Latin dansları, briç, yoga, hepsi öyle... Sevince ölesiye sever; hayranı olduğum sanatçının, sevdiğim insanın kusurlarını hiç görmez, sevmediklerimden de nefret ederim, öyle ki benim için ne yaparlarsa yapsınlar, onları takdir etmek aklıma bile gelmez.

Şimdilerde sigara ve içki içmiyorum, ama içtiğim dönemde günde iki paket sigara, yarım şişe viski ziftleniyordum. Bir dönem puro da içtim, sonra ağır geldi, bıraktım. Sigara, viski ya da puro markalarından hangisini içiyorsam, dünyanın en iyisi o olur; o markanın reklamını yapar dururdum. Gün gelir, küt diye başka bir markaya geçerim, o zaman da ondan daha lezzetlisi, daha güzeli olmaz, bu defa yeni ürünün reklamcısı olurum. Yere göğe koyamam zıkkımı.

Arkadaşlık ilişkileri mi? Doğrusunu söylemek gerekirse, benim gerçek arkadaşım yok galiba. Var da yok. Evet, bir sürü yerde bir dolu insanla tanıştım, tanışıyorum, ahbaplık ediyorum ve kendime arkadaş adayları da buluyorum, ama hiçbirisi devam etmiyor. Kimin yüzünden ve niçin devam etmiyor, bilmiyorum. Bununla uğraşmıyorum da...

Amaan, yani bana faydası dokunmayacak insanlarla zamanımı niye boşuna harcayayım ki?

Hatırlıyorum da şu "ya hep ya hiç" durumu hayatımın her dönemindeki her alanda mevcuttu sanki. İki yıl öncesi-ne, yani kırk uç yaşına kadar çok daha beterdim. Zihnim-

dekiler daha siyah ve daha beyazdı. Kontrast olabildiğince yüksekti.

Bir şey oldu ve birdenbire hayatımdaki abartılı her şeyi kestim attım, başka bir faza geçtim. Keskinliğim törpülendi sanki...

Ne mi oldu iki yıl önce?

Bunları anlatmam ne kadar doğrudur bilmiyorum, ama iki yıl kadar önce, annemin ben daha üç yaşımıdayken üçüncü kez doğurduğunu ve Savaş'ın -adı buydu kardeşimin- henüz yirmi iki aylıkken öldüğünü ilk kez duydum ve öğrendim. Üç yaşımdan beş yaşıma kadar aynı evde başka biri daha varmış ve ben onu hiç görmemişim, Olacak iş mi bu?

Bunu hiç bilmiyordum ve evde konusu da geçmemişti. Annem, babam ve rahmetli kardeşimin birlikte poz verdiğimiz o resim bir tesadüf sonucu elime geçti. Bakın, işte burada! İki yıldır yanımda taşıyorum bu fotoğrafı...

Çocukluğumun geçtiği evdeki koskocaman bir valizin içinde durmakta olan aile resimleri çuvalının içindeki, bir ucu yırtık bu sararmış fotoğrafın ne olduğunu anneme sorup ve oradan da ailede herkesin bildiği, ancak -her nasılsa- benim bilmediğim bu garip gerçeği ortaya çıkarmam böyle bir rastlantıyla oldu.

Fotoğrafın gerçekliğinden bile şüphe ettim uzun süre... O çocuk ben miydim, arkamdakiler annem babam mıydılar? Eğer annemin kucağında, yanımda duran şu sarışın bebek kardeşim Savaş'sa ve ben resmin çekildiği dönemi hiç hatırlamayıp bizimkilerin o zamanki hâllerini dahi bilmiyorsam, Turanî ailesinin öz oğlu da olmayabilirim. Bir yetimhaneden evlatlık alınmış, hattâ belki bir cami avlusunda bulunmuş olabilirim.

Kimi zaman aklımdan bunlar geçiyor ve işte zihnimi âdeta bloke eden buna benzer düşünceler, yaşadığım dünyanın ne kadar yalan olduğu saplantısına dönüşüyor, Dok-

tor, evet bunlar çok acıklı, çok dokunaklı şeyler benim için. Aklıma bir dolu yanıtsız soru geliyor, takılıyor ve bunlardan acayip etkileniyorum.

Eğer onların oğlu değilsem kimim ben? Ya bir katilin, bir hırsızın, çok affedersiniz bir puştun, bir orospunun, bir... şerefsiz oğlu şerefsizin çocuğuysam!

Yok! Buna katlanamam ben, hayır!

Hırsımdan ağlıyorum, evet, belki de bu hadiseyi mübalağalı şekilde önemsemekten vazgeçmeliyim, ama bunu yapamıyorum. Abarttığımın farkındayım, ama ne yazık ki kendime engel olamıyorum. Düşünmekten kendimi alamadığım o günleri neden hatırlamıyorum, işte buna hayret ediyorum. Rahmetli kardeşim Savaş bilinmez bir hastalık sonucunda öldüğünde ben neredeyse beş yaşındaymışım ve bu acıklı ölüme dair hafızamda hiçbir şey yok. Ne olmuş, bilmiyorum.

Nasıl sevimli, nasıl güzel bir çocukmuş, o fotoğrafta babamın tarafında önde duran ben ve annemin kucağında sarışın bir bebek, Savaş... Gözleri ıslıl ıslıl, sapasağlam, gü-lümsüyor. İnanmıyorum, hâlâ inanamıyorum.

Bu durumu öğrendiğimde ciddi bir travma geçirdim. Sigara ve içkiyi o zaman bıraktım. Hayatımı boş yere geçirmiş olduğumu o tarihte anladım sanki. Anlamsızlaştı her şey...

Zamanı tersine çevirmeliydim. Evet, öyle karar aldım ansızın. Bunu yapmanın bir yolu olmalıydı. Hayatımda öyle bir dönüm noktası yaratacaktım ki geçmişimi silecektim, beni anlıyor musunuz? Bunu nasıl planladığıma dair size bir sürü ipucu vermiş ve anlatmıştım, hatırlarsınız.

Pazar akşamı başlamıştı her şey...

Pazartesi sabahı evden çıktığımda, fotoğraf makinem de yanımdaydı. Şu senaryo taslağını yazıp çizmek üzere her zamanki çalışma mekânlarımdan olan kafeye doğru yürürken, size anlattığım tuhaf hikâyenin vuku bulduğu apart-

manın önünde polis arabaları ve olayı seyreden vatandaş güruhunu gördüğümde, içimdeki merak yeniden uyandı. Orasıydı, evet... Kalbim daha çok çarpmaya, nabzım hızlanmaya başladı.

‘Olay Yeri İnceleme’ ekipleri, kaldırımın yaklaşık dört metrelik bölümünü “*olay yeri-girilmez*” yazılı bantlarla kuşaklamışlar ve apartman giriş kapısına dayanmış araçlarının içindeki polislerle birlikte, sokağın üst ucunu neredeyse olduğu gibi ablukaya almışlardı. Henüz kesif bir kalabalık olmasa da, sağdan soldan insanlar toplanmaya başlamış, parmaklarının ucunda yükselerek apartman kapısının içini görmeye çalışıyorlardı.

Oraya yanaştığımda, “Neler oluyor acaba burada?” diye sordum pejmürde kılıklı bir adama.

“Ağabey, cinayet olmuş yukarda galiba” dedi. “Bir kadını öldürmüş sapığın teki.”

Eliyle boğaz kesme hareketi yaptı.

Orasıydı, evet... Dün geceden biliyordum orada önemli bir şeyler olduğunu Doktor, ne olup bittiğini tam olarak tanımlayamamıştım belki, ama marazi bir kötülüğün varlığını içimde hissetmiştim, anlattım ya size. Öldürülen o kadın benden yardım istemişti. Yalvarmıştı.

Zaten karmakarışık olan aklım biraz daha karışarak öylece ayakta durdum. Gece orada, o sokakta vuku bulan tuhaf etkileşimi hatırladım, benden yardım isteyen kadının telepatik çağrısı geldi aklıma. Sevgilisi tarafından öldürülmekte olan kadının görüntüsü belirdi gözümün önünde...

Bir illüzyon, belki bir sanrıydı bu...

Duygularımı kolayca ifade edemiyorum, Doktor, çünkü spiritüel durumu tanımlamak çok zor. Yine o tuhaf, esrik ruh hâline girdim. Olayı ayrıntısıyla öğrenmek ve hattâ öldürülen kişinin cesedini görme arzusu oluştu içimde. Bu isteğimi gerçekleştirmek için ne yapmam gerektiğini düşünüp planlayamadım orada; zihnim fena hâlde bulanıktı.

İçimden yükselen güçlü bir dürtüyle, polis aracının içinde duranların ilgilenmediği bir anda, Olay Yeri İnceleme bantlarıyla çevrilmiş apartmanın girişine yürüdüm.

Soğukkanlıydım, evet. Kendimi hayatın akışına bırakmaya karar vermiştim sanki. Kendiliğinden öyle oldu. Omzumda kamera çantasıyla içeri sıvışmam, kimsenin dikkatini çekmedi; sanırım beni fotoğrafçı polis memuru sandılar.

Beni orada durdursalardı çeker giderdim. Yasak deselerdi geri dönerdim. İkinci katın merdivenlerini çıktığımda, merdivenlere yönelmiş olan fotoğrafçı genç polis, elindeki muhteşem Nikon'un ekranına bakarak sahanlıkta duruyordu. Daireden içeri girmek üzere bir hamle yaptığımda kenara çekilerek başıyla selamladı. Yaşıma başıma bakarak, rütbeli bir sivil olduğumu düşünmüş olmalıydı. Daireden içeri girdim.

Salon penceresinin önünde, kulağında cep telefonuyla konuşmakta olan bir sivil vardı. Odanın çeşitli yerlerinde dikilmiş duran lastik eldivenli, önlüklü polislerin hepsi kanıt arama işleriyle meşgul olduklarından, omzumda asılı duran çantadan fotoğraf makinemi çıkarıp da koridora dalmam dahi kimsenin dikkatini çekmedi. Dümdüz yürüdüm.

Banyoda biri vardı, içeri geçtiğimi fark etmedi bile. Koridorun ucundaki krem rengi parke zeminli yatak odasına girer girmez heyecandan beynim uçtu. Kendimi o anda çekilmekte olan polisiye film sahnesine katılan bir oyuncu gibi hissettim. Yatakta yatmakta olan cesedin dışında, görünürde hiç kimse yoktu odada.

Uçuk yavruağzına boyanmış duvarlarda, nereden olduğunu bilemediğim, ancak bir Balkan ülkesinden olduğunu tahmin ettiğim fotoğraflar; İngiliz kırsal stilde bir komodin, aynalı-ışıklı tuvalet masası ve kapaklarına kurutulmuş rengârenk kır çiçeklerinden buketler asılmış, etajerle takım mat beyaz bir gardırop.

Tavanda, gerçek Bohemya kristali olduğunu anladığım

çok hoş, küçük bir avize sallanmakta, ince bir zevkle tasarlandığı belli olan koyu yavruağzı güneşlik ve beyaz tül perdelerle birlikte, son derecede şık durmaktaydı.

Bembeyaz farbalalı yatak örtüsüyle kaplanmış pirinç karyolasının üzerinde bir peri kızı gibi sırtüstü yatmakta olan güzeller güzeli ölü kadının yanına yaklaştığımda içim ürperdi birden. Elim ayağım birbirine dolandı.

Makyajı hiç bozulmamıştı. Omuzlarına kadar inen doğal sarı saçları kuaförden yeni çıkmış gibi yapılı, yay kaşları gür ve kalınca, kirpikleri uzun ve rimelliydi. Tavana doğrultulmuş, açık duran gözleri yeşil-mavi bir tonda, çaresiz bir ifadeyle bakmaktaydı.

Kadının belden yukarısı çıplaktı. Tam iki göğsünün arasında kavuşturulmuş, kırmızı ojeli zarif parmaklı ellerinde, göğsünün yarısını örtmekte olan bir çiçek buketi tutmaktaydı. Lastiğine, yaklaşık yirmi santimetre boyunda kauçuk bir oyuncak palyaço sıkıştırılmış olan siyah jartiyerine takılı naylon çoraplarının sol teki çıkartılmış ve bu çorap elindeki buketin sap kısmına dolanmıştı.

Belinden başlayarak külotunu da büyük ölçüde içine alacak ve fiyongu simetrik biçimde ortaya gelecek biçimde kasıklarının üzerinde bağlanmış olan mor puanlı ipek fular, âdeta bir sanat eseri sunar gibiydi. Kırmızı stiletto larını çıkarmadan yatağına uzanmış olan genç kadın, ölü olmasına rağmen, canlı bir dişinin olamayacağı kadar erotik görünmekteydi.

Beni ölüseviciler falan sanmayın, ama bunu size söylemeden edemedim, Doktor. Orada, kötürüm olmuş vaziyette ne kadar süreyle dondum kaldım, bilmiyorum. İçim ürperip de içine düşmüş olduğum rüyadan uyandıktan ve odanın içerisinde yirmiye yakın fotoğraf çektikten sonra ilginç bir şey oldu.

Kimsenin beni rahatsız etmediği o birkaç dakikalık çalışmanın sonunda, aklım başımdan gidiverdi. Pervasızlığın dozunu iyice artırarak, ayakkabılarımı çıkardım ve ka-

dının yatmakta olduğu pirinç karyolanın üzerine çıktım. Yatağın ayakucunda dikilir dikilmez de flaş kullanmadan, kuşbakışı bir kare aldım. Hırsızlama...

Her biri bir sanat eseri kabul edilebilecek güzellikte bir kaç kare daha çektim sonra... Klik... şlak... şlikk...

Üstelik kaderin bir cilvesi olarak, Canon'un elimdeki süper pahalı yeni modelinde, olabilecek en uygun merceğı hazır olarak taşımaktaydım o sabah. Dahası, kahvaltıda makineyle oynarken üzerindeki merceğı, bir buçuk metre-ye odaklamış ve ışıklama, diyafram ve renk-ısısı değerlerini, bir insanın ten dokusunu azami netlikle çekecek konumda bırakmıştım. Tesadüfe bakın.

Derken, bembeyaz tül perdelerin örttüğü pencerelerden içeri süzülen puslu kış güneşi birden değişti ve kadının üzerine doğru iyice eğildiğimde, parçalı siyah bulutların ardından sıyrılan günışığı, cesedin yüzünde sihirli bir an yaratmak ister gibi patladı.

Çömelerek geriye doğru çekilip deklanşöre parmağımı dokundurmak üzereyken, bütün bunlardan daha tuhaf bir şey oldu. Belli belirsiz bir şimşek çaktı, pencereden içeri sızan mavimsi ark ışığı, odanın bir bölümünü doldurmuş olan parlak sarı günışığı huzmesine karıştı ve güçlü bir manyetik etkiyle vücudumda oluşan iç ürpertici bir elektrik akımı, zavallı kadının cansız bedenine doğru akıp geçti sanki.

Cesedin dışarıya uğramış gözlerini çevreleyen uzun kıvrıkcık kirpiklerinin kırpışmasıyla birlikte, soluk yüzünün ifadesi de değişiverdi. Saniyeyle ölçülemeyecek kadar kısa bir an içinde, kadının şaşkın bakışlarının teslimiyetçi bir ifadeye bürünmesini takiben nefessiz kalarak açılmış olan buzdan dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi.

İşte tam o anda, kendimi iyice geriye atarak makinemin düşmesine dokundum ve o inanılmaz anı aynen kaydettim. Gördüm, evet! Yaşamaya başladı, ceset bir anlığına da olsa hayata geri döndü.

Yalan söylemiyorum Doktor, yemin ederim size!

Cinayet Büro'nun efsane âmiri Kemal Güçlü, nam-ı diğer Şef tarafından dövüle sövüle, kanıt oluşturabilecek her ayrıntıya nedensel bir çerçeveden bakma alışkanlığı edin-
dirilmiş olan Serdar, evin banyosunu teftiştten geri döndü-
ğünde, polisliğini beğenmediği meslektaşı Birol, salon
penceresinin önünde cep telefonu ile konuşup duruyordu.
Onun vurdumduymaz tavırlarına bakıp iyice gevşemiş
olan yanındaki çömezler de yemek masasının karşısına
geçmişler, alelusul kenara dizdikleri delil torbalarını, ağır
aksak gözden geçirip âdeta oyalanmaktaydılar orada.

Tabloyu gören Serdar'ın canı bu manzaraya fena hâlde
sıkıldı. "Bunların eline kaldıysak hepimize geçmiş olsun"
diye mırıldandı kendi kendine. "İmam osurursa cemaat ne
yapar, Allah muhafaza..."

Bu yerinde tespiline rağmen, âmirlerini es geçip kimse-
ye laf etmek istemedi. Etrafa bakınmayı sürdürdü. Aşağı-
daki OYİ aracından ve kapının önündeki görevlilerden bir-
kaç polis daha eve doluşmuş, az önce yatak odasından
çıkıp da koridordan salona girmekte olduğunu gördüğü şu
OYİ fotoğrafçısı -ne hikmetse- gitmiş ve yerine bir başkası
gelmişti.

Şef'in eğitiminin bir yan etkisi olarak, Serdar'ın çok
güçlü bir görsel hafızası oluşmuştu. Salondaki keşmekeş-
ten rahatsız olup Birol'a giydirmek üzere onun telefon
konuşmasını bitirmesini beklerken aklına gelen tehlikeli
olasılıklar onu fena hâlde iskillendirdi. Fotoğrafçıyı mer-
cek altına alıp gözlemlemeye başladı.

Yabancı şahıs, bir OYİ fotoğrafçısı olamayacak kadar ileri yaşıyordu ve üstüne üstlük şüphe çekici bir hâli vardı. Üzerindeki lacivertli yeşilli İngiliz kumaşından kabanı, İtalyan ayakkabıları ve janjanlı ipek fularıyla bir asilzade havasındaki bu züppe kılıklı adamın belki de katilin işbirlikçisi olabileceği aklına düştüğünden, fazla vakit geçirmeden yanına sokuldu.

Fotoğrafçı, iri yarı bir sivil polisin kendisine yaklaştığını fark edip apar topar kapıya doğru yönelince, Serdar kapı çıkışında önüne geçip gövdesiyle onu durdurdu.

“Hemşerim, hayrola. Yolculuk nereye böyle?”

Adam bir şey söylemeden başka taraflara bakar gibi yapmakla yetindi. Bunun üzerine ipler tamamen koptu. “Ne işin var senin burada?” dedi Serdar bir hışımla. “Kâğıtlarını bir göreyim hele! Kimsin sen yahu?”

Sahte fotoğrafçı, Serdar’ın saldırgan sözlerinden bir şey anlamamış gibi görünüyordu. Yüzüne yerleştirdiği iğreti gülümsemeyle, “Bir sanatçıyım” diye kem küm etti. “Bura-ya sanat fotoğrafı çekmeye geldim, memur bey, yani ben...”

Serdar işin içinde bir tuhafılık olduğuna artuk emindi. “Yok yaa, demek bir sanatçısın?” derken abartılı jestlerle elini alnına götürerek adamla dalga geçti. “Tamam, o zaman, buyurun Sanatçı Bey! Sizin her yere giriş özgürlüğünüz ve hattâ geçiş önceliğiniz var. Hay Allah, tabii ya...”

“Yok, e-estağfurullah, memur bey, emeğe saygım sonsuzdur benim, yani. Öyle bir şey söylemek istemedim.”

Serdar alaycılıktan sertliğe seri geçiş yaptı; adamın çantasına uzandı. Çektiği fotoğrafları kendisine göstermesini istedi. Fotoğrafçı mırın kırın edip kocaman objektifli makinesini çantasına sokmaya kalkışınca delirdi.

Henüz adını sanını bilmediği ve kendi fikrine göre toplumun en haysiyetsiz bireylerinden biri olan zatı iyice haşladıktan sonra, çektiği fotoğraflarla birlikte kimliğini vermesini emredince iyice bozum olan bu şık giyimli, orta

boy lu, kumral adam kendisinden talep edilenlerin her iki-sini de Serdar'a uzattı.

Serdar makineyi "fotoğraf oynatma" moduna getirdikten sonra, Birol'a seslenerek adamın GBT'sine bakmasını istedi.

Birol olan bitenin farkında olmaksızın telefonda hararetle konuşmaya devam etmekteydi. Serdar'ı işitmek bir yana, orada olduğundan bile haberdar değildi.

"Oğlum, içeri katil girse, adamlarını öldürse ruhun duy-mayacak!" dedi Serdar kulağının dibine sokulup. "Adam giriyor, çıkıyor, elini kolunu sallayıp delilleri tahrip ediyor, Birol Bey'de tık yok. Yuh! Hava ruh piyade!"

Telefonu alelacele kapatıp vukuatın ayrıntısını dinleyen Birol, adamın kimliğini aldı ve bilgileri mobil cihazdan kontrol etmek üzere işi oradaki adamlarından birine havale etti. Makinenin içindeki resimlere göz atmaya başladı-ğında sahte fotoğrafçı kendini savunmaya başladı. Olay yerine girip fotoğraf çekmenin bir suç olduğunu bilmediğini, kötü bir niyeti olmadığını tekrarlayıp duruyordu.

"Bir alt sokakta oturuyorum. Adım Varol Turanî... Bant-ları falan gördüm, evet, ama sanat merakıma yenildim. Caddedeki, Fotoğrafçılar Kulübü'nün üyesiyim ben..."

En başından beri bu sahtekâra gereğinden fazla iyi davranıldığını düşünen Serdar, elindeki makineyi masanın üzerine bırakıp araya girdi. "Kim olduğun bizi ilgilendirmez hemşerim" dedi. "Suç işleyen herkes adalet karşısında eşittir. Şimdi bu fotoğrafların bellek kartını alıyorum, sen de şuraya oturup bir kâğıda adını, adresini, telefonunu yazıp bana veriyorsun."

Fotoğraf makinesinin hafıza kartına el koyma hamlesi karşısında, "Bakın memur bey" diye atıldı fotoğrafçı Varol. Makinesini Serdar'ın elinden çekip aldı. "Bunu yapmaya hakkınız yok!"

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>
Serdar'ın yuzu korkunç bir hale geldi. Gözle görüleme-

yecek kadar seri bir hareketle Varol'un yakasına yapıştı. "Asıl sen bana bak ulan! Bir defa ben memur falan değil, Cinayet Büro'da komiser yardımcısıyım!" diye kükredi. "Sana iyi davrandık diye götün kalktı galiba ha?"

Yakasından tutularak havaya kaldırılınca ayakları yerden kesilen Varol'un yüzü değişti, alı al, moru mor oldu. Birkaç saniye sonra onu içi paçavra dolu bir çuval gibi yere bıraktı Serdar. Kolunu sertçe kavrayıp bükerek, kapının yanında susta durmuş bekleyen ekibe doğru döndü. "Atın şunu içeri!" diye emretti.

Afallamış durumdaki Birol, Serdar'ın sorunlu talimatı üzerine ne yapacağını iyice şaşırdı.

"Komiser Bey, ben öyle demek istemedim" diyerek yalvarmaya başladı Varol. "Lütfen kusuruma bakmayın. Bunun bir suç olduğunu bilmiyordum."

"Öğrendin ya işte..."

Varol, Serdar'ın karşısında âdeta yere çöktü. Onun elini eteğini öpecek hâle gelmişti. Serdar yüzünde mağrur bir ifade, başıyla fotoğraf makinesini işaret edince, cihazın içindeki hafıza kartını orada bırakmayı teklif etti hemen. "Ne istiyorsanız vereyim" dedi. Kartı çıkartıp diğer eliyle fotoğraf makinesini de Serdar'a uzattı. "İsterseniz makineyi de hediye edeyim size, lütfen..."

Serdar, Varol'un kendisine uzattığı fotoğraf makinesini kenara itip elindeki hafıza kartına baktıktan sonra cebine koydu. "Hadi hadi! Dediğimi yap, geç şuraya!" dedi kızgınlıkla.

Varol sarsak hareketlerle ve neredeyse ağlayarak yemek masasının kenarına iliştiğinde, Serdar arkada dikilmiş olayları izleyen OYİ ekibine dönüp Varol Turanî'ye, üzerine adını ve adresini yazması için bir kâğıt ve kalem verilmesini buyurdu.

Birol devresinin yanına yanaşıp daha fazla ileri gitmemeyi önerdi. "Başımıza iş almayalım sonra" diye fısıldadı kulağına.

“Ne yapmışız, oğlum? Yani, herife adını adresini de mi yazdırmayalım?”

“Yazdıralım da... sonra salıverelim gitsin. Nasıl olsa, ne zaman istersek alırız içeri.”

“Tamam, ulan, tamam. Beni daha fazla muhatap etme bu adamla. Doğru adres ve numara verdiğinden de emin ol.”

Ortalığın yatışması Birol’u bir nebze de olsa rahatlatmıştı. Serdar ona son talimatını verdi; sanatçı bozuntusunun kimliğinin doğruluğu ve sabıkasızlığı teyit edilmeden salıverilmemesini buyurdu. Sorun yaratan makinenin hafıza kartını da cebinden çıkartıp Birol’a toka etti. Fırsat bu fırsat, dosya konusunu tekrar gündeme getirerek kendisine erken intikalinin sağlanmasını güvence altına alıverdi.

“Emrin olur moruk” dedi Birol.

“Çıkmamış analizleri de çabuklaştı. Parmak izi, ayak izi, kıl, yün, tüy... Hemen sorgulara başlayacağım.”

“Anlaşıldı.”

Varol Turanî adını adresini ve kendinden istenen bilgileri bir kâğıda yazdı. Bilgisayardan GBT’sine de bakıldıktan sonra olay mahallinden ihraç edildi. Birol’un adamları etrafın sültilman olduğunu görünce, ceset torbasını ve portatif sedyeyi kapıp da yapmaları gereken son görevi ifa etmek üzere yatak odasına doğru yönlenirlerken, Serdar şimdilerde çok içerlediği bir konuyu konuşmak için telefonuna davrandı.

Asayiş Şube cadı kazanı gibi kaynamaktaydı o günlerde. Kendi terfii de dahil olmak üzere bazı pozisyonlara atamaların durdurulduğu söylentisini işitmişti. Personel Büro’daki hemşerisi bu haberi gizlice kulağına üflemişti.

Serdar buna çok bozulmuştu, zira komiserliğe terfi etmek, onun için artık beklemeye tahammül edemeyeceği bir tutku hâline gelmişti. Şef’i yalnızca ağzını yoklamak için aramaktaydı aslında. Hayatının akışını değiştirecek kadar önemli bir konuşma yapacağını farkında bile değildi.

Serdar aradığında, Asayiş Şube koridorundan “Başmüdür” Faruk Kuloğlu’nun odasına doğru yürümekte olan Şef, otuz yılını doldurmuş olduğu Cinayet Büro Âmirliği’nden istifa dilekçesini içeriye çoktan vermişti. Emekli olup bundan böyle sakin ve huzurlu bir hayat sürmek istiyordu; bıkmış usanmıştı artık bu işlerden. Üstüne üstlük Teşkilat’a fena hâlde kırgındı.

Herkesin bildiği gibi, sert mi sert ama insaflı, kurt gibi zeki, alaylı bir polisti Şef. Altmışlı yaşlarının ortasına gelmiş olan bu iri yarı, uzun boylu, kel kafalı başkomiser, kendisini çekemeyen bürokratların çevirdiği nice entrikaya rağmen, o güne kadar her dönemde alternatifsizliğini sürdürebilmişti. Yine de hayatta her şeyin bir sonu vardı.

Ağır suçların oranı ve sayısı kentin nüfusuna paralel olarak giderek artıyor ve her geçen yıl bir öncekini aratıyordu. Bu durumda, kendilerini Cinayet Büro’nun başına geçmeyi layık gören heveskâr narkotikçileri bir yana koyacak olursak; deneyim, ahlak ve bilgi açısından onun yanına yaklaşacak tek bir aday dahi yoktu ortada.

Ne var ki, Şef görevi bırakmak üzere bu defa kesinkes kararlıydı. Bütün sıkıntılarından arınıp huzurlu bir hayata doğru ilk adımı attığını düşündüğünden, Emniyet Müdürü ile yapacağı sıkıntılı veda görüşmesi kendisine had safhada zül gelmekteydi. Çalmakta olan telefonunu, “Ne var yine, Serdar?” diyerek sinir içinde açtı.

Şaşkınlıktan kekeleyerek, “Şefim, n-nasılsın? Hatırını sormak için aradım seni” dedi Serdar. Şef’in burnundan solumasından epeyce ürkmüştü.

“Öyle olsun bakalım. Söyle... Nasıl gidiyor?”

“İyi, şefim iyi... İlginç bir vaka var burada, Teşvikiye’de...”

“Ne olmuş?”

“Bir kadın boğazı sıkılarak öldürülmüş. Kanser ve yumuşak bir cinayet... Eve zorla girilmemiş, bir şey çalınmamış, ev aranmamış...”

“Boşandığı kocası ya da sevgilisi öldürmüştür” dedi Şef sıkıntıyla iç geçirerek. “Hep öyle olur bu işler.”

“Aşk cinayeti mi diyorsun? O zaman, cinayetin temel ilkelerine uymayan bir durum var ortada, şefim”

“Neymiş?”

“İçinde şiddet olmayan bir aşk cinayeti olur mu sence?”

“Ne bileyim ben, Serdar? Katil yumuşak bir heriftir belki...”

“Cinayetin nedenini kestiremedim, yani sanki bizden birinin işi değil gibi... Kadın da Türk değil zaten...”

“Nereli?”

“Türk uyruğuna geçmiş, ama Rumen asıllı...”

“Hmm, anladım. Dur bakalım oğlum, daha ortada fol yok yumurta yok...”

“Kadın bir hediye paketi gibi, fiyonklu çiçekli yatağın üzerinde yatıyor, çarşafın üzerinde kırışık bile yok. Külotuna bir de palyaço bebek sıkıştırılmış.”

“Palyaço mu?”

“Evet... En küçük bir iz bile bırakmamış katil. Sanki gökten zembille inmiş. Şaka gibi... Çiçekler, fiyonklar, milletle alay mı etmek istemiş acaba?”

“Tuhafmiş hakikaten...”

Bu yersiz ve zamansız gevezelikle canı biraz daha sıkılmış olan Şef, konuşmayı sonlandırmak üzere hamlede bulundu, ancak Serdar durmadı, ara vermedi. Anlattıkça anlattı. Cinayeti birkaç gün içinde çözeceğini iddia etmekteydi.

Şef sessizliğini sürdürünce, cinayet vakasına ara verip Büro’nun fısıltı gazetesine geçiş yaptı Serdar. “Şefim, bizi bırakıp gidiyormuşsun ha?” dedi gücenmiş bir tonda. “Öyle duyduk...”

Kaşları çatıldı Şef’in. “Dedikodu, evlat, dedikodu” dedi zorla konuşur gibi. “Kimden duydun bu saçmalığı?”

“Asayiş Şube’deki herkes istifa mektubunu Faruk Bey’e vermiş olduğunu söylüyor.”

“Her duyduğuna inanma sen öyle...”

“Tamam, şefim” dedi Serdar. “Öyle diyorsan öyle olsun da... şu benim komiserliğe terfiime de karşı çıkmışsın.”

Şef, Serdar’ın bu sözlerine fena hâlde köpürdü birden. “Serdar, oraya gelir, alırım ayağımın altına seni!” dedi. “Önce adam ol biraz...”

“Ama Şef, ben...”

“Bak, sana işi şöyle izah edeyim. Bilirsin ki, bizim kısımda senin gibi kıdemli bir polisin komiser olabilmesi için dört dörtlük tecrübeye, bilgiye ve karmaşık vakaları çözme yeteneğine sahip olması gerekir ki, bu henüz sende yok.”

“Şefim, ama hakkımı yiyorsun benim. Allah hakkı için, canımı dişime takıp da çalışmadım mı gece gündüz...”

“Hadi Serdar, lafı uzatma! ‘Henüz yok’ dedim, ‘hiç olmayacak’ demedim. Bak şimdi, ilginç bir vaka var diyorsun mesela... Yap soruşturmanı, takibini, sorgulamalarını; çöz şu olayı, siciline işlensin, gel öyle konuşalım.”

Bu sözler Serdar’ı ölümüne hırslandırdı. “Anlaşıldı şefim, pekâlâ” dedi. “Göreceksin bak, bu işi mutlaka çözeceğim. Birkaç günde... Herkes görecektir.”

Mutlaka yapacaktı bunu. Koparta koparta alacaktı komiserlik rütbesini. Bu meslekte komiser olmak maaşa zam demekti, konfor demekti, güç demekti, hayat demekti.

Telefon konuşması, Şef’in sabahtan beri daralmakta olan nefesini daha da daraltmıştı. Çay ocağının önündeki servis masasının yanında bulunan iskemleye ilişti. “Hadi bakalım, yap yapacağını” dedi keskin bir tonda. “O zaman, göreceksin, ben de gereğini yapacağım.”

Serdar konuyu daha fazla uzatmadı.

Şef telefonunu kapatıp saatine baktı. Bir şeyleri unutmuş gibi durup düşündükten sonra, sarsak hareketlerle ceketinin iç cebinden tansiyon ilacını çıkartıp masanın üzerinde bulduğu yarım bardak soğumuş çay eşliğinde midesine yolladı.

Kel kafasını tavana doğru çevirip gözlerini sıkıca yumdu. Birkaç saniye öylece durduktan sonra silkinip ayağa kalktı iskemleden. Asayiş Şube koridorlarını arşınlamayı sürdürdü. Polislik kaderini konuşacağı Başmüdür'le randevusuna daha on beş dakika olduğundan, kafasına öyle esmiş olacaktı ki Büro'daki üç numaralı ekibin başına geçici olarak atamış olduğu Komiser Gül'ün odasına daldı.

Masasının başında evrak imzalamaktan bîtap düşmüş vaziyette çalışıyordu Gül. Beş yıl önce komiserliğe terfi etmesinin en önemli nedeni buydu. Şef, çalışkan polisleri severdi.

Şark kurnazı işadamıyla küçük ticaret erbabı bir taşra erkeği karışımı olan eski ve tek kocasından dört yıl önce boşanmış olan Gül -güzellikle pek bağdaşmayan mesleğini bir yana bırakacak olursak- her bakımdan hoş bir kadındı. Ağzı burnu hokka gibi, koyu renk badem gözlü, eksiksiz bembeyaz dişli, toplumdaki kadın polis algısını karşılamayacak kadar ufak tefekti. Dişiliğini gizlemek için dizlerinin altına kadar etek boyu olan siyah, kapalı bir döpiyes giymiş ve saçlarını arkadan bağlamıştı. Hiç makyaj yapmamıştı, yine de -kırk yaşında olmasına rağmen- erken otuzlarında gibi duruyordu.

Şef, masasının önüne kadar sokulup onun hâl ve hatırını sorunca başını önündeki evrak yığınının kaldırıp tatlı tatlı gülümsedi ona. "Dosyaları toparlamaya çalışıyorum, şefim" dedi. "Caner yarın işe başlayacak. Çok isteksiz..."

"Hımm... Bana da polisliği en kısa zamanda bırakacağını söyledi dün. Durum giderek karışıyor."

Gül derin bir iç geçirerek, "Allah sonumuzu hayır etsin" diye mırıldandı. "Bu işleri nasıl bir düzene koyacağız, hiç bilmiyorum artık."

Acı acı güldü Şef. Karamsarlığın kimsenin bir işine yaramayacağını içeren kısa bir söylev çekti. "Senin geçici olarak üçüncü ekibin başına geçmen iyi oldu" dedi. "Yoksa işler daha da beter olacaktı."

“Nehir yatağında akıyor, şefim. Kötü gidişe engel olabilecek bir pozisyonda değilim. Büro’yu ancak siz toparlayabilirsiniz. Gerçek bu. Bizi şu durumda bırakıp gitmeseniz çok daha iyi olur.”

Şef ona istifasını vermiş olduğunu yineledi. “Herkes başının çaresine bakmayı öğrenecek. Biraz sıkıntı çekeceksiniz belki, ama başka çare yok. Benim hatırıma bir süre daha hepiniz bu duruma katlanacaksınız” diye homurdanarak güncel konulara geçti.

Pratik önerilerde bulundu. Caner’i ne yapıp edip kalması için ikna etmesi gerektiğini de yineledi. Ona göre, yapılması elzem bir şeydi bu. Şef bir ay kadar önceki operasyonda ağır yaralanarak ruhsal bunalıma girmiş olan en değerli adamının gönlünün hoş tutulmasını istiyordu.

“Ben de onu ikna edebilmeyi çok istiyorum, şefim” dedi Gül. Gözlerinde hoş bir parıltı çaktı geçti. “Ancak bunu yapabilmem için...”

Şef, Gül’ün ne diyeceğini anlamıştı. “Ben olur vermeden Serdar’ı da Caner’i de terfi ettirmezler bu dönemde. Eğer bunu şimdi yaparlarsa, sorun daha da büyür, içinden çıkılmaz hâle gelir.”

“Bunu biliyorum.”

“Şunu da biliyorsun ki seni üçüncü ekibin başına bu yüzden aldım. Gelecek dönemde her ikisi de komiser olduklarında, sen de birinci ekibin başına geri döneceksin. Serdar ve Caner arasında yaşanması muhtemel tehlikeli bir muharebe de böylece bertaraf edilmiş olacak.”

Şef’in eski sözcükler kullanarak dile getirdiği düşüncelerini yeterince net anlayamayan Gül, ne diyeceğini bilemedi. Gözlerini devirerek önündeki kâğıtlardan birine bakmakla yetinirken, Şef ona bu zaman zarfında Serdar’ı idare etmesinin de güç olabileceğini söyleyip her zamanki tavsiyelerini yineledi.

“Siz giderseniz Cinayet Büro’nun başına kimi atayacaklar?”

Şef bu konuda hiçbir fikri olmadığını söyledi. “Tahminde bulunmak da istemiyorum” dedi. “İstanbul’dan tanıdık birini bulurlar herhâlde...”

Bir sessizlik oldu. Şef’in yüzü aniden ciddileşti. “Neyse ben gecikmeyeyim şu zıbarasınca randevuya” diye homurdandı. “Bitsin de kurtulayım. Çıkışta konuşuruz.”

Gül ayağa fırladı. “Kolay gelsin, şefim” diyerek onu toplantıya uğurladı. “İnşallah fikrinizi değiştirirsiniz. Bana öyle olacakmış gibi geliyor.”

Şef upuzun koridora dalmadan önce, arkasına bile dönmeyen, “Fazla kapılma o hayallere” demekle yetindi.

Oysa Komiser Gül, hislerinde hiç yanılmıyordu.

Şef, *Emniyet Müdürü* yazan kapının giriş holündeki çakma kızıl saçlı sekreterin olurlarını aldıktan sonra, Faruk Kuloğlu’nun görkemli makam odasına girdi.

Henüz yirmi beş yaşında bir gençken başladığı polislik kariyerini tümünden bitirmek konusunda aldığı kararı pekiştirmekle birlikte, esas niyeti Asayiş Şube’nin en yetkili bürokratı ile baş başa vererek Cinayet Büro’nun kritik öneme sahip sorunlarından birine çözüm bulmaktı.

İnsafı bir adamdı Şef; sevdiği adamlarının kendi yokluğunda sıkıntı çekmesini istemiyordu.

Görüşme kötüye gittiği takdirde, içinde kalmış olan öfkeyi kusmak ve hattâ Başmüdür bozuntusu öküzü fena hâlde haşlamak dahi geçmekteydi aklından. Bir süredir araları hiç iyi değildi zaten.

Faruk Kuloğlu’nun odasındaki kocaman masaya doğru ilerlerken, “Sakin ol, Kemal” dedi kendi kendine.

Alaylı Şef’ten yaşça daha küçük olan mektepli Başmüdür Faruk Bey, onu yüzünde sakın bir gülümsemeyle ayakta karşıladı. Elini uzatıp hafifçe eğildi, “Nasılsın, Kemal? Otur lütfen” dedi.

Tokalaştılar. Şef bir şey söylemeden kocaman yazı masasının önündeki demi-klasik koltuklardan birine geçip

oturduğunda, “Birer kahve söyleyeyim” dedi Başmüdür samimi bir tonda. “Kahveni içmedin değil mi?”

Şef onu kayıtsız bir tavırla cevapladı; henüz kahve içmemiş olduğunu belirtti. Kuloğlu masasının üzerindeki eski tip düofonun kırmızı düğmesine basıp sekreterine siparişini verdi.

Aralarında oluşabilecek sessizliğin tehlikeli bir gerilim yaratmasına meydan vermek istemeyen Faruk Kuloğlu, yüzündeki gülümser ifadeyi değiştirmeden, “İstifamı henüz yollamadım Ankara’ya...” dedi arkasına kaykılarak. “Seninle yüz yüze konuşmadan bunu yapmak istemedim. Emin misin bundan?”

Sıkıntılı hareketlerle koltuğunda biraz debelendikten sonra, “Efendim, size karşı saygısızlık etmek istemem, ancak bu defa kararlıyım” dedi Şef. “Emekli olup biraz dinlenmek istiyorum.”

“Haklısın, Kemal, haklısın. Anlıyorum durumunu. Senin şu Sami Tuzcu dosyasındaki cinayetlere kafayı takmış olduğunu da gayet iyi biliyorum.”

Şef’in ağzından belli belirsiz bir homurtu çıktığında Kuloğlu, kök maun kaplamadan yapılmış şaşaalı yazı masasının üzerine abandı. “Bu olayın hayatımızı daha fazla etkilemesine izin vermememiz lazım” dedi. “Dosyanın kapanmış olması hepimizin yararına oldu. Katil öldürüldü, cezasını çekti. Mücevherler de bulundu. Sami Bey’in kanı yerde kalmadı.”

Başmüdür’ün söylediklerine şaşırان Şef, kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Siz şaka mı yapıyorsunuz, Faruk Bey?” diyerek parladı. “Bana göre cinayetin hiçbir tarafı aydınlatılmadı. Gerçek suçlular da beyler gibi sıhhat ve afiyetler şu anda... Kaçırılan kızlar ne oldu? Ya öldürülenler?”

Şef’in sert çıkışı Başmüdür üzerinde olumsuz bir etki yaratmadı. Biraz irkildi, ama istifini bozmadı. “Olan oldu, ölen öldü, giden gitti. Biz mi kaçırdık, biz mi öldürdük o insanları?”

Şef kendini tutamaz hâle gelmişti. Dosyadaki mağdurları bir bir sayıp döktükten sonra, yine aynı olayda katil kurşunuyla görev başında öldürülmüş olan Cinayet Büro komiseri Mert'i de hatırlattı. Konuşmasını bitirdiğinde yüzü bayrak kırmızısına dönmüş, ağzında tükürük kalmamıştı.

“Haklısın. Mert öldürüldü, Caner hâlâ kendine gelemedi, o vicdansızlar gencecik, masum bir çocuğu bile beline bomba sarıp ölüme yolladılar. Ancak daha fazla ne yapabiliriz ki, Kemal? Söyle bana, öyle yapalım.”

Derin bir soluk alıp verdi Şef. Eğer yeterince uğraşırlarsa, cinayetlerin arkasında “şeyh” kisvesi altında hüküm süren o aşağılık şarlatanı içeri tıkabileceklerini söyledi. Adamın kurduğu vakıf, sonradan müridi yapacağı yoksul çocuklara eğitim vermekteydi, evet, bu tamamen yasaldı, ancak “şeyh”in, haremindeki genç kadınları köleleştirerek, onlara her türlü cinsel istismarda bulunması bir dava konusu yapılabilirdi. Üstüne üstlük, bu adam bir sürü cinayetin azmettiricisiydi.

Şef bağlantıları saymaya kalkışınca, “Ceza Yasası’nı en iyi bilen polislerden biri olarak, bunları sen söylüyor olamazsın” dedi Başmüdür. “Bak Kemal, şu bahsettiğin adamın, ölen katilin arkasındaki azmettirici olduğu konusunda kimseyi ikna edemeyiz. Daha ileri bir soruşturma açmamıza da imkân yok, biliyorsun. Kaldı ki...”

“Kaldı ki, adamın Ankara’da önemli tanıdıkları var, öyle değil mi?”

“Öyle, maalesef... Her yerde önemli dostları olduğu gibi, yaptığı işlerden ve kurduğu vakıftan şikâyetçi olan kimse de kalmadı artık.” Yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle iç geçirdi. “Eğer yeterli kanıt toplayabilirsek, soruşturma dosyasını yeniden açmamıza mani olacak bir şey yok, ama biz önce...”

“Sizi bilmem, ama ben kendimi bu pisliklere mani olmak için vazifeli addettiğimden burada çalışıyorum, Faruk

Bey” diye kükredi Şef. “Yoksa gider torna tesviye falan, ne iş bulursam onu yapardım.”

“Ne dediğimi dinlemedin veya anlamadın galiba, Kemal. Evet, Sami Tuzcu dosyası kapandı. Ancak eğer ‘şeyh’ ile ilgili soruşturmayı makul bir safhaya ulaştırabilirsen, adli yolların hepsi tekrar açılabilir. Sana bunu garanti ediyorum.”

Şef bir şey söylemeyip pencereden dışarı bakmayı sürdürünce Kuloğlu, babacan bir edayla Başkomiser’e başka sıkıntısı olup olmadığını sordu.

“Yok, efendim” dedi Şef küskün gözlerle.

“Vazifemizi fazlasıyla yaptık, Kemal. Çıkart artık kafandan şu işi... Yeter! Bak, sana bir teklifim var. Şu istifanı bir süreliğine geri al. İki hafta, istersen üç hafta izin kullan, seyahate çık...”

“Efendim, neden yapıyorsunuz bunu?”

“Seni severim, bilirsin” dedi Başmüdür. “Şunu da itiraf etmeliyim ki, henüz yerini dolduracak kimse yok Teşkilat’ta... Haa, bu benim kişisel fikrim. Esasında Ankara’dakiler böyle düşünmüyorlar.”

“Onu biliyorum” diye mırıldandı Şef.

Faruk Bey’in istifa erteleme önerisini önce hemen reddetmeyi, sonra da buna karar vermek için mehil istemeyi geçirdi aklından. Biraz düşündükten sonra her iki seçenekten de vazgeçti. Sessiz kaldı.

“Ayrıca sana ve tüm Büro’ya olan maddi ve manevi desteğimi çok daha yüksek seviyelere çıkartacağım, Kemal. Palavra değil, bunu göreceksin. Söz veriyorum sana. İzin kullan, iyice dinlen ve sonra gel, konuşalım. Anlaştık ve barıştık mı?”

Öfkesini ve bütün diğer şahsi özlemlerini bir yana koyup -karakteriyle hiç bağdaşmayan bir biçimde- “Anlaştık” dedi Şef. “Büro’dan bir süre uzaklaşmam iyi olabilir. Hem şu benim büyük kızın nişanıyla, hem de Caner’in hastalığıyla ilgilenirim biraz.”

“Tabii... Çok sevindim buna...”

Kahvelerinin dibinde kalmış son yudumları içerlerken Faruk Kuloğlu, Şef’e cebinden çıkardığı sarı teneke bir puro kutusunu uzattı. “Hadi, al bir tane” dedi gülererek. “Bunu seversin sen...”

Şef’in gözleri parladı. “Efendim, nerede kaldınız yahu!” diye sitem etti Kuloğlu’na. “Şu cigarayı kahveyi bitirmeden önce veremez miydiniz?”

Başmüdür gevrek gevrek güldü bu lafa. “Unuttum be Kemal” dedi. “Adamda kafa bırakmadın ki...”

Şef sigarilloyu bir güzel yaladıktan sonra dudaklarının arasında kıstırdı. Faruk Kuloğlu masanın üzerine koyduğu kırmızılı sarılı kutudan kendisi de bir tane aldı. Çakmağını yakıp da ateşi Şef’e doğru uzatırken, “Sen yine de bu konuda kimseye bir şey söyleme” dedi. “Ben buradakileri oyalayacağım ve yokluğunda işlerin düzenli şekilde yürümesini bizzat kendim sağlayacağım.”

Kuloğlu kalkıp odanın öbür ucundaki pencerelerden birini araladıktan sonra Şef’in karşısındaki koltuğa kuruldu, keyifle sigaralarını tüttürdüler.

Kahvesinin son yudumunu içerken, “Cinayet Büro’da hepi topu üç akıllı başında adamın mı kaldı şimdi?” diye sordu Kuloğlu.

Şef ona içlerinden birinin kadın olduğunu hatırlattı.

“Lafın gelişi öyle söyledim. Üç ekipten biri komisersiz ve üstelik bir komiser yardımcısı da ıskartada...”

“Efendim, Mert öldürüldü ve Caner de ölümden döndü. Benim koşturmaktan bitap düşmüş olmam bir yana, hemen yeni bir organizasyon yapmak kolay değil.”

“Biliyorum, Kemal, biliyorum.”

“Caner’i acilen sağlığına kavuşturmamız lazım. Sevimsiz bir tip olsa da Serdar bir başka vazgeçilmez adamdır. Büro’da karanlık işleri çözecek detektifler bunlar...”

“Senin yetiştirdiğin polisler... Elbette ki ödüllendi-

ılmeye de ihtiyaçları var. Bunu yapacağız, yapmalısınız zaten.”

Kısa bir sessizlikten sonra, Faruk Kuloğlu, Serdar’ı nasıl toplayıp yönlendirmeyi düşündüğünü sordu. Huzursuzluğunun giderek büyüdüğünü ve Narkotik Şube’ye transfer olmaya niyetlendiği gelmişti kulağına. “Dedikodu almış, yürümüş” dedi.

“Bunları engellemek zorundayız” dedi Şef yüzünü buruşturarak. “Şu durumdayken adam kaybetmek demek, kan kaybından ölmek demektir bizim için...”

Her kurumda olduğu gibi Asayiş Şube’nin aktif birimlerinde nitelikli, iş bitirici sağlam adam bulmakta güçlük vardı. Başmüdür kendisine Serdar’ın komiserliğe terfiinden söz açınca, “Eğer bunu yapacaksak, Caner’le ikisini aynı anda terfi ettirmeliyiz, efendim” dedi Şef. “Yoksa bütün dengeler bozulur.”

Bir sessizlik oldu. Kuloğlu ağır hareketlerle yerinden doğrulup masasına geçti sonra. “Ben de aynı şekilde düşündüm” diyerek önündeki dosyalardan birini açtı. “Evet, bunu şimdi yapamayız; yarın ikisini birden terfi ettirdiğimizde onları iki ayrı grupta çalıştırmak gerekecek, değil mi?”

“Evet, efendim. Şimdilik teknik sebeplerle her ikisini de ‘kıdemli’ komiser yardımcısı yaptığımızı ve en kısa zamanda komiserliğe terfi ettireceğimizi söylemek en doğrusu olur. Bu onları motive eder.”

“Harekete geçeceğim, merak etme. Çocukları maddi yönden ödüllendirmeyi de ihmal etmeyeceğim. Bunlar benim yetkim dahilinde...”

“Valla fikir gayet iyi görünüyor, efendim” dedi Şef keyifle gülümseyerek. “Bugün Serdar’ın eline ilginç bir cinayet vakası gelmiş, isteklendirilmeye de ihtiyacı var üstelik...”

“Nasıl bir şeymiş?”

Sönen sigarasını yeniden tutuşturduktan sonra, “Konuşmak için daha erken” dedi Şef.

“Sen yine de anlat, Kemal...”

“Teşvikiye’de aykırı bir cinayet... Yatağında boğazı sıkılıp öldürülerek, âdeta hediye paketi gibi paketlenmiş Rumen asıllı dul bir kadın...”

“Ehhh, eski kocasıdır katili...”

“Duyar duymaz ben de aynı şeyi söyledim. Ancak cinayetin işlenme şeklinden ve nedeninden yola çıkan Serdar bunun bir aşk ya da kıskançlık cinayeti olamayacağını söylüyor.”

Başmüdür tavana doğru bakıp konuyu düşündü. “Hmm, anladım durumu” diye mırıldandı sonra.

“Serdar şimdi bu olaya takılmış vaziyette. Sonuna kadar gidip işi hızla çözmek istiyor.”

“Diğer adamlarının durumu nedir, Kemal?”

“Ehh, çok kötü değil” dedi Şef. “Sıradan vakaları çözmek için fazla bile iyiler.”

“Geçtiğimiz yıl, sıradan cinayetlerin tüm cinayetlere oranı yüzde doksan yedi nokta dokuz olmuş. Çözüksüz ve karmaşık dosya oranı yok denecek kadar az demek ki...”

“Sayısı az da olsa, bunların çözülmesi bizim için çok önemli, efendim” dedi Şef. “Hattâ Büro’nun varoluşu nedeni...”

Onun ne demek istediğini hemen anlamıştı Kuloğlu. Kendisi de bir süredir aynı endişeyi taşıyordu. Caner ve Serdar’ın da işi terk etmesi hâlinde, kamuoyunu etkileyen bu türden cinayetleri çözebilecek eleman sıkıntısı baş gösterecekti.

Asayiş Şube, Şef ve Faruk Kuloğlu için itibar zedeleyici ve elbette kolay başa çıkılamayacak bir durumdu bu.

Zekâ seviyesi yüksek polisleri seçmekte gösterdiği titizliğin yanı sıra, Şef’in, emrindeki personeli eğitirken ne kadar sert olduğunu, özellikle kanunların değiştiği dönemlerde her birine ev ödevi vererek zorlu sınavlara soktuğunu gayet yakından bilen biriydi.

“Merak etme, önem arz eden bir olay vuku bulmadığı sürece sistemi bir süreliğine yürütürüm” dedi. Bipleyn cep telefonu ekranına göz attı. “Bu arada, şu bahsettiğin Teşvikiye’deki aykırı cinayete bizim de müdahil olmamız gerekcek.”

“Nereden çıktı bu şimdi, efendim?”

Faruk Kuloğlu Şef’e açıklama gereği duydu. “Gazetelerden biri, işi magazine sarmış” dedi. “Nişantaşı’nda tek başına yaşayan kadınları uyaran, ürkütücü bir başlıkla baskıya giriyorlar.”

“Sizin nasıl haberiniz oldu?”

“Ağır suçlara ilişkin haberlerin son şekline biz onay veriyoruz artık. Olurumuzu almadan hiçbir cinayet haberi yayınlanamıyor. Halkta infial uyandırabilecek nitelikte fotoğraf ve haberlerin denetimi için yönetmelik çıktı. Basın-yayın ajanslarının başvuru mesajları doğrudan buraya geliyor.”

Faruk Kuloğlu, cep telefonunu inceleyerek sekreterini yanına çağırırken yerinden doğruldu. “Var mı benden başka istediğin?” diye sordu Şef’e.

Bu cümle “toplantı bitmiştir” anlamına geliyordu.

Şef usulca ayağa kalkarken başını “hayır” anlamında salladı. El sıkıştılar. Keyfi yarı yarıya yerine gelmiş gibi görünen Şef, kafasında beliren yeni sorunlarla kendini başka bir plan yapmak zorunda hissediyordu şimdi.

Koridorda uflaya puflaya yürüdü.

“Evdeki hesap çarşıya uymadı yahu” diye homurdandı. “Ne umduk, ne bulduk...”

Süklüm püklüm eve döndüm sonra, Doktor. Elim ayağım kesilmiş vaziyette... Makinemin hafıza kartını kaptırdığım o polis bozuntusu köpek tarafından aşağılandığım olaydan sonra, canım kimselere görünmek istemedi. Olay yerinde çekmiş olduğum o son kareyi makinenin iç hafızasına kaydedip kurtarmak dahi beni teselli etmedi. O gün, o lanet makineyi bir daha açmadım. Telefonumu da kapattım; sinir içinde kıvrılıp kestirdiğim salondaki kanepede rezil geçmişimi düşündüm bir süre.

Bundan yirmi yıl önce Şeyma'yla evlendiğimde ilk adımlımı atmıştım o rantiyeciliğe; saçma sapanlığa, aptal bir lümpenin değersiz yaşantısına... Sonra da duruma ayılamadım, yıllar boyunca, çok affedersiniz aynı boku yemeyi sürdürdüm.

Belirli bir farkındalık düzeyine geldiğimde anladım ki pek çok anlamda kendimi ona buna satmışım. Şimdiyse içimdeki o işsiz güçsüz zavallıyı yok etmek için verdiğim mücadeleyi bütün gücümle sürdürmeye kararlıyım, ama görüyorsunuz işte, bu yapılması elzem operasyonu gerçekleştirmekte fena hâlde zorlanıyorum. Evet, olabilir elbette; işsizliğin yanı sıra, arkamda beni seven bir eşimin de olmaması bunu daha da güçleştiriyor.

Eşim Şeyma'yı size yeniden anlatmama gerek var mı, bilmiyorum? Ha, anladım, evet, pişmanlıklarla dolu evliliğimizden söz etmeden önce, onun kim olduğuna dair daha ayrıntılı bilgi almak istiyorsunuz. Peki.

Zarafet Pastaneleri'nin sahibinin kızıdır Şeyma. Elli üç

yaşında şimdi... Markayı duymuşsunuzdur da sahiplerinin adını duymamışsınızdır. Karaalioğulları bunlar; isimlerinin sağda solda zikredilmesinden haz etmezler.

Şeyma'nın babası öyle kibar bir işadamı falan değildir, ancak Rum pasta ustalarının yanında yetişmiş, çok çalışkan ve akıllı biridir. Servetinin kökeni -pastanecilikten ziyade- altmışlı yıllarda İstanbul'un nezih semtlerinden cüzi paralara topladığı maldan mülkten kaynaklanmaktadır.

Çocuklarının hepsinin iş sahibi olmasını ilke edinen kayınpeder, eşi vefat edince kendini emekli edip İstanbul'un çeşitli ilçelerindeki sekiz pastane şubesi ve fabrika sayılabilecek büyüklükte imalathanesiyle beraber, gayrimenkullerinin gelirini de çocuklarının kullanımına bahşetmiş.

Annesi on yıl önce kanserden öldü Şeyma'nın. Kendisinden büyük iki erkek kardeşi var. Yurtdışında okumuşlar; İsviçre'de... Sonra her ikisi de baba mesleklerini sürdürmekten başka bir iş yapmamışlar.

Hani kendilerinden başka kimseye faydaları olmayan, çevresine 'bundan ne köy olur ne kasaba' dedirten insanlar vardır ya, kayınbiraderlerimin ikisi de o sınıfa girerler. Benim bir iş kuramamış olmamın en büyük müsebbibi onlardır, yani ne projeler, ne parlak fikirlerle gittim onlara yıllar boyunca, bilseniz şaşırırsınız.

Ee tabii, sermaye olmayınca projeler de çöp oldu.

Lâfı açılmışken, benim sermayem erkekliğimdir her zaman, bunu da söylemeliyim. On sekiz yaşımdan başlayarak hayatımı yatakta kazandım diyebilirim. Bir cins jigoloydum yani. Şeyma'nın zengin olduğunu bilerek ve isteyerek onu ayarttım, Doktor, bu işte onun bir etkisi, katkısı olmadı. Yani o -nasıl söylesem bilmem ki- bir erkeği tavlayamayacak, böyle bir inisiyatif kullanamayacak kadar çekingen ve saf bir kadındır. Yarım akıllıdır, evet, öyle de diyebiliriz.

İri yarı, çirkince ama neşeli, cıvıl cıvıl bir kadındır Şeyma, çevresinde pek sevilir. Uzun yıllardan beri Topağacı'nda onun ailesine ait büyük bir apartman dairesinde oturuyoruz. Şeyma son zamanlarda Boğaz sırtlarında villalı bir siteye taşınalım diye tutturuyor, ama ben hiç istemiyorum bunu, zira kendimi Nişantaşı âleminin ayrılmaz bir parçası gibi görüyorum.

Çocukluktan beri bu semtteyim; rahmetli babam bir banka şubesinde memurdu, annemse ev hanımı. Orta hâlli bir aileydik. Ablam akademik hayatında yüksek lisans yapacak kadar başarılı oldu da ben düz liseyi güç bela bitirebildim. Çapkınlıktan, serserilikten üniversite okumaya fırsatım olmadı, yani askere de gittim, vatana borcumu bir an önce ödemek istedim yirmi bir yaşımdayken. Sivas Şarkışla'da...

Askerî birliğimiz Allah'ın unuttuğu bir yerdeydi. O zamanlar askerliğin bu kadar zor bir şey olduğunu bilmiyordum. Neyse işte, iyi ki gençken yapıp bitirmişim, sonra bu türden işlere giremeyecek hâle geldim. Yıllar içinde, tipim de ruhsal durumumla birlikte bozuldu. Bakmayın şimdi böyle göbeklenip yağlandığıma, saçlarımın seyreltiğine; o yaşlarda çok yakışıklıydım, öyle ki hatunlar bana hiç rahat vermezlerdi. Sabah başka, akşam başka kızla çıkardım, yani öyle böyle değil.

Biraz da o yüzden yüksek tahsil yapamadım, ama hayat okulundan mezunum ben, Doktor. Üstüne üstlük çok okurum, ara sıra yazarım da... Şiirle başladım, çok ilginç авантюр hikâyeler yazdım sonra, yani merak ediyorsanız size veririm elbette, okursunuz. Televizyonda daha çok belgesel izlerim, sinema dünyasını, özellikle bağımsız sinemayı yakından izlerim; kültür seviyemi kimse küçümsemesin yani...

Harçlığımı çıkarmak için gençliğimde yaptığım çeşitli gelgeç işleri hariç tutarsak, ciddi denebilecek bir işim gü-

cüm hiç olmadı. Yaşadığım çevrede, şık lokanta, bar ve kahvelerin ve diğer gidilecek sosyal ortamların bolluğu önemlidir. Ayrıca, şu anda hayatımdaki en önemli şey olan fotoğrafçılar kulübü Nostradamus da hemen buradadır: Nişantaşı'nda...

NFK ya da tam adıyla Nostradamus Fotoğrafçılar Kulübü, yaklaşık elli kursiyeri olan yarı ticari, yarı sosyal bir oluşumdur. Sekiz haftalık temel fotoğrafçılık kurslarının akabinde, bu hobiyeye daha derin hevesi olanlar kulüpte kalıp çeşitli kültür-sanat projelerine ve kulüp tarafından düzenlenen turlara, gezilere katılırlar.

Teşvikiye Caddesi üzerinde bulunan, geçen yüzyıl başlarından kalma, görkemli bir binanın birinci katındaki Nostradamus, gerçekten de eski ve zengin bir kurum olmaktan öte misyonlara sahip olma ilkesi edinmiş örnek bir kulüptür. Çeşitli başka iş alanlarında -özellikle reklamcılıkta- zengin olmuş sahiplerinden yalnızca biri işin başındadır.

Hamdi Kıvılcım, bu işlerin duayeni bir karakter olmakla da kalmaz, bizleri sosyalleştirmek için de inanılmaz yaratıcılıkta organizasyonlar yapar ve yaptırır, projeleri teşvik eder, sponsorlar bulur ve işlerimize destek olmalarını sağlar.

İleri kurslardan sonuncusunu da bitirdiğimiz geçen yılın başından beri, sergiyle ya da film projesiyle sonlanan çeşitli etkinlikler düzenleyerek yeknesak hayatlarımızı bir nebze olsun renklendirmeye çalışıyoruz.

Polisler tarafından aşağılanıp tartaklandığım o berbat Pazartesi günü öğleden sonrasında, işsiz güçsüzlüğümü kısmen de olsa gizli tutabildiğim ve itibarımla ilgili o sessiz devrimi gerçekleştireceğim şu bizim fotoğrafçılar kulübüne gidecektim. Hayatımı adanmış olduğum meşhur film projesinin geleceğini konuşmaya ve kaderimi değiştirecek olan şu teklifi oradaki değerli arkadaşlarıma anlatmaya... Evet, o günkü programım buydu.

Kendimi toplayıp sunum hazırlığımı tamamlamıştım. Sabahki kötü deneyimin sonrasında döndüğüm evde oturup çalışmış ve Ragıp Bey'in notlarını toparlayıp bir filmöyküsü taslağı yazmıştım. Daha doğrusu senaryo tekniğinde kullanılan yöntemle hikâyenin temel öğelerini birkaç cümlelik paragraflarla kurgulamış ve kendime bir izlek yaratmıştım. Projemi insanlara öyle anlatacaktım.

Olan biten her şey altı ay kadar öncesine dayanıyordu aslında. Gruptan arkadaşımız Leyla'nın bir hastanede çektiği "Hayat ve Ölüm" adlı fotoğrafı ve bağlantılı sergideki video-art eserlerimiz, bir film projesi için çalışma grubu oluşturan bizlerin kafalarında birer ampul yakmıştı. Uzun metrajlı bir yapım gerçekleştirmek için her şeye sahip olduğumuzu düşünmüştük.

Bize ilham veren kişi, Leyla, otuz altı yaşında, incecik, uzunca boylu, upuzun siyah kıvrırcık saçlı, kahverengi gözlü, güzelden ziyade seksi bir hatundur. Dört mevsim simsiyah giyinir; kırmızı rujsuz asla dışarı çıkmaz; yüksek topuklu ayakkabılar, tayt ve dapdar tunikler ya da minicik elbiseler...

Leyla çok da zekidir, ketumdur; kendi hayatına dair pek bir şey anlatmaz. Beş yıl kadar önce, başından kısa süren bir evlilik geçmiş, birkaç da tutkulu aşk macerası... Bunları bile ondan güçlkle öğrendim. Akademi'de resim okumuş, ama onun esas hayali oyunculukta kariyer yapmaktır.

Ailesinin az biraz desteği ve reklam yapımlarındaki oyunculuk faaliyetleri geliriyle Osmanbey'in Nişantaşı'na yakın tarafında epeyce parasız, bohem bir yaşam sürmesine rağmen, sanırım Leyla benimle başka bir dünyadan olduğum için ilgileniyor. Her ne kadar sosyeteyle alay etse, onları küçümsese de, bir yanıla benim gibileri merak ediyor ve lüks yaşantımıza imreniyor sanki.

Sevgili olana kadar Leyla bana karşı saldırganca davranıyordu. Alay etmeye kalkıştığı zaman ondan uzak durdu-

ğumda beni baştan çıkarmaya çalıştığı da oluyordu. Açık saçık giyinip de karşımda öylece oturmalar, göğüs dekoltesinden memelerini sergilemeler, daha neler neler... O zamanlarda böyle kasti frikiklere başımı çevirip bakmıyordum. Neme lazım diyordum kendi kendime. Göz göze geldiğimizde, bakışlarımı kaçırıyordum.

Sonra işler değişti ve aramızda tuhaf bir ilişki gelişti. Günler ve geceler boyunca, iyi, kötü, uygun ya da uygunsuz durumda, fırsat bulabildiğimiz her anda, ya bilgisayarlarımızdan ya da akıllı telefonlarımızdan yazışıp durduk. Zenginliğe ve zengin adamlara pek ilgisi yok gibi duruyordu ilk başlarda. Evliliğe de karşıymış, sıkça öyle söylüyordu.

“Özgür bir kadını ve öyle kalacağım” diyordu. “Bir kocaya ihtiyacım yok. Uzun süreli ilişkiye bile girmem ben.”

Bunların göstermelik laflar olduğunu sonradan anladım, ister inanın ister inanmayın. Leyla kendine doğru dürüst bir koca bulamamanın tatminsizliğini yaşayan bir hatunmuş. Yaşı geçti geçiyor telaşıyla peşime düşmüş.

Aylar boyunca el ele bile tutuşmadık, bırakın el ele tutuşmayı, birbirimizin eline koluna dahi dokunmuş değildik. Ne var ki bir buzdağının karanlık diplerinde hiç kimsenin hayal dahi edemeyeceği kadar harareti, yakası açılmadık çılgınlıklarla dolu sevişmeler yaşıyor, cinsel doyumun en şiddetli ve en kızıışmış seviyesindeki zevk âleminde birlikteliğimizi sürdürüyorduk bir yandan. Günde dört kez seviştığımız oluyordu.

Dört kez! Hem de ne hayâsızca!

Ne diyor bu adam, diyorsunuzdur şimdi, değil mi? Ahh, Doktor, bunları nasıl anlatmalıyım bilemiyorum. Daha önce çok sayıda kadınla birlikte oldum, yattım kalktım, anlattım size; buna benzer duygular hiç hissetmedim. Sanki benim ruh ikizim Leyla; tamamlanmamış parçam, rüyalarımdeki eksik kısım, her düşüncemi okuyan, her akıldan geçen duyan biri...

Âşık mıyım ona? Biliyorum.

Leyla ile olan esas ilişkimiz sanal ortamda başladı ve internet üzerinde gelişti. Arkadaşlık cenneti Facebook'ta... Aşkımızın ayrılmaz parçası olan cinsel aktivitelere ilk adımları da burada attık. Bu sanal ilişkinin nasıl erotik bir şey olduğunu ve insanı nasıl derinden heyecanlandırıdığını size anlatsam, anlamayabilirsiniz, yani bu benim için de çok acayip bir deneyim.

O zamana kadar böyle internet ilişkilerini hep küçümседim, insanların başına gelenlerle dalga geçtim, ama kazın ayağı öyle değilmiş.

İlk yazışmamız nasıl mı başladı? Hatırladığım kadarıyla şöyle bir şeydi: "Bugün bana çok güzel baktın. Tam da aklımdan sen geçiyordun o anda."

Çok klasik, evet, tipik sanal aşklar böyle başlar. Tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi... Nasılını falan sordum. "Ne buldun bende?" dedim.

Benim çok etkileyici ve seksi bir adam olduğumdan dem vuran üstü kapalı bir şeyler geveledi. O bakışma, kesişme anında benim ne hissettiğimi bilmek isteyince, "Karşımda ciddi bir yüzle otururken bütün o somurtkan ifadenin ardında çok sıcak bir kadın olabileceğini düşündüm galiba" diye yazdım.

"Sıcak derken?"

Lâfı çevirdim, "Yani, beni yanlış anlama sakın" dedim hemen. "Sıcakkanlı demek istedim."

"Görünüşüm soğuk, öyle mi?"

"Eh biraz öyle... Bu benim şahsi görüşüm olabilir mi? Mesafeli bir insan değil misin yani?"

"Evet, bazı insanlara hiç yüz vermem, hattâ böyle tiplere biraz da kötü davranırım. Sen de onlardan biriydin. Şimdi farklı düşünüyorum."

Ne değişti diye ona sormadım bile. Yani korkumdan merak ettiklerimi soramayacak kadar çekingen ve tutuk-tum ilk günlerde.

Evet, doğru, Leyla'yı bir yıldır tanıyordum ve tanıdığım

Leyla öyle kılçık bir hatundu ki, yüzüne bile doğru dürüst bakmamıştım o güne kadar. Ne zaman ağzımı açıp bir konuyla ilgili fikirlerimi beyan etsem, araya mutlaka bir laf sokuşturur ya da özellikle iğneleyici, yaralayıcı bir espri yapardı.

Bütün bu davranışlar meğerse dikkatimi üzerine çekmek, beni bir şekilde tahrik etmek içinmiş. Sonradan anladım bunu. Öyle bir saplantısı olduğunu bir yazışma esnasında ağzından kaçırdı zaten. “Erkeklerle ne kadar kötü davranırsan, o kadar değerli ve cazibeli olursun” dedi. Yalnızca bana değil, bütün erkeklerle hep böyle numaralar yapar ve onları bir iter, bir çekermiş.

Tanımlanamayacak kadar tuhaf, içli dışlı ve erotik ilişkimizin ilk zamanlarında bir gün, “Seninle sevişmek istiyorum” dedi pat diye. Leyla’yla yatak faslımız öyle başladı.

Ne diyeceğimi bilemedim. “Geleyim mi evine?” diye sordum.

Güldü bana. Sevgilisinin yatak odasında onu beklemekte olduğunu söyledi ve ne dedi biliyor musunuz?

Size bunu anlatamam.

Leyla’yla sanal ortamda seviştiğimiz o ilk gece, ruhunun ve bedeninin her yerine girdim. Ağza alınmayacak ayıplıkta, bir pornografik hikâyede bile yazılmayacak müstehcenlikte yazışmalarla süslü, yaklaşık kırk dakikalık bir seans yaptık. Ellerimle, parmaklarımla, dudaklarımla okşadı her yerini, dilimle ıslattı kendini. O denli sarhoş olmuş, o denli kendimden geçmiş ve onunla öylesine yekvücut olmuşum ki...

Utaniyorum bunları söylerken, yani siz istediğiniz diye anlatıyorum. İçimde doğru bildiğim gerçeklerin yanıltıcı sanrılara dönüşmesinin nedenlerinden biri de girdiğim bu tuhaf ilişki olabilir. Bilemiyorum.

Devam mı edeyim? Tamam, peki...

Onunla fikirlerimiz birleşti. Kimi zaman, ben daha söy-

lemeden Leyla cümlelerimi tamamlıyordu; içimdeki ben oluyor, bense ona dönüşüyordum. Bedenin bir parçası oluyordum o anda; teninin kokusunu içime çektiğimde mucizelerle dolu bir rüyanın içine düşüyor, cennete gidip geliyordum. Hurma ağaçlarının altında uyuyup kalıyordum öylece.

Eh, elbette her gidişin bir de dönüşü oluyor. Rüya bitiyor ve sen uykudan uyanıyorsun. Hoopp, bir bakıyorsun ki seni rahatsız eden bütün gerçekler orada. İşin bir de ayıp, yasak ve günah tarafı var. Toplumun baskısı, korku, vicdan azabı... Hepsi de içimde patlamaya hazır bir bomba gibi saklanıyor.

Leyla'nın an itibarîyle illaki bir sevgilisi, benimse karım var ve ait olduğumuz elit ortam dolayısıyla da bu yakışksız ilişkinin gizli tutulması gerekiyor. Kanunsuz bir hayatın içinde bulunmanın hazzı işte bazen bu kadar yıpratıcı olabiliyor. Hem öyle, hem böyle... Tarifi mümkünsüz bir duygu bu, Doktor...

Gelgelelim, Leyla'yla yüz yüze gelince ve hattâ telefonda konuşurken dahi sanal âlemde aldığım o hazzın onda birini bile yaşamıyorum, hattâ onun cırtlak sesini duyduğumda ilişkiden soğuyorum. Hâli tavrı ve fiziği hiç etkilemiyor beni. Leyla bana ne güzel geliyor, ne cazibeli, ne de seksi... O, o değil de yabancı biri oluyor sanki.

Sanki iki ayrı hayatım varmış gibi anlatıyorum bunları size. Evet, doğru; başlangıçta birbirine fena hâlde gıcık, iki uzak kişiydik. Bir yandan hâlâ öyleyiz, belki daha beter olduk, ama işte, madalyonun öteki yüzü de var. Bir başka boyutta, onunla "ölümüne" bir aşk yaşıyoruz. Leyla'yı seviyorum ve ondan kopmak istemiyorum. İşin bu yanı da böyle güzel, böyle aşk dolu...

Diğer taraftan, Nostradamus'ta görüştüğümüzde ya da birlikte bir kafeteryaya ya da bir lokantaya gittiğimizde, sanki oradaki adam ben olmaktan çıkıyor, Leyla da bir baş-

kası oluyor. Bana iğrenç bir insan muamelesi yapmaya başlıyor hemen. Ne aklımı beğeniyor, ne de tipimi.

Onun her yaptığım işte beni küçümsemesi ve aşağılamasına artık katlanamıyorum, Doktor, neden yapıyor bunu? Bana olan bu kötü davranışlarının nedenini ona defalarca sordum. Bizi tanıyanların ilişkimizden şüphelenmemeleri içinmiş güya. Evli olan benmişim ve o benim için fedakârlık yapıyormuş.

Bir sürü palavra, bir dolu bahane...

Bendeki bu karakter değişimi Leyla'yla tetiklendi. Bir öyle, bir böyle oldum, Doktor. Sanki zihnimde bir anahtar var ve "çıt" kendi kendine konum değiştiriyor ve o anda kişiliğim farklılaşıyor. Sanal âlemdaki bu tutkulu aşk, dışarıda yerini cadaloz kadınla sümsük adamın nefretle dolu zaruri ahbaplık ilişkisine bırakıyor, millet bunu öyle biliyor. Evet, iki ayrı ilişkiyi aynı bedende yürüten biriyim ben.

Bana karşı olan alaycı yaklaşımı tanıştığımız ilk günden beri vardı, söylemiştim size, ancak Leyla ile ilk defa -fiziksel anlamda- yattığımızda iyot gibi açığa çıktı. Sanal âlemdaki maceramıza başlamamızdan yaklaşık dört ay sonraydı. Şeyma'nın Hindistan seyahati esnasında, Leyla'yla Tünel'de bir bara içmeye gitmiş ve gecenin sonunda onun Osmanbey'deki evinde kalmıştım.

Uçurmuştu orada Leyla beni, ayıptır söylemesi, çarşafı kıcıma kaçırtmıştı. O geceyi düşününce bile içim çekiliyor, kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor.

Leyla'nın çok arzulu, çok ateşli bir pantere dönüştüğü o harikulade gece sonrasında, ne yaptıysam -sanal ilişkimizin dışında- benimle tekrar birlikte olmadı. Evet, yarım yamalak öpüştüğümüz koklaştığımız zamanlar yaşadım; Facebook'taki yazışmalarımız da bütün hızıyla devam etti, orada bana ilgi göstermekten hiç geri durmadı kaltak, ama gerçek seksin, normal beraberliğin devamı gelmedi, gelemedi bir türlü.

Her neyse, hayatımda yalnızca tek bir gece tattığım bu

dehşetli şehvet patlamasının, kafamdan çıkartamadığım o müthiş hazzın beni dönüşüm sürecine sokan olaylar zinciriyle yakından ilintisi olduğunu sanıyorum. Bunlardan bahsetmeden durumun vahametini anlamanız güç olabilir. Ruh hâlimi çökme evresine hızla getiren o karakterleri ve olayları size aktarabilmem için bütün gücümle kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Dönüm noktasına doğru gidişim böyle başladı ve birbiri peşi sıra gelen bütün bu gelişmeler bir tür “fiilî durum” oluşturdu. Diyebilirim ki pek çok olay kendiliğinden öyle oluverdi.

Alın yazım buymuş.

Üzerinde bir kontrolüm olmayan bu gidişat için size nasıl bir gerekçe gösterebilirim ki Doktor?

Suç kanıtlarını usulünce toplayıp tasnif eden, adli raporların yazılmasını ve analizlerin, otopsilerin yapılmasını sağlayan ve bunlara ilişkin işlemleri takip eden Kimlik Tespit ve Olay Yeri İnceleme Şube Müdürlüğü'nde görev yapmakta olan Birol, aynı günün öğleden sonrasında epeyce yorgun hissetmekteydi kendini. İşlerin geriliminden ve Teşvikiye'deki tuhaf cinayetin yarattığı kalabalık akıştan da fena hâlde sıkılmıştı.

Çalıştığı salonda bulunan ve kendisiyle aynı derecede yoğun olan memurların ve bilgiişlem sekreterlerinin gürültülü trafiği içinde bunalmış, Teşvikiye'deki olayın vuku bulunduğu dairede Serdar'ın saldırgan tavırlarına maruz kalması da günün çekilmezliğinin üzerine tuz biber ekmişti.

Nefret ediyordu şu Serdar denen işgüzar pislikten. Kendinden geçip yüksek sesle küfretti. Tam o anda Serdar'ı karşısında görünce, şaşkınlıktan neredeyse bağıracaktı.

"Ne tırsıyorsun oğlum benden?" dedi Serdar sırtarak. "Geleceğiz dedik, geldik işte!"

Nadia Groza cinayetinin ilk bulgularının ve dosyanın kendisine ulaşmasını bekleyemeyecek kadar sabırsızlanmış ve Birol'un yakasına bu defa onun kendi çöplüğünde yapışmıştı.

Dosyada olması gereken muayene raporu ve diğer analizlerin birçoğu tamam değildi, ancak Serdar soruşturmaya hemen ertesi gün başlamak istediğinden dosyayı eksik de olsa almanın peşindeydi. Makineli tüfek gibi soru sorması da bu yüzdendi.

Birol, hekimin yaptığı cinayet saati tahmininin geçerliğini koruduğunu, ufukta somut kanıt görünmediğini ve bu konudaki ayrıntılı raporun ancak ertesi gün tamamlanabileceğini dilinin döndüğünce anlattı.

“Geç bunları” dedi Serdar.

Hayatta kusursuz bir cinayetin var olamayacağını ve dolayısıyla olay yerinde suça ilişkin izlerin mutlaka bulunması gerektiğini, ancak OYİ çaylaklarının bunları göremeyecek kadar ebleh olduklarını tekrarladıktan sonra, açgözlü bir hamleyle masada açık duran soruşturma dosyasına uzandı.

Birol, ondan daha hızlı davranarak klasörü önüne çekti ve aynı serilikte hareketlerle, masasının yanında duran dosyalıktan “teslim tutanağı” formunu çıkardı. “Dosyayı sana ancak resmî tutanakla verebilirim” dedi. “Kopyasını tabii...”

“Biliyoruz.”

Birol dosyayı yan masadaki asistana havale ederek içindekilerden birer fotokopi çıkarılmasını istedi. “Aslında seni yarına kadar bekletmem gerekirdi, ama hadi neyse...”

“İyi, tamam, kısa kes de hemen hazırla şunu” dedi Serdar fütursuzca. “Kadının cep telefonunu da ver. GSM şirketinden rapor istediniz mi?”

İsyan etti Birol. “Buraya geleli iki saat oldu daha ulan” diye çıkıştı. “Dur da bir nefes alalım.”

“Millet iki saatte devrim yapıyor oğlum, hayret bir şey...”

İyice bozulan Birol, bir eliyle kanıt torbasındaki cep telefonunu uzatırken, diğer eliyle de solundaki bankonun üzerinde kapalı duran dizüstü bilgisayarı gösterdi. “Şifresini kırdırdım, her ikisinin de bilgileri üzerlerindeki kâğıtta yazıyor” dedi.

Telefonu kapıp cebine indirdi Serdar. Bilgisayarı paketlemek üzere yandaki bankoya doğru giderken bir süre daha hırıştılar. Def-i bela kabilinden laflar edip sakinleşmeye çalışan Birol, “Sahi, Şef ne yapıyor?” diye sordu. “Cinayet Büro’yu bırakıp emekli oluyormuş ha?”

“Sami Tuzcu cinayeti ona yaramadı” dedi Serdar dudaklarını bükerek. “Herkes küstü bizim Büro’da. Kimseyle konuşmaz oldu. Bana da kafayı taktı herhâlde; şu terfi işimi onaylamamış.”

Olanları hatırlayınca kulakları düştü Serdar’ın... Bezin bir hâlde cinayet dosyasına göz gezdirirken, olay yerindeki parmakizi sayfalarına bakınca bir anda diriliverdi. Hemen inceleme bulgularını sordu.

“Hemen hepsi maktule ait” dedi Birol. “Gündeliğe gelen kadının ki de var galiba bir iki tane...”

“Yabancı birinin yok mu?”

“Hayır. Sanırım katil sonradan temizlik yapmış. Mikrop Kürşat sistemde izleri karşılaştırdı az önce. Bilirsin bu konuda pek yanılmaz.”

Birol’un huzursuzluğunun arttığını fark edince yumuşadı. “Tamam, anladık” dedi Serdar konuyu değiştirmek ister gibi. “Hakikaten GSM’cilere başvuru yapmadınız mı?”

İç geçirdi Birol. “Yaptık, yaptık... Sonuç birkaç güne gelir herhâlde.”

Serdar küskün tavrından rahatsızlık duyup omzunu sıktı Birol’un. “Seni çok mu sıkıştırdım, devrem?” dedi gönlünü almak ister gibi. “Kusura bakma sert davrandıysam. Hakkını helal et...”

Birol da yelkenleri suya indirdi. “Sen işini yapıyorsun, tabii ki cinayetin üzerine gideceksin” dedi. “Bu olay hakikaten çok tuhaf... Dur sana bir çay ısmarlayayım da biraz sohbet edelim. Sonra arkamdan laf edersin.”

Arka masalara çay dağıtmakta olan çaycıya el etti. Serdar dosyayı kucağına aldı, kapağını açarak içerisine şöyle bir göz gezdirdi.

İlk sayfalarda, devlet kurumlarından ve çevre sorgulardan gelen özet bilgilerin yer aldığı dosyayı yüksek sesle okumaya başladı. “Beş yıl öncesine kadar bir Türk’le evli olan ve Elmadağ’daki meşhur bir revüde koreograflıkla

ıştılal etmekte olan Nadia Groza adlı, Rumen asıllı, 1977 doğumlu maktul çocuk yaşlardayken dünyaca tanınmış bir sporcuıdu.”

“Yaa... Ne hayatlar, ne dünyalar var be abi. Dosyadaki ilk bilgileri telefonla aldım” dedi Birol. “Kız yirmi ikisinıdeyken, bir turistik gezi esnasında tanıştığı koca adayının ısrarıyla Adana kökenli bir aileye gelin gitmiş ve çok kısa süren mutlu günlerden sonra, kocasının kıskançlık baskısı altında hayatı kararmış...”

“Evet, okudum şimdi.”

“On bir yıl boyunca, eşinin bütün işkencelerine katlandığı hâlde gıkı çıkmamış. Sonunda, ayrılmak isteyen kocası olmuş. Kendinden epeyce genç başka bir kadına kaçan eşinden bir celsede boşanmış Nadia Groza. Artistik jimnastik ile ilgili iş alanı yaratabileceğı çevreye ulaşamadığından, ancak bir müzikholde iş bulabilmiş. Önce revüdeki dansçılara katılmış, otuzlu yaşlarının ortalarında da olsa, olağanüstü kıvrak vücudu ve dans yeteneğıyle diğer genç dansçılara taş çıkarttığı fark edilince önce başdansçılığa, sonraysa dans direktörlüğüne terfi etmiş.”

“Karoguraf olmuş yani...”

“Koreograf...”

“Her ne boksa işte” dedi Serdar. “Bak, dosyada ne yazıyor: İstanbul Teşvikiye’de mukim Nadya Groza, çevresinde namuslu, iyi kalpli ve yardımsever bir kadın olarak tanınmaktadır. Tek başına yaşamakta olan maktulün sosyal hayatında gayet mazbut yaşadığı tespit edilmiş olup adli sicilinde de bir kayıt bulunmamaktadır.”

“Adliye’den de hemen hallettim işi... Bir araba laf söyledin bir de bana...”

Serdar güldü. Şaka yaptığını söyledi.

Birbirlerine yaptıkları kaba saba aynasız sataşmalarını takiben Birol’a cinayet nedeninin ne olabileceğini sordu Serdar. Aslında, bu sorusunun ardında meraktan çok “ağız arama” zokası vardı.

“Ben ne bileyim, Serdarım? Hani ‘kolayca çözerim ben bu işi’ diyordun.”

“Zaten onun için fikrini soruyorum ya...”

“Ailesinden, akrabalarından biri katili olamaz; yani kadın İstanbul’da yalnızmış...”

Serdar bir yorumda bulunmadı. Birol cinayet sebebinin parayla ilgili olabileceğini ortaya attı bu defa. Bunu da tartıştılar.

Olasılığı düşünmeye değer bulmadı. “Geçiniz” dedi Serdar. “Evden bir çöp bile alınmamış. Kadının mirası, hayat sigortası falan da yok anladığım kadarıyla...”

“Hayır, yok. Çocuklar evindeki her türlü evrakı gözden geçirdiler. Kıskançlık olabilir mi mesela?”

“Cinayet işleniş biçiminde şiddet yok ki” diyerek itiraz etti Serdar. “Darp, taciz, fiziksel saldırı yok. Aşk cinayetlerinde kıskançlıktan kudurmuş herifler olur genellikle. Vurup kırarlar.”

“Ehh, doğrudur o zaman. Peki ya seks?”

“Şehvet cinayeti mi? Tecavüz yok, zorlama yok” dedi Serdar omuzlarını silkerek. “Cinsel ilişki olmamış dedin, değil mi?”

“Doktor öyle söyledi. Büyük ihtimal, herif tecavüz girişiminde bulunmamış. İlk bakışta bile bu açık seçik görünüyor.”

Hırsızlık bağlantısını konuştular. Serdar cinayetin bir soygun sonrasında işlenme ihtimalini gündeme getirince, aralarında kısa bir tartışma daha çıktı. “Hırsızlığı akıldan geçirmek bile saçma” dedi Birol.

Diğer senaryoya göre ise Nadia Groza bir kanun kaçağının metresiydi ve susturulmak için öldürülmüştü. Bu hikâyenin teoride ve pratikte mümkünsüzlüğünün Serdar tarafından kanıtlanması bir dakika bile sürmedi. “Sicilya mı ulan burası?” dedi. “Öyle olsa, tek kurşunla edep yerinden vururlar, kadını hediye paketi yapmaya da zahmet etmezlerdi.”

Başka olası nedenler ve varsayımlar tartışıldı, hiçbirinde dişe dokunur bir mantık zinciri kurulamadı. Sohbeti sonlandırmaya yer arayan Birol, “Birkaç kişiyi sorgulamadan cinayet hakkında fikir yürütmek imkânsız, devrem” dedi. “Allah kolaylık versin sana. Bu kadar dik kafalı olursan işin zor valla...”

Sinirlendi Serdar. “Bak bir de ne yazmışsın buraya” diye homurdandı dişlerinin arasından. “Komşusu Nilgün Hanım, Nadia’nın caddedeki lüks kafede şef garson olarak çalışan Erdal Özdemir adlı bir sevgilisi olduğunu söylemiş.”

“Evet. Sen de bir yerlerden bulmuştun bu adı.”

“Bilgisayarının masaüstünde yazıyordu” dedi Serdar. “Belki de bu heriftir katil... Ne dersin?”

Birol, onun zokasına gelmeyecek kadar tanımaktaydı devresini. “Sana senin Şef’in efsane olmuş bir sözünü tekrarlamakla yetineceğim” dedi. “Hayatta hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.”

“Oğlum, bu zaten benim de lafım. Yalnız ben sana başka bir laf daha söyleyeyim.”

“Nedir?”

“Burası Türkiye, devrem... An itibarıyla, her şey mümkün olabilir, her görüntü değişebilir bu memlekette. Bugün olmazmış gibi duran, yarın başka gözükebilir. İmza: Serdar Emanet...”

“Ehh, bu sözde de haklılık payı yok değil doğrusu...”

Şen şakrak kahkahalarla beraber, çaycının yaptığı servis havayı ziyadesiyle yumuşattı. “Neyse ya... Elimden kurtulamaz, çözeriz bu işi evelallah” dedi Serdar. “Tabii, herif bir seri katil falan değilse...”

“Sence öyle bir ihtimal var mı ulan?”

“Olmaz olur mu? Tam bir psikopat cinayeti gibi duruyor. Kadın hediye gibi paketlenmiş yahu. Eğer öyleyse hâlimiz fena, çünkü bu türden canavarlar nedensiz öldürürler. Nedenini bulamadığın bir cinayeti çözmek de çok zordur, bilirsin.”

Birol itiraz etti. “Bizde seri katil ender görülür” dedi.

Serdar, ülkenin aslında bol sayılabilecek kadar seri katil ürettiğini, ancak bunların yakalanıp yargı önüne çıkarılamadıklarını, çıkarılsalar da paçayı kurtarmalarının baş nedeninin, işlerini düzgün yapmayan OYİ’ciler olduğundan dem vuran bir söylev çekti. “Enselediğimiz Adanalı Yavuz denen psikopat, alenen kırk üç kişiyi şişlediydi de güçbela iki uyduruk kanıt sunabildik mahkemeye” dedi.

“Sen işimizi kolay sanıyorsun, değil mi? Üç yıl önce DNA analizi yapan bir tek makineyi aldırabilmek için göbeğimiz çatladı. Söylediydim sana...”

“Her tarafınız makine, cihaz, robot olsa ne olur ki? Başındaki adam, adam olmadıktan sonra... Daha çok çalışacaksınız, devrem. İmkânsızlıklara rağmen iş bitireceksiniz.”

“Elimizden geleni yapıyoruz işte” dedi Birol sıkıntıyla. “Sana bile katlanıyoruz. Sırf bunun için bize madalya vermeleri lazım. Neyse, işi çöz de görelim bakalım” derken başıyla arka tarafı işaret etti. “Beni bekleyen biri var. Biraz da onunla ilgilenmem lazım.”

Serdar, giriş holünde oturmuş, Birol’a bakmakta olan koyu yeşil parkalı, kirli sakallı gence göz attıktan sonra, “Kimmiş bu?” diye sordu.

“Amaan, yapışkanın teki... Polis muhabiri... Bugünkü olayı haber yapacakmış. Hep aynı terane...”

“Hemen üflediniz mi gazetelere her boku?”

“Mecburuz oğlum. Haber şeffaflığı... Yine de Başmüdür’den izin alıyorlar. Bu da yeni çıktı. Yarın bire bin katıp yazarlar artık.”

“Ee, tabii, onlar da beslenecekleri cesetler arayacaklar. Ne leş kargasıdır bunlar, bilmez misin?” Elini Birol’un omzuna koyup sıvazladı. “Sen bültenini verdikten sonra bana gönder onu” dedi göz kırparak. “Şu hediye paketi fotoğraflarından birini de toka etmeyi unutma. Şık olur.”

Serdar’ın “hediye paketi” lafıyla ne ima etmiş olduğu-

nu biraz geç de olsa anlayan Birol, elini ceketinin cebine atıp hafıza kartını buldu. “Neyin peşindesin sen?” dedi. “Böyle lüzumsuz gevezelikler yap da Şef oysun seni...”

“Doğrusunu yaptıktan sonra, kimse kimseye bir şey demez. Merak etme sen, ver coşkuyu veerr!”

Birol fotoğrafların bulunduğu kartı bilgisayarının soketine soktuktan sonra, fareyle üzerini tıklayıp içindekilere baktı. “Yasak oğlum yasak!” dedi. “Bilmezmiş gibi konuşma.”

“Hiç kafan çalışmıyor ulan. Niye yasak? Millet kan görmesin, midesi kalkmasın diye. Bunda kan yok, tiksindirici öge yok! Şu manyağın çektiği fotoğraflar güzel işte. Böylece, herhangi bir illegal sızdırma yapmış da olmazsın. Ne de olsa başka birinin çektiği resim...”

Birol başını havaya kaldırıp düşündü. “Anladım, tamam” dedi. “Görselleri sisteme aktardım şimdi; hakikaten de acayip resimler var. Hele bir tanesinde kadın resmen canlı gibi çıkmış.”

“İşte, olay budur.” Serdar cebinden kartvizitini çıkartarak Birol’a verdi. “Benim kartımı da toka et o lavuğa... Ötesine karışma...”

“Sen bilirsin moruk” dedi Birol gülümseyerek. “Şöhret olmak istiyorsun, ha?”

“Kim istemez ki?” dedi Serdar. Rüyadan uyanmış gibi toparlanıp saatine baktı. “Hadi eyvallah, Birol’um... Bir sonraki cinayette görüşürüz artık.”

Birol ona başka bir şey söylemedi. Her iki koltuğunun altına dosya ve bilgisayarı sıkıştırdıktan sonra yüzünde bir gülümsemeyle kapıdan çıkmakta olan Serdar’ın arkasından baktı bir süre. Ekranındaki fotoğraflardan en sonuncusunu seçip cinayeti özetleyen haber yazısıyla birlikte CD’ye basılmak üzere masaüstüne attıktan sonra, içeride beklemekte olan gazeteciyi bir baş işaretiyle yanına çağırdı.

“Geldim abi” dedi gazete muhabiri.

Bir hevesle sandalyeye çökerken, Birol, elinde tutmakta olduğu kartvizite bir kez daha göz attı. Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri parladı. “Hoş geldin” dedi.

Şehrin en gizemli cinayetlerinden birinin içine Serdar’la birlikte daldığının ve üstelik o anda kendisine önemsizmiş gibi görünen bu soruşturmanın kaderini değiştirecek bir seçim yapmak üzere olduğunun farkında bile değildi.

Şube’den çıkar çıkmaz, otoparktaki aracının koltuğunda, bir araç kitiyle şarj ettiği, Nadia Groza’nın cep telefonunda ilk incelemesini gerçekleştiren Serdar, Teşvikiye’deki cinayet mahalline tekrar döndüğünde saat dördü geçiyordu.

Yol boyunca sağını solunu kurcaladığı telefondaki bir takım önemsiz arama kayıtlarından dava sonucunu etkileyecek sonuçlara varıp varamayacağını düşünüp durdu. Cinayetin gerçekleştiği gün boyunca Nadia sevgilisini iki kez aramıştı. Erdal ise Nadia’nın numarasını o gece saat 10:45’e kadar bir kere olsun çevirmemişti. O saatte cevapsız aramalar yapmıştı. Peş peşe üç kez... Bunların ne anlama gelebileceğini düşündü, bulamadı.

Erdal Özdemir’in şef garson olarak çalıştığı ve Fransızca adını telaffuz dahi edemediği kafeden içeri girip de şüpheli şahsı tespit ve teşhis etmesi birkaç dakikasını aldı. Bir şey yapmadı. Kimseye hiçbir kelime dahi etmeden oradan da dışarı çıkarak, etrafına baka bakına Rumeli Caddesi’nde yürümeye başladı.

Kafasında kuyrukları birbirine değmeyen pek çok tilki dolaşıp duruyor, ertesi gün yapacağı soruşturmanın etkili olmasını sağlamak için bu dosyaya çok iyi hazırlanmak zorunda hissediyordu kendini.

Mağazalara bakındı. Özellikle iç çamaşırı satan hazır-giyimciler başta olmak üzere, her türlü vitrini dikkatle inceledi. Şaşaalı camekânlı dükkânlardan bir ikisine girip çeşitlere, modellere göz attı; tezgâhtarların, kasiyerlerin ağızlarını aradı.

Nadia'nın öldüğünde üzerinde bulunan müstehcen iç çamaşırları ve jartiyerlerin katili tarafından satın alınarak ona hediye edildiği ihtimalini araştırarak bir ipucu bulmayı umuyordu.

Kanıtlar ne kadar güçlü olursa olsun, cinayet sebebini içeren makul bir senaryo vererek, savcüyı ikna etmek durumundaydı. Şüphelinin maktulü nasıl ve neden öldürdüğü inandırıcı biçimde izah edilmeliydi. Aynı şekilde, savcı da mahkemeye somut delillerle desteklenmiş bir "olası neden" sunmak zorundaydı.

Dörtüyl ağzından sola Valikonağı'na saptı. Hemen köşede durup iyice etrafa bakındıktan sonra karşıya geçti. Sağı solu kolaçan etti. Oyuncak, kitap ve kırtasiye satan büyük mağazanın vitrinini süzdükten sonra, içeri girip raflarda tarama yapmaya başladı ve orada, o ana kadar aklında olmayan kanıta rastladı.

Sekiz on santimetre çapındaki sarı hafif kauçuktan silindir bir sap üzerine kumaş baskı ve havaya kaldırılmış kolları, yeşil burgulu iplerden oluşmuş saçları, kırmızı burnu ve beyaz boyalı gülümseyen ağzıyla, yaklaşık yirmi santimetre boyunda, oyuncak bir palyaçoymuştu bu. Nadia Groza'nın jartiyerine iliştilmiş olan oyuncağın kardeşi...

"Cuk oturdu" diye mırıldandı Serdar kendi kendine. "Jartiyer ararken palyaço bulduk!"

Aklına, bu sevimsiz palyaçonun "cinayet nedeni" ile doğrudan bağlantısı olabileceği geldi. Oyuncağı eline alıp kısa kot eteği ve ince siyah çerçeveli gözlükleri ve aşırı makyajıyla bir lolita görünümündeki kasiyerin önündeki müşteri kuyruğunun bitmesini bekledi.

Serdar yanına yanaşınca, "Hoş geldiniz" dedi kasiyer kız. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Akşamları kaç kadar açıksınız?" diye sordu Serdar.

"Cuma ve cumartesiler haricinde, hafta içi her akşam saat on buçukta kapatıyoruz, efendim."

“Dün akşam kasada siz mi vardınız peki?”

Kasiyer kız tedirgin oldu. “Neden soruyorsunuz bunu?” diye sordu kuşkulu bir tonda.

Serdar cebinden kimliğini çıkartıp gösterdi. “Ben Asa-yiş Şube’denim” dedi. Adını söyledi. “Bir soruşturma için buradayım. Şu oyuncak ile ilgili kayıtlara bakmak mümkün mü?” diye sordu elindeki palyaçoğu göstererek.

Kasiyer, oyuncağı alıp kasadaki ışıklı barkod aparatını ürün etiketinin üzerinden geçirdi. “Çok satılan bir ürün-müş” dedi. “Fiyatı on yedi doksan...”

“Yaa... Dünkü satışları görebiliyor muyuz?”

Önündeki bilgisayar ekranına göz atarken, “Bakalım” diye mırıldandı kasiyer kız. “Evet, üç tane satılmış.”

Oyuncağı almış olan kişinin kimliğinin de sorgulanabilir olduğunu anlayan Serdar, heyecan içinde bunu öğrenmek istedi.

“Nakit ödenmişse bulamayız” dedi kız cevaben. Bilgisayardan muhasebe yazılımına bir şeyler girdi. “Evet, ödemesi kredi kartıyla yapılmış. Erdal Özdemir adında biri...”

“İşte oldu!” diye bağırmaktan kendini alamadı Serdar. “Bu kadar basit!”

Faturanın imzalı, onaylı bir kopyasını istedi. Kasiyer kızın bilgisayardan muhasebeyle haberleşerek faturanın kopyasını yazdırıp alması birkaç dakika sürdü.

Serdar caddede yeniden yürümeye başladığında, “Neden?” sorusunu tekrar sordu kendine. Sevgilisinin evine sevişmek için giden bir adamı yolda durdurtup da ona oyuncak bir palyaço aldırıtan dürtü ne olabilirdi acaba?

Yürürken zihni iyice açıldı. Torbadan oyuncağı çıkartıp eline aldı. Kaldırımın ortasında durup palyaçoğu ters çevirdi, elinde öyle tuttu ve baktı. “Hay Allah! Niye daha önce aklıma gelmedi?” diye sordu kendi kendine. “Yirmi santim uzunluğunda ve altı santim çapında silindir bir zevk çubuğu...”

Cep telefonundan Birol'u tuşladı.

"N'oldu yine yahu?"

"Çok önemli bir şey var, devrem. Dırdır etmeyi bırak şimdi..."

Birol, başına geleceklerden habersizdi. "Neymiş önemli şey?" diye sordu. "İşim gücüm var oğlum, her dakika seninle mi uğraşacağız?"

"Başlatma şimdi ulan! İşini doğru dürüst yapsan hiç aramazdım seni."

"Söyle, peki" dedi Birol.

"Palyaçonun dibini kontrol ettirttin mi?"

"Ne diyorsun oğlum sen?"

"Şu delil torbasına koyup da üzerine 1 numaralı delil diye yazdığın kauçuk saplı oyuncak palyaço yok mu?"

"Eee?"

"Herifin onu kadının şeyine sokmuş olabileceği aklına hiç gelmedi mi?"

İyice afalladı Birol. Önündeki, yazmakta olduğu raporu kenara koydu. "Niye gelsin ki?"

"İşte, buyur buradan yak, kazmalar kazması oğlum benim. Neyse, lafı uzatma; şimdi doğru gidip o sevimsiz palyaçoğu laboratuara verip analiz alıyorsun. Bak bakalım, sap tarafına vajina salgısı bulaşmış mı? En kısa zamanda cevap istiyorum, oyarım yoksa seni."

Bir sessizlik oldu. Birol devresinin kendisine şaka yapıp yapmadığını tam olarak anlayamamış da olsa, onun sözlerini kabullenmiş gibiydi. "Ne baş belası adamsın ulan sen!" diye söylendi. "Senden bir kurtulsam, kurban kestireceğim valla ya... Eyüp Sultan'da adak adadım."

"Hadi, ne diyorsam onu yap, şimdi kapatıyorum" diyen Serdar, aracını geri almak için gelmiş olduğu alışveriş merkezinin garaj kapısının önünde durdu ansızın.

Başını kararmakta olan gökyüzüne doğru çevirip bir süre düşündü. Sonra kendi kendine galiz bir küfür daha sa-

vurdu ve gerisin geriye dönüp koşar adımlarla yeniden Rumeli Caddesi'ne daldı.

Kalabalık kesifleşmişti. Cafe Noir'in önüne vardığında Nadia'nın cep telefonundan Erdal Özdemir'i aradı. Isıtıcılar yerleştirilmiş kapının önünde, içeriyi görebilen masalardan birinin kenarına ilişti ve içerideki büyükçe alanda dağılmış servis yapmakta olan personelin tamamını izlemeye aldı.

Kafedeki garsonları yönlendiren, rezervasyon alan ve gelenleri masalara yerleştiren şef garson Erdal, telefonu çalmaya başlayınca kapıya arkasını döndü önce. Servis barından içeri geçip telefonu açtı ve kulağına götürdü. Hiç ses vermeyip dinlemekle yetindi. Beti benzi solmuş vaziyette, şaşkın bir ifadeyle eğilmiş duruyor, şüpheli gözlerle etrafına bakınıyordu.

Bu ifade, Serdar'ın görmeyi beklediği davranış biçimiydi. "Yaktım çıranı senin" dedi içinden. "Bittin oğlum sen. Nadia'nın ölmüş olduğunu biliyorsun, çünkü onu sen öldürdün."

Maktulün bilgisayarı ve telefonu ile birlikte gün ışıyınca kadar çalışıp detaylandıracağı soruşturma planı çerçevesinde, Erdal denen hergeleyi bir güzel benzetecekti. Olayı birkaç gün içinde aydınlatacak ve onu içeri tıkacaktı.

Bir an önce komiser olmak için tek yol buydu. Ne sıkı bir polis olduğunu gösterecekti onlara, hepsine!

Şef'e, Caner'e ve Büro'daki herkese...

Otoparktan çıkar çıkmaz telefonunu çıkartıp her Allah'ın günü konuşmadan rahat edemeyeceği adamı tuşladı. Saatine bakarken, "Geç kaldım biraz" dedi kendi kendine.

Projemizin merkez üssü Nostradamus aynı zamanda bir sosyalleşme mekânıdır ve kulübümüzün kalbi de lokalidir. Çok şık bir yerdir burası. Hamdi Kıvılcım ve ortaklarının eski endüstriyel tasarım koleksiyonuyla bezenmiş olan bu salonun dekorasyonu ve servis kalitesi lüks bir Nişantaşı bistrolarından farklı değildir.

Lokal'in servis barı, orijinal kırmızı boyaları hâlâ üzerinde duran 1950'lerden kalma Mobil petrol varillerinin üzerine dizilmiş eski masif latalardan yapılmıştır. Barın üzerinde şahane bir koleksiyon sergilenmekte; antika bira, kahve ve sıra makineleriyle bir adet NCR kasa, duvara asılmış eski tahta panolar ve raflar üzerinde tirbuşonlar, servis aletleri, zeytinyağı ve içki şişeleri teşhir edilmektedir.

Barın bir ucu, ahşap burgulu zeytinyağı presinin altında bulunan yekpare bir değirmen taşına bağlanır. Presin üzerine doğru, eski bir İngiliz savaş uçağının kokpitinden uyarılma, göz kamaştırıcı güzellikteki aydınlatma aygıtı dört buçuk metre yükseklikteki tavandan çelik tellerle aşağı sarkar.

Kocaman salonun çeşitli köşelerinde giyotin ve elektrikli sandalye gibi ölüm makinelerinin de sergilendiği Lokal'deki toplantımızda eksiksiz hazırдық ve kahvelerimizi içiyorduk o gün...

Aynı tuhaf gün...

Ellerimizde bloknotlarımız ve defterlerimizle büyük kahvaltı masasının etrafına dizilmiş, her zamanki gibi haretle gündem konumuzu tartışıyorduk.

Nostradamus grubumuzu teknik olarak da, sanatsal olarak da uzun metrajlı bir film yapabilecek kadar ehil bulmamız bir yana, ilk tartışmalardan anlaşılan oydu ki henüz adı sanı belli olmayan film projemizde herhangi bir mali sorun yaşanmayacak kadar da güçlü görüyorduk kendimizi.

Altı kişiden oluşan çalışma grubumuzun en önemli ismi, ünlü plastik cerrah Nihat B.'dir. Elli dört yaşında, kel kafalı, yeşil gözlü, bıyıklı, tombulca biridir doktorumuz; paraya para demez, kariyeri süperdir. Bir yandan da çok matarak bir adamdır Nihat Bey, isim vermeden bütün sosyetenin estetik ameliyat hikâyelerini anlatır ve herkesi gülmekten kırıp geçirir. İşyeri Nişantaşı'nda, bizim derneğin az yukarısındadır. Mutlu bir evliliği ve Amerika'da kendi gibi tıp okuyan ve estetikçi olmayı hedefleyen bir oğlu vardır. Onun gözünde Nostradamus'ta gerçekleştirilecek olan yapım bir hayır işi, bir sosyal sorumluluk projesi olarak kabul ediliyor sanırım. Bizlerle tıp dışında faaliyetlerde bulunmaktan mutlu olduğunu söyler durur.

Yaşını öyle uluorta telaffuz etmekten kaçınsa da pek muhterem Gülin Hanım tahminen elli yaşındadır. İzdivacının zorlaması ve başka nedenlerden dolayı mesleğini yapma fırsatı bulamamış boyalı sarışın, güzelce yüzlü, şen şakrak, eski bir Nişantaşılı'dır. Süslü giyinir, hafif rüküşe kaçır, ancak kendi giyim zevkinin abartılı olmasına karşın, İtalya'da tasarım okumuş ve konusunda muazzam bilgiye sahip bir Osmanlı dönemi kostümcüsüdür. Gülin'in eşi sosyetik bir diş hekimidir. Aktüaliteyi yakından takip eder ve hayat bilgisi iyidir. Arada sırada Doktor Nihat'la gırgırına flört numaraları yapıp hepimizi eğlendirmekle birlikte, Gülin'in kocasıyla ve lise çağında bir kız çocukla süslenmiş keyifli ve sorunsuz bir evliliği vardır.

Mutlu bir evlilik sürdürmek de maharet ister, öyle değil mi, Doktor?

Grubumuzun en önemli simalarından, eşcinsel bir çift

olan Mustafa ve Erol'u size ayrı ayrı anlatmam lazım; zira bu kibar adamların gerek proje, gerekse olayların içindeki yerlerini de ayrı tutmak gerek. Çok yetenekli bir mimar olan, çıtı pıtı ve açık kumral Mustafa kırklı yaşlarının başlarında. Yakışıklı, uzun boylu, esmer, yarı-tanınmış bir aktör olan Erol ise otuz üç...

Mustafa'nın hayatı boyunca hiçbir maddi sorunu olmamış; her zaman büyük ve zengin projelerin içinde olmuş ve çevresinin de desteğiyle iş hayatında iyi paralar kazanıp lüks bir hayat sürecektir birikime ulaşmış. Yirmili yaşlarında evlenip de bir erkek çocuk sahibi olduktan hemen sonra boşanmış ve eşcinselliğinin farkına o zaman varmış sanırım. Sağduyulu, dengeli ve işini bilir bir insan olduğunu gösteren geçmiş performansı ile birlikte karakterinin en güçlü parçası olan yüksek zekâsı, kalkışmış olduğumuz film projesinin en büyük güvencesiydi bana göre... Usulca ve kibar bir dille, ancak son derecede etkileyici ve ikna edici biçimde konuşan bu yetenekli genç adamın istediği her kapıyı aralayabileceğini o zaman da biliyordum.

Erol'u ise fazla tanımıyorum. Mustafa ile karşılaşana kadar hayli çapkın bir hayat sürmüştü. Henüz on sekiz yaşındayken "sendika" mensubu azılı bir *gay* olarak tanınmaya başlayan ve anlattıklarına göre, genellikle sanat çevrelerinde takılan bu haylaz yakışıklının durulması on yılı bulmuş.

Pek çok reklam-tanıtım filminde oynamakla birlikte, esasen bir tiyatro oyuncusu olan Erol, o dünyanın kahramanlarıyla karşılaştırılamayacak kadar temiz bir insan oldu şimdilerde. Sigara, içki ve toksik madde kullanmadığı gibi, Erol-geçmişinin tersine- artık gece hayatına da neredeyse hiç bulaşmıyor.

Uzun bir süredir birbirlerine sadık bir hayat arkadaşlığı sürmekte olan ikili, birlikte sanat icra etmenin mutluluğunu da yaşıyorlar. Yapımcılık serüvenleri kısa metrajlı sanat filmleriyle başlamış ve aralarında uluslararası ödüllü de

olan kısa filmler yaptıktan sonra, önce müzik klipleri, sonra da belgesellere imza atmışlar.

O zamanlar işin teknik kısmını dışarıda çözüyor, piyasadaki teknik elemanlarla çalışıyorlarmış. Üç yıl önce, şirketlerine epeyce bir teknolojik yatırım yapma cihetine gince, Hamdi Bey'i kişisel olarak tanıyor olmalarının verdiği teşvikle, Nostradamus'un teknik kurslarına katılmış; kamera, ışık ve kurgu gibi konularda bilgi sahibi olmuş ve böylece yapımcılık sektörünün çakalları karşısında ellerini güçlendirmişler.

Çalışma grubunun pratiğe yönelik kolektif dönem çalışması konusunu size söylemiştim. Benim karakterimde takıntı hâline gelen bir faaliyet konusuydu bu konu. Yaşadığım deneyimleri anlatarak, yazmakta olduğum senaryoyu okutarak gerçek değerimi anlamlı kılacak bir zirveye ulaşmayı ve kalıcı bir başarı düzeyine yerleşmeyi ümit ediyordum.

Sabah vuku bulan şu tatsız hadise yüzünden moralim epeyce bozuk olmasına rağmen öğleden sonraya kadar gayet sıkı biçimde çalıştım. Biraz zorlandım tabii... Proje ekibine Lokal'deki mutat toplantıda neler anlatacağımın özeti yazdım ve bunun şemasını bir kâğıda çizdim.

O öğleden sonra, Nostradamus'ta eksiksiz bir takım olduk. Lokal'e ilk ben gelmişim ve bize servis yapan Özcan'a bir sütlü kahve söylemişim.

Doktor Nihat koyu lacivert takım elbiseli, her zamanki şıklığıyla toplantıya benden sonra katılan ilk üye oldu. Sırt dekolteli siyah bir pantolon-tunik giymiş olan Leyla ise bana küs gibiydi; kapıdan girdiğinde merhaba bile demedi, oraya henüz gelmiş olan Gülin'le öpüşüp birlikte dedikoduya geçtiler.

Leyla'nın bana olan küskünlüğünün altında yatan nedeni bilmiyordum, yani bu bir "alıp verememe durumu" ya da gareze benzer duyguların bir sonucuydu. Daha önceki davranışlarıyla ilgisiz bir tavır olmalıydı bu kırgınlık.

Benimle her zaman dalga geçip anlattıklarımın arasına laf sokuşturur, beni tersleyip azarlar ve buna benzer şeyler yapardı o zamana kadar.

Neyse, şimdi bu konuyla ilgili bir yorum yapmak istemiyorum. Leyla'nın densizliklerini size biraz anlatmıştım. İsterseniz, o gün Fotoğrafçılar Kulübü'nde olup biteni özetleyeyim. Sanırım, bu çok daha önemli...

Hiçbir yerde takım elbise giymeyen, kravat takmayan, ancak gerçekten de moda dergilerinden fırlamış kadar özgün bir şıklıkta giyinen Mustafa ve Erol kapıdan birlikte girdiler. Neşe içinde... Bütün içtenlikleriyle grup üyeleriyle kucaklaşırlarken, hiç vakit geçirmeden barmene adını bile telaffuz edemediğim, şu yıllanmış İskoç malt viskisinin sipariş ettiler.

Mustafa hemen gelip yanıma oturdu. "Ne yaptın?" diye sordu gözleri parıldayarak. "Çok merak ediyorum."

"Gittim dün gece..." dedim. "Ragıp Bedîî'yi evde buldum ve geç saate kadar da anlattırdım."

"Yapma yaaa! Nasıl geçti peki?"

"Süper! Ne istediysem söyledi, hepsini kaydettim."

Mustafa havalara zıplayacak gibi oldu. "Belirlediğimiz başlıklar mı, yoksa kafasına göre bir şeyler mi anlattı?" diye sorarken Erol da gelip diğer yanıma çöktü.

Millet de içkilerini alıp meraklı bir çember oluşturduğunda, gayet usturuplu bir biçimde konuya girdim. "Belirlediğimiz konulardan birini anlattırdım Ragıp Bedîî'ye" dedim. "Cinler, gulyabanîler, hortlaklar, cadılar falan..."

Sonrası için nasıl bir plan yaptığımı, bu sinema konseptinin içinde İstanbul'un tarihindeki efsaneleri sinema diline nasıl dönüştürmeyi düşündüğümü bir güzel ifade ettim. "Tam düşündüğümüz gibi, Ragıp Bey'in bu konuda bir derya olduğunu gördüm" dedim.

"Yapma yahu!"

"Yalnız... onun aklını çelmekte biraz zorlandığımı da size söylemeliyim."

Millet kulak kesilince de, hayli komik bir dille, Üstad'ın evini nasıl arayıp bulduğumu, beni kapıdan kovduğunda nasıl yapıp edip de evine girdiğimi ve sonunda, ağzından girip burnundan çıkıp onu projeme inandırmayı başardığımı anlattım.

Millet uçtu. Bayıldılar.

İkna yeteneğimin yanı sıra derinlerde bir yerde kalmış hicivli oyun oynama yeteneği de vardır bende, Doktor, yani bir cins meddah sayılıyım ayıptır söylemesi. Bunca yıllık eylemsiz hayatımda hiç kullanmadığım için bütün hünerlerimin körlenip bittiğini düşünmektaydım o zamana kadar.

Değilmiş, iş bitmemiş yani...

Önce Tırnova Cadıları'nı ve daha sonra tipik bir hortlak-Batılı deyişiyle hayalet- olan ve Karacaahmet Mezarlığı'na gömülmesini takiben bütün mahallelinin gözü önünde ruhu yeniden canlanan Halebî Rifat Efendi'nin hazin öyküsü üzerinden kısaca geçtikten sonra, senaryomuza temel olabilecek tarihî vakalardan en önemli olanını anlattım onlara. Hani şu bütün korku ve gerilim romanı yazarlarına ilham veren tarihî hikâyeyi; vampirlerin şahı Kazıklı Voyvoğa Vlad Drakul'un hikâyesini...

Özellikle Mustafa ve Erol ikilisi, film projemizin temel dayanağı olan hikâyelerin ilginçliğinden epeyce heyecan duydular. Diğer vakalardan da söz ettim, ancak bu sonuncusunu elimden geldiğince uzun öykündüm. Bunu Ragıp Bedî'nin yorumunu da katarak yaptım elbette.

Bana karşı içinde giderek büyüyen bir tür kıskançlık duygusu taşıyan Leyla'yı hariç tutarsak, gruptaki herkes dikkat kesildi. Ragıp Bedî'nin anlattıklarını kaydettiğim kaseti deşifre edip yazdığımdan, önümdeki notları âdeta metni ezberlemiş bir haber spikeri edasıyla okudum.

Özellikle Mustafa ve Erol'un anlattıklarına nasıl muazzam bir ilgi gösterdiğini görmeyi isterdim, yani orada olsaydınız benimle mutlaka gurur duyardınız.

Ragıp Bey'in özgün ifade biçimini, onun Osmanlıca sözcüklerle süslenmiş ve âdetâ şiirselleşmiş dilini kullanmaya özen göstererek aktardım filmöyküsünü. Bu durum, başlı başına fark yaratıyor ve basit bir hikâyeyi bile dinlemesi zevkli bir efsane hâline getiriyordu.

İnanılmaz bir şey değil mi bu? Aslında Leyla yazdıklarımın sağlamlığına, anlattıklarımın etkileyiciliğine şaşır-mıştı; benden böyle bir iş çıkacağını beklemediği de belliydi, ancak beni her zamankinden daha fazla küçümsemeyi ve aşağılamayı sürdürüyordu.

Oradaki arkadaşlarımızın üzerinde şahsıma karşı olumsuz algı uyandırmayı amaçlayan o küstah bakışlar vardı gözlerinde.

Leyla her zaman, her şeyin en iyisini bilir, Doktor, hâllerini tavırlarını görmeden dediklerimi anlamanız çok zor. Aslında gruptakiler benim böyle bir konuda ahkâm kesmemi onaylamayacak kadar kibirliydiler ilk başta. Onlara göre, Varol Turanî bir senaryo yazmayı becerebilecek kültür düzeyinde bir insan değildi. Yaratacağı sinema dili için yetersiz bir zihne sahipti.

Böyle düşünmekteydiler.

Mustafa hariç... O beni destekliyordu. Bu işi yapacağını biliyordu. En başta, diğerlerinden hiçbirinin, değil bir senaryo taslağı, kısacık bir hikâye dahi yazabileceğime dair en küçük bir inançları yoktu, size öyle söyleyeyim.

Neyse işte... Kimseye aldırış etmeden ve bunlardan fazla etkilenmeden işimi yapmalıydım ve yapıyordum, Doktor, bu yüzden de senaryoma temel oluşturacak olan filmöyküsünün ikinci yarısını okumaya aynı hevesle devam ettim.

Mustafa, almakta olduğu notlardan başını kaldırarak, "Bu kısımları filmde 'anlatıcı' mı verecek?" diye sordu. "Öyle mi düşündün?"

"Şimdilik öyle" dedim. "Bu vaka, iki mekânda anlatılacak bir hikâye olacak, bir Eflak, bir İstanbul..."

“Anladım. Devam et lütfen.”

“1432’de Almanya’nın Nürnberg kentinde genç bir prens, Ejderlerin Yoldaşlığı Tarikatı’na bağlılık andı içti ve soyunu belirleyecek lakap olarak Drakul’u aldı. Bu adam bizim Kazıklı Voyvoda’nın babasıydı.”

Doktor Nihat seansın başlangıcından bu yana ilk kez bir yorumda bulunma ihtiyacı duymuş olmalıydı ki, “Tabii, Drakula ismi oradan geliyor işte” dedi gayet ciddi.

Hepimiz gülüştük buna. Nihat Bey sıradan bir cümle söylese dahi lafları ağzından komik çıkardı. Bilmiyorum nedendir; ses tonundan mı, şivesinden mi, yoksa adamın sanata hiç bulaşmamış saf, naif tarafı bizim hoşumuza gittiğinden midir, bilmiyorum.

Mustafa, “Vakanın girişi iyi” dedi. “Bildiğim hâlde yine de olacakları merak ettim.”

“Sahne değişecek. Bu karanlık hikâyeye devam etmeden önce, Osmanlı Sarayı’na uzanalım diyeceğiz ve pat...”

Çok iyi tarih bilen Gülin, “Edirne’deki Osmanlı Sarayı’na diyelim, daha doğru olur” diyerek araya girdi. “Daha İstanbul alınmamış o zaman... İkinci Murat dönemi sürüyor.”

Gülin’i onaylayarak notumu aldım ve elimdeki senaryo taslağının dördüncü bölümünü anlattım da anlattım sonra. Drama belgesel türündeki her başlık, dört hikâyeden oluşacaktı. Serinin ilki olan bu yarı-fantastik senaryonun özeti ni böylece bitirecektim.

Biraz nefes almak için durduğumda, Lokal’de çıt çıkmıyordu. Mustafa elindeki deftere sürekli notlar alıyor, Erol ise yüzünde şaşkın bir ifadeyle pür dikkat kesilmiş, gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

“Vay anasına!” dedi Doktor Nihat. “Gerçek miymiş bunlar?”

“Elbette” diyerek benden önce yanıtladı Gülin. “Dahası da var. Vlad Drakul, kan dökme ve içme tutkusuyla birlikte, korkunç derecede uç bir sapık, iflah olmaz bir sadistti.”

Yine durup sahne değişikliğini açıklama gereği duydum. Bu arada Nihat Bey, Lokal'in servis elemanına içkilerimizi tazeletti.

Senaryo taslağının finalini okumadan önce, tazelenen viskimden bir yudum daha aldım. Neredeyse bölüm sonuna geldiğim hâlde, gruptakilerin konuya odaklanmışlığı sürüyordu. Kafamda olgunlaşmış olan fikirlerle görselliğe dönüştürmeye çalıştığım fantezileri harmanladığım efsaneleri anlatmayı sürdürdüm.

"Vlad savaşı kaybetti, öldürüldüğünü ispat etmek için vücudundan ayrılan başı İstanbul'a, Topkapı Sarayı'na gönderildi" dedim en yumuşak sesimle. "Ne var ki, Karpat dağlarının uçurumlarında yükselen şatolarda, kendi içine kapanmış ilkel korkuları ve kapalı gelenekleriyle yaşayan köyler ve kasabalarda kanı son damlasına kadar boşaltılmış, kazıklara oturtulmuş ve bir kısmı yenmiş insanlara dair korkunç hikâyeler anlatılmaya devam etti. Belki de tarihin bu ilk vampir efsanesi sonsuza kadar yaşamaya devam edecektir. Kim bilir..."

Son noktayı koyduğumda, "Müthiş olmuş" dedi Mustafa. "Tebrik etmek lazım seni..."

"Ben de şaşırdım doğrusu" diye mırıldandı Nihat Bey. "Profesyonelce yazmışsın. Önceki hikâyeler de pek güzeldi."

Leyla burun kıvırdı. "Anlatılanları dinleyip derleyip yazmış işte. Ne var bunda?" dedi. "Herkesin bildiği şeyler..."

Serinkanlılığı ve yumuşaklığıyla nam salmış olan Mustafa bu sözlere sinirlendi. "Sana kolay geliyorsa, yazma görevini sen devir al istersen, Leyla" dedi ona doğru dönerek. "İster misin bunu?"

"Yok, almayayım ben..."

Millet gülüştü. "Zor mu geldi, şekerim?" dedi Nihat Bey.

Velhasıl kelam, Leyla hariç, gruptakilerin hepsi hikâyeyi ilginç buldu. Özellikle Mustafa, yazdığım işe bayıldı ve senaryo için ikinci aşamaya geçmeyi teklif etti.

Nihat Bey, bir ihtimal, çalıştığı hastaneyi de projemizi desteklemeye razı edebileceğini söyledi. “Hastane yönetimi son zamanlarda İstanbul’un kültürel ve tarihî hazinelerini ortaya çıkartan projelere destek oluyor” dedi. “Yeni direktörümüz bu konuya kafayı takmış vaziyette...”

Bu konu ile ilgili bir dosya hazırlamak üzere mutabakata vardık. Bunu da ben üzerime aldım. Doktor Nihat bana örnek dosyalar getirecek ve prodüksiyonun konseptinden direktöre bahsedecek, bir ön yoklama çekecekti.

Lokal’de çok olumlu rüzgârlar esmeye başlamıştı birden. Tam o esnada, “Bunu biz gerçekleştiremeyiz arkadaşlar!” diye atıldı Leyla.

Hepimiz irkildik. Leyla ise hepimizi ne kadar rahatsız etmiş olduğunun farkına bile varmadan devam etti; projeyi kötüledi de kötüledi. Cahilce ve iyi niyetli sayılamayacak bir bakış açısıyla, düzgün sonuç alamayacağımız böyle bir maceraya soyunmamızın bize enerji ve para kaybettireceğini savundu. “Böyle bir dizi yapmak için tüm olanaklarımızı seferber etmek çok anlamsız” dedi.

Bu tepkiye ben kalkıp da bir cevap vermedim. İşi kişiselleştirmiş gibi görünmek istemedim, Doktor, bu kibar bir davranış olmazdı, değil mi?

Uzunca bir sessizlikten sonra, “Nasıl yani?” dedi Mustafa benim yerime. “Neden anlamsız olacaktı?”

Leyla pek çok kez filme alınmış ve bir sürü korku filmine ilham vermiş olan böyle bir hikâyeyi tekrardan filme almanın bir esprisi olmadığını ve özellikle Transilvanya’da geçen çeşitli savaş sahnelerini çekemeyeceğimizi tekrarladı.

Erol devreye girdi bu kez. “Leyla haklı olabilir” dedi. “Yani biz Hollywood yapımcılarından daha iyi iş mi çıkaracağız?”

Mustafa her ikisine de kızdı. “Ne alakası var yahu? Onları başka, bizimki başka... Savaş sahnesi çekecek hâlimiz yok; bizimki bir drama belgesel olacak.”

“Nasıl başka?” diye üsteledi Leyla. “Hepsi aynı hikâye... Drakula...”

Bu defa kendimi savunma gereği hissettim; “Tek başına bu öyküyü düşünme” dedim. “Yanında cadılar, gulyabanîler ve hem eğlenceli, hem gizemli başka konularda hikâyeler var. Onları da anlattım ya size...”

Sözlerimi keserek, “Pantolonun yanında gömlek verelim” diyerek kötü bir espri yaptı Leyla...

Mustafa, “İlk düşündüğümüz projeye uyumlu değil belki, ama Ragıp Bedî’den öğrendiğimiz böyle ilginç vakalarla bir dizi film yapabiliriz” dedi.

Leyla bunu duyunca heyecan içinde atıldı. “Aa... Dizi film mi?” diye sordu. “Televizyon dizisi mi yani?”

Mustafa, “Evet, niye bu kadar şaşırdın ki? Gerçi TV kanallarını parsellemiş olan yapımcı şirketlerle rekabet etmek çok zor, ama kafamdakileri gerçekleştirebilirsek bu iş olur” dedi rahat bir tavırla.

“Neymiş kafandakiler?”

“İstanbul’un Sırları... Sinema filmi değil, her bölümünde İstanbul’a özgün konular ve olayların anlatıldığı kırkarakıkalık drama-belgeseller yapacağız. Nasıl?”

Afalladılar. “Süper bir fikir gibi duruyor da yani...” dedi Gülin şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. “Biraz zor bir iş sanki...”

“Nedenmiş o? Sinema filmi yapmak kolay da, dizi drama belgesel yapmak mı zor? Belki bunu biraz daha fazla düşünmemiz lazım. Aslında burada belirleyici olan şey, Ragıp Bedî’nin anlattıkları olacak.”

Doktor Nihat, “Ben de anladım galiba” dedi. “Birçok efsaneyi, rivayeti ve hattâ magazinsel tarihî vakayı anlatan, hafif bir dizi işi yapalım diyorsunuz, ha? Doğru anlamış mıyım?”

“Kesinlikle!”

Mustafa, “Bu tür programlar İstanbul’un tanıtımı için de iyiolur” dedi. “BirçokdildeDVDtasarımlarıdayapılabilir. Yabancı kanallarda da oynayabilir.”

Nihat Bey, “Bu bölümün adını ne yapalım acaba?” diye sordu Mustafa’ya. “Bu vampirli, hortlaklı bölümün?”

“Fantastik Mahlûklar” dedi Gülin.

“Olabilir.”

Sanki daha önce bölümün adını hiç düşünmemiş gibi, birkaç saniye daha suskun kalıp “Acayip Yaratıklar nasıl?” dedim.

Mustafa, “Gayet iyi bence” diyerek bu fikrimi onayladı.

Projenin kabul görmüş olması beni inanılmaz derecede zevklendirdi, Doktor, içimde müthiş bir sevinç, tarifi imkânsız bir haz duydum o anda. Grup birbiriyle tartışmalara dalmışken içkiler tazelendi. Mustafa herkese kendi viski-sinden birer kadeh daha ısmarladıktan sonra bana doğru dönerek, “Ragıp Bediî’ye bir sonraki ziyaret ne zaman?” diye sordu.

“Biz ne zaman istersek” dedim. “Üstad para kazanmanın peşinde, ne yapsın? Her gün gitsem, her gün anlatacak.”

“Bölüm konularını şimdi tespit etmeliyiz ve işin bu kısmı hızlı bir şekilde yürümeli” diyerek işi bir takvime bağlayacağının işaretlerini verdi Mustafa. “Varol’a yardım edecek bir de asistan bulmalıyız” dedi.

Doktor Nihat bilgiç bir tavırla, “Doğru” dedi. “Bir kişinin tek başına yapabileceği bir iş değil bu...”

“Bu işe bir bütçe yapmalıyız” diye devam etti Mustafa. “Varol arkadaşımızın kendi cebinden harcama yapması doğru olmaz.”

“Rica ederim. Ne önemi var?” diye bir şeyler geveledim.

“Yok, olmaz” dedi. İşe profesyonelce yaklaşmak ve akıllıca bir işbölümü yapıp proje geliştirme konusunda hızlı yol almak gerektiğini söyledi.

Gülin, aynı Leyla gibi, işlerin yıldırım hızıyla gerçekleşme aşamasına gelmesinden rahatsız olmuştu sanki. “İşe karar verdik mi yani şimdi?” diye mırıldandı.

Mustafa kararlılığında direndi. Konuya itirazı ya da baş-

ka önerisi olan varsa söylemesini isteyince ilk soruyu Leyla sordu. “İş bölümü nasıl olacak?” dedi kuşkulu bir ses tonuyla.

“Erol’la birlikte bizim şirkette sistemi kuracağız, arkadaşlar. İşin yapımcılığını ve yönetmenliğini biz ikimiz üstleniyoruz” dedi Mustafa. “Pek çok başka insana ihtiyacımız olacak, ama çekirdek kadro bizleriz. Bir platoya da ihtiyaç var.”

“Nasıl bir yer olacak?”

“Büyük bir yer olmalı, bahçesi de olsa iyi olur. Başka setler, mekânlar da kiralamamız lazım.”

“Önce senaryolar çıksın ortaya, bu işleri ona göre yaparız.”

“Evet, o daha doğru...”

Mustafa eliyle teker teker işaret ederek, “Şu anda, yazarımız, yapımcı ve yönetmenimiz ile yönetmen asistanımız ve kostüm tasarımcımız belli oldu” dedi.

Leyla çok şaşırdı bu işe, etrafına ve arkasına birkaç kez bakındıktan sonra, “Aaa, yönetmen asistanı ben miyim yoksa?” dedi.

Erol gülerek, “Niye... Daha önemli bir görev mi bekliyordun?” diye sordu.

“Olur mu hiç? Bunun altından kalkabilir miyim, onu da bilmiyorum yani...”

Mustafa’nın en çok heyecanlandırmış olduğu Erol, lafa girdi. “Biliyorsun, yönetmen yardımcıları bir yapımda en önemli ve en çok çalışan kişilerdir.”

Gözlerini devirdi Leyla. “Yaa, ne demezsin” dedi.

Erol’un yirmili yaşlarının başından beri sürdürdüğü oyuncululuğu onabukonuda epeyce deneyim kazandırmış olduğundan prodüksiyon ekibinin yapısını Leyla’ya ve ekibe bir çırpıda özetledi.

Mustafa bana doğru döndü. “Bu ilk bölümün senaryosunu yazmaya ne zaman başlarsın?”

“Şematik senaryo yapısını çıkarttım bile” dedim onu hiç bekletmeden. “Dediğim gibi, her bölümde dört vaka olacak şekilde yazacağım. Bir kadın ve bir erkekten oluşan anlatıcılar, ansiklopedik bilgilerle birlikte hikâyeleri anlatacaklar.”

“Diyalog olmayacak yani, öyle mi?”

“Evet, tasarladığım model öyle...”

“Canlandırmaları stok görseller, harita, minyatür, gravür vesaire materyal ile beslersek bu iş güzel olur. Böylece bölüm maliyetimiz de çok yüksek olmaz.”

Bir sonraki bölüm konusunu öğrenmek isteyip sordular. “Ragıp Bedi’ye İstanbul’un dehlizlerini anlattıracağım” dedim. “Tam onun konusu...”

“Evet, bir dönemde televizyona çıkıp çıkıp anlatırdı dehlizleri, tünelleri, yeraltı şehirlerini falan...”

“Ragıp Bey yalnızca İstanbul’un değil, dünyanın bir sürü başka şehirlerindeki dehlizleri de bilen bir araştırmacıdır” dedi Gülin.

Mustafa, “Bana öyle geliyor ki biz bu işi kıvırırız arkadaşlar” dedi. “Ne diyorsunuz?”

Leyla olumsuz tavrını sürdürmekteydi. “Valla epeyce geç olmuş” diye mızıldandı kolundaki saate göz atıp. “Artık çıksak da işe güce koyulsak diyorum.”

Gruptaki hiç kimse ona aldırış etmedi. Duymazlıktan gelmek, Leyla’nın üzerinde kırıcı bir etki bıraktı, öyle sanıyorum, Doktor. Bozum olmuş gibiydi.

Her şeyin gayet olumlu başladığını söyledi Gülin. “Nihat’ın ameliyatlarını hariç tutarsak, hiçbirimiz için ufukta bundan daha önemli bir iş gözüküyor artık...”

Gruptan keyifli bir kahkaha koptu. “Valla bu iş için gereken paraları kim kazanacak, bir söylemeniz, ben de işimi bırakır, filmcilikle uğraşırım” dedi Doktor Nihat.

Gülin ona takılmayı ihmal etmedi. “Özellikle erotik filmler çekmeyi tercih edersin sen” diye kıkırdadı gözlerini süzerek.

Millet kırıldı bu espriye.

Mustafa ayağa kalktı. “Bizim de ofise dönmemiz gerek” dedi. “Cuma günü yine aynı saatte... Bu defa herkes hazırlıklı gelsin. Erol’la birlikte bir iş programı hazırlayacağız.”

“Tamam, ben de herkese ilk bölümün senaryo taslağını hazır ederim” dedim masanın üzerindeki dosyayı toplarken.

“Hah! Sana bir asistan buldum” dedi Erol birden. “Harika bir kız; edebiyatçı, hem de ajanslara metin ve senaryo yazıyor, tam sana göre... Eğer işi kabul ederse onu da aynı gün tanıştıırırız sana.”

Her şey istediğim gibi gelişmekteydi, Doktor, yani hayatımda ilk defa şansım açılmıştı sanki. “Olur tabii” diye hemen onayladım.

“Kimi düşündün? Merve’yi mi?” diye sordu Mustafa.

“Evet. Tam bize göre değil mi? Ajanstaki işinden şikâyet edip duruyordu.”

Mustafa bana doğru döndü, “Eğer sen de onu beğenirsen Merve’yi sana tahsis ederiz” dedi. “İlk elemanımızı da böylece işe başlatmış oluruz. Başka bir sorusu, bir sıkıntısı olan var mı?

“Yoktur, beğim!” diye bağırdı Nihat Bey.

Kahkahalarını sürdüren millet dağılmak için ceketlerini paltolarını, mantolarını giyindi; çantalar toplandı, Leyla benimle göz göze gelmemek için özen gösteriyordu. Ben de ona hiç ilişmedim.

Mustafa, Nostradamus’taki adamımız Özcan’a Lokal’de yenip içilen her şeyin hesabını öderken, Nihat Bey’in bütün itirazlarına rağmen “Bugün bendensiniz” dedi.

Herkes işinin başına dönmek üzere dağıldı.

Takdir edersiniz ki o günkü gelişmelerden çok mutlu olmuştum, Doktor, daha ne olsun; yani kim böyle bir durumdan mutlu olmaz ki? Leyla’nın gözündeki imajımı değiştirme planının ilk adımını atmıştım. Sürpriz olan ikinci adım, bana bir asistan tahsis edilmesiydi ki, bu da ballı börekti.

O-ohh, kör istemiş bir göz, Allah vermiş iki göz... Böylece, yepyeni bir aşamaya, önümdeki engellerin tek tek yıkılacağı olağanüstü bir sürece geçmiştim. Başarıdan başarıya koşacağım bir sürece... Ne güzel geliyor kulağa: Şöhret, başarı, para...

Evet, bütün bu motivasyon içimdeki derin mutsuzluğu yok edecekmiş gibi duruyordu, ama tersi oldu. İşler öyle bir gelişti, öyle bir değişti ki... Dönüşüm beni iyiye değil, kötüye götürmeye başladı. Umduğumun tam aksi oldu yani.

Merak etmekte haklısınız tabii, zira bu toplantının sonrasında, hayatımla ilgili aldığım bütün ihtirash kararlarla birlikte "İstanbul'un Sırları" başka gelişmeleri de beraberinde sürüklemeye başladı ve huzursuzluğum giderek büyüdü. Nasıl olduğunun farkına varamadım, doğru dürüst idrak edemedim, ama içimdeki son mutluluk kalıntısının da şimdi beni terk etmiş olduğunu görüyorum.

Size ilk kez geldiğimde sözünü ettiğim şu tekinsizlik kaynaklı uyku bozukluğum vardı ya... Kuş uykusu diyorlardı hani adına... O bile zirve yaptı, Doktor. Kontrolümde olduğunu sandığım her şey, avuçlarımdan bir kuş gibi uçup gitti sonunda. İşler yoluna girdi, giriyor derken tersine döndü. Kuş dediğimiz oymuş. Huzurmuş.

Eskiden az buçuk arızalı da olsa geceleri en az yedi saat uyurken, o günden beri doğru dürüst uyuyamaz oldum. Baktan rüyalar, pis kâbuslarla dolu kalitesiz bir uykunun içine dalıp çıkıyor gibiyim. Dinlenmiyor, daha beter yoruyorum.

Nasıl bu duruma geldiğime hâlâ akıl sır erdiremiyorum, Doktor. Bilmiyorum yani...

Serdar, Cinayet Büro'nun müstesna adamı Nazım'a, Nadia'nın ve sevgilisi Erdal'ın kimlik bilgilerini bir solukta okudu telefonda. Selama sabaha dahi girmeden, bu şahıslarla ilgili tüm resmî evrakı arayıp bulmasını istedi.

Ağzında çiğnemekte olduğu bir adet taramalı-sosisli kanepeyle yakalanmıştı ona Nazım. Genelde kafeteryaya inme-ye veya yan sokaktaki esnaf lokantasına çıkmaya üşendiğinden, yüz yirmi kiloluk gövdesini besleyen işkembesini çeşitli büfelerden ısmarladığı pisboğazlık malzemesiyle doldurmayı tercih ederdi, ancak bu akşamüzeri durum farklıydı.

Lokmasını yutmaya çalışarak, "Neler zırvalıyorsun, hiçbir şey anlamadım. Masamda değilim oğlum şimdi" dedi. "Not falan alamam, mesaj at bunları..."

"Tamam, atarım. Akşam sisteme girmeyi unutma, bilgiler sabah erkenden lazım."

"Bana da neler neler lazım, ama bak, hiç seni arıyor muyum?"

"Ne yiyorsun yine?"

"Herkes işine baksın" diye terslendi Nazım. "Beş buçuktan sonra kimseye iş yapmam, bilirsin. Hadi başka kapa!"

"Daha saat yeni beş buçuk oldu. Dur, kapatma hemen! Yarın gazetelerde okuyacaksın. Fenalar fenası bir cinayeti araştırıyorum, oğlum. Bu iş çok önemli..."

Büro'nun Şef'ten sonraki en kıdemli adamı, "internet kurdu" Nazım için şahısları ve suça ilişkin verileri araştırmak ve bulduğu bilgilerden derin analizler yapmak çocuk

oyuncağıydı, ancak işin içine beslenme teneffüsleri girdiğinde akan sular dururdu. Yemek saatinde Şef hariç kimseyi iplemezdi.

“Maktul bekleyemiyor mu?” dedi. “İşim var şimdi.”

“Kaybedecek vaktim yok, Nazım. Acayip bir vaka bu elimdeki, bildiğin gibi değil...”

“Nerdesin oğlum sen?” diye sordu. “Nesi acayipmiş bu vakanın? Söyle bakayım, merak ettim.”

“Senden bilgi soracağım isimlerden biri katil zanlısı Erdal Özdemir. Bir kadını yatak odasında boğarak öldürmüş.”

“Adamı sorguladın mı?”

“Hayır, daha harekete geçmedim, ama az önce herifin çalıştığı yere gittim; onu uzaktan izledim ve işyerinden sevgilisine giden yol üzerindeki kırtasiyecide can alıcı bir ipucu yakaladım, Nazımım, heh-he-heee...”

“Neymiş ulan o ipucu?” dedi Nazım bir hevesle. Sonra etrafına bakınınca öğrenmekten vazgeçti. “Neyse boş ver şimdi... Büro’da kutlama var şu anda, senin yüzünden, kuru kuruya yediğim kanepeler boğazıma dizildi. Gidip kola mola bir şey alayım şu masadan.”

“Ne kutlaması?”

“Caner Büro’ya döndü. Şef de olayı şenlendirmek istedi.”

Serdar’ın içi bir kıskançlık gerilimiyle sarsıldı. “Ben de arayıp bir hoş geldin diyeyim Caner’e” dedi güçlkle duyulan bir sesle.

Narkotik’ten atılıp da Cinayet Büro’ya geldiği ilk günden beri Şube’dekiler tarafından bir türlü hazmedilemeyen Caner’in şerefine “aramıza yeniden hoş geldin kokteyli” veriliyor olması Serdar’ı her zamanki gibi kötü etkilemişti. Yıllardır aynı ekipte birlikte çalıştığı mesai arkadaşından nefret ediyor, onu terfisinin önündeki en büyük engel olarak görüyordu.

“Hadi, uzun etme” dedi Nazım. “Kapatıyorum telefonu.”

“Sabah araştırmayı unutma! Mesaj atacağım sana...”

Serdar'ın son sözlerini dinlemeye bile tenezzül etmeyen Nazım kapattığı telefonu pantolonunun kış cebine tıktı ve doğruca masanın diğer ucunda istiflenmiş meşrubatlara doğru seğırtti. Bir kutu diyet kola kaptı kendine.

Şef'in organize ettiği bu "yuvaya dönüş partisi" saat beşte başlamıştı. Toplamda yirmi kişiyi bulan Cinayet Büro Âmirliği personelinin -gece mesaisi dolayısıyla nöbette olanlar hariç- hemen hepsi bu kokteyle katılmıştı. Bu türden sosyal etkinlikler Cinayet Büro'nun kalbi olan BTS'de yapılırdı.

Yaklaşık yetmiş metrekare büyüklüğündeki Büyük Toplantı Salonu, kapıdan girildiğinde karşı cephesi bütünüyle pencere olan, içinde on iki kişilik bir oval toplantı masası ve kursiyer sandalyeleriyle birlikte çeşitli görsel-işitsel cihazlar barındıran bir yerdi.

Cinayet vakalarının teknik sorunları üzerine yapılan Büro tartışmalarında, Şef, toplantı masasının bulunduğu bölümdaki kocaman beyaz tahtanın üzerine kargacık burgacık yazısıyla olayları analiz etmeye yarayan hiyeroglif benzeri şemalar çizer, bu zor anlaşılır şemalardaki kutucukların içine koyduğu soru işaretlerinin cevabını gerçeğe en yakın şekilde tahmin eden kişi de çoğunlukla Caner olurdu. Serdar'ı sinirden deli eden olaylardan biri de buydu.

Cinayet Büro'nun gelmiş geçmiş en tuhaf karakterli polisi olan Caner Üsküdarlı, uğradığı bombalı saldırı sonrası yatırıldığı hastanenin yoğun bakım servisinde güçbela hayata dönmüş, taburcu edilip evinde dinlenmeye çekilmiş ve üç hafta boyunca insan içine çıkamamıştı.

Fiziksel olarak iyileşmişti belki, ama kendini her bakımdan kötü hissediyordu. Sürekli olarak geçmişini sorguladığı sefil bir bunalım içerisindeydi. Şef'in ısrarları sonunda, eski arkadaşlarıyla birlikte olabilmek için onuruna verilen bu mütevazı eğlenceye katılmak zorunda kalmıştı.

Onun Büro'ya yeniden uyum sürecini başlatmak için

BTS’de bir araya gelenlerse duvar kenarına çekilerek açık büfeye dönüştürülmüş toplantı masasının başında kümelanmişler ve ayaküstü sohbetlere girmişlerdi.

Beyaz teni ve Avrupai giyim kuşamıyla polis olduğuna ihtimal verilemez bir tip olan Caner, Nazım yanına gelince onun kapılardan sığmaz omuzlarına içten bir sevgiyle sarıldı. “Nasılsın Nazımım?” dedi. “Demek beni çok özledin ha?”

Asayiş Şube’de çok sevilen bir insandı Nazım. “Özlemem mi be ağbi?” dedi Caner’e gülerek. “Sen gittingideli buranın tadı tuzu kalmadı vallahi.”

Gül’le konuşmakta olan Şef, o yana doğru yanaşarak lafa daldı. “Sen dua et ki Caner bizimle tekrar çalışmaya karar verdi” dedi Nazım’a. “Onu ikna edene kadar göbeğim çatladı.”

“Büro dağılmak üzereydi desenize Şef...”

Şef Nazım’a çıktı. “Cinayet Büro asla dağılmaz!” diye kükredi. “Üçüncü ekip hafif bir sarsıntı geçirdi o kadar.”

Gül havayı yumuşatmak için araya girdi. “Dokuz puntoya alt manşet: Cinayet Büro’nun en etkili birimi olan üç numaralı ekip Sami Tuzcu cinayeti soruşturmasıyla şoke oldu!”

Şef bunu duyunca, “Sen de işi daha dramatikleştirme kızım aaa!” dedi Gül’e. “Hasta mısın nesen yahu?”

Hep birlikte gülüşürlerken, Caner içinde bir sızı hissetmiş gibi yüzünü buruşturdu. Sami Tuzcu davasıyla ilgili anıların Caner’i hâlâ kötü etkilediğini fark eden Şef, dik kati yiyeceklere doğru yöneltip konuyu değiştirdi. “Nazım, ne var ne yok?” diye sordu pür ciddiyetle. “Bu akşamki ikramlar yeterli miydi?”

Nazım ağzındaki son lokmayı da çiğneyip yuttuktan sonra, yüzünde hergelece bir tebessümle, “Büfe biraz zayıf olmuştu, Şef” diye homurdandı. “Durumu idare ettik işte...”

Caner güldü. “Az önce ara sıcaklar geldi. Minik köfteler, tavuklar, börekler... Sen o esnada telefonda konuşuyordun” diye şaka yaptı. “Kaçırdın malları.”

“Yapma yahu” diyerek yüzünü buruşturdu Nazım. Şef’e doğru döndü. “Az önce Serdar aradı. Yeni vakanın içine fena dalmış.”

“Hmm, biliyorum konuyu. Ne soruyor?”

“Adli kayıtlar; neyin nesi kimin fesi, falan filan... Şüphelileri sorguya alacakmış, hazırlık yapıyormuş...”

“Hadi yapsın bakalım” dedi Şef. “İlginç bir vakaya benziyor, yardımcı ol da bizimki hemen bitirsin şu işi.”

“Elimden geleni yaparım, şefim.”

Şef, Nazım’ın koluna girerek onu fındık fıstık, cips ve diğer soğuk pisboğazlık malzemelerinin yanına doğru çekti. Amacı Gül’le Caner’i yalnız bırakmaktı.

Toplantı salonunda geriye kalanlar Nazım’la birlikte pencere kenarına geçip kaçak sigara tütürmeye girişen Şef’in başına üşüştüler hemen. Fırsat bu fırsattı. Sertliğiyle ünlü Şef’in sohbetine doyum olmazdı. Etrafındakilere geçmiş dosyalardan seçme ilginç olaylar anlatmaya başladığında, Nazım, içini göstermeyen yeşilli sarılı plastik limonata bardaklarındaki buz gibi biraları kaşla göz arasında dağıttırmayı organize etmişti bile.

Polisliğe telsiz astsubaylığından geçmiş olan Nazım, teknik eğitimi Almanya’da almıştı. Orada hasta denecek kadar bira müptelası hâline geldiği için herkesi kendisi gibi biracı zannederdi. Akşamları TV’de maç izlerken en az altı yedi şişeyi içkembesine yollayacak kadar hararetlenen Nazım’a göre, aslında bira tek başına içildiğinde katiyen şişmanlatmaz, içkiye eşlik eden mezeler, cips ve kuruyemiş benzeri meretler şişirirdi adamı.

Genellikle kırmızı şarap tercih edecek kadar sıradışı bir polis olan ve aslında yirmili yaşlarının sonundan başlayarak birkaç defa alkolizm tedavisi gören Caner, tepside sunulan maskeli bira bardaklarından birini eline almış ve hüzünlü gözlerle pencereden dışarı doğru bakarken, Gül usulca yanına sokuldu. Hoş geldin sohbetini yaklaşık bir

saat önce yapmış olduğu hâlde, “Nasılsın?” diye sordu buğulu sesiyle.

“Bomba gibiyim” dedi Caner.

Gül onun boynundaki kırmızımsı yara izlerinden birine parmaklarının ucuyla dokunarak güzel gözlerini süzdü. “Yaraların iyileşmiş. Ağrın sızın yok, değil mi?”

Caner’i ilk tanıdığı günden beri onun özel hayatını merak ederdi Gül, ancak ilke olarak iş ortamında kimseye bu türden sorular sormaz, erkek meslektaşının yanlış anlayabileceği konulara girmezdi. Şimdiyse, niyeti Caner’in talihsizliğini ve acılarını paylaşarak ona biraz daha yakınlaşmaktı. Zaten Şef’ten onunla ilgilenme konusunda talimat almamış mıydı?

“Vücudumdakiler iyileşti, evet” dedi Caner. Elini şaka yapar gibi kalbine götürdü. “Ancak kalbimdeki yaralar iyileşecek gibi değil...”

Caner’in mizah anlayışı biraz tuhaftı. Ne zaman şaka yaptığı, ne zaman yapmadığı açık seçik olmazdı. Yine de onun sözlerini ciddiye aldı Gül. “Canım benim yaa...” diyerek omzuna şefkatle dokundu. “Bomba patladığında, şu ön koltuktaki hatun... Adı neydi?” diye sordu bu defa.

“Arzu.”

“Ölmedi, değil mi? Yalnızca boynunda incinme olmuştu ve galiba birkaç küçük sıyrık...”

“Ölmedi, öldürdü” dedi Caner Gül’ün sözünü bölerek. “Hastanede yoğun bakımdayken beni terk etti ne yazık ki.”

Gül kendi lisanıyla, Arzu’nun işe yaramaz bir kadın olduğunu söyledi. Ona göre, kadın fedakâr olmalı ve kötü günde erkeğinin arkasında durmalıydı. “Biz öyle gördük, öyle bildik” dedi.

Caner’le aralarında kişisel konuları konuşacak düzeyde bir ilişkileri olmamasına rağmen içinden gelen yoğun merak duygusuyla bu konuyu iyice özelleştirerek Arzu’ya âşık olup olmadığını sordu.

Caner başıyla onayladı. “Öyleydim” dedi. “O da bana âşık olmuş gibi duruyordu.”

“Yaa...”

“Neyse, boş ver şimdi bunları. Üçüncü ekipte işler nasıl?”

Gül, işveli bir gülümsemeyle elindeki limonata görünlü bira bardağını havaya kaldırdı. “Ekip seni bekliyor” dedi. “Harika işler vereceğim sana; tam senlik dosyalar olacak. Aramıza yeniden hoş geldin.”

Kadeh tokuşturdular. “Hoş bulduk” dedi Caner.

İncecik vücudu ve ona yabancı bir adam havası veren kıvrıcık gür saçlarıyla yakışıklı duruyordu. İnce tel gözlük çerçevesinin ardından bakan parlak ela gözleri, ilginç kişiliğinin ve zekâ ışıltılarının ipuçlarını fazlasıyla vermekteydi.

Uzun uzun bakiştılar. Altı yıldır erkeksiz bir hayat sürmekte olan Gül içindeki kadınsı kısırtıların su yüzüne çıktığını hissetti. Caner’le birlikte hayal etmeye başladı kendini. Cinselliğini serbestçe yaşamamış olduğu gerçeği aklına gelince bir refleks olarak yüzünü buruşturdu. Derin ve incekli konulara geçmek üzere hazırlandı.

Henüzağzını açmaya fırsat bulamadan, “Büro’da kalmaya niyetim olmadığını biliyorsun, değil mi?” dedi Caner.

“Aa, hayır, bilmiyordum bunu.”

Bardağından bir yudum aldıktan sonra, “Şimdi öğrendin işte, dedi Caner. “Bana dosya vermeyi aklından çıkartsan daha iyi olur, diye söyledim. Yarım kalan işlerle uğraşmak istemiyorsan tabii...”

Epey uzunca bir sessizlik oldu.

Caner, bir köşede fındık fıstık yiyip televizyondaki lig maçlarına göz atmakta olan Nazım’a doğru el sallayarak hoparlörlerden yükselen Müslüm Baba şarkısının sesini açtirmasını işaret etti. Nazım göz kırptı.

“Bu çok saçma!” dedi Gül. “Peki, Büro’dan ayrılınca ne yapacaksın? Bahçıvanlık falan mı?”

“İyi söyledin. Olabilir valla. Yapamaz mıyım yani?”

Caner’in Büro’dan istifa edip gitme olasılığı karşısında telaşa kapılan Gül, polislikten ayrıldıktan sonra hayattan umduğunu bulamayan tanıdıklarıyla ilgili örnekler sıralamaya başladı. Hiçbiri başka mesleklerde başarılı olamamıştı.

Gül’ün anlattıklarını boş gözlerle dinledi. “Henüz sivil hayatta ne yapacağımı bilmiyorum” dedi Caner bıkkın bir tonda. “Daha doğrusu, bunu çok düşündüm ama bir karara varamadım. Polisliğin bana göre olmadığını biliyorum en azından. Silah kullanamayan, kavga dövüş bilmeyen bir adamdan polis mi olur?”

“Bal gibi olur!” dedi Gül bir hiddetle. “Bu meslekte yetenekli ve parlaksın, yalnızca değişik bir insansın, Caner, bunun farkında değil misin?”

Caner bir yorumda bulunmadı, yalnızca gülümsedi. İçkisinden bir yudum daha aldı.

“Hepimiz sana saygı duyuyor ve seni olduğun gibi seviyoruz” diye devam etti Gül. “Bırak başka polisler dövüşsün, silahları başkaları kullansın.”

“İsteyen kullansın tabii” dedi Caner alaycı bir tavırla. “Kimseye karışmayız.”

Gül’ün yüzünün ifadesi değişti birden, “Benimle dalga geçmeyi bırak, Caner” dedi sertçe. Caner’in iğneleyici tavrından rahatsız olmuştu. “Kurallar gereği, sana verdiğim işleri ve emirleri aynen yerine getirmek zorundasın.”

“Emredersin, âmirim” dedi Caner. “Özür dilerim yani...”

“Tekrar ediyorum. Büro’da rahat edebilmen için ve burada olabilecek her türlü ayrıcalıktan yararlanabilmen için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Allah senden razı olsun.”

Gül patladı. “Ne yapmaya çalışıyorsun, Caner?” dedi iyice ciddileşerek. “Benimle alay ederek, kendini yücelttiğini falan mı sanıyorsun?”

Caner bir şey söylemedi. Bardağında kalan son yudumu

da kafaya diktikten sonra, geriye dönüp çıkışa doğru yürüdü. Portmantodan ceketini aldı ve kimseyle vedalaşmadan salonun çift kanatlı kapısından çıktı gitti.

Ne olduğunu anlamamış hâlde Caner'in ardından bakakalan Gül'e kaş göz ederek hemen onun peşine düşmesini isteyen Şef'in "hoş geldin" kutlamasını sona erdirmesi aynı şekilde ani oldu. Kolundaki saate baktıktan sonra, "Uuu, geç olmuş yahu!" dedi bir telaşla. "Hadi çocuklar, karılarınız kocalarınız sizi bekler. Goygoyu fazla uzatmadan tadında bırakalım."

Kutlama partisinden geriye kalanların biralarından son yudumlarını aldıktan sonra toplanmasından çok önce dışarı fırlayan Gül, Caner'i caddeye çıkmadan yakaladı. Onun koluna girdi. "Çok özür dilerim" dedi nefes nefese. "Bana kızacağınızı düşünemedim, kusuruma bakma..."

Caner ona tek kelime söylemedi, yoluna devam etti.

Sokaktaki hava berbattı. Uzunca bir süre tek kelime konuşmadan birlikte kol kola yürüdüler. Sokağın köşesindeki taksi durağına ulaştıklarında yağmur dozunu arttırmıştı.

Caner en öndeki aracın önünde durdu ve yanında beklemekte olan Gül'ün çaresiz bir ifadeyle sislenmiş gözlerine baktı. Orada belki bir ümit ışığı gördü; basıp gitmedi. Ağzını açıp bir şeyler söylemeye, dünyaya olan kızgınlığını ifade etmeye çalıştı; konuşamadı.

Caner'in bir öneride bulunmasına fırsat vermedi, üzerindeki lacivert kalın ceketin yakalarını kaldırarak, "Karnım acıktı" dedi Gül, üşümüş gibi burnunu çektikten sonra. "Yemek yiyelim mi?"

Caner önünde duran taksinin kapısını açar açmaz, ona başıyla arka koltuğa geçmesini işaret etti. Gül içeri girdi. Caner onun dizlerini hafifçe iterek yanına yerleşirken, hayatının hemen her döneminde bir illet gibi yakasına yapışan o tanıdık şehvet körlüğünün yoldan çıkarıcılığıyla, âmiri olan bu güzel kadınla yatağa gireceğinden emin oldu.

Kendini hayatın akışına bıraktı.

İKİNCİ BÖLÜM

10

“Neden küstün bana öyle?”

Sabahın onunda, senaryo çalışmalarına devam etmek üzere bilgisayarın başına henüz oturmuştum. Zihnim açık, keyfim de fena değildi, yine de Leyla’ya mesajlaşmaya devam etmemesi için, hiç cevap yazmadım. Ancak, Facebook karşı tarafa “görüldü” sinyali göndermiş ya da “çevrimiçi” olduğum karşı taraftan anlaşılmış olmalıydı ki bir süre sonra ikinci soru geldi.

“Peki, beni istiyor musun, onu söyle?” diye yazdı Leyla. *“Arzuluyor musun beni?”*

Ne diyeceğimi bilemedim. Kafamda zaten bir sürü karmaşık düğüm vardı. Senaryo yazarken zorlanıyor, tıkanıyor, bazen de yapısal kurgunun içinde kayboluyordum. Ne de olsa, bir filmöyküsü yazacak kadar teknik bilgim yoktu; işin acemisi sayılırdım. Konuyla ilgili kitaplar okuyarak, deneye yanıla bir şeyler vücuda getirmek için çırpınıp duruyordum, biliyorsunuz işte. Kaldı ki, son zamanlarda Leyla’dan o kadar soğumuştum ki uzun bir süre onun sesini duymak dahi istemiyordum. *“Hayır”* dedim. *“Şu anda işim var, çalışıyorum.”*

“Pantolonunun fermuarını açtım, hazırım” dedi. *“Soyundum da şimdi...”*

Ahh, sonrasını anlatmasam daha iyi, zira koptum orada yine Doktor, bedenim içgüdüsel olarak uyandı ve damarlarımdaki kan, alt takımlarıma doğru hücum etti. Ellerim düşünceme muhalefet etmeye başladı, parmaklarım kontrol-

den çıktılar. Devam etti. Şöyle öpmemi, böyle yapmamı ister misin diye sordu aralarda.

“İstemez miyim? Bayılıyorum sana” diye yazdım. “Ne hissediyorsun şu anda?”

Bedenim üzerinde nasıl çılgın bir zevkin içinde doludizgin çalıştığını anlattı durdu. Gecenin geç vaktinden beri yorgunluktan yerlere düşmüş olan tansiyonum yükselmeye ve nabzım giderek daha hızlı atmaya başlamıştı. Koltuğumda kıpır kıpır oynayıp durdum. Epeyce seviştik ayıptır söylemesi...

Soluk alışımın düzene girmesi bir dakika kadar sürdü. “Az önce Niso’ylaydım” dedi Leyla. “Neler yaptığınızı sana anlatmamı ister misin?”

Beynimden vurulmuşa döndüm. “Niso da kim?” diye sordum. Hatırladım sonra. “Allah kahretsin seni Leyla!”

Dizimizin yeni görüntü yönetmeniymiş Niso. Göreve yeni başlamıştı ve demek ki aynı gün Leyla onu ağına düşürmüştü. Evet, anlattı sonra. Adamı nasıl baştan çıkardığını, nasıl eve götürüp de nasıl bir gece geçirdiklerini sahne sahne anlattı.

“Çıtır çıtır yedim adamı” dedi. “Giyinip giderken çoraplarını çekecek hâli kalmamıştı. Hah-haay!”

Çok fena oldum tabii.

Leyla’dan önce, kıskançlığın nasıl bir his olduğunu bilmezdim, Doktor. Şimdiyse bu konuşmalar midemi bulandırıyor, karnıma ağırlar giriyor, dayanamıyorum, hastalanıyorum.

Leyla işi daha da ileri bir kışkırtma boyutuna götürmek isteyince, “Bu iş böyle olmayacak, en iyisi biz ayrılalım” dedim. “İlişkinin tadı kaçtı. Yürümeyecek bu aşk meşk. İyisi mi... sen yoluna ben yoluma...”

Yeter artık yahu! Ta burama geldi yani...

Leyla benden ne istiyor, onu tahmin edebiliyorum. Söylemiştim size; karımdan ayrılmamı istiyor. Bu bir. Sonra da

ona ömür boyu sponsorluk yapacak, para sorunu yaşamadan her türlü herzeyi rahatça yemesini sağlayacak çifte boynuzlu bir öküz olmamı bekliyor. Bu da iki.

Küçücük iki şey... Miniminicik. Hah!

Garibimin bütün istediği bu; huylu huyundan vazgeçer mi hiç?

Yani öküz olduğum doğru da, biraz beyin kısıntısı kalmış bende galiba ha, ne dersiniz? Leyla'nın şifrelerini çözecek kadar çalışıyor kafam. Onun gözündeki Varol Turanî, zengin bir kadınla evlenmiş, büyük bir servetin ortağı ve üstelik yalnızca kırk beş yaşında bir adam. Yakışıklı, kültürlü, iş bilir...

Görüyor tabii; kiraladığı o pislik içindeki stüdyo dairesinin yanında bir saray yavrusu gibi kalan bir evde oturuyorum, garajda iki lüks arabam ki bütün hayatı boyunca orospuluk yapsa birini dahi satın alamaz ve yazlıklar, kışlıklar, giyim kuşam, seyahatler... Çalışmıyorum ve hiçbir gelecek kaygısı olmadan günümü gün edebiliyorum.

Leyla elbette ki neyin peşinde olduğunun bilincinde; hele şimdi, yazarlığımın ne kadar başarılı olabileceğini keşfetti, onu da fark etti. Kendisini başından defetmekten bile aciz böyle yağlı kuyruğu, böyle bir malı bir daha nerede bulacak?

Esasında, piyasa salak erkeklerle dolu ama bunların çoğu çulsuz... Leyla on sekiz yaşından beri okulda, mahallede kendine envai çeşit sevgili edinmiş ama o bunlardan hiçbirisiyle evlenmemiş, gitmiş nikâh masasına zengin zannettiği bir genci sürüklemiş ve onunla da beklediği yaşam standardına erişememiş. Hepi topu birkaç ay sürdürebilmiş bu sıkıntılı izdivacı...

Diyeceğim şudur ki, Leyla'nın kendi çevresindeki erkeklerin arasında gelecek vadedenler de mutlaka vardır, ama sen kocanla birlikte hayat mücadelesi vereceksin de, para biriktireceksin, özgürlüğün kısıtlanacak; ev hayatı,

çokluk çocuk, kayınpeder kayınvalide işlerine girilecek de... Ölme eşeğim ölme! Leyla için bunlar çok uzun işler.

Evliliği esnasında başka erkek arkadaşlar edinse, konu komşu ne der, el âlem laf mı sokuşturur, dedikodu mu yapar? Yani bunlarla uğraşmak Leyla'ya ömür törpüsü... Hiçbirine katlanacak karakterde değil ki; hazıra konmak ister Leyla; armut piş, ağzıma düş. Hah!

İşinde gücünde normal biriyle evlense önce kendi hayatı kayar. “Ev hanımı” harçlığı, lüks dükkânlardan satın aldığı kozmetiklere anca yeter. Limit o kadar! Bilmiyor mu öyle bir izdivacın sonunun ne olacağını? Üstüne üstlük, on yıl sonra gençlik elden gittiğinde ayartabileceği keriz sayısında büyük bir düşme olacağını farkında değil mi sanıyorsunuz?

Yok, öyle iddialı bir şey söylemiyorum. Elbette başka seçenekleri de olabilir. Adam gibi adam bulamaz demeyelim de benim gibiler biraz daha ender bulunur diyelim. Paralı adamlar boşta değiller, zira piyasada Leyla benzerlerinin enflasyonu var. Hepsi de yağlı kuyruk bulunca yan gelip yatmanın peşinde.

Bu yüzden Leyla beni bir kenarda tutmayı sürdürüyor. Nisolar ve diğerleri beni elden kaçırmama operasyonunun parçaları. “Neler kaçırdığını bil, elimi sallasam ellisini bulurum” mesajları, türlü çeşitli gerilimler, kışkandırma numaraları.

Neyse işte, ben ayrılmak istediğimi beyan edince, normal bir kadının olağan tepkisi gibi, “cehenneme kadar yolun var” demesini beklersiniz, öyle değil mi?

Amma ve lakin hayır... Leyla öyle kurnaz ki benim tüm zaaflarımı biliyor. Uçkurumdan yakalamış beni. “Ayrılmak istemiyorum” diyor her defasında. “Senin yerin ayrı. Tutkunum sana Varol.”

Tövbeler olsun. Hep aynı hikâye, hep aynı numara... Kendisi için ne kadar vazgeçilmez olduğumu yazarken, önce-

ki gün eski sevgilisiyle nasıl seviştiğini anlatmayı ihmal etmiyor. Sırf canımı acıtmak için...

Evet, canım gerçekten acıyor, ama itiraf etmeliyim ki bundan garip bir zevk de alıyorum. İçine düşürüldüğüm kötü durumdan kaynaklanan aşağılanmışlık, cinsel bir hazza dönüşüyor. Efendisi tarafından tecavüzle cezalandırılan bir kölenin buna alışıp bağımlı olmasına benzer bir hâl oluştu üzerimde, Doktor, bunu size izah etmekte güçlük çekiyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum artık, ama şunu bilin ki kendimden utanıyorum. İğreniyorum.

Allah kahretsin onu da, beni de!

Oraya nasıl bir ustalıkla yönlendirdi beni hiç anlayamadım. Anlatması da zor... Hani bazen hiçbir inisiyatifiniz olmadan, başrol oynadığınız bir ortam içine sokuluvetirsiniz ya, işte ben de öyle bir yola doğru yönlendirildim ve kendimi çıkmaz bir sokakta buldum. Çırpındım, debelendim, yine de çıkamadım oradan.

“Hadi gel” dedi Leyla. “Ne bekliyorsun? Karşında çırılçıplak duruyorum. Sırılsıklam oldum.”

Tahmin edebileceğiniz gibi, ona hiç direnemedim, hayır diyemedim. Şimdi anladınız mı benden bir cacık olmaz diye neden söylüyorum? Kadın budalasıyım ben, evet...

Uzun bir seans oldu -nasıl söylemeli- üçlü seks yaptık, Doktor, eski sevgiliyi de aldık aramıza. Mahvolduk, Niso’yu da perişan ettik. Defalarca doruğa ulaştım.

Sonra vicdanım sızlamaya başladı. Bu siber yazışmalar-daki abuk sabuk erotizm gözlerimi kör edecek kadar zevk vermeye devam ediyor, ama öte yandan ruhsal durumuma tarifi imkânsız rahatsızlıklar veren bir endişe dalgası gide-rek yayılıp büyüyor içimde.

Nereye gidiyorum? Ne yapmalıyım?

Hayallerimde kendimi şöhretli bir yazar olarak görüyorum. Televizyonda, dönemin en popüler dizisi “İstanbul’un Sırları”nın jeneriğinde adım en başta yazıyor ve kasım ka-

sım kasılmış hâlde, başka TV kanallarından gelen şaşaalı teklifleri mütevazı tavırlar takınarak yokuşa sürüyorum, sıraya alıyorum.

Şan şöret hayallerinden kısa bir zaman sonraysa, projenin tamamlanamama ya da vizyona girememe umutsuzluğuna kapılıyorum. Hayal kırıklığı tüm ruhumu sarıyor, beni derin bir karamsarlığa sürüklüyor. İşin bir adım ötesine geçiyorum bazen; televizyonda gösterilen filmimiz, tutmuyor, beğenilmiyor, satmıyor.

Beni motive eden hayallerim işte böyle bir gidip bir geliyor. Özgüvenim yalama oldu artık, yani yükseldiğimde egom en pervasız hayallerle şişip zirve yapıyor, düştüğümdeyse yerlerde sürünüyorum.

Gerçekçi olup bu duruma alışmalı mıyım?

“İstanbul’un Sırları”nın hazırlıkları iki haftadır istimalmış yürüyor. Emin adımlarla ilerliyor. Her işin bir kaplumbağa hızıyla yol aldığı ülkemizde, bizim projenin bu kadar hızlı gelişmesi fevkalade bir şey, değil mi, Doktor? Herkes paldır küldür yuvarlandı işin içine.

Elbette, benim bir dolu insanı bu serüvene sürüklemeyi başarabilmemin en önemli nedeni Mustafa gibi hızlı ve donanımlı bir entelektüeli heyecanlandırıp ikna edebilmem. İşte bu! Benim yeteneğim bu kadar açık ve net.

Aslında, hayatımdaki değişimin en yoğun olduğu rüzgârlardan birini yaşamaya başladım bu dönemde, biliyorsunuz işte, içimde fırtınalar kopuyordu. Bana köstek olacak değil, destek olacak birilerine ihtiyacım vardı. Yüküm çok ağırdı çünkü...

Evet, doğru, size esas bunu anlatmaya gelmiştim. Hafta başında bana yardımcı olacak olan şu hatunla tanıştırdım. Mustafa ve Erol’un prodüksiyon dünyasından buldukları genç bir yetenek, Merve bana asistan olarak atandı, yola onunla devam etme kararı alındı. Ben de başsenarist oluverdim, Doktor.

Genç, akıllı, güçlü ve dayanıklı... Evet, Merve'yi tanımlayan en önemli karakter özellikleri işte bunlar. Bizimkiler gibi sosyetik aileden gelme biri olmadığından, tam tersine, yokluklar içinde büyüdüğünden, kendisine verilen bu işe büyük bir hırsla sahip çıktı. Projemizin özelliklerini daha o saat kavradı ve birkaç gecede bana yetiştirmeyi başardı.

Yani teknik olarak demek istiyorum, zihinsel olarak değil... Yoksa akıl, zekâ, hayat tecrübesi insanın karakterinde bulunur. Bunları kimse öyle birkaç günde elde edemez, boru değil. Yetenek çarşıda pazarda satılmıyor.

Neyse, lafı uzatmayalım, Merve ile işe başlamadan önce uzun uzun hasbıhâl ettik, birbirimizi tanıdık. Aynı akşam yaptığımız toplantıdan iki gün sonra da Ragıp Bedî'nin Arnavutköy sırtlarındaki viranesine birlikte gittik.

Bizi üzerinde pijama benzeri döküntü giysilerle ve yarı yarıya zom olmuş bir kafayla karşılayan Üstad'ın evindeki yıkılacakmış gibi duran oda duvarları, pislik içindeki yer tahtaları, evin iç duvarlarıyla beraber, nefesine karışmış sarmısak ve alkol kokusu dahi Merve'nin projeden soğumasına yol açmadı. Aksine, bu olumsuzluklar onu heyecanlandırmış ve içine daldığı serüveni daha çekici kılmış gibiydi.

Film projemizin en ilginç bölümlerinden biri olan İstanbul'un dehlizlerini anlattırmaya hazırlanmıştık Ragıp Bey'e. Özellikle turistleri cezbeden ve eşi benzeri olmayan büyüklükteki bu esrarengiz yeraltı şehriyle ilgili çok sayıda efsane ve rivayet vardı. Bunlardan birçoğu kayıtlara geçmemiş, kulaktan kulağa aktarılarak günümüze kadar ulaşmıştı.

Yazılı kaynaklardan bazıları, arşivlere intikal etmiş ha-fiye raporlarıymış, öyle söyledi Üstad. Mahkeme dosyalarındaki evrakın halen muhafaza edilmiş olduğu kamu arşivlerinden de söz etti. Elbette bunları layıkıyla çözüp yorumlayabilmek için derin tarih bilgisine olduğu kadar Osmanlıca'ya da hâkim olmak gerekir.

Ragıp Bedî bu türden efsaneleri derleyen bir avuç koleksiyoncudan biri ve belki de kendi janrının en önemli tarihçisi, biliyorsunuz. Ne var ki, bu deryalar kadar bilgili adamı konuşturmak öyle sanıldığı kadar kolay bir iş değil, Doktor. Hüner ister, maharet ister bu işler. Eğer ki yeterince hazırlanmamışsan, parayı verir ve avcunu yalarsın. Evet, ne istediğini, ne beklediğini çok iyi bilmen ve bunu da ona adam gibi aktarabilmen lazım.

Hazırlık faaliyetlerinin yapılması konusundaki tüm ıvır zıvır hammaliyeleri omuzlarımdan almak üzere işe girmiş olan Merve, bütün bilgi kırıntılarını bir araya getirerek bölümün yazılmasını sağlayacaktı bu hafta. Dehlizlere dalacaktı.

Süper bir hatun bu Merve, onu tanımalısınız. Bakın işte, resimlerini göstereyim size. Fıstık gibi, değil mi? Tam bir esmer güzeli yani; kara kaş, kara göz, beyaz dişler, minik burun... Biraz zayıf, ama o kadar olur artık.

Leyla fena hâlde bozuldu bu işe; Merve birdenbire peydahlanıp “İstanbul’un Sırları”nın yaratıcısına asistan olarak verilince şahsıma yeniden fena hâlde yanaşmaya başladı. Aramızdaki şirret cinsellik dozunun tavan yapmasının açıklaması işte bu, Doktor, yani rekabet, motivasyonu kamçılıyor.

Bir yandan da görüntü yönetmeni olarak tuttuğumuz adama, Niso’ya olmadık şirinlikler yapıyor. Alenen sürtünüyor ona. Kalçalarını, memelerini falan, anlarsınız işte, hep aynı numaralar; bir başka erkeği kullanarak beni hem kışkandırmaya, hem de tahrik etmeye çalışıyor. Göz süzmeler, müstehzi gülümsemeler, gerdan kırmalar...

Ahh, bunlar hep böyle olurlar, mahalleden filozof bir ağabeyimiz söyleydi. “Fahişelik ve orospuluk farklı davranış biçimleri gerektiren ayrı kavramlardır aslında” derdi adamcağız. “Bir fahişenin ihtirasları geçim derdiyle sınırlıdır, öteki kadınları kıskanmaz, fahişe erkeğini kışkandırmaya çalışmaz. Katiyen yapmaz bunu. Niye yapsın ki?”

Af buyrunuz, bir orospunun ihtiraslarınınsa sınırı yoktur. Bak o her türlü kıskanma numarasını yapar. Başka kadınları adama yanaştırmaz, onu kıskanırmış gibi görünür ve adamcağızı kıskandırmak içinse her fırsatı değerlendirir. Avcunun içine aldığı zavallı adamdan başka herkese de verir bu arada, bir tek, adama vermez.

Hangi adama mı? Yok, siz beni hiç dinlemiyorsunuz, Doktor.

Elbette, olayı kısa kesip konumuza dönüyorum. Merve'yi görür görmez, onun bu işin erbabı -nasıl demeli- tam bir joker olduğunu hissettim. Zaten sinema okumuş ve birkaç projede görev yapmış hatun; edebiyat ve senaryo tekniği konusunda deneyimli. Birlikte gece gündüz çalışmaya başladık. Haldır haldır senaryo yazıyoruz; Acayip Yaratıklar'ın senaryosunu bitirdik bile.

Yok, çekim aşamasına geçmemiz daha en az iki üç hafta daha sürer. Aslında, bu tip projelerde, yapım ekibi yazma çizme işi bittikten sonra çalışmaya başlarmış. Bizdeyse işleri paralel kurguyla yapıyoruz neredeyse.

Mustafa ve Erol'un inanılmaz hızlı çabalarıyla hemen her konudaki yapım faaliyetleri gelişip duruyor ve "İstanbul'un Sırları" artık bir hayal olmaktan çıkıp gerçek olmaya doğru yürüyor. İşin sonuna kadar gideceğine dair en büyük güvencemiz ise projenin sözleşmeyle bir yatırımcı-yapımcıya satılmış olması.

Helal olsun şu Mustafa'ya; itibarını kullanarak hemen beş dakikada bir ortak buldu. Adamlar parayı koymaya başlamışlar bile, yani dizi filmimizin finansmanı neredeyse hazır.

Son toplantımızdan sonra, asistanım Merve'yle daha yoğun bir tempoya girip de neredeyse gece gündüz birlikte çalışmaya başlayınca, onu karım Şeyma'yla da tanıştırmak durumunda kaldım; karımın, kızcağızı evliliğimizle ilgili bir tehdit olarak görmesini istemedim haybeden yere.

Öyle ya, hani ortada istediğim bir amaç, bir hedef olsa, amenna, o zaman Merve'yi ondan gizleyeyim, ama şimdi niye?

Önce ona biraz kızdan bahsettim falan. Sonra eve çağırdım, tanıştırdım. Hemen kaynaştılar; Merve henüz otuz yaşında bile değil. Şeyma kızı gibi benimsedi onu; biz çalışırken yemekler pişirtiyor, getirtiyor, çaylar, kahveler, içkiler hazırlıyor. Evet, çok şaşırtıcı...

Bu kadınlar böyledirler; kafalarında tehdit algısı oluşmazsa kıskanmazlar. Gizlemezsene, saklamazsan, şüpheli davranışlar, dikkat çekici konuşmalar yapmazsan, kendine küçük bir harem bile kurmuş olsan kimse senden işkillenmez, kimseye bir şey olmaz.

Perşembe akşamı, Teşvikiye'nin arka sokaklarında bir apartmanın bodrum katında oturan Merve'yi de alıp Arnavutköy'e götürdüm arabayla... Kız benim Mercedes'i görünce acayip etkilendi, ne yalan söyleyeyim, neredeyse dibine düştü yani...

Neyse efendim, saat dokuza doğru Ragıp Bey'in evine vardık. Hava açıktı, ama epeyce ayaz vardı. Ragıp Bedî bu defa bizi çok candan karşıladı. Hele hele Merve'yi görünce bıyıkları titredi ihtiyarın. Bize çok kıymetli rakısından bile ikram etti. Hah!

Oraya hazırlıklı gitmiştik. Bloknotlarımız, dijital ses kaydedicimiz ve hattâ video çekebilen cinsten bir fotoğraf makinemiz de vardı yanımızda. Hiç sohbete falan girmeden, Ragıp Bey'e parasını ödedik ve işe koyulduk.

Ragıp Bedî, sağda solda İstanbul'un dehlizlerinin benzersiz olduğunu söylerdi hep. Bir keresinde televizyonlardan birinde denk gelip izlemiştim. Hakikaten de heyecan verici bir konuşmaydı.

Bizans döneminden başlayarak İstanbul'da, çeşitli dönemlerde en az üç ayrı yeraltı sisteminin yapılmış olduğunu anlattı o gece. "Bu yapılara ilişkin efsane ve rivayetlerin

bir bölümü Bizans'ın meşhur tarihçisi Prokopios'un kitaplarından alınmadır" dedi.

Bahsettiği kitaptan birkaç bölümü de çevirdi bize. Bunları âdeta yutarcasına dinleyen Merve'yi senaryomuzun girişini yazarken hayranlıkla izledim. Hızlı kavrama ve algılama yeteneği vardı kızın. Takır takır yazdı bitirdi.

Söyleşinin liderliğini Merve'ye devretmiştim o gece. Rahat edeyim dedim biraz, yani senaryo metni hazırlamak yorucu bir iştir; yaşamayan bunu bilmez, Doktor. Bir önceki bölümü Ragıp Bey'e anlattırmak ve anlattığı bölük pörçük bilgi ve olaylardan bir filmöyküsü çıkarmak nasıl güç olmuştu, söyledim ya size.

Zor iş bu, çok zor...

Ceket yakasında göğüs dekoltesini sergilemeye uygun ve de eteğinde neredeyse kalçalara kadar açılan çift taraflı yırtmacı olan pek güzel ve erotik siyah bir döpiyes giymiş, saçlarını klasik bir formda yaptırtmış olan Merve, Ragıp Bey'e dehlizlerin İstanbul'un hangi bölgelerinde yoğun olduğunu sordu hemen.

Karşısında pervasızca bacak bacak üstüne atmış olan Merve'nin süt gibi baldırlarından ve yuvarlak kalçalarından gözlerini alamayan Ragıp Bey, âdeta orada yokmuşum gibi davranmaktaydı. "İstanbul'un her yanı dehlizlerle ve bunlarla ilgili rivayetlerle doludur" dedi bilgiç bir edayla. "Tarihî Yarımada olarak bilinen Sarayburnu'ndan Topkapı'ya, Haliç'e kadar uzanan bölgenin altında bir yeraltı İstanbul'u vardır."

Merve ona dehlizlerin işlevlerini ve yapılma nedenlerini sorunca, "Bazılarını bilmiyoruz, yalnızca tahmin ediyoruz" dedi Ragıp Bey ona cevaben. "Akdeniz'in önemli ve kalabalık metropollerinin büyük bölümünde, tarih boyunca su sıkıntısı çekilmiştir. Sarnıçlar, kuyular ve suyolları elbette bu nedenle yapılmıştır."

Masasının arkasında bulunan iki büyük kitaplığın orta

yerinde asılmış eski püskü İstanbul haritasına doğru yarım dönerek, Sultanahmet Meydanı'ndan Aya İrini'ye ve oradan da Topkapı Sarayı'na geçti ve buralardaki kuyuların birbiriyle olan bağlantılarını arkeolojik kazılardaki kayıtlardan örnekler vererek anlattı bize.

“Antik çağların başkentlerinde, suyolları, kanalizasyonlar ve yeraltı mezarlarından başka, hapishane fonksiyonu gören hücre ve mahzenler, yiyecek ve silah stoklamakta kullanılan depolar için de dehlizler inşa edilmesi yaygın bir gelenektir” dedi.

Dehlizlerle ilgili temel bilgileri ilk seansta hızla toparlayıp işin Osmanlı'yla ve İstanbul'la ilgili bölümüne vardık. Ragıp Bediî'nin portföyünde bulunan türlü çeşitli pek çok efsaneden bize uygun olanlarını seçmeye geldi sıra. Üstad gecenin ileri bir vaktine kadar sürekli olarak konuştu ve İstanbul dehlizlerinde geçmiş bir dolu vaka anlattı. Hepsi birbirinden tuhaf, birbirinden korkunç, birbirinden hazin hikâyeler...

Aralarından seçim yapmayı bize bıraktı.

Oradan çıktığımızda saat bire geliyordu ve Merve de, ben de yorgunluktan bitap düşmüştük. Ellerimiz eşyalarla dolu olarak, hemen köşeye park etmiş olduğumuz arabaya binerken, “Çok iyi bir seans oldu bence” diye mırıldandı Merve.

Yönettiği sohbetin notlarının eksiksiz ve kolayca senaryoya adapte edilebilir nitelikte olması, kızın üzerinde bir tatmin duygusu bırakmıştı. Onu bu aşamada teşvik etmek gerektiğini düşünüp “Evet, geçen seferkinden daha kapsamlı bilgi aldık. Sen fark yarattın sanırım” dedim destekleyen bir tavırla. “Üstad en yakası açılmadık efsaneleri buldu çıkardı.”

İyice havaya girdi, Merve. Döpiyesinin eteği neredeyse kalçasına kadar çekilmiş vaziyette arabaya binerken bir kahkaha patlattı. “Hah-ha-haa! Doğru vallahi! Bacaklarıma baktıkça, yakası açıldı adamın” dedi. “Fark yarattım elbette...”

Bak sen şu işe, Doktor, yani meğer bizim saftirik görünen asistan her şeyin gayet güzel farkındaymış da ben onu çocuk sayıp üzerine toz kondurmuyormuşum. İlik gibi bal-dırlarına biraz da ben göz attım arabada. Epeyce tahrik ediciydi ne yalan söyleyeyim. Her zamanki yüzüzlüğümü ele aldım, “İç çamaşırı giymemiş miydin yoksa?” diye sordum.

Kıkırdadı. “Ahh, Varol Bey, ne fesatsınız yani” dedi. “O kadar da değil artık...”

Gülüştük, biraz da cilveleştik.

Yol boyunca, özel hayatlarımıza dair uzun bir konuşma geçti aramızda. Ben biraz anlattım, o da bana ilk erkek arkadaşıyla olan cinsel deneyimini hiç tahmin edemeyeceğiniz açık saçıklıkla anlattı. Ayrıntılara girmekten çekinmedi.

Kendimi Merve’ye kur yaparken yakaladığımda, gidişata çeki düzen verme ihtiyacı duydum. Rahmetli babam bunu hep söylerdi, “aşkı işine karıştırmayacaksın, evinde ve işyerinde çalışan kadınlarla oynaşmayacaksın” derdi. Bu sözünü dikkate alıp hatunla daha fazla ileri gitmekten kaçındım.

Aslında, Merve’yle flörtten uzak durmamın bir diğer nedeni de yararına gelişen durumun sorunsuz olarak sürmesini istememdi. Dengelerin bozulmasından, işin yozlaşmasından korkuyordum. Biliyorum çünkü kendimi... Merve’nin bu projede görev alması, üzerimdeki yükü önemli ölçüde azaltmış ve yarattığı rekabet ortamı Leyla ile olan ilişkiye iyi gelmiş, karşısındaki konumumu güçlendirmişti. Bu yüzden de, bütün uygun ortamlara rağmen, Merve’ye asılmamaya karar verdim.

Nostradamus’ta yaptığımız toplantıyı size aktarmadan önce, o gece bütün yorgunluğuma rağmen uyuyamadığımı söylemeliyim. Gözümü kırpmadım. Gece boyunca yatakta dönüp durmakla yetinmeyip “Ne yapmam lazım?” sorusunu kendime defalarca sordum.

İstim almış giderken ne kişisel düzenimi, ne fiziksel sağlığımı, ne de ruhsal sağlığımı kollayabilecek hâlîm kal-

mişti. Gerçekleştirilmesi mucize denecek kadar zor bir atılımda bulunmuş ve hiç deneyimim olmayan bir iş konusunda harikalar yaratma hırsına kapılmışım, ama olabilecek miydi, yapabilecek miydim? Başarıya ulaşabilecek miydim? Bunları soruyordum kendime. Doğru bir iş yaptığıma hem emindim, hem değildim.

Geceleri durum kötüleşiyor, Doktor. Eskiden uykusuzluk nedir bilmezdim, ama şimdi, bir sağa dönüyorum bir sola... Biliyorsunuz işte, kalkıp sakinleştirici çaylar içiyorum, ılık duş alıyorum, ama hiçbir şey para etmiyor. “Vermiş olduğunuz ilaçlar böyle zamanlarda pek işe yaramıyor” diyeceğim şimdi ve yine kızacaksınız bana.

Almış olduğum yük ve sorumluluk üzerimde kesif bir heyecan yaratıyor ve bu heyecanla birlikte gelen gerginlik, sağlıklı, düzenli bir uyku uyumamı engelliyor. Sıkça gördüğüm kâbusları saymazsak, kafama takılan başka konular da var tabii...

Peki, sizden gerçekleri saklamayacağım, Doktor. Yalan yok. Geceleri kafamı hallaç pamuğu gibi atan obsesyonlarımdan biri de annemin yıllar boyunca bana söylemediği, daha doğrusu benim ancak kırk üç yaşına geldiğimde öğrendiğim şu ölmüş kardeşimle ilgili hissettiklerim...

Yapamıyorum, kendimi bunu düşünmekten alamıyorum.

İtiraf edeyim ki, bu tuhaf hadise beni fena şekilde hırpalıyor. Ne zaman diğer kuşkularımı bir kenara koyup boş versem, Turanî ailesinin öz çocuğu olmayabileceğim aklıma geliyor. Söküp atamıyorum kafamdan, lanet olsun!

Uykularımı kaçtıracak kadar takıntı yaptığım bu mevzu aslında anlattığım kadar basit değil. Geçmişimin değişme olasılığı beni çok rahatsız ediyor. Kimliğimi başka biri olarak sorgulamak ve içimde bulduğum kötülüğü genetik bir koda bağlamak gereksinimi ortaya çıkıyor. O zaman bu ben değilim demeye başlıyorum kendi kendime... Çıldıırıyorum!

Öyleyse ben kimim, Doktor?

Ya kötüler kötüsü bir uğursuzun, öldürmekten zevk alan bir caninin oğluysam? Bulup çıkaramadığım, bir türlü ortaya koyamadığım bir sorun var orada. Yapamıyorum, çözemiyorum. O eski fotoğraf aklımdan atamıyorum ve neler hissettiğimi ifade edemiyorum.

Evet, sözünü ettiğim siyah-beyaz fotoğraf, klasik mi klasik aile resmi; annem, babam, ablam, ben ve yüzünü bir tek o fotoğrafta gördüğüm ve de şu anda hayatta bulunmayan kardeşim Savaş... Yirmi ay boyunca aynı evde, birlikte yaşadığımız bir insanı hiç hatırlamıyor olmak tuhaf değil mi? Aynı evde o ölmüş çocuğa ait hiçbir iz bulunmaması, o zavallıdan bir daha bahsedilmemesi, kimsenin onunla bir anısının olmaması...

Ya annemin tepkisi?

Bu fotoğrafı anneme gösterdiğimde, kadıncağız sanki öcü görmüş gibi oldu iki yıl önce, bu normal mi sizce? Annemin bana bir tek gün dahi bu ölümü anlatmamış olması, kardeşimin neden ölmüş olduğunu bir sır gibi gizli tutması, benim buna ait sözel ya da görsel tek bir anıya dahi sahip olmamam normal mi?

Kocaman, beş yaşında bir çocuktum; çocukluğuma dair her haltı hatırlıyorum, evimizi, mahalle arkadaşlarım, bütün yaptığım haylazlıklar zihnimde daha dünmüş kadar berrak kalmış da, kardeşimle ilgili hiçbir şeyi hatırlamam tuhaf değil mi sizce?

Ah, Doktor, bu işin içinde bir iş var, biliyorum; düğümü çözmek istiyorum, çözemiyorum. Annem gözlerini kaçırmaktan ve susmaktan başka bir şey yapmıyor. Onu daha fazla sıkıştırmamın bir yararı yok. Konuşmuyor, ama tavırları çok tuhaf, belli ki benden bir şeyler saklıyor. Şu bahsettiğim eski fotoğraflar valizinde, geçen gün benzer başka resimler aradım, bulamadım. Yok edilmişler, yakılmışlar sanki...

Ne olabilir, bilmiyorum, ama bir gariplik olduğunu his-

sediyorum. Babam yıllar önce rahmetli oldu, söylemiştim size. Amcam ve teyzelerim de öldüler. Bu konuda bilgi alabileceğim pek kimsem yok.

Halalarım, dayılarım mı?

Doğru, haklısınız, aslında küçük dayım hâlâ sağ. Ankara'da yaşıyor, onu arayıp bulabilirim. Peki, dediğiniz gibi yaparım; önce ona soracağım soruları hazırlarım! Yeni ev ödevim bu olsun.

Tamam, bu konuyu da bir kenara koyup üçüncüye geçelim. Leyla'dan kurtulma meselesine... Evet, bunu istiyorum ve mutlaka yapmam gerektiğini de biliyorum, ancak işi bitirecek adımı atma gücünü kendimde bulamıyorum.

Aslına bakarsanız, bugüne kadar hayatıma giren kadınlar yaşantımı kolaylaştırdılar, bu da bir gerçek. Yoksa daha kötü bir durumda olabilirdim. Nereden baktığınıza bağlı olarak, insanın hayata dair fikirleri ve çıkarımları değişebiliyor. Olaylara bir başka açıdan bakarsanız, Leyla'yla şansımın yaver gitmeye devam ettiğini bile söyleyebilirim, evet, kim ne derse desin.

Hatunlar konusunda hep şanslıydım. Gençlik çağlarımda kendime çok dikkat eder, güzel giyinir ve kız tavlama için her türlü yolu denerdim. Bu konuda prensiplerim vardı. Annemin çantasından tırtıkladığım paraları da üzerine eklediğim harçlıklarımı has blucinlere, marka spor giysilere ve parfümlere harcamak için biriktirirdim. Babamın arabasını arakladığım ve hattâ tanıdık lokantalarda kızlara yemek ısmarladıktan sonra hesabı rahmetliye yazdırdığım çok olmuştur.

'Kız Tavlama Sanatı' adlı bir kitap yazmak istemişim gençliğimde. Şimdilerdeyse fena hâlde kızıyorum hani şu ota boka, her şeye sanat diyen muhteremlere. Neymiş efendim? İletişim kurma sanatı, hitabet sanatı, yok efendim, yaktakta cilveleşme sanatı...

İnsanda biraz ızan olur, Doktor, yani bunlar yemek pi-

şirmeye, balık tutmaya, karılık kocalık yapmaya ve artık aklınıza ne gelirse her halta sanat demeye başladılar.

Affedersiniz ama erkeklerle, kadınlarla yatıp kalkmanın, bokun püsürün nesi sanat olabilir? Yahu bunlar kafayı yemişler. Gerçek sanatçı diye benim gibi yaratıcı bir iş icra edene denir, öyle de olmalı. Bir yazar, bir ressam, bir besteci, bir heykeltıraş, bir sinemacı... Sanatçı bunlardır işte...

O dönemde erkeklik yapmayı, kadınları yatakta mutlu kılmayı falan maharet sayıyordum. Şeyma'yı türlü numaralarla ve kurnazlıklarla ayartıp onunla evlendiğimde, sevişmenin ne müthiş bir sanat olduğunu böbürlenerek anlatıyordum sağda solda.

Evet, karşıma iyi, güzel, akıllı kadınlar çıktı ve önüme fırsatlar koydular bu hatun kişiler, ama ben ne yaptım? Onları kullanarak başarılı olacağımı sandım, yanıldım. Yıllarım abuk sabuk işlerle, akılsızlıklarla, yanılgılarla geçti.

Şimdi, ömrü hayatımda ilk kez "İstanbul'un Sırları" gibi bir projeyi yaratmanın hazzını yaşamama ramak kalmışken, bunu tamamına erdirebilmek için hayatımdaki kadınların bazılarından kurtulmam gerektiğini düşünüyorum.

Ne dersiniz, Doktor?

11

Nadia Groza cinayetinden sonraki ilk iki gün içinde, çeşitli kaynaklardan bulduğu ipuçlarını derleyen Serdar, olağanüstü bir gayretle biraz olsun mesafe kaydedebilmişti. Şu meşhur palyaço oyuncak dışında zanlı aleyhinde henüz herhangi bir somut ipucu bulunmamasına karşın, Merkez’de yapacağı bir sonraki sorgulamada Erdal Özdemir’i bir şekilde içeri tıkmayı umuyordu. Bu zor bir işti, ancak ihtimal dışı da değildi.

Serdar’ın itelemesiyle Cinayet Büro’ya gelerek tahkikata açılan dosya, ilk aşamada Salı sabahı dört kişinin ifadesinin alınması için merkeze getirilmesiyle başladı. Aralarında apartman komşuları ve bakkalın da bulunduğu bu şahısların içinde Erdal da vardı.

Serdar, bürokratik prosedürden ibaret olan ön sorgulamaların ilk bölümünde devreye hiç girmede. Erdal Özdemir’i evinden alıp merkeze getirmesi için görevlendirmiş olduğu bir kıdemli polis memuru kendisine kimlik tespit formu doldurtup diğer şekli beyanlardan oluşan evrakı yazıp imzalattıktan sonra Cinayet Büro’nun giriş holünde, henüz kendinin şüphelilerden biri olduğunu bilmeyen katil zanlısıyla kısa bir görüşme yapmak üzere harekete geçti.

Erdal’ın karşısındaki koltuğa geçtikten sonra masanın üzerindeki tutanağı eline aldı. Erdal’ın ifadesine göz atarken güleç bir yüz ifadesi takınmış olan Serdar’ın dostça davranışlarla kıdemli memurdan bir “ek ifade tutanağı” kaydetmesini istemesi, ortamda tedirginlik yaratmadı. Büro per-

soneline Erdal Özdemir'e iyi davranmaları ve onu ürkütmemeleri konusunda kesin talimat vermişti zaten. Kendisi de aynı şekilde davranınca, zanlının kafasındaki endişe, dışarıdan fark edilebilir şekilde dağıldı gitti.

Serdar, iyice yakın bir tavırla omzuna elini koyup karşısında oturan Diyarbakırlı genç adamdan kendisiyle biraz sohbet etmek için izin aldı. Sahte bir kibarlıkla, "Bu arada, hanım arkadaşınız için size başınız sağ olsun diyemedim, kusuruma bakmayın" dedi. "Allah sabır versin."

"Teşekkür ederim, Komiser Bey."

Erdal henüz mahcup gülümsemesini tamamlayamadan, Serdar koridora doğru yürümekte olan çaycıya işaret edip birer çay ısmarladı. Bu türden "adam bağlama" işlerinin piri sayılırdı Serdar. Kendisiyle aynı sınıftan, yokluktan gelme kişilerle sıcak ilişkiler kurma konusunda üzerine yoktu.

Yeni ahababına sigara tuttu, bisküvi, kurabiye ikram etti. "Bizim yapabileceğimiz bir şeyler varsa lütfen çekinmeden söyleyin" dedikten sonra masanın üzerindeki matbu formagöz atıp "Erdal Bey..." diye başladı, durakladı, sonra, "Erdal diyebilir miyim size? Arkadaş olduk nasıl olsa, değil mi?" diye ekledi.

"Elbette, komiserim" diyerek yarım yamalak sırttı Erdal. Gayet rahatlamış gibi duruyordu. "Sıkıntı yok. Konuşalım. Ne isterseniz sorun."

Gülüştüler.

Serdar ona hemen bir avukatı olup olmadığını sordu. Erdal'ın cevabını beklemeden, "Yeni usul kanununa bir madde koydular, artık avukat olmadan sorgulama yapılmıyor" dedi. "Yani avukatlara ekmek kapısı açtılar. En basit formalitelerde bile işler aksıyor, bir dolu para tuzağı, bir dolu soygunculuk..."

"Avukatım yok" dedi Erdal. "Gerekli mi?"

"Şu anda gerekli değil de... Öylesine, aklında bulunsun diye söyledim. Baro'da bir arkadaşımız var, sağ olsun para-

sı olmayan kardeşlerimize gelip yardımcı oluyor burada. İstanbul Barosu cüzi bir şey ödüyor çocuğa.”

Serdar akla gelmez bir kurnazlıkla bir sonraki hamlesinin kilit noktalarından birinin yolunu yapmaktaydı aslında. Sorgulamalarda avukat nezareti şart koşulduğundan beri bu dümeni bulmuştu. Avukat arkadaşını arayarak onu telefonda Erdal’la tanıştırdı ve ustaca bir manevrayla kendisine vekâlet vermesi için ikna etti. “İnsanlık hâli, ne olur, ne olmaz” dedi. “Trafik suçu bile işlesen, bir kavgaya bile karışsan, bu arkadaş işlerini parasız halleder.”

“Çok teşekkür ederim, sağ olasın” dedi Erdal.

Önündeki tutanağa bakarak, “Buradaki kısa ifadende sana sormayı unutmuşlar” diyerek hemen konuya girdi Serdar. “Cevabını almak durumundayız. Kız arkadaşın Nadia Groza’nın öldürüldüğü gece neredeydin, Erdal?”

Kısa bir sessizlik oldu. Erdal beklenen seviyede afallamadı her nedense, “İşyerinde çalışıyordum, mesaim erken bitince çıktım ve sonra da doğruca eve gittim” dedi gayet pişkin. Omuzlarını silkti sonra. “Saat kaç olmuştu, vallahi hatırlamıyorum.”

“Yani o akşam Nadia’nın evine gitmedin, öyle mi?”

“Hayır, gitmedim.”

Masasında oturdukları polis memuru zabıt tutarken, Serdar, “Yalan beyan No: 1” dedi içinden. “İşten saat kaçta çıkarsın?” diye sordu. “O gece, yani Pazar akşamı saat kaçta çıktın, hatırlıyor musun?”

“Normalde akşam saat 11’de bitiyor mesaim, ama Pazar akşamı biraz rahatsızdım, erken çıktım. Saat on çeyrekte falan... İçeride fazla müşteri de yoktu.”

“Geçmiş olsun. Neydi rahatsızlık?”

“Önemsiz bir şey... Başım ağrıyordu; bütün gün nezle gibiydim. Mekândakilere sorabilirsiniz.”

“Pekâlâ, onu da sorarız. Mekândakilere soracak çok şey var.”

Bunun bir şaka olduğunu belirten bir jest yaptı Serdar ve sonra Erdal'a göz kırptı. "O akşam nasıl gittin eve peki?"

"Harbiye'den Beşiktaş dolmuşuna bindim, her zamanki gibi..."

Şef'in kendisine öğretmiş olduğu sorgulama taktiklerinden birini daha kullanarak, "Yani Valikonağı'ndan Cumhuriyet Caddesi'ne doğru yürüdün, öyle mi?" diye sordu Serdar.

"Evet, öyle..."

"Yolda herhangi bir yere uğradın mı?"

"Hatırlamıyorum. Uğramadım galiba..."

"İyice düşün" dedi Serdar gözlerini Erdal'ın gözlerine dikerek. "Tutanaklarda kesin cevap isterler bizlerden."

"Hayır, uğramadım."

"Yalan beyan No: 2" dedi kendi kendine.

Şimdi en azından "polise yanıltıcı ifade vermek" suçundan birkaç hafta için de olsa onugözaltına alma olanağı doğmuştu.

"Genellikle bir yere uğramadan mı gidersin evine? Yani iş sonrası sıklıkla gittiğin ya da müdavimi olduğun bir yer var mıdır?"

"Mahalledeki kahvehane haricinde sık gittiğim bir yer yok."

Serdar her ihtimale karşı, nadiren de olsa gittiği eğlence ve dinlence yerlerinin bir listesini aldı Erdal'dan. Kahvehanelerden tanıdığı ahabları, arkadaşları ve at yarışları üzerine biraz çene çaldılar. Bir sonraki aşamada, Serdar ona çocukluğunu, ilk gençliğini ve okul dönemini de kısaca anlattı.

Lise çağına kadar Diyarbakır'ın küçük bir ilçesinden dışarı adım atmamış olan Erdal'ın hayatında hiçbir olağandışı olay yaşanmamış gibi duruyordu.

On yedi yaşında İstanbul'a gelip varoşlardaki akrabalarının yanına sığınmıştı. İnşaatlarda amelelik yaparak evlerini geçindiren dayılarının maddi yükünü hafifletmek için hem

okula gidip hem de bir lokantada komilik yapmıştı Erdal. Şef garsonluk kariyerine hızlı tırmanış öyle başlamıştı.

Verdiği ara gazına kapılıp hayatını ayrıntısıyla anlatan Erdal'ın kendisine şüpheyle bakmaya başladığını fark edince, "Formalite canım, bunları formun ekinde istiyorlar bizden" dedi Serdar masanın üzerindeki evrakı işaret ederek. "Bilirsin işte..."

Büro masasının diğer yanında, dekor mahiyetinde oturup duran kayıt memuru Enver de onu hararetle onayladı. Serdar yazdığı notlar önemsizmiş gibi bir edayla, "Vaktini nasıl geçirirsin, Erdal?" diye devam etti. "Yani Beşiktaş'taki kahvehaneden arta kalan boş zamanlarında..."

Erdal biraz durakladı. "Televizyon seyredirim. Maçları falan" dedi dudaklarını büküp. "Dergi, gazete okurum. Arada sırada sinemaya gittiğim de olur."

"Yalnız mı gidersin buralara?"

"Çoğunlukla evet... Bazen arkadaşlarla gezeriz. Maçlara falan gideriz."

"Sonra hatırlat bana; o arkadaşlarının isimlerini, telefonlarını da alayım senden."

"Elbette, komiserim."

Serdar, Erdal'a başka çay isteyip istemediğini sordu. Havadan sudan, spordan söz ettiler biraz ve sonra da masasında oturdukları polis memuruna yazdırılan ifade tutanağını Erdal'a imzalattı. Maça, sinemaya gittiği arkadaşlarını da bir kâğıda not aldirmayı ihmal etmedi. Ayağa kalkıp ahbabını Asayiş Şube'nin dış kapısına kadar uğurlarken görüşmenin istediği gibi olduğunu gösteren bir keyif gülümsemesi belirdi Serdar'ın dudaklarında.

Masasına döner dönmez, Erdal Özdemir'in ifadesi ve söyledikleri, Nazım'ın başında bulunduğu ilgili birim tarafından mercek altına alındı. Verdiği adres ve telefonların doğruluğu kontrol edildi, anca bütün bu araştırmalar sırasında Erdal'ı tanıyan şahıslara, akrabalarına, arkadaşlarına hiçbir bilgi verilmedi ve ağızlardan hiçbir söz kaçırılmadı.

Büro'nun kemik adamı Nazım'ın yapmış olduğu adli araştırmada Erdal Özdemir hakkında herhangi bir suç kaydına rastlanmadı. Soyunun sopunun az birazcık karanlık olması bir yana, olayla ilgisi olmayan bir dolu safsata bilgiyle ilgilenmeyen Serdar için zanlının sabıka kaydının olmasının da bir önemi yoktu esasında. Kanaati çoktan oluşmuştu; Nadia Groza'nın katili bu adamdı.

Kafasındaki hedef, Erdal'ı ikinci sorgulamada tongaya düşürmektir. Bu hırsı yatıp bu tutkuyla kalkmakta olan Serdar'ın vardığı bu kritik aşamada yapacağı en önemli iş, güçlü bir "olası neden" kurmaktır. Bu yüzden de, olayın nasıl geliştiği ve nedenlerinin üzerine inşa edilen omurganın inşaat hazırlığını yapmaya girişti. Hazırlık önemliydi ve acele ederek ayağına gelen bu fırsatı harcamak niyetinde değildi.

Erdal'ın yolu üzerindeki bir kırtasiyeciden kendi kredi kartını kullanarak almış olduğu palyaço oyuncağın kauçuk sapında Nadia'nın vajina salgısı bulunmuştu. Bu kanıt hiç yoktan iyiydi, ancak Serdar'ı olası cinayet nedenine götürmek için yeterli değildi.

Oyuncak palyaçonun böyle bir amaçla kullanılmış olması, zanlının sapıkça eğilimlerinin işareti olarak kabul edilebilecek güçlü bir kanıt olmadığı gibi, otuz iki yaşındaki Diyarbakır doğumlu bu genç adamın mesleki referansları ile ilgili birkaç telefon görüşmesiyle elde edilmiş kimlik bilgisinden başka bir şey de bilinmiyordu henüz.

Serdar, bu safhada Erdal Özdemir'in geçmişinin peşine düşmek istemedi. Tanıdıklarını, arkadaşlarını, ailesini konuşturmak işe yarardı mutlaka, fakat kurduğu temaslar zanlının kulağına gidebilir ve Erdal'ın gardını alarak sorguda söyleyeceği yalanlara hazırlanmasına sebep olabilirdi. Bu yüzden üçüncü kişileri sonraya bıraktı.

Erdal Özdemir 17 Şubat, Pazar akşamı saat onu çeyrek geçe, mesai bitiminden kırk beş dakika önce işyerinden çık-

muş, saat 22:24'te Valikonağı Caddesi üzerindeki kitap-kırtasiye mağazasından sap tarafı yarı-sapıkça bir eylemde kullanılacak olan palyaço oyuncacı satın almış ve sonra da 22:45 civarında sevgilisi Nadia Groza'nın, Teşvikiye'de oturduğu daireye gelmiş, onu telefonla birkaç defa aramış, cevap alamamış ve sonra bir şekilde -muhtemelen Nadia'nın kendisine tahsis etmiş olduğu anahtarla- içeri girmiş ve de genç kadının işini bitirinceye kadar orada yaklaşık bir saat kalmıştı.

Erdal, o gece sevgilisiyle yemek yemedi, içki içmedi, kavga etmedi, onunla sevişmedi, ancak sevgilisini boğarak öldürdü. Neden yaptı bunu? Nadia neden öyle giyindi, daha doğrusu soyundu ve sevgilisini yatakta bir yapma bebek gibi öylece bekledi. Neden boğazına sarılmış olan katiline hiç direnmedi?

Neden?

Erdal Özdemir'le iki ay kadar önce, çalıştığı müzikholde tanışmıştı maktul. Doğulu yağız delikanlı onu hemen tavlammıştı. Nadia'dan altı yaş küçüktü; yakışıklı ve düzgün biri gibi duruyordu. Serdar onun daha önceki ilişkilerini mercek altına almadan, olayı aydınlatamayacağını gayet iyi biliyordu. Zanlının kişiliği, bu türden vakalardaki kilit faktördü; Şef hep bunu söylerdi.

Erdal'ın başından evlilik geçmemişti, ona nefret duyan bir eski karısı, düşmanlık duyan bir eski arkadaşı, ahabı ya da tanıdığı yoktu. Son derecede yüzeysel dostluklar kurduğu sıradan bir hayat sürüyordu görünürde.

Serdar, muhbirlerinden birini Erdal'ın Harbiye'deki eski işyerine sızdırmayı başarmıştı. Müdavimi olduğu Avni Bar'a gidip barmenle konuyla ilgili çene çalan muhbir İsmail'in söylediğine göre, orada çalıştığı iki yıl boyunca, iş arkadaşları Erdal'ın bir kadınla ilişkisine şahit olmamışlardı. Ne var ki, bu suskun, çalışkan gencin Taksim ve Elmadağ'da yol kenarlarında müşteri bekleyen travestilere meraklı olduğunu öğrenmişti.

Bunu duyduğunda sevinçten havalara uçtu Serdar. “İşte bu!” dedi kendi kendine. “Erdal... had safhada hasta bir sapıksın sen!”

Tek başına yaşayan genç bir adam ve erkek fahişeler... Serdar’a göre, sapkınlığın işaretleriydi bunlar. Telefonla gelen bu haberle birlikte kafasındaki senaryonun karanlık bölgeleri bir kademe daha aydınlandı sanki.

Erdal’ı Nadia’nın evine girerken hayal etti. Kadıncağız onun sevebileceği bir oyun oynamayı planlamıştı. Tıpkı bir revü yıldızı gibi giyinmiş, süslenmişti. Belki de sevgilisinin gözüne Erdal’ın Foliberjer’e gelip kendisine hayran kaldığı o ilk gecedeki Nadia gibi görünmek istemişti.

Erdal’ı striptiz giysileriyle yarı çıplak vaziyette karşıladıktan sonra içeri, yatak odasına aldı. Öpüşüp sevişmeye başladılar. Yo, hayır, bir sevişme izi, hattâ öpüşme izi bile yoktu. Nadia’nın dudaklarında kıpkırmızı ruju henüz sürülmüş gibi taze duruyordu.

Serdar hikâyede eksik bir şeyler olduğunu fark edince durdu kaldı. “Onu yatağa çekip yatsaydı, yatak örtüsü kırışır, buruşurdu” dedi içinden. “Bir sıkıntı oldu, sevişemediler.”

Nadia’nın yatakta sırt üstü yatar durumda sevgilisini bekliyor olması daha akla yakındı. “Öyle ya, hatun bir sürpriz yapmak istedi. Jartiyeri, ipek çorapları, göğsünde tuttuğu çiçekleri... Ne yazık ki fantezi peşindeki Erdal beklediğini bulamadı.”

Neydi acaba beklediği?

Bunun, Erdal’ın hastası olduğu şu dönmelerle yakın ilişkisi olmalıydı. Aklına düşen kuşkunun heyecanıyla cebinden telefonunu çıkarıp Nazım’ı çevirdi.

“Yine ne var?” diye açtı telefonu Nazım. Asayiş Şube içindeki “Bilgiişlem Merkezi” bazı kendini bilmez “hackerlar” tarafından siber saldırıya uğramış bulunduğundan, sınırları çok bozuktuktu o saat. Başka bir işle uğraşacak hâlde değildi.

Serdar alttan aldı. “Morukçum çok güzel bir haberim var sana” dedi. “Peşinde olduğum şu herif var ya, Erdal... Pisliğin teki hani...”

“Eee? Anladım, tamam.”

“Herif trans meraklısıymış oğlum...”

Nazım, Serdar’ı duyamadı. “Ne meraklısıymış? Tıraş mı? Berberde misin?”

“Trans, transseksüel... Travesti, dönme, lubunya yani...”

Têpesi attı Nazım’ın. “Ne diyorsun oğlum sen!” diye bağırdı telefonda. “Git işine yahu, işin gücün yok mu arkadaş senin?”

Kısa bir süre karşılıklı küfürleştikten sonra, “Herif parayla dönmeleri beceriyormuş” diyerek lafını toparladı Serdar. “Hani şu Harbiye’de Taksim’de yol kenarında müşteri bekleyenler yok mu?”

“Eee, bize ne bundan? Güzel haber dediğin bu mu?”

“Senden bu dönmelerle ilgili bilgi isteyeceğim, morukçum, Nazımım. İşte güzel haberim bu!”

Tam cümlesini bitirdiğinde telefon küt diye kapandı.

Serdar, Nazım’ın telefonu yüzüne kapatmış olduğunu bildiği hâlde onu tekrar arayıp özür diledi. Hattın yanlışlıkla kesilmiş olduğunu söyledikten sonra, “Herifi yarın içeri tıkacağım” dedi bir coşkuyla. “Sizin gözlerinizin önünde bir pisliğin ruhunu bedeninden dışarı alacağım.”

“Ne öğrenmek istiyorsun translar hakkında? Mındıkoğlu muyum ulan ben? Aç ansiklopediye bak...”

“Dışarıdayım, Nazım, deli etme beni... Oğlum hadi üzme beni, üzerim sonra seni... Dönme olayına dön hadi!”

Nazım bir süre daha küfrettikten sonra yatıştı. “O Taksim’de iş tutan o biçim heriflerin sadece adları dönme” dedi bıkkınlıkla. “Hiçbirinin âleti kesik falan değil.”

Serdar köpürdü bu lafa. “Hadi git işine!” diye patladı. “Nasıl yani?”

“Bizdeki transların peşindeki şu balamozlar var ya. Ha-

ni Mercedes'lerle BMW'lerle Harbiye, Elmadağ, Şişli kaldırımlarını arşınlayan... Bir taksici söylüydü. Bir dolu genç fahişe dururken neden bu zavallı dönmeleri düzüyor bu moruklar diye düşünür sorar ya herkes..."

"Nedenmiş? Söyle hadi yahu!"

"Oğlum anlamadın mı hâlâ? Zengin ihtiyarlar transları düzmüyorlar, düzemiyorlar; kamışları kalkmıyor ki heriflerin. Nasıl yapsınlar?"

Serdar'a bir bevliyeci edasıyla bu konuda bütün bildiklerini öttü Nazım. Taksici jargonuyla aktarılan ve işin anatomik yapısının ayrıntılarını da içeren bu konuşma Serdar'ı şaşırttı azıcık.

"Senin anlayacağın, bunlara meraklı olan adam da bir cins homodur, Serdarım. Allah muhafaza yani..."

Nazım'ın son sözlerini dinlemedi bile Serdar. Durdu düşündü ve cinayetin olası nedeni kafasında birdenbire ışımlandı şekillendi. Tabii ya, bu neden daha önce aklına gelmemişti? O anda, Erdal'ın sorgusunda uygulayacağı yöntemi değiştirmeye karar verdi. Can alıcı bir tanık bulacak ve işi bitirecekti. Bu gece bir dönmenin peşine düşecek ve Erdal'ı tanıyan birini mutlaka bulacaktı.

Masanın üzerindeki gazetenin üçüncü sayfasını yeniden açtı. Serdar'ın yakın markajı ve yönlendirmesiyle, çalıştığı gazetede üç günden beri seri neşriyat yapmakta olan polis muhabiri Zeynel'in, bütün diğer basına temel oluşturan düzmece cinayet haberini tekrar okudu: "*Nişantaşı Cinayetinde Hırsız Şüphesi*".

Erdal Özdemir denen hergeleyi işte böyle rahatlatmıştı Serdar. Polis'in bu cinayeti basit bir ev hırsızlığına indirgeyerek örtbas etme kolaycılığına kaçtığına dair haberleri bizzat kendisi yaymıştı.

Erdal kendisinden şüphelenildiğini bilmiyordu, ihtimal bile vermiyordu artık bu işe; bütün gazeteler bangır bangır bağıırıyordu işte; hırsızlar Nadia'nın evine girmişler ve kadıncağızı susturmak için onu boğmuşlardı.

Büro'nun en iş bitirici detektifinin oyun zamanı gelmişti. Tarih yazacaktı Serdar; herkes bunu öğrenecekti. Caner züppesi ve onunla birlik olup kuyusunu kazmaya çalışan Gül orospusu... Hepsi gününü görecek, hepsi Serdar'ın nasıl sıkı bir polis olduğunu anlayacaktı.

En sevdiği türküyü, "Hançer yarası de-giil, dom dom kurr-şunu değ-di..." diye mırıldanarak ayağa kalktı ve kıraathanedeki masanın üzerindeki spor gazetesini aldı, katlayıp parkasının cebine sokuşturdu. Çay parasını da ödedikten sonra Taksim-Şişli hattındaki erkek fahişelerden birini avlamak üzere dışarı attı kendini.

Fazla zamanı yoktu.

Buz gibi havaya çarptığında, yapacağı kritik sorgunun açmazlarını kafasında çözmüştü bile... Had safhada keyiflendi yolda yürürken. Kargadan beter sesiyle devam ettiği türkü, karşı kaldırımdaki gazete bayii Topal Recai'nin kulağına kadar ulaştı.

"Gel gel güm-mle geell!"

Sabah uyanıp bilgisayara göz attığımda, Leyla'nın gece boyunca beni defalarca yoklamış olduğunu gördüm. Önce *"Hişt!"* sonra *"Uyuyor musun?"* sonra da *"Pıst pıst!"* diye yazmış. Dürtmüş, cevap gelmeyince benden ümidi kesmiş olmalı Leyla. Makineyi açıp bu mesajlara bakmaktayken, Facebook'un şu meşhur "dinn" sesini duydum.

"Gece hiç uyuyamadın, değil mi?" dedi.

Nicedir yoğun baskı altında olduğum ve içimde kopan fırtınaların beni hallaç pamuğu gibi oradan oraya savurduğu bir sır değildi ki... Doğru dürüst uyuyamıyordum, derin uykuya hasret kalmıştım, evet, çünkü hayatımı baştan aşağı değiştirmeye karar vermiştim. Gergindim, endişeliydim, kafamda bin bir tane kuyruksuz tilki dolaşıyordu.

"Dün gece sana geldim. Rüyalarına girdim" dedi. *"En mahrem durumlarda yakalandın bana..."*

"Neymiş mahrem durum, anlayamadım?"

"Hah-haay! Anlamazlıktan geliyorsun ha? Öyle olsun bakalım. O sakil kadınla iyi vakit geçiriyor musun bari? Düzülmekten başka bir işe yaramayacak kadar beyinsiz o kaltak, bunun farkında değil misin?"

Hiç sesimi çıkarmadım. Leyla'nın saldırganlığının sınırı yoktur çünkü. Kahvemi içip bir sonraki bölüm olan "Büyü ve Fal"ın hazırlık kısmını elden geçirirken hiç durmaksızın sayıp döktü ekranda. Merve'nin ne kıtıpiyosluğu kaldı, ne pis bir fahişe olduğu, ne de çirkinliği...

Bu saldırının arka planındaki sorun, cinsel kıskançlık meselesi falan değil, Doktor, bunu siz de anlamış olmalısı-

nız. Benim Merve'yle takılmam Leyla'yı katiyen rahatsız etmez aslında. Onun sıkıntısı, Merve'nin benim gözümde kayda değer bir yerinin olması, Leyla'nın bir başka kadın yüzünden beni elinden kaçırma korkusu...

Ne demek istediğimi anladınız, değil mi?

Beni sıcak vaziyette, elim şeyimde, öylece beklemede bırakmak istiyor kaltak, evet, bütün derdi ciddi bir ilişkiye girmeme engel olmak. Ortaya bir rakibin çıkma olasılığı bile onu rahatsız ediyor. Tekeline almış olduğu piyasa içinde kendine tehdit oluşturabilecek hiçbir rekabet istemiyor. Hepsi bu!

Nostradamus'taki olağan toplantımıza gitmemiz gerektiğini hatırlatınca mesaj yazmayı kesti birden. Ben de notlarımı toparlayıp duş aldım ve evden biraz gecikmeli çıktım. Kulüple ev arası sekiz yüz metre kadar, buna rağmen kendimi sokakta yürüyecek gibi hissetmeyip arabayla gittim kulübe.

Garaja girerken de şu zavallı kadının öldürüldüğü dairenin penceresine göz atmaktan kendimi alamadım. Biliyorsunuz işte, bu olay benim ruh hâlimi derinden yaralamıştı. Basından izlediğim kadarıyla, toplumda Nişantaşı Cinayeti ismiyle infial uyandırmış bu olayla ilgili bir katil zanlısının tespit olunduğuna dair dedikodular almış yürümüşü.

Bunlar doğru muydu? Bilemiyorum. Cinayet soruşturmasının ne durumda olduğunu herkes gibi ben de merak ediyorum elbette, ancak beni 'Nişantaşı Canavarı' davasıyla ilgili heyecanlandıran başka türlü bir etki var. Üzerimde gerilim yaratan bu algının ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum, o evde yaşadıklarım aklıma geldikçe kalbim çarpıyor ve vücut kimyamda bozulmalar oluyor. Nedenini bilemiyorum.

Lokal'den içeri girdiğimde, millet çayını kahvesini içmeyi bitirmişti. Merve'yle konuşurken ellerindeki notları incelemekte olan Erol ve Mustafa gördüklerine sevindiler, saygı ve sevgiyle karşıladılar beni. Hayatımda ilk defa,

böyle nezih bir ortamda takdir edilip itibar görüyordum. Birkaç dakika için bile olsa, bundan vallahi de çok mutlu oldum ve gururlandım.

Müthiş bir adamım ben. Öyle değil mi, Doktor?

Merve'yle ikimiz yorgun ve uykusuzduk, yine de yapmakta olduğumuz işten aldığımız tatmin hepsinin ötesindeydi. Şikâyetçi değildik. Ekiptekiler, "İstanbul'un Sırları"nı hayata geçirmek için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlardı, ancak bu erken aşamadaki en ağır yük bizim omuzlarımızdaydı. Deli gibi çalışıyorduk.

Merve'yle birlikte bir köşeye çekilip notlarımızı toparlamaya giriştik. Mustafa'yla Erol, görüntü yönetmeni ve bir başka adamla çember oluşturmuş hararetle konuşup görüşüyorlar, Gülin ve Nihat ise yeni kostümcü çift ve makyajcı ile birlikte bilgisayarın başında çalışıyorlardı. Sırada bekleyenler de vardı.

Büyük masanın ucuna geçmemizden birkaç dakika sonra, üzerinde âlemlere akılan gecelerden kalma bir fahişe kıyafeti ve pür makyajla Leyla girdi kapıdan içeri. Yüzüne çılgın bir ifade yerleşmişti, gözleri baygın bakmaktaydı; az önce uyuşturucu almış gibiydi âdeta... Belki de uyuşturucu hap map içiyordur. Kadında karanlık bir taraf var, Doktor, yani bunu kim bilebilir ki?

Neyse işte, toplantımız harika geçti o gün. Yapıma çekirdek kadrodan iştirak etmeyenlerle hissedarlık sözleşmesi yapıldı ve böylece, görevin ağırlığına göre yapılan puan-taj sistemi ile bizler de "İstanbul'un Sırları"nın kâr ortağı olduk. Merve gibi projeye dışarıdan profesyonel olarak katılanların kimileri aylık maaş alıyor, kimileri de -kostümcü, dekorcu, makyajcı gibiler- sabit, gün bazında belli bir ücrete tabi olmuşlardı.

Nihat Bey ve Gülin Hanım projenin finansmanı ile meşguldüler. Mustafa'nın kendisini yönlendirmediği zamanlarda lüzumsuz faaliyetlerle uğraşmakta olan Erol ve bana

olan kişisel garezi nedeniyle işe kendini tam olarak veremeyen Leyla ise aktif ve etkin olmaktan hayli uzaktı.

Merve yeni bölüm konusu tespit etmemiz gerektiğini söyleyince, ona bunları daha sonra değerlendirebileceğimizi söyledim, zira gündemimiz bir hayli yoğun. “Şimdilik yalnızca bir sonraki konumuzu belirlemek yeterli olur” dedim.

“Ragıp Bedî ile konuştuğunuz yolu izleyelim o zaman. ‘Büyü ve Fal’a hazırlanalım. Ben zaten bu sabah itibarıyla çalışmalara başladım.”

“Harikası. Evet, bence de tanımlanmış olan çerçeveyi değiştirmeyelim.”

Gündem konusu olan “Dehlizler”i de hesaba katarsak, iki bölümün senaryosu bitmiş ve bunların içeriğindeki yaklaşık seksen sahnenin analizi de Gülin’in ekibi tarafından koordine edilerek ilgili birimlere havale edilmişti.

Üçüncü bölüm olan “Büyü ve Fal” ile ilgili çerçeve film-öyküsü üzerinde çalışmalara henüz yeni başlamış olmamıza rağmen sistemimizi oturtmuş sayılırdık.

Mustafa ve Erol, nasıl buluyorlarsa buluyorlar, projeye cuk oturan her türlü uzmanı ekibe katıp işle hemen bütünleşmesini sağlıyorlardı. Yapımcı dediğin işte böyle olmalı, Doktor; bizimkiler hızlı, etkin ve kararlıydılar. Eh, söylemiştim size, işinin ehli insanların iş yapma stilleri de bir başka oluyor.

Senaryo ekibinin dışında, yaklaşık on gündür faaliyete geçmiş olan gruplardan biri de dekor tasarım ve uygulama ekibiydi. İki kişi genç sanatçı delikanlılar ve ikisi de marangoz ve demirciden oluşmuş olan bu ekip üyeleriyle henüz tanışmamıştık. “Dekor tasarımcısı şuradaki yakışıklı adam mı acaba?” diye sordu Merve.

Başıyla işaret ettiği masadaki kıvrıkcık saçlı, gözlüklü, ince genç adam elindeki çizimleri çocuklardan birine anlatmaya çalışmakta, kulağına bir kurşunkalem sıkıştırmış

olan palabıyıklı marangoz ise önündeki bir krokiyi incelemekteydi.

Daha Merve'ye cevap vermek için ağzımı açmadan, "Ha, sahi ya, dekor tasarımcımızı size tanıştırmayı unuttum" dedi Mustafa. "Bu projede ekibiyle birlikte bizlerle çalışacak... İyi bir referansla katıldı aramıza. Caner Üsküdarlı..."

Kıvırcık saçlı adama seslendi. Caner gülümseyerek ayağa kalktı ve yanımıza geldi. Lokaldeki en büyük masa olan, çekirdek ekip toplantı masasının ucuna ilişti ve hepimizi selamladı. El sıkışırken, tek tek isimlerimizi ve görevlerimizi söyledi Mustafa. Kibar bir insandır, biliyorsunuz.

"Merhaba..."

"Hoş geldiniz."

Ayaküstü havadan sudan konuştuk biraz. Aynı günkü toplantının başında, kostüm tasarımcısı karı-kocayı da bizimle tanıştırmışlardı. Birbirimize kaynaşma turları yaptık. Selim Bey ve Nurgül Hanım'ın aynı zamanda terzihaneleri varmış. Eski iskarpın ve dönemin ayakkabılardan tutun da perde, örtü ve her çeşit aksesuara bakabilecek, yapabilecek, seçebilecek yetenek ve maharette insanlara benziyorlardı. Çok da hoşsohbettiler.

Kostüm ve aksesuar tasarımı konusunun böyle bir projede ne kadar önemli ve zor bir iş olduğunu anlatmak için size şöyle bir örnek vereyim: Çekmeyi planladığımız ilk beş bölümde yaklaşık iki yüz oyuncu yer alacaktı. İki yüz sahnede, iki yüz oyuncu...

Kılık kıyafet ve makyaj değiştirerek dokuz sahnede oynayan aktörler bile vardı. Bu oyuncuların her birinin endamının farklı olduğunu varsayarak o döneme ait giysileri, şapkaları, aksesuarları, ayakkabılarıyla bu sahnelerde kullanacağı alet edevat, silah ve diğer görsel malzemeyi düşündüğünüzde, ortaya akıl almaz sayıda terzilik ve kostüm işi çıkmaktaydı.

Selim Bey ve Nurgül Hanım terzihanelerinde dikilecek

olan bir kamyon dolusu elbise ve aksesuarı hazırlayıp sete taşıyacaklardı. İşleri bununla da bitmiyordu. Sette ya da dışarıda, bütün oyuncular giydirecekler, ütüsü bozulmuş kostümleri ütüleyip makyöz ve kuaförlerle koordineli olarak hepsinin eksiksiz hazırlanmasından sorumlu olacaklardı. Bir önceki toplantıda, bunların arasındaki eşgüdümü Gülin'in sağlayacağı konusunda karar almıştık.

Erol elindeki "Dehlizler" notlarına bakarak, "Anladığım kadarıyla, ilk iki hikâyede fazla karmaşık bir kostüm işi yok, öyle değil mi?" diye sordu.

"Bu bölümdeki vakaların ilk ikisi yakın dönemde geçiyor" diye yanıtladım Erol'u. "Cumhuriyet döneminde. Biri 50'li, ikincisi 60'lı yıllarda..."

Malik Bey'in Yeşildirek Hanı'ndaki gecekondu-atölyedeki kuyudan aşağı inmek suretiyle girdiği dehlizde raylı bir sistem bulmasını anlatan senaryonun çekim planlarını özetledi Merve. "Önce on altı yaşlarındaki iki çırağı bir demir atölyesinde çalıştırırken göreceğiz" dedi. "Çocuklardan biri, bir âlet kutusunu taşıırken yerdeki döşeme malzemesini kaldıracak ve taşın altında bir kuyu olduğunu anlayacak. Kuyudan aşağı atlayıp dehlize girecekler."

Ragıp Bedî'nin anlattığı bir dolu vaka arasından seçtiğimiz bu hikâye hayli ilginçti ve şu yeni tanıştığımız Canner'in set içinde hazırlayacağı tünel dekorunun içinde çekilecekti.

Filmöyküleri ve senaryo şemaları ortaya çıkar çıkmaz dekor kostüm ekibine bilgiler derlenip gidiyor ve böylece hazırlıklar başlatılmış oluyordu. Gülin, Erol ve Leyla ilk iki bölümün sahneleri ile ilgili ekip çalışmalarını özetlediler.

Genel koordinasyonu ve toplantıların bir düzen içinde yürümesini de sağlamakta olan yönetmenimiz Mustafa, her vakadaki sahnelerin çekirdek ekip tarafından ayrıntısıyla tartışılıp karara bağlanmasını ilke hâline getirmişti, zira sorunlu sahnelerle son dakikada yüz yüze kalınmasını istemiyordu.

“Dehlizler”deki dekovil raylı sahne için tünelin zeminine, gerçeğine uygun raylar döşenmesi konusunda mutabık kalmıştık. Dekorcu Caner’e vakanın sahneleriyle ilgili kararlarımız Gülin tarafından iletildi. O da hemen demirci ustasıyla konuyu incelemeye geçti. İki genç çocuk da merakla ikisini dinliyordu. Yerdeki yapay çamuru, marangoz talaşı kullanarak nasıl imal edeceklerini ve oyuncuların bu çamur içinde gömülü bulunan rayları nasıl bulacaklarını konuşmaya başladılar.

İlk vaka ile ilgili tartışma bittikten sonra, sözü ben aldım ve Sultanahmet’teki büyük tünelde yaşananları anlattım. İstanbul Erkek Lisesi’nden bir grup öğrenci, boş bir arsada keşfettikleri bir ağızdan içeri girdikleri dehlizde iki yüz metre kadar ilerleyip bir galeriye ulaşmış ve burada insana benzeyen, ama insandan daha büyük, insanlara ait olup olmadığı açıkça belli olmayan iskeletlerin olduğu bir çukura rastlamışlar.

Rivayete göre, aynı galerinin diğer ucundaki, tuğlayla örülü taş duvarın arkasından metal gıcırtısıyla insan çığlığı karışımına benzer dehşet verici sesler gelmekteymiş. Çocuklar korku içinde kalıp oradan nasıl kaçacaklarını bilememişler.

Merve’yle birlikte, bu olayı nasıl senaryolaştırdığımız konusunda ekibe bilgi verdik. Sahneleri tek tek okudum. “Ragıp Bey’in aktardığı bir dolu şehir efsanesi arasından az önceki Yeşildirek Hanı hikâyesiyle bunu seçtik” dedim. “Her ikisinin de kolayca çekilebilir olmasına özen gösterdik.”

Gülin bu sahneler için Balat’ta gerçek bir dehliz bulmuştu. “Bütün vakaları tek bir dekor içinde çekemeyiz” dedi. “Gerçi Caner Bey ilk vakanın sahnelerinin çekimleri bittikten sonra, bizim yapay tünelin rengini ve şeklini değiştireceğini söyledi, ama unutmayalım ki, sırada üç ve dört numaralı hikâyeler de var.”

“İyi düşünmüşsün” dedi Mustafa. “Erol, Balat’taki evin

altındaki tünellerin fotoğraflarını gösterdi az önce. Böyle evler olması ne kadar şaşırtıcı, değil mi?”

“Ya, evet” dedim. “Hakikaten de, söyledikleri gibi şu İstanbul’un altında gizemli bir yeraltı şehri mevcut galiba.”

Gülüştük. Cankurtaran’ın aşağısındaki surların dibinde bulunan başka dehlizlerden, tünelleri kullanabileceğimizden bahsedildi. “Aynı dekoru kullanmak prodüksiyonu kolaylaştırır” dedi Mustafa. “Dehlizler’in ikinci vakasını set dışında çekeceğimize, üçüncü vakada da yalnızca dehliz merdivenlerinde çekim yapacağımıza göre, dördüncüyü de setteki dekor tüneli kullanarak çekebiliriz.”

“İlk vakanın işi biter bitmez, tünelin rengini değiştiririz” dedi Caner Üsküdarlı. “Taşların derzlerini koyu renk yaparız, taşları da bej rengi, olur biter...”

Bu dekorcu Caner yaman bir adama benziyordu, ne yalan söyleyeyim. Kostüm tasarımcısının eşi dahil olmak üzere, gruptaki bütün kadınların ilgisini üzerinde yoğunlaştıracak kadar çekici biriydi, ama her nedense hatunlardan hiçbirine yüz vermiyordu, yani herif belki de eşcinseldi.

Peki, tamam Doktor, yorum yapmadan devam edeceğim. Neyse işte, bu Caner bir tuhaftı, ama işinin ehli birine benziyordu. Tahmin edebileceğiniz gibi, bizim Leyla ona da yeşillenmeye başladı. Hah! İnanılmaz bir şey, değil mi? Leyla’nın şu görüntü yönetmeni manitası Niso bile şaşırdı hatunun bu hâllerine. Ee, ne yapacaksın işte, etme bulma dünyası...

Leyla, Caner’e daha önce hangi filmlerin dekorunu yapmış olduğunu sorunca, “Bazı tarihî filmlerin” dedi bizim dekoratör bozuntusu. “Cüneyt Arkın filmleri gibi...”

“Aa, olamaz... siz o kadar genç duruyorsunuz ki...”

En fazla otuz beş yaşında görünen Caner, gülümseyip lafı geçiştirdi hemen. “İltifatınız için teşekkür ederim” dedi. “Bizde, sahnenin gerektirdiği duruma göre en uygun, hızlı ve ekonomik çözümü üretmek, deneyimden bile daha önemlidir.”

Bak sen şu işe! Meğer bizim kıvırcık salata ne entelektüel bir adammış yahu. Yalancı entelektüellerden. Hah!

Leyla, görüntü yönetmeni sevgilisi keçisakallı Niso'yu anında şutladı ve bu defa hayranlıkla gözünün içine baktığı şu Caner'e takılmaya başladı. Nasıl oluyor da oluyor, değil mi? Yaa... Gözümün önünde, dışarıda buluşmak üzere randevulaştılar, birbirlerine telefonlarını yazdırdılar. Alenen yani.

Şaşırmıyorsunuz bu işe değil mi? Ahh, ben gönlü böyle geniş, başkalarının hayatına, duygularına işte böyle kayıtsız, böyle acımasız bir orospuya âşığım işte, Doktor.

Millet işi gücü bırakıp goygoyculukla vakit geçirmeye dalınca, Mustafa işi fazla uzatmadan durumu yine toparladı. “Şimdi yazılmış sahneleri kostüm ve dekor açısından biraz çalışmalıyız” dedi. “Özellikle birbirine bağlı olan son iki efsaneyi...”

Notlar alındı, sorular soruldu ve sonra, Merve, “Dehlizler”in üç ve dört numaralı vakalarının özetlerini büyük bir ciddiyetle okudu. Topkapı Sarayı Haremi’nde bir kara hadıma âşık olan Perizat adlı cariyeye, işlemiş oldukları suçun cezasını çekmek üzere karanlık bir hücreye atılmış ve orada ölümü beklerken taş hücrenin zemininde merdivenli bir tünel girişi keşfetmiş ve zindandan kaçmıştı.

Sevgilisi Karanfil Ağa’nın ise başı vurulmuş, kellesi -âdet olunduğu üzere- ikinci avludaki vakvak ağacının dalında teşhire bırakılmış ve gece karanlığında zavallı Karanfil’in kesik başı ortadan kaybolmuş, sırta kadem basmıştı.

Merve anlatmayı bitirdiğinde, “Hikâyenin özetini okumuştum ama şimdi daha da anlamlı olmuş” diye mırıldandı Mustafa. “Bunu da gayet güzel canlandırırız.”

“Sahnelerin kolay yapılabilir ve çekilebilir olmasına da dikkat ettik” dedim. “Dördüncü vaka, yani bu Cariye Perizat ile Karanfil Ağa aşkının hikâyesi “Kapalıçarşı Dehlizleri” olayıyla birleşiyor, biliyorsunuz.”

“Evet, okudum, biliyorum. Bu iki efsanenin kesişmesi ve ‘İstanbul’da bütün yer altı yapıları birbirine bağlıdır’ söyleminin vurgulanmasıyla bölüm finalini de yapacağız. Hepsi kafamda hazır...”

Senaryonun son vakası olan “Kapalıçarşı Dehlizleri”nde kaybolan çırakların hazin serüvenini hem bir önceki hikâyeye, hem de sona bağlayan kısmını Merve’yle birlikte okuduk. Huşu içinde dinlediler bizi; Lokal’de çıt çıkmıyordu.

Yalan söylemiyorum, Doktor, milletin beyni uçtu, fena hâlde etkilendiler son anlattıklarımızdan.

“Bu iş düşündüğümüzden de iyi bir yapım olacak” dedi Mustafa büyük bir coşkuyla. Hepimize o kıymetli viskisin-den birer kadeh ısmarladı. Toplantının sonraki bölümü, ekiye yeni katılanların konularıyla ilgili yapacaklarını tartışmakla geçti. Herkesin neşesi yerindeydi. Birlikte programımızı bir kere daha yeniledik. Tam toplanmış, herkesle vedalaşmış, kapıdan çıkmak üzereydik ki, o dekor tasarımcısı Caner, Merve’yle ikimizi kapının önünde durdurdu.

“Affedersiniz” dedi kibar bir ses tonuyla. “Gazetelerde çıkan şu Nişantaşı Cinayeti’nin fotoğrafını siz çekmişsiniz, öyle mi?”

Nedenini bilmiyorum, ama ansızın donakaldım orada, Doktor, yani başımdan aşağı soğuk sular indi sanki. Şok geçirdim diyorum size. Kulaklarım uğuldamaya, başım dönmeye başladı.

Neden mi?

Söyledim size, bu tuhaf cinayetle aramda tanımlayamadığım bir bağ oluştu. Bu bağlantının oraya girip de zavallı Nadia Groza’nın cesedinin fotoğrafını çekmemle ilgili değil, ondan bir önceki gece, tam cinayet saatinde zavallının salon camlarına bakıp onunla telepatik bağ kurmamla ve ölümün acısını içimde duymamla ilgili olduğunu düşünüyorum.

Hissettim o cinayeti ben...

Nadia’nın acısıyla birlikte keskin bir ölüm korkusuna

kapıldım. Olayın sabahında, nedensiz bir dürtüyle o apartmana gidip -polis kordonuna rağmen- içeri girmem, üst kata çıkmam ve fotoğrafını çektiğim cesedin canlanır gibi olması... Bütün bunlar tesadüf olamayacak kadar tuhaf, Doktor, bu yaşadıklarımın hepsi makul biçimde açıklanabilmesi, çünkü eğer bir izahı yoksa, o zaman durumum daha da vahim.

Caner'in sorduğu soru işte bu yüzden beni yere serdi. Öylesine afallamış olmalıyım ki, adamın mütecessis gözlerinde betimin benzimin atmış olduğunu gördüm sanki.

"Ben mi çekmişim?" dedim.

"Ne kadar şakacısınız" dedi gülerek. "Muhteşem bir kare! Tebrik ederim sizi. Bu fotoğraf gerçek bir sanat harikası..."

Merve konuşmadan hiçbir şey anlamış değildi. Saf saf, bir ona bir bana bakıyordu. İnanılmaz biçimde, Caner bu konunun beni rahatsız etmiş olduğunu sezerek hemen durumu toparladı ve Merve'yi bambaşka bir konuya yönlendirerek açıklama yapma zorunluluğundan kurtardı beni.

Aslına bakarsanız, ekipteki hiç kimse bunu bilmiyordu, yani gazetelerde çıkan o kareyi benim çekmiş olduğumu, Doktor. Bu yüzden de Caner'in lafını hiç duymamış gibi yapıp konuyu geçiştirmeye çalıştım, ama olmadı.

"Sizi anlıyorum" dedi Caner. "Orada, ölüyle bir arada bulunmanız üzerinizde bir travma yaratmış olmalı. Belki de Nadia'nın acısını içselleştirdiniz."

İnanılmaz bir yorumdu bu. Ona ne söyleyeceğimi şaşırdım. Yarım yamalak onayladım. Beni bir kere daha kutladı ve fotoğraf makinemin markasını ve lensimin özelliklerini sordu.

Konuyu öylece kapatmış olduk.

Hiç kimsenin, hiçbir şekilde öğrenmemesi gerekiyor bu gerçeği, o fotoğrafı benim çektiğimi, evet, yanlış duymadınız, Doktor, o tek karenin ne kadar önemli olduğunu bilen yegâne kişi sizsiniz. O karı kılıklı herif bunu nereden duymuş olabilir?

Bilmiyorum. Basiretim bağlandı, sormadım. Kimselere sormadım. Bu yüzden de Caner'e acelem olduğunu söyledikten sonra Lokal'den dışarı fırladım. Merve de arkamdan geldi, caddede yürürken koluma girdi. Sanırım ortamda bir tuhaflık olduğunu sezmişti.

“Ne oldu sana?” diye sordu. “Caner neler söyledi öyle?”
“Önemli bir şey değildi.”

Yol boyunca bunu düşündüm. Yo, hayır, fotoğraf karesinin değişik bir gözle algılanmasının beni etkilemesini sorun yapmıyorum, zira bundan ibaret değildi o resmin söylediği.

Ortada başka bir durum var.

Bunu ifade etmek çok güç; orada, o tek karede görünen malum figür ve onu çevreleyen renkli nesnelerden oluşan atmosfer, insanın ruhunda yarattığı, sözcüklerle anlatılamaz etkinin yanında, söz konusu bile edilemeyecek kadar önemsiz aslında.

Evet, gözle görülmez biçimde açığa çıkmış olan önsezisel bir çıkarımdan söz ediyorum, Doktor. Her insanın kolayca hissedemeyeceği bulanıklıktaki algının ardında gizlenmiş, hayatımı kolayca mahvedebilecek bir anlam bu...

Otuz küsur yıldır içinde bulunduğu Cinayet Büro'da yüzlerce ceset ve ağır suçluyla iç içe geçmiş çilekeş ömrünün bozduğu karakteri yüzünden ev iznine çıktığı hâlde huzurlu bir tatil gerçekleştirmekte zorlanan Şef, izninin üçüncü gününde adrenalin ihtiyacına yenik düştü. Ev hâlinde uzun süre bulunmak sinirlerini bozmuştu, zira bütün klasik görüntüsüne rağmen aykırı denebilecek entelektüel birikimi, sıra dışı politik görüşleri ve yaratıcı fikirlerle beslenen iç huzursuzluğunu bedeninde zapt edemeyecek kadar aşırı-etkin biriydi.

Kırk yıllık karısı Fikriye'nin gün boyu yaptığı çay ve kahvelerin de uyarıcı etkisiyle üzerine uzanıp gazetelerini okuduğu kanepesinde fena hâlde sıkılıp kendi çöplüğündeki vahşi kargaşaya hasret kaldığını idrak etti.

Büyük kızının nişanı ile ilgili tipik ailevi sorunları halletmek için iki üç telefon konuşması yapmış, küçük kızının ara sınavları ve ödevleriyle ilgilenmiş, evdeki ıvır zıvır eksikleri ve bilumum tamiratları birkaç saatte bitirmiş, Fikriye'yi dışarı yemeğe ve muhallebiciye götürmüş ve izninin daha ikinci gününden başlayarak yine sıkılmaya başlamıştı.

Büro'da hemen her gün esip gürlediği gibi evdekileri haşlamak da olmazdı. Fikriye bunu kendisine on yıl önce yasaklamıştı ve izin günlerinde kızlarıyla daha fazla ilgilenmesi gerektiğini tekrarlayıp duruyordu. Namuslu ve şerefli bir polis olarak hayatının her döneminde yaşadığı parasızlıktan fırsat bulup ancak kırkında çocuk sahibi olmaya cesaret edebilmişti Şef.

Haline şükredip durdu, ama buna rağmen iç sıkıntısı geçmedi.

Elinde telefonla, köhnemiş eşyalarla dolu küçücük kira evinin içinde volta atmaya başladığı Çarşamba günü huzursuzluğu tavan yapınca, günde en az iki defa aradığı Komiser Gül'e bir telefon daha çaktı. "Vaziyet ne merkezde?" diye sordu.

Gül derin bir nefes aldıktan sonra, "Asayiş berkemal, Şefim" dedi. "Alelade vukuat dışında yeni bir şey yoktur."

Gül'ün eski sözcükler bulmaya özen göstermesine güldü Şef. Birinci ve ikinci ekibin ne âlemde olduklarını sordu.

Gül ona gündemdeki dosyaları bir çırpıda özetledi. Sıradan cinayetler dışında dişe dokunur yeni bir olay yoktu.

"Serdar haytası nerede?"

"Sabah söyledim ya Şefim; sahada incelemeler yapıyor-muş. Erdal'ın Beşiktaş'taki evini ve çalıştığı işyerini ablukaya aldırılmış, an itibarıyla peşindeymiş. Adamın bir sapık olduğundan şüpheleniyormuş falan..."

"Hımm... Neyse, başlasın şu işin tahkikatına da ak göz, kara göz ortaya çıksın. Göreceğiz bakalım."

Yalnızca Şef değil, başta Emniyet Müdürü Faruk Kuloğlu olmak üzere bütün Asayiş Şube bu esrarlı cinayeti izlemekte ve akibetini merak etmekteydi. "Eskiden bu tür işlerden herkes uzak dururdu" diye aklından geçirdi Şef. "Demek cinayetin pop olanının da çıkacağı varmış piyasaya..."

Aynı bilgileri tekrarlamaktan bıkip usanmıştı. "Az önce Nazım'la konuşmuşlar. Yarın sabah Erdal Özdemir'i burada ağırlayacakmış" dedi Gül. "Sorgu odasını hazırlatıyor Serdar. Terör estirmiş içeride. Beni es geçip Faruk Bey'e her işini yaptırıyor."

"Yaptırsın, yaptırsın... O sorgu çok önemli. Başka birileriyle de konuşacaktı. Öldürülen kadının çalıştığı şu kulübe gidecekti."

Normalde, Büro'da bu türden tavırlara ve şımarıklığa

katiiyen tahammülü olmayan Şef'in hoşgörüsü Gül'ü şaşırttı. Serdar'ın, gerek şüphelinin karanlıkta kalmış özel hayatını, gerekse maktulün karakterini aydınlatan epeyce bilgi toplamış olduğunu söyledi.

Cinayetin önceden planlanmış olduğunu düşünen Serdar'a göre, Erdal, Nadia'yı özellikle seçmişti, zira kadın tek başına yaşıyordu, ailesi uzaklardaydı ve zavallının yardım alabileceği kimsesi yoktu.

"Ona sahip çıkacak birilerinin yakınında olmaması katilinin işini kolaylaştırmıştır tabii" diye yorumda bulundu Şef. "Yine de cinayetin makul bir nedeni olmalı."

"Evet, ben de aynı sizin gibi düşündüm. Etrafta Nadia'nın durumunda olan bir dolu başka kadın bulabilirdi katil. Özellikle fahişeler... Erdal Özdemir'in şehvet cinayetleri işlemek üzere yalnız yaşayan kurbanlar seçen kana susamış bir katil olduğunu sanmıyorum."

"O herif Nadia'nın sevgilisiymiş. İki aydan beri kavgasız gürültüsüz çıkıyorlarmış. Cicim ayları... Kadıncağızın geçmiş temiz, kıskanılmayı gerektiren bir durumu, çalınacak parası da yok. Vakayı esrarengiz hâle getiren husus da bu..."

"Evet, adamın onu elleriyle boğacak kadar öfkelenmesinin mutlaka bir nedeni olmalı..."

"Bizimki o katil zanlısı herifin sapık olduğundan şüpheleniyor, dedin az evvel. Nereden çıktı bu?"

Gül afalladı birden. "Ah, tabii... Anlatmayı unuttum" dedi. "Serdar, Nazım'a dönmelerle ilgili sorular sormuş. Erdal Özdemir erkek fahişelerle ilişki kurmaya meraklıymış."

"Haydaa! Ulan ne biçim herifmiş bu yahu. Evine girmiş mi Serdar?"

"Onu bilmiyorum. Belki de girmiştir. Kimseye bir şey anlatmıyor. Dışarıdaki muhbirleri yemleyip onlarla çalıştığını sanıyorum."

"İyi, iyi... Çalışsın deyyus. Tam Serdarlık işler bunlar. Caner ne yapıyor?"

Hafifçe durakladı Gül. “Ehh, fena değil işte, ne yap-sın?” dedi.

“Kız, ne saklıyorsun benden öyle?”

“Hiiiç... Yok şefim, saklamak olur mu hiç, bildiğiniz gi-bi Caner hep aynı ruh hâli içinde işte...”

“Yok yok, bir şeyler var sende... Anlat bakalım.”

Gül, Caner’in, ilk başta hiç ilgi duymadığı Nadia Groza davasıyla bir sebepten dolayı ilgilenmeye başladığını söyle-di. Belki de olay yerinde ya da dosyada bir ipucu dikkatini çekmişti. “Sanki havada bir şeyler koklayıp işkillendi” dedi.

“Nereden çıktı bu yahu?”

Caner önceleri Nadia Groza’nın gazetelerde çıkan cina-yet haberini bile okumamıştı. Ne var ki şu meşhur fotoğra-fa uzun uzun baktıktan sonra, kimsenin dikkatini çekme-yen bir ayrıntıya takılmış gibi olay yerini görmek istemişti.

“Allah Allah... Ne görmüş olabilir?”

“Bilmiyorum, şefim. Konuşmuyor ki...”

“E, peki, şimdi ne işle meşgul?”

“Birileriyle telefonda görüştü, sonra da Nişantaşı’nda bir fotoğraf kursuna yazılmaya gitti. Bütün bildiğim bu...”

Epeyceafalladıktan sonra, “Fotoğrafkursunamı?” diyesor-du Şef. “Kafayı yemiş bu oğlan. Neyin peşine düştü acaba?”

Gül, Caner’in neyin peşine düşmüş olduğunu söyleye-medi, zira konudan bir tahminde bulunamayacak kadar uzaklaşmıştı. Bu cinayet artık umurunda bile değildi. Ha-yatını doldurmakta olan daha önemli işleri vardı.

Pazartesi gecesinden başlayarak hemen her gece Ca-ner’in evinde kaldığını, hayatında daha önce hiç tatmadığı kadar görkemli bir cinsellik yaşadığını ve bütün karamsar-lığına, dünyaya olan kırgınlığı zirve yapmış sorunlu biri olmasına karşın Caner’e tutkun derecesinde bağlanmakta olduğunu da söyleyemezdi Şef’e.

Bunları kimseye anlatması mümkün değildi. Asayiş Şu-be’de böyle iffetsiz bir aşk ilişkisine iyi gözle bakılmaz,

seviyesiz dedikodular üretilir ve aşk hikâyeleri içki masalarına meze yapılırdı.

Gül, Şef'e, Caner'in dikkatini çeken fotoğraf karesi üzerine yaptığı birkaç telefon konuşmasını aktarırken, Şef, bir yandan o meşum günde yayınlanan gazetelerden birini bulup resmi bir defa daha inceledi. Fotoğrafın inanılmaz netliği ve kompozisyonun şaşırtıcı güzelliğinden başka bir şey dikkatini çekmedi.

Caner, Gül'e o fotoğrafta ne gördüğünü söylememiştii, fakat Gül, Caner'in fotoğrafı çekenin bir OYİ fotoğrafçısı olmadığını anladığını ve sonra da bu karenin gazetelerin eline nasıl geçmiş olduğunu merak ettiğini biliyordu. Bu iki basit nokta, Nadia Groza cinayetinin peşine düşmesine neden olmuştu.

Gül o fotoğrafın içinde anlamlı bir iz fark edemediğini söylediğinde yüzünde gizemli bir gülücükle, "Algı meselesi" demişti Caner. "Bazen insan sergideki soyut bir resme baktığında, resmin içinde ustalık içeren bir figür göremez, ama o resimde sıra dışı bir zevk, farklı bir gusto olduğunu hisseder ya, işte bu da öyle bir şey... Fotoğrafta tam olarak ne gördüğümü söyleyemem, yalnızca gizemli bir şeyler algıladığımı ifade edebilirim."

Laf arasında Gül'ün ağzından aldığı bilgi kırıntılarıyla izini bulduğu "fotoğrafı çeken adam"la ilgili araştırmalara girişmişti sonra. Fotoğrafçılık kulübüne olan ilgisi bu yüzden. Adı da çok hoştu: Nostradamus Sanat Fotoğrafçıları Kulübü...

Şef'in Büro'daki dosyaları takip ve kontrol edemeyişinden kaynaklanan sıkıntısını anlayınca hemen konuyu değiştirdi. Serdar'ın, ertesi günkü sorgunun baştan sona kaydedilmesini ve de aynanın arkasında Büro yetkilileriyle birlikte bir davranış bilimlari uzmanının da bulunmasını istediğini söyledi.

"İlginç bir talep" dedi Şef bir süre durakladıktan sonra. "Bir bildiği var demek ki. Ne diyorsa hazırlasaydınız."

“Elbette, şefim. Her işi ayarladım. Serdar’ın niyeti, sorunun sonrasında Erdal Özdemir’i tutuklamak...”

Şef onun ne yapmak istediğini aşağı yukarı anlamıştı zaten. Biraz daha laklak ettiler. Gül ona mahkemelerde celseleri sürüp giden dosyalar ile ilgili yeni olumsuz gelişmeleri aktarınca, polislik mesleğinde pek çok emeğin heba olduğu uzun ve sonuçsuz ceza davalarından oldum olası haz etmeyen Şef’in sunturlu küfürleri ardı ardına sıralanmaya başladı.

Bunun üzerine, telefon sohbetinin tadının kaçtığının farkına vardı Gül. Ustaca bir hamleyle, başında bekleyenler olduğunu söyleyerek konuşmayı sonlandırdı.

Telefonu kapadıktan sonra, uzun süre Caner’i düşünmekten kendini alamadı. O Pazartesi gecesi, hayatındaki dönüm noktalarından biri gerçekleşmişti ve Caner’e âşık olmuştu. İki yıldır yalnız yaşamakta olan Gül, kırkına merdiven dayadığı günlere gelmeden önce cinsel açlığının tavan yapmış olduğunun farkında bile değildi.

Sürekli kavgı edip de son dönemlerde ayrı yataklarda yattıkları kocasıyla en ateşli döneminde dahi doğru dürüst bir cinsel birleşme yaşamamıştı. Gül’ün çocuğunun olmaması, eski kocasının en çok konu ettiği sorunlardan biriydi. Gerçi sorun onda mı, yoksa pek erkeksi görünen kocası Zafer’de miydi, işin bu bölümü de çok açık değildi ya. Neyse işte, olan olmuş, biten bitmişti.

Sonuç olarak, mesleğinde üst mertebeye ulaşmış bu akıllı ve güzel kadın göz açıp kapayıncaya kadar geçip giden gençliğini kuyruğundan da olsa yakalamanın peşine düşmüştü şimdi. Bu defa, arzularına bir kez daha gem vurmaya kalkışacak kadar genç değildi. Hayatında ilk defa kendi istediği hayatı yaşamaya karar vermişti.

Caner’le yatakta yaptıklarını hatırlayınca yüzü kızardı. Utandı ve uyarıldığını hissetti. “Ne kadar karmaşık hisler bunlar” diye geçti aklından. “Uygunsuz, ama insanın ruhu-

nu temizleyecek kadar güzel. Tatmin edici. Hem heyecanlı hem huzurlu, hem de endişe verici...”

Sevgilisinin açtığı umut ufuklarının hayalini kurmaya başladığında, onunla birlikteliğinin sürdürülebilir olması için Caner’in ruhen iyileşmesi gerektiğinin farkındaydı, ancak bunun nasıl gerçekleşeceğini bilmiyordu.

Nefret ettiği polis camiasına, baba mesleğini sürdürmek üzere mecburen girmiş olan Caner Üsküdarlı’nın bir bunalım sonunda polislikten istifa etmeye kararlı olması yeni bir durum değildi. Bu duyguya aşınaydı, onu yakından tanıyordu, nedenlerini de biliyordu, ancak zihninde ikilem oluşturmuş olan bu sarmalı aşacak maddi güce hayatının hiçbir döneminde ulaşamamıştı.

Alt orta sınıf bir aileden doğma büyüme yüksek zekâlı bir insan olarak gençliğini üstün bir öğrencilik dönemiyle geçirdikten sonra kendisinden parlak bir kariyer beklenen polislikte bir türlü başarılı olamamıştı Caner. Bu sert hayata uyum sağlayamamıştı.

Narkotik Şube’de yıllar boyunca alabildiğine ezildiği ve süründürüldüğü o korkunç dönemden sonra, bizzat kendisi tarafından sona erdirilmesi muhtemel olan hayatı, merhum babasının yakın arkadaşı Kemal Güçlü tarafından son anda kurtarılmıştı.

Caner, geleneksel yöntemleri ve kemikleşmiş sistemiyle yüz yetmiş yıldan beri hayatiyetini korumayı başarmış olan Emniyet Teşkilatı’nın yüzkarasıydı. Onun içyüzünü bilen birkaç kişinin haricinde burada istenmiyor ve sevilmiyordu. Büro’da ondan nefret edenlerin başında gelen rütbedaşı Serdar’a göre, bütün kayda değer başarılarına karşın, Caner bir disiplinsizlik ve düzensizlik abidesiydi ve yine Serdar’a göre, bırakın komiserlik rütbesine terfi etmeyi, komiser yardımcılığında kalmayı bile hak etmiyordu.

Ona sırlıslıkam âşık olan Gül’ün ise sevgilisinin ruhunu iyileştirmekten başka tasası yoktu o sıralarda. Bu yüz-

den, gazetedeki fotoğrafı gördükten sonra bu resmi çeken insanın içinde bulunduğu sanatçı grubuna katılmayı takıntılı biçimde gerekli gören Caner'in film projesine girmesini desteklemiş ve bu durumu Şube'deki diğer polislerden gizli tutmayı bir şekilde başarabilmişti.

Caner'in o fotoğrafta ne gördüğü meçhuldü, ancak yaralandığı vakadan bu yana ilk kez bir cinayet dosyasına ilgi duymuş olması Gül için çok önemliydi. Nadia Groza dosyasını izlemeye başlayan Caner'i uzaktan uzağa seyretmekle yetindi.

Akşamları yatakta onunla sohbet etmek Gül'ün çok hoşuna gidiyordu. Ateşli bir sevişmenin hemen ardından, sevgilisinin göğsünde nefeslenmekte olan Gül, Caner'e Nostradamus'taki "İstanbul'un Sırları" ekibine ne görevle girmiş olduğunu sormuştu bir gece. "Aralarına dekoratör olarak girip başladım" diyerek ciddiyetle yanıtlamıştı onu Caner. "Genellikle tarih bilen iç mimarların işiymiş bu ..."

Hayatını yıllardan beri dekor yaparak kazanıyor gibiydi.

"Eee, sen nasıl oldu da..."

"Nasıl oluyor da oluyor?" deyip bir kahkaha savurdu Caner. Kendini tutamamıştı. "Kostümcü olamazdım ya" dedi. "Osmanlı dönemindeki insanların kılık kıyafetini bilmek bir yana, terzilik de yapmak lazım."

"Dekorculuğu nasıl ve ne zaman öğrendin?"

Hıncır gözlerle sevgilisine bakmakta olan Caner daha da fena patladı bu soruya. Güldü de güldü.

Bulaşıcı neşesi, Gül'ü de olumlu yönde etkiledi. "Peki, tamam, dekor yapmayı nasıl öğreneceksin?" diyerek tekrarladı sorusunu. "Böyle mi sormalıyım? Kitaplardan mı?"

Daha da yoğun kahkahalar yükseldi yataktan. Gül boğazı acıyınca kadar güldü. Hayatının belki de en neşeli, en eğlenceli zamanlarından biriydi o gece...

"Allahaşkına söyle... ne diyeceksin o filmci adamlara?"

"Üzümünü yiyin, bağını sormayın diyeceğim" dedi Ca-

ner kahkahalarının arasında. “Ben de bilmiyorum, komiserim. Şu anda tasarım aşamasındayım.”

Hakikaten de öyleydi.

Davayla yakından ilgilenen Emniyet Müdürü Faruk Kul-oğlu’nun bir şans eseri yakın ahababı olan, Nostradamus’ın kurucusu Hamdi Kıvılcım’ın Caner’i gruba sokmakta torpil etkisi olmuştu, ancak yine de kendini bir dekoratör olarak filmcilere kabul ettirmesi Caner’in şahsına mahsus üstün yeteneklerinden biriydi.

Gerçek bir sanatçı gibi davranmış ve ekibe öyle görünmüştü. “İki seramik sanatçısı, bir marangoz ve bir de demirci ustasıyla işi bitirebileceğimi anladım orada” dedi şakayla karışık.

Çocukluğundan beri hemen her konuya merak duyan, merak ettiklerini soran, okuyan ve öğrenen biriydi. Dekoratörlük onun için çocuk oyuncağı değildi elbette, ancak hızlı ve pratik birtakım metotlarla; kitaplardan, filmlerden okunup öğrenilebilirdi.

Hamdi Bey onu önce Mustafa ve Erol ile tanıştırmıştı. Peşinde olduğu Varol Turanî bir yana, projenin aslı liderleri onlardı ve “İstanbul’un Sırları”nın yapımcılığını ve yönetmenliğini bu ikili yapıyordu.

Dizinin ilk bölümünün senaryosunu kendisine verdiklerinde, Caner çekim mekânlarının neler olduğuna şöyle bir göz atmış ve ne gibi zorluklarla karşılaşabileceğini hemen kavramıştı.

“İstanbul’un Sırları”nın dış mekân sahneleri nispeten daha kolay” demişti Erol. “Önümüz bahar... Hepsini kolayca çekeriz. İç mekânlarda biraz zorlanacaksınız gibime geliyor. Harem, Topkapı Sarayı, Arz Odası...”

Dekor tasarımcılığının ferîştahı olmuş bir tavırla, “Hepsinin çaresi var” diye yanıtlamıştı onu Caner. “Ne gerekiyorsa yaparız, merak etmeyin”

Foyasını ortaya çıkarabilecek, risk içeren ayrıntılara gir-

memek için lafını fazla uzatmıyordu. İşin bu kısmına henüz yönetmen ve yapımcılar da tam anlamıyla hâkim olmadıklarından, iki gün sonraki ekip toplantısı için randevulaşmaktan öteye geçmediler.

Erol'un bir çırpıda aktardığı Karacaahmet Hayaleti rivayetinin dış dekorunun yapılması ilk vakadan daha kolay görünüyordu. İş parasal konuları konuşmaya gelince, bu defa Mustafa sazi eline aldı. "Bu projenin bütçesi çok kısıtlı, ne yazık ki" dedi. "Piyasa bedellerinin çok altında ücretler ödeyebiliyoruz. Pek çok insan da bizim gibi gönüllü çalışıyor."

"Sorun değil... Hamdi Bey bunu bana önceden söylemişti" dedi Caner omuzlarını silkerek. "Size hizmet vermek benim için zevk olacak."

O gün, Mustafa'yla Erol'un ağızları kulaklarına vardı. Bu kibar, tokgözlü ve işinin ehli gibi görünen genç adamın yaratıcı zekâsından dört dörtlük faydalanabileceklerinden emin olmasalar da zihinlerinde müspet bir izlenim oluştu. Dekor tasarımcısı Caner'in Cinayet Büro'da çalışan bir polis olarak şu meşhur fotoğrafı çeken Varol Turanî'nin izini sürdüğünden hiç kuşkulamadılar.

Aslına bakarsanız, bu adamın peşine neden düşmüş olduğunu henüz Caner Üsküdarlı'nın kendisi de tam olarak bilmiyordu.

Gün geçtikçe, Merve'yle aramızdaki tansiyon iyice ortaya çıktı. Tutkulu bir kadının, bir erkeği kışkırtarak onu sevgililik ilişkisine zorlayan kaprislerine ve cilvelerine karşılık almayınca ortaya çıkan bir gerilimdi bu belki de... Bilmiyorum. İşler biraz hizaya girince, Merve sanki kim olduğunu şaşırmış ve şımarmaya başlamış gibiydi.

Tanıdık bir durum, Doktor, hayatımdaki kadınlarla olan ilişkilerimde hep böyle olmuştur. Başlangıçta her şey yolunda gider, ilişki başladıktan sonraysa işler birdenbire tersine döner ve önceden bana deli divane olan hatun, şu gördüğünüz ağzı var dili yok insanla alıp veremediği bir mesele varmış gibi davranmaya başlar.

Hoş Merve'yle katiyen bir aşk ilişkisi yok aramızda, olsa sizden saklayacak değilim. Belki de sorun, daha ileri bir ilişkiye girmekten kaçınmamla ilgilidir. Yaptığım işleri beğenmemesine, fikirlerime değer vermeme pozlarına girmesine neden olacak bir davranışta bulundum mu, onun da hiç farkında değilim.

Neyse işte; it ürür kervan yürür, Doktor, biz işimize bakalım.

Bir önceki seansta tam olarak nerede kalmış olduğumuzu pek hatırlamıyorum, ancak genel durumumda belirgin bir değişme, bir iyileşme yok ne yazık ki. Psikolojik olarak da pek huzurlu sayılmam. Kendimi yeterince iyi hissetmiyorum, size öyle söyleyeyim.

“İstanbul’un Sırları” projesi başlayalı beri Leyla’nın gözünde başka bir insan hâline geldim, doğru. İlişkimiz bo-

zulacak diye ödü kopuyor; bunu açık ve net olarak hissediyorum, öte yandan beni bir güldürüp bir öldürmeye devam ediyor. Nostradamus'taki çalışmalarda yan yanayken genellikle gayet iyi oluyoruz. Nazik, olumlu, sevecen...

Merve yanımıza sokulunca, küt, her şey tersine dönüyor.

Anlıyorsunuz, değil mi? Bu kız Leyla için bir tehdit. Onu şirretleştiren huzursuzluk kaynağı bu Doktor; beni kaybetme korkusu. Merve'ye olan nefreti, kıskançlığı ve başka erkeklerle yakınlaşma operasyonları falan, hep aynı sıkıntıya hizmet ediyor. Bunu bertaraf etmek için ne yapabilirim ki?

Nostradamus'ta görüşmediğimiz zamanlarda Leyla'yla Facebook'ta yazışıyoruz. Klasik. Son zamanlarda takınmış olduğu şu erkek delisi kadın görüntüsünden çıktı; epeyce normalleşti. Dekoratör Caner'le fingirdeşmeye çalışıyor, ama anladığım kadarıyla oğlan buna yüz vermiyor. Gerçi birlikte çay kahve içmeye bir yerlere gidip duruyorlar, eh, yine de bütün millet biliyor ki aralarında aşksal bir konu yok.

Aferin Caner Efendi'ye; demek ki ilişkilerinde mesafeyi korumasını biliyor. Tıpkı benim gibi ölçülü ve dengeli... Hah! Kendimle dalga geçmeyi sayenizde öğrendim, görüyorsunuz değil mi, Doktor? Evet, dediğiniz gibi, ilişkide mesafe ayarlamak çok güç bir iş, kendi ölçüsüzlüğümü, izansızlığımı bir süre sonra anlayıp idrak ediyorum, ama iş işten geçmiş oluyor. Üzerinde biraz olsun düşününceye kadar o saçma sapan lafları sarf etmiş oluyorum.

Boşboğaz bir adamın başı beladan kurtulmaz demişler, doğru söylemişler. Yapılan densizlikler, kırılan potlar üzerine bir dolu olumsuzluk hasıl oluyor, sonra da geri gelmeyecek olan geçmiş zamanın pişmanlıklarını tekrar tekrar yaşayıp duruyorum, yani vicdanım o kadar kirlenmiş ki, ne yaparsam yapayım temizlenmiyor. Öyle garip bir şey...

Haklısınız, peki, isterseniz olaylara kaldığımız yerden devam edelim.

Eh, evde asayiş berkemal diyebiliriz. Şeyma'nın olan bi-

ten hiçbir şeyden haberi yok. Artık Merve'yle ahabap oldular; geldiğinde, hizmetçi kıza çay yanında onun en sevdiği börekleri, çörekleri hazırlatıyor, çok kibar davranıyor. Onun sayesinde gayet verimli şekilde çalışıyoruz ve "İstanbul'un Sırları" cephesi tam gaz ilerliyor. Bendeki kötüye gidiş de öyle...

Şu güçlkle nefes alma hâli ve psikolojik mide bulantısı giderek sıklaşıyor. Bir de üstüne, çevremdekilerden kuşulanma durumu çıktı ortaya; herkesin arkamdan konuştuğunu ve benden habersiz iş çevirdiğini düşünüyorum. Özgüvenim düştüğünde zihnim kendiliğinden şüpheler üretmeye başlıyor.

Yo, hayır, Ankara'daki meseleden bir sonuç alamadım, yani Cihat dayım ölen kardeşimle ilgili bana telefonda önemli bir şey söylemedi. Neden bu olayın üzeri kapatılarak bir daha söz konusu dahi edilmediğini bilmediğini tekrarladı durdu.

Temcit pilavı gibi...

Ona inanmadım. Cihat dayım o yıllarda bizim eve sıkça gelirdi, çulsuz bir üniversite öğrencisi olarak anneme her türlü nazını geçirirdi. Ondan sık sık harçlık alır, çamaşırlarını yıkatır, ütüsünü yaptırırdı. Yani her dakika evimizin içindeydi, olan biteni bilmemesi imkânsız.

Yok efendim, zaten Savaş'ı toplam üç dört kere görmüşmüş de, zaten hep hastalıklıymış da...

"Doğduğundan beri mi hastaydı?" diye sordum bu lafın üzerine. "Benden Savaş'ın hastalığını mı saklıyorsunuz?"

Kem küm etti. Menenjit olmuş ve öyle ölmüş. Ee, bu çocuk menenjiti yirmi iki aylıkken olmuş, peki, doğuştan ne hastasıymış? Aman Doktor, neler neler geveledi dayım bir bilerseniz. Yanlışlıkla öyle söylemişmiş de, neden benden saklasınlarmış da, hiçbir şey hatırlamıyormuş da...

Bu adamın cimriliği, nekesliği meşhurdur zaten. Kimseye bir hayrı dokunmuşluğu yoktur. Her alanda cimridir

yani, yalvarsan yaralı parmağa işemez. Ona dedim ki, “Ci-hat dayı, yani ben dört yaşlarımdayken seni gayet iyi hatırlıyorum. Limon kabuklarını kurutur, boyar, insan yüzleri yapardık.”

O da bu oyunumuzu ve bir sürü başka şey hatırladı. Peki, biz oyun oynarken, o dönemde bir buçuk yaşına gelmiş olan Savaş neredeydi? Öyle ya... Bu çocuk konuşmuyor muydu, yürümüyor muydu? Savaş’a ait hiçbir hatıra yok muydu zihninde yahu?

İnanmazsınız, neler söyledim, neler sordum. Heyhat... Dayım bunlara hiçbir yorum yapmadığı gibi, benden bilgi sızdırmaya çalıştı; bu konuyu kafama takmış olmamın nedenini merak etti, sordu soruşturdu. Çaktırmadan ağzımı aradı.

Saklayacak bir şeyim yok; ben de ona doğruyu söyledim; bir tesadüf eseri o eski fotoğrafı görünce, bundan çok etkilendiğimi, tuhaf rüyalar görmeye başladığımı falan... Doğru, haklısınız, size rüyalarımı, o karabasanları anlatmıyorum, Doktor. Bütün sorunlarımın üstüne bir de bunları çözmeye çalışmayalım diye...

Neyse işte, isterseniz şu bizim projeye dönelim.

Önceki akşam Merve’yi arabayla evinden aldım. Birlikte Ragıp Bey’in evine doğru yol alırken, “İstanbul’un Sırları”nın senaryo yazımıyla ilgili çalışmalarımızı aksatabilecek kadar sinirli görünüyordu. Üstad’ın evine üçüncü defa gittik o gece. Biraz hastaydı adamcağız; üst solunum yolları enfeksiyonu başlamış, salya sümük, aralarda öksürük nöbetleri geçiriyordu. “Geceleri ateş de yapıyor” dedi. “Ter içinde uyanıyorum uykudan.”

“Geçmiş olsun” dedik. İlaçlar önerdik.

Orada Merve’yle aramız biraz düzelir gibi oldu. Neyse işte... Azıcık rakı falan içtik. Hastalığını bir yana koyarsak, Ragıp Bey mutlu ve neşeli sayılırdı. Bol paraya da alışmış, iyice gevşemişti sanırım. Görüşmenin ilk bölümünde, Os-

manlı dönemine ait büyü âdetlerini sorduk. Örnek olarak bu konuyla ilgili birkaç tipik olay anlatmasını istedik.

Büyü ve büyücüler gibi konularda eski dönemin hiçbir yerde bulamayacağımız hikâyeleri ile bunlara ilişkin tuhaf ve korkutucu olayları Ragıp Bedîî gibi bir üstattan dinlemek, ansiklopedik bilgileri derlemekten çok daha zevkli olacaktı elbette.

“Osmanlı’da büyücülük ilginç bir konudur” diye söze girdi.

Merve daracık, siyah deri bir mini etek giymişti. “Osmanlı efsuncularını Batılı büyücülerden ayıran özellikler nelerdi?” diye sordu hemen.

Üstad, arkasındaki kitaplığın sol bölümünde tozlar içinde duran siyah ciltli kitaplardan birini çekip çıkardı. Masasına oturduktan sonra sayfalarını soldan sağa doğru çevirmeye başladı. El yazması kitabın sonlarına doğru birkaç sayfasını işaretledi ve sonra en başa dönüp “Osmanlı’da, bir aile yuvasının ağız tadını bozmak için o evden şeker çalınıp bununla büyücülere büyü yaptırılırdı” diyerek konuya girdi. “Bir kimsenin körü körüne emir altına alınarak köleye dönüştürülmesi için kendisine büyücü elinde terbiye edilmiş eşek veya öküz dili yedirilirdi.”

Merve’yle birbirimize bakıp güldük. Kıkırdayıp durdukça fena hâlde açılıp saçılan Merve’nin kışkırtıcı ciltlerine kapılınca Ragıp Bey iyice coştı. Büyülerin en tuhafalarını, hikâyelerin en az bilinenlerini anlatmaya başladı.

Merve’yle ikimiz, bir yandan bunların Batı’daki büyü ve büyücülerle benzerlik ve farklılıklarını not alıyor, bir yandan da usta tarihçiye kristal küre, cadı kazanı, sihirli değnek gibi büyü ve sihir araçlarının bizdeki karşılıklarını sorup duruyorduk.

“Bizde böyle hokkabazlık araç gereçleri bulunmazdı” diyerek terslendi Üstad. “Muskaları, tohumları, yaprakları saymazsak tabii...”

Nifak ve fesat için, bir yılanın öldürülerek suya atılması ve üç gün orada bekletilmesiyle elde edilen yılan suyu, nerede bir arıza çıkması isteniyorsa oraya dökülürmüş. Bir aile yuvasını dağıtmak için, tartılmamış bir miktar darı alınıp misafir gibi o eve gidilir ve darı gizlice bir köşeye serpilirmiş.

Ömür kısaltmak için, hedef kişinin boy ölçüsü alınmış bir pamuk ipliğine kırk bir düğüm vurulur, bir kimseyi hastalık ile inim inim inletmek için bir sabun parçasına o kişinin adı yazıldıktan sonra, isminin her harfine bir iğne saplayarak bu sabun parçası kör kuyuya atılmış. Bütün bu kötü niyetli işler yapılırken, büyücüler birtakım dualar okurlar ya da müşterilerine ezberlettikleri duaları okuturlarmış.

Meşhur tarihçi, önünde açık duran kara kitabın sayfalarındaki illüstrasyonlardan da bize birer kopya hazırlayıp vereceğini söyledi. Ona göre, bu anlattıkları Osmanlı'daki en sıradan büyü türleriymiş ve mahalle aralarında sıklıkla yapılırmış.

“Eski İstanbul’da bütün bunlardan başka bazı öyle büyü şekilleri vardı ki, nezahetini ve imanını muhafaza eden bir kalem bunları asla yazıp tarif dahi edemez” dedi sonra. Yüzünü buruşturdu. “Bu kara büyüler kesinlikle gizli tutulur, tüyler ürpertici karanlık ayinlerle uygulanır ve bu büyüler yaptırımlardan ölümcül sırları mezara kadar götürmeleri şart koşulurdu.”

Bölümün özel bilgi gerektiren kısmı tamamlanınca, “Vakalara geçelim isterseniz” dedi Merve. Anladığım kadarıyla, geceyi çok da uzatmak istemiyordu.

Ragıp Bedî’nin, 1874’te dul bir Rum dilberi komşusu tarafından büyülenerek bir köleye dönüştürülen ve evini terk edip varını yoğunu bu zalim kadına teslim eden Çubukçuzade İdris Efendi’nin trajikomik hikâyesini anlatması yaklaşık bir saat sürdü.

Projemizin üçüncü bölümüne, kazasız belasız hızlı bir

giriş daha yapmış olmanın gururunu içimize sindirdik Merve'yle birlikte. Kayıtlarımızı kontrol ettik. "Bu da olağanüstü oldu" diye fısıldadı Merve kulağıma.

Evde kendine inanılmaz bir rakı bolluğu sağlamış olan Ragıp Bedîî küp gibi içip durmaktaydı. Buzdolabında buz gibi soğuttuğu pahalı rakı şişelerinden bir diğerini çıkartarak bize de ikram etmek istedi.

"Ben almayayım" dedim.

Tarihçi bu defa daha uzun bir süre kütüphaneyi karıştırdı. Bir dolu rivayetin üzerinden geçtikten sonra, "Büyücü Arap..." dedi kendi kendine mırıldanır gibi.

Eski bir mahkeme tutanağından derlenmiş olan bu olayı anlatmadan önce, kaynağıyla ilgili epeyce bilgi ve belge sundu. "Tarih meraklısı hemen herkesin bildiği bir olaydır, ama ilginçtir" dedi. "Eski İstanbul'da büyü ve büyücülükle ilgili olaylar, kimi zaman Saray'ı meşgul eden siyasi hadiseler hâline gelebiliyordu. Büyücü Arap vakası bunlardan biridir."

Ragıp Bedîî, Büyücü Arap'ın ilginç hikâyesini, Osmanlı'daki idam çeşitleri ve Cellatlar Ocağı âdetleri dahil olmak üzere bütün ayrıntısıyla anlattıktan sonra, oturuma kısa bir ara vermek istedi.

Ben de kendimi iyi hissetmemeye başlamıştım, tuvalete gitmek üzere ayağa kalktığımda sendeledim. Sabahki daralma hâlim nüksetmişti. Bir çarpıntı, bir soğuk terleme...

Merve duruma uyandı. Ragıp Bey'e sorduktan sonra bana yatıştırıcı bir bitki çayı yaptı. İçine zencefil de koymuş.

"Dayanmalısın" diyerek kendi kendime telkin etmeye çalıştım. Nice kötü hatıralar, endişeler, korkular saldırı doluşuyordu aklıma Doktor, bilemezsiniz. Neler neler...

Pencereyi aralayıp kenarına oturtular beni. Ragıp Bey yeniden kitapları karıştırmaya başladığında derin nefes alıp verip kendime gelebildim.

Sonra... Üstad yeniden anlatmaya başladığında bir cins

trans hâline girdim. Neden ve nasıl öyle oldu, bilmiyorum. Sesleri duyuyor, etrafımda olan biteni görüyor, ama hiç kıpırdayamadan, elimi kolumu kaldıramadan, parmağımı bile oynatamadan, tir tir titreyip soğuk terler döktüğüm yerimde öylece oturuyordum.

Seansın sonunu güçbela getirdim. Bitkin vaziyette Ragıp Bey'in evinden çıktığımızda birbirimizle konuşamayacak hâle gelmiştik. Yürüyerek sahile indik, evlere dönmek üzere arabaya binmeden önce Merve önce taksi çağırmayı, sonra da eğer iyi hissetmiyorsam arabayı kendisinin kullanmasını önerdi.

"Ehliyetim var" dedi. "İki yıl araba kullanmışlığım da oldu."

"Teşekkür ederim. Kendime geldim sayılır, birkaç dakika sonra senin şoförlüğüne gerek kalmayacak sanıyorum."

Sahile vardığımızda biraz açılmıştım zaten, Merve'den biraz daha süre istedim, birkaç kez derin nefes alıp verince, oldukça normale döndüm. Bazen böyle oluyor; sıkıntılı hadiseleri kafamdan atar atmaz düzeliyorum.

Neyse, işte... Arabaya atlayıp yola devam ettik. Dünya ca meşhur eğlence yerlerimizin her renkte yanıp sönen tabelaları ile Köprü'nün allı morlu ışıkları denize yansıyor-du. Harikulade bir atmosfere karışan mis gibi iyot kokusuyla, oryantal dolunayın karşı sahilin üzerinde kırpışan gösterisini izleyerek ilerledik.

Şehrin göz alıcı güzelliği sanki ona da bulaştı, gözlerine mavimsi hoş bir ışık bürünen Merve bana olan küskünlüğünü unuttu, bıcır bıcır dilleniverip genç kızlık dönemini anlatmaya başladı. İlk aşkını çok sevdiğini, bekâretini korumak ve arzuladığı hâlde onunla sevişmemek için nasıl direndiğini falan...

İnsanın içine işleyen bir ses tonuyla, "Çok ağladım. Zaten hemen her gece ağlardım" diye yakındı bana.

Hazin bir çocukluk yaşamış Merve. Hep sıkıntı çekmiş,

çok çalışkan bir öğrenci olmasına rağmen okulda sorunlar yaşamış. Güzel giysiler, kalemler, defterler alamamanın yarattığı olumsuz duygular, kıskançlıklar...

Sivas'ta doğmuş büyümüş. Buraya göç ettiklerinde on sekiz yaşındaymış. Üniversite okuması bile mucizeymiş bu kızın, Doktor, şartları o kadar ağırmış ki...

Evine vardık, beni içeri davet etti. Merdivenlerden aşağı kata inerken, "Hayatım çok zor geçti" dedi ağlamaklı bir fısıltıyla. "Hep yokluk çektim, hep yoksulluk... Artık daha fazla parasızlık çekmek istemiyorum."

Teşvikiye'deki bu apartmanın içine girmemiştim o geceye kadar. Giriş kapısının açıldığı ön cephesi bodrumda bulunan ve arazinin meyilli olmasından dolayı arka cephesinde küçük bir bahçeye açılan bu daire eski püsküydü, evet, ama ışığı hoştu, avluda kendiliğinden yetişmiş çalı ve ağaçların içeriden görüntüsü de pek güzeldi.

"On altı yaşımdan başlayarak hem okudum, hem de çalışmak zorunda kaldım. Sabahın yedisinde kalkmak bile büyük bir lükstü benim için."

Bir şey söylemedim. Karısının parasıyla yaşayıp da hiç parasızlık çekmemiş biri olarak ne diyebilirdim ki orada? Ruhumu ve bedenimi zengin ve şişman bir kadına satmıştım.

Ne işler yaptığını sordum. "Bol miktarda tezgâhtarlık" dedi.

Sivas'ta çarşı içindeki hazır giyim dükkânlarında çalışmanın ve orada okul arkadaşlarıyla karşılaşmasının üzerinde yarattığı utanç psikolojisini anlatırken yine ağladı.

"Çalışmak ayıp değil ki" dedim ona. "Tam tersine, onurlu, hattâ kutsal bir şey..."

Ne düşündüğünüzü biliyorum, Doktor, evet, bunlar hiç ağzıma yakışmayan sözcükler, ancak Merve'nin hâline çok üzüldüm o gece. Kendime de üzüldüm. Ezikliğin, benim gibi hep kaybeden erkeklere has bir duygu olmadığını idrak ettim.

“Anneme, bana ve kardeşlerime bu kötü, yoksul hayatı yaşatan babam, sorumsuz bir insandı. Bizlerin hayatını hiç dikkate almayacak kadar bencil ve sorumsuz...”

“Baban ne iş yapıyordu?”

“Su tesisatçısıydı. Çıraklığından beri mesleği buydu. Ben çocukken dükkânını kapattı. Daha sonra ne işler yaptığını annem dahil, hiç kimse anlamadı.”

Acı acı güldü kendi kendine. Bir yandan etrafı topluyordu. Sehpanın üzerinde çay ve kahve fincanları, incik boncuklu süs eşyaları, koltuk ve kanepelerin üzerlerine atılmış katlanmış giysiler... Ortalık yerde... Yemek masasının sandalyesinden sarkan siyah bir sutyen bile vardı.

Konuşmalarından anladığım kadarıyla, sınıf atlamamanın peşindeydi Merve; Amerikan rüyasının bir kopyası olan Türk rüyası...

Size bunu anlatmalı mıyım, bilmiyorum, ama orada kendimi tutamadım yine. Kimi başka kadınlara yaptığım gibi, Merve'nin duygularıyla oynayasım tuttu. Dileklerini sordum. Nelere sahip olmayı hayal ediyordu mesela?

“Bir küçük otomobilim olsun isterdim” dedi. “Ayağımı yerden kesecek bir Mini Cooper mesela...”

“Bu dileğini olmuş bil” dedim. “Yarın söyleyeceğim yere gidip arabayı alırsın.”

Evet, aynen böyle söyledim. Şaka falan değil. Demek ki kendimi bazen Alâeddin'in sihirli lambasından çıkıp sahibine dilek soran cin gibi hissediyorum. Hah! Merve güldü bu sözlerime, ciddiye almadı. “Dalga geç bakalım benimle” dedi. “Genç bir kızın hayalleriyle alay etmekten hüküm giyince görürsün gününü!”

Onu inandırana kadar göbeğim çatladı. “En geç birkaç güne kadar alırsın arabayı” dedim. “Galerici ahabımdır. Rengini sevecek misin bilmiyorum? Cart kırmızı...”

Kulaklarına inanamadı, havalara uçtu, Doktor, oysa benim için neydi ki öyle bir araba? Barbaros'taki galeride on

bin liraya satıyorlar. Esas konu, benim orada kendimi, Merve'ye "dile benden ne dilersen" sorusunu sorup onun ulaşmaz görünen hayallerini gerçekleştirecek tanrısal bir role yerleştirmemdi. Olmadığım kadar güçlü, olmadığım kadar yaratıcı, yoktan var eden bir figür...

Evet, doğru, bu role bürünmek, benim kendi gözümdeki değersizliğimin bir tezahürü, bir dışavurumu...

"Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu.

"Senin mutlu olmanı ve şu birlikte yaptığımız iş konusunda daha fazla motive olmanı istiyorum" dedim. "Hepsi bu..."

Daha önceleri bana yanaşmak için kırk takla atan Merve, şimdi öküz altında buzağı aramaya başlamıştı tabii; acaba bu teklifin ardında kötü bir niyet mi vardı? "Benden bunun karşılığında bir şeyler isteyeceksen eğer..."

Lâfını ağzından aldım. "Emin ol ki, senden hiçbir şey istemiyorum, Merve" dedim. "Aramızda cinselliğe dair bir beklenti olmasın, asla olmasın, çünkü işe oynaş katarsan o işten hayır gelmiyor. Bu arabayı seni sevip takdir eden birisinden, sevgi ve saygısını gösteren küçük bir armağan olarak kabul et."

"Küçük bir armağan, ha? Ben hayatımda birkaç kırık dökük oyuncaktan başka hediye almadım."

Merve'nin yanakları pembeleşti. Kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra yüzüme hayran hayran bakmaya başladı. "Sana ne ikram edeyim?" diye sordu. "İçki, çay, kahve?"

"Teşekkür ederim, istemem. Sen de alkollü bir şey içersen iyi edersin. Zaten beş dakika daha oturup gideceğim."

Etrafı biraz kolaçan ettikten sonra, verandaya açılan sürgülü cam kapının önündeki koltuğa geçip oturdum. Kalkıp gitmeye yeltenmedim, zira konuşmalar uzadıkça uzadı. Sağdan soldan pek çok konu üzerinde, özellikle Merve'nin geçmişiyile ilgili konuşmaya devam ettik.

“Babamın hep parlak iş projeleri olurdu ben çocukken. Hâlâ da var. Bir insan yedisinde neyse yetmişinde odur.”

Kendisinin şarap içeceğini söyleyip bana da aynısından teklif etti Merve.

Bir kadeh içebileceğimi söyledim. “Başladığı bütün işleri, yapmaya çalıştığı abuk sabuk ticaret üzerine kurduğu işyerlerini de kısa sürede batırır” dedi dolaptan çıkardığı kadehlere şarap doldururken. “İçki içmekten ve izbe taşra kiraathanelerinde kumar oynamaktan da hiç vazgeçmez.”

Yirmi dokuz yaşındaydı ama sanki elli yıl yaşanmış bir hayat sürmüştü. “Belki de bu yüzdendir; asla kumar oynamayı sevmem” dedi kesin bir dille. “İki kadehten fazla içki içmem, sigara kullanmam...”

“Ya esrar?”

“Hayatta tatmadım. Çok korkarım ondan...”

Kendi yaşındaki erkekleri pek beğenmiyordu; son iki sevgilisi de benim yaşlarımda adamlardı ve onlarla büyük aşklar yaşamıştı anlattığına göre. Çok tutkulu aşklar...

“Belki de bütün bunlara rağmen, aslında babamı gizli-den gizliye seviyorum. Birlikte olduğum olgun erkeklerde onun ruhunu buluyorum belki. Kim bilir.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde Merve iyice tuhaflaştı, Doktor, yani ben bunları olduğu gibi anlatmakta zorlanıyorum. Evet, tahmin ettiğiniz gibi işler bir anda çığırından çıktı.

Beni yanına kanepede fotoğraf albümüne bakmaya çağırdı önce... Zaten sere serpe oturmaktaydı. Mini etek, yaka düğmeleri neredeyse göbeğine kadar açık bir gömlek... Ful makyajlı. Mis gibi kokuyordu bir yandan; yani parfümünün kokusu apışarasının rayihasına karışmıştı. Nerede olursam olayım bunu algılarım.

Öpüştük koklaştık biraz. Yani pek öyle kötü anlamda değil, Doktor, içinde biraz şefkat olan, sevgi ve arkadaşlık olan bir öpüşmeydi bu. Birbirimizin yalnızlığını gideriyorduk, o

kadar. Saçlarını okşayıp öptüm, omuzlarını sıktım. O da ıslanmış dudaklarını benim boynuma değdirmeye başladı.

Tam işleri yoluna koymuştum ki, telefonum çaldı, Leyla'nın adını gördüm ekranda... Ne cüret... Ne cüretle arıyordu bu kadın beni gecenin bu saatinde yahu!

O anda buz gibi oldum, ancak telefona dokunmadım. Elimdeki cihaza ne yapacağımı bilmez bir hâlde bakarken, beni yeniden öpmek üzere dudaklarıma uzanan Merve'yi durdurmak zorunda kaldım. "Yapmayalım bunu" dedim.

Şaşırdı, bozuldu biraz. "Peki, tamam" dedi boynunu büküp. Ne söyleyeceğini bilemez gibiydi.

"Bir başka gece, daha neşeli olduğumuz, birbirimizi daha çok istediğimiz bir zamanda yaparız. Aslında hiç girmesek bu işlere belki daha iyi..."

"Nasıl istersen..."

"Bak, beni dinle" diye devam ettim yanağını okşadıktan sonra. "Önümüzdeki hafta, Ragıp Bey'le son iki bölümü birden yapalım ve sonra bunu kutlayalım, olur mu?"

Gülümsedi, teşekkür etti bana. "Sen çok değişik bir insansın" dedi.

Oradan çıkmak için hazırlandığım sırada, Merve birdenbire Caner'in sorduğu şu meşhur fotoğrafı sordu ve sonra da Nadia Groza'nın canlanmış gibi durduğu o kareyi bir kez daha görmek istediğini söyledi. "Fotoğrafta özel bir şey yok" dedim. "Sadece, teknik olarak mükemmel bir resim, o kadar..."

Makinem yanımdaydı, fotoğrafı gösterdim. "Gerçekten de olağanüstü" diye mırıldandı. "Ne kadar güzel bir kadınmış. Çok da erotik çamaşırlar giymiş; ipek bir külot, belinde jartiyer..."

"Evet... Gördüğün gibi, tek çorabı çıkartılmış ve kadıncağız onunla boğulmuş."

Nadia'nın yüzünü dijital "zoom"la büyütüp bir kez daha dikkatle baktım. Olağanüstü bir güzellik... Nadia Groza'nın

şeffaf teninin üzerinde iki kiraz tanesi gibi duran, yarı aralanmış dudaklarının arasından hafifçe gözüken dişleri, neredeyse kaşlarına değecek kadar uzun, kara, kıvrıkcık kirpiklerinin arasından sıyrılıp bakan safir taşlara benzer ışıltılı mavi gözleri -ki şimdiye kadar o tonda bir mavi hiç kimse de görmemiştim- tüylerimi ürpertti.

Fotoğrafın alt kısmına indim. “Bir oyuncak palyaço ve mor benekli ipek bir fularla süslenmiş” dedi Merve eliyle göstererek. “Katili mi öyle hediye paketi gibi yapmış? Bunun anlamı ne acaba?”

“Kim bilir?” dedim dudaklarımı bükerek.

“Aynı buna benzer bir fularım var. Arkadaşım İtalya’dan hediye getirmişti bana...”

“Aa! Göstersene bakayım...”

Merve içeri, yatak odasına gidip boynunda aynı fuların pembe üzerine narçiçeği rengi puanlısı ile geri döndü.

“Hakikaten de rengi hariç tıpkısı” dedim. “Jartiyerin de var mı?”

Merve katıla katıla güldü sözlerime. “Âlemsin valla” dedi. “Var tabii, hem de narçiçeği rengi... Haftaya bana geldiğinde erotik iç çamaşırları giymemi ister misin?”

“Hmmm. Bayılırım.”

Öpüştük koklaştık biraz daha... Kucak kucağa...

Evet, Doktor, tahmin edebileceğiniz gibi Merve’ye bir dolu taahhütte bulundum. Ufkuna yeni bir hayat görüntüsü getirdim; zenginliklerle dolu, gözbağcı ışıltılarla dolu... Bu konuda kendimi tutamıyorum ve başımı belaya sokmadan duramıyorum. İşte buyum ben. Varol Turanî böyle bir adam: Gereksiz eylemler yapıp gerekli eylemleri ise yüzüne gözüne bulaştıran biri...

O gece sabaha karşı üçte dönebildim eve. Şeyma uyumuştur, sabah ona ne yalanlar söyleyeceğimi planladıktan sonra koynuna girdim. Hoş, Şeyma’nın bana gece ne yaptığuma dair bir şey soracağı yoktu ya, laf olsun diye söyle-

dim, yani karımın gözünde en küçük bir değere sahip değilim, hattâ belki o da benden kurtulmak istiyordur.

Gecenin o vaktinde, telefonuma öylesine bir göz attığımda cevapsız telefon aramalarından başka, yine Leyla tarafından gönderilmiş en az sekiz SMS, bir o kadar da Facebook mesajı gördüm. Hiçbirini okumadım.

Neler söylemiş olabileceğini biliyordum.

Bazen “iyidir” falan diyorum, ama aslında Leyla’nın kıskançlıktan kuduruyor olması beni zevklendirmiyor, tam tersine, içimde büyük bir keder yaratıyor. Nedenini bilmiyorum. Leyla’nın derinliklerdeki sevgisini, ilgisini hissediyorum ve evli olmamdan dolayı kavuşamamışlığın neden olduğu hırçınlığını da anlayabiliyorum. Benimle alıp veremediği şey işte bu...

Ahh, Doktor, ben bilmiyor muyum günahlarımı sıfırlayıp da hayatımda yepyeni, bembeyaz bir sayfa açmayı? Elbette biliyorum, ama yemişim o haltı bir kere, dalmışım o çıkmaz yola...

Gece Leyla girdi rüyama. Onunla kuracağım yeni hayatı düşünüyor, cennetin bulutları arasında uçup duruyordum. Ne tezat, değil mi? Leyla bana kötü davrandıkça, beni başka erkeklerle aldattıkça, beni aşağılayıp bir bok parçası kadar değersiz kıldıkça, ona daha çok tutuluyor, daha çok arzuluyordum o kaltağı...

İçimdeki adam çok zavallı biri, bunu kendime itiraf etmekte bile zorlanıyorum. Ne yaparsam yapayım, bütün haşmetiyle tahtında oturmaya devam eden o pislik herif, o vicdansız ucube, derinlerden bir yerlerden seslenip mağrur bir cüretle nasihat etmeye kalkışıyor ve her ümitsiz çırpınışımda bana kendini tekrar tekrar hatırlatıyor.

Evet, hâlime ağlıyorum, gerçekten de ağlanacak durumdayım. Şu hayatta kendim için yapabileceğim bir tek şey kaldı, dedim ya, onu da anlatıyorum işte...

Neden mi anlatıyorum? Bilmiyorum.

Her neyse, uyandığımda toparlanmak için duşa girdim çıktım ve kendime bir kahve alıp salona geçtim.

Çat!

Sabah makinemi açar açmaz, yüzüme sanal tokadı yedim. “*O pejmürde kaltakla yattın, değil mi?*” diye yazdı Leyla bütün o çirkin şirretliğiyle. Kastettiği kadını biliyordum elbette, ama her salak erkek gibi, “*Kiminle ne yapmışım? Ne diyorsun sen?*” diye yazdım.

“*Merve denen o sevimsiz soytarıyla düzüştün diyorum.*”

Bilgisayarın başına çöreklenmiş ve benim uyanmamı beklemişti herhâlde. Ne yazacağıyı bilemedim. “*Nereden çıktı şimdi bu?*” diye sordum. “*Nasıl düşünebildin böyle abes bir konuyu yahu?*”

“*Ben malımı bilmez miyim?*”

Buna verilebilecek cevabım yoktu zaten. Nasıl diyorsa öyle yapmış olduğumu ve Merve’yle sürekli koli kesmekte olduğumu söyledim. Leyla içtenlikle yapılmış bu kabullenmeyi duymakla yetinmedi. “*Ben senin ruh ikizinin, her şeyi duyar, bilir ve hissederim*” diyerek konuyu daha uç noktalara götürmek istedi.

Sustum, bir şey yazmadım. Ne desem boştu orada ve hem zaten suçluydum da... Ne yapıp ne yapmadığımı çok hatırlamamakla beraber, o anda şahsıma atfedilen suçu ziyadesiyle işlemiş olduğumu düşündüm.

Bunlarla oyalanacak zamanım olmadığını bir kez daha farkına varınca Facebook’tan çıkıp hemen banyoya koştum. Ruhsal anlamda pirüpak olabilmek için arınmaya çalıştım; tıraş oldum, dişlerimi fırçaladım.

Hiçbir şey fayda etmedi.

Şeyma henüz evden çıkmamıştı. Telefonda, sosyetik arkadaşlarından biriyle, neşe içinde sabah dedikodusu yapıyordu. Kapıdan çıkarken el salladım. Saksıdaki çiçeğe gösterdiği ilginin yanına bile yaklaşmayan kayıtsızlıkta bir el hareketiyle karşılık verdi bana.

Bunları tekrar tekrar yaşamak çok acı, Doktor; yani yarım akıllı karım Şeyma'nın gözünde bile kayda değer bir varlığımın olmadığını size söylemiştim. Yani ben bir hiçim aslında, üstelik kötü bir insan olma yolundayım, hattâ belki de çoktan oldum da bundan haberim yoktur, ne bileyim.

Sokağa çıktığımda kafamda bir dolu sorun, bir dolu mesele, usanmışlık, yorgunluk... Dişlerimi sıktım, "Dayanmalısın, dayanacaksın" dedim kendi kendime...

Fotoğrafçılar Kulübü'ne doğru hızlı hızlı yürümeye başladım. İç içe geçmiş pek çok düşünce ve türlü sıkıntıyı taşıyarak her zamanki yolumdan geçerken, o gün fotoğrafını çektiğim şu acayip cinayetin işlendiği evin önüne yine geldim. Durdum orada biraz.

Neden durdum bilmiyorum. Gözümün önünde, oraya o lanet olasıca Pazartesi günü geldiğimde rastladığım "olay yeri girilmez" kuşakları belirdi. Zihnimde iki kat merdiveni çıktım. Hayalet olup içeri girdim ve Nadia Groza'nın fotoğraflarını bir kez daha çektim. Hayalimde...

Tam o anda, vücudumda bir tuhaflık oldu ve kalbim sıkışmaya başladı. Ellerimde bir titreme, kafamda bir karıncalanma... Kendimi toplamaya çalışırken, sanki şeytan dürttü beni ve başımı kaldırıp üçüncü katın penceresine baktığımda, sımsıkı kapanmış güneşliklerin ardında önce bir silüet, sonra da belli belirsiz bir kıpırtı gördüm.

Aman Allah'ım! Nasıl bir ele avuca sığmaz beyindir, nasıl bir akıldır, zihindir, hafızadır bu! Anlamak, anlatmak mümkün değil. Orada, fotoğrafını çektiğim kadının apartman dairesinin önünde durup pencereye bakarken, ne oldu da oldu bilmiyorum, sanki tamamen o güne gidiverdim. Çakıldım kaldım orada!

Dilim damağım tamamen kurudu, vallahi de gittim geldim sanki eşekler cennetine... Salavat getirdim içimden. Neden öyle oldu bilmiyorum; kalbimin çarpıntısını kulak-

larımın içinde hissetmeye başladım. Afrika savanlarında büyük davullar, tamtamlar çalıyordu sanki.

Bambada bam bam! Gümbede güm güm!

Neydi o çektiğim ölü fotoğrafında beni bu kadar sarsan? O anı hatırlayınca vücut kimyam değişiyor, karnıma ağırlar saplanıyor, midem nasıl bulanıyor, anlatamam. Anlaşılmaz şekilde donup kalıyorum her defasında.

Birkaç derin nefes alıp verdikten sonra, yola devam etmek için kendime uzun telkinlerde bulunurken başımı yeniden gökyüzüne doğru kaldırdım ve birden tuhaf bir şey daha oldu. Nadia Groza'nın boş dairesindeki perde ansızın hafifçe aralandı ve yemin ederim size, şu bizim dekor tasarımcısı Caner Üsküdarlı denen adamın yüzünü gördüm sanki orada; camın arkasından beni süzüyordu.

Yok, canım, ne ilgisi var! Olmaz elbette, olamaz! Ben-zettim, ya da zihnim böyle abuk sabuk oyunlar oynamaya başladı bana. Gözlerimi kırıştıra kırıştıra, ayaklarımı kırıma vura vura kaçtım o sokaktan.

Koşar adımlarla yürümüş olmama rağmen, zar zor yettiğim Nostradamus'taki olağan toplantımız bir olağanüstü genel kurul toplantısı kadar yoğun ve zorlayıcı oldu. Yapılacak işler giderek çoğalıyor ve sıkışıyor, bu iş yükünü dağıtacak mekanizmalar devreye giriyor, yeni görevlere yeni insanlar atanıyor ve böylece kalabalıklaşmış insan gücünün sosyal sorunları da mevcut iş yükünü daha çok artırıyordu.

Bir cins kısırdöngü... Yumurta mı tavuktan, yoksa tavuk mu yumurtadan çıkar sarmalı gibi bir şeydi bu. Hah!

İlk üç bölümün sahnelerini çekmek üzere plato kurulmaya, dekorlar kostümler hazırlanmaya, oyuncular seçilmeye başlanınca, o zamana kadar devreye girmemiş olan Erol, Gülin ve Leyla'nın gündelik düzenleri altüst olmuştu anladığım kadarıyla. Belki de bu yüzden, çeşitli entrikalar peşine düşmüş, işin içine yeni katılan personel hakkında dedikodu yapmaktaydılar.

Elimde olsa, Şu insanların boş konuşmalarını, gevezeliklerini yasaklardım. Herkes işine baksın, değil mi yani? Ne ayıp Şey, başkalarının arkasından konuşmak, onu bunu ĢekiŐtirmek...

Neyse ki yapımcılığın iplerini tutan Mustafa ve işin parasal destek bağlantılarının sorumluluğunu almış olan Doktor Nihat'ın emirleriyle kadroya alınan ücretli insanların üzerlerine pek Ģok görev yüklenmiŐ ve elbette onlara birtakım yükümlölükler verilmiŐti. Yoksa bizim gruptaki dedikoducuların inisiyatifine kalsak, Ģoktan topu dikmiş ve bu işi bırakmıŐtık.

Bu kurumsallaŐma operasyonuyla beraber Ģarklar daha büyük bir hızla dönmeye başladı, bunun olacağını söylemiştim size. Merve'yle olan uyumlu birlikteliğimiz ve yakınlığımız arttıkĢa Şu dekor tasarımcısı adamla fingirdeŐmesinin dozunu da iyice artırmıŐ olan Leyla ikimize de dŐŐman olmuştu.

Onunla dışarıda hiĢ görüŐmüyoruz, buluŐmuyoruz bu ara... Zaten buna vaktim de yok. Geceleri ara sıra bana yazıyor; kimi zaman yanıtlamıyorum, kimi zaman da havadan sudan sözlerle onu geĢiŐtiriyorum. Ne yapayım?

Leyla'yı rölantide tutuyorum bir süreliğine... Yok, hayır, ona karşı olan tutkum sönmiŐ falan değil, yalnızca Şu andaki mevcut işleri daha fazla karıŐtırırsam terelelli durumuna geĢerim diye korkuyorum. Haksız mıyım, Doktor?

Merve, Mustafa'ya "Büyü ve Fal"ın son vakası ile ilgili seĢenekleri anlatırken, on altı kiŐiye ulaşmış olan profesyonel ekibin içindeki Caner denen Şu adama bakınmayı nihayet akıl ettim ve Lokal'de olmadığını fark edince, o sırada kuĢaĐındaki bilgisayardan oyuncu seĢmekte olan Leyla'nın yanına vardım.

"Caner Bey, teşrif etmediler mi?" diye sordum.

İmalı gözlerle yüzüme baktıktan sonra, "Gelir Şimdi" dedi. "Neden sordun? Bir sorun mu var?"

Leyla'ya öylesine bir şeyler geveleyip dururken, içimde bir endişe dalgası daha yayıldı. Bu adam iki yerde birden olamayacağına göre, elbette ki şimdi buraya gelmemiş, gelememiştir.

Nadia'nın apartman dairesinin penceresinde görmüş-tüm az önce. Oydu sanki... O muydu acaba?

Sıradan bir insan cinayet mahalline girebilir miydi ki? Nasıl olur bu? Bu... Saçma sapan, abuk sabuk...

İmkânsız.

Peki, o zaman polis miydi bu Caner? Beni izleyen bir ajan, bir polis... Mali Şube'den, Asayiş Şube'den...

O da imkânsız.

Olamaz! Neden mi? Ya, böyle bir polis Türkiye Cumhuriyeti Emniyet Teşkilatı'nda hiç var olmuş mudur yani? Hah! Oğlan şorolo diyorum, efemine diyorum, gözlüklü diyorum, züppe diyorum yahu! Bir de üstüne dekor tasarımcısı... Yani Fatih Ürek'in polis komiseri olması gibi bir şey bu!

Sizce de öyle değil mi?

Adamı hiç görmediğinizi biliyorum, Doktor, yalnızca böyle bir şeyin neden mümkün olamayacağını anlatmak istedim. Kaldı ki polis beni neden izlesin? Bir suç işlemedim ki...

Neyse, Lokal'de kimin ne konuştuğunu dahi anlayamı-yordum o esnada, yani kuşkularım ve endişelerim zirveye ulaşmıştı, alnımda boncuk boncuk ter birikmişti.

Caner denen o züppe kapıdan içeri girdi. "Özür dilerim, geciktim" dedi sırtarak. "Trafikte takıldım kaldım."

Leyla adamın boynuna sarıldı hemen. Aman efendim, ne cilveler ne iltifatlar! Bildiğiniz gibi değil, yani bu adam ne kıymetli biriymiş meğerse...

Mustafa oradaki herkesle tek tek konuşup da gündemdeki faaliyetlerle ilgili bilgi alışverişinde bulunduktan sonra, yeni program takvimini herkese dağıttı. Artık böyle sistemli çalışmaya geçmiştik. Her faaliyetimiz de internette kurul-

muş bir yazılım vasıtasıyla otomatik olarak işlenip çalışma grubuna iletiliyordu.

Bütün raporlar alındıktan sonra toplantı başladı. Henüz tarih söyleşisine gitmediğimiz diğer iki bölümün, “İstanbul’un Sırları”nın en beylik, en olmazsa olmaz konuları olduğu konusunda mutabık kalındı.

Son zamanlarda tamamen Leyla’dan yana bir tavır almış olan Gülin’e göre, senaryo grubu olarak, Merve ve ben, işe sondan başlamıştık; Harem ve hamam gibi, diğerlerinden daha önemli bir iki efsane mekânı en geriye bırakılmıştı. Onları da haftaya yapıp bitireceğimizi söyledik.

Öyle planlamıştık Merve’yle.

“Doğru, haremsiz Osmanlı efsanesi olmaz” dedi Mustafa. “Turistlerin en önemli merak konularından biridir. Daha önce turist rehberliği yaptığım için biliyorum.”

Merve ona Ragıp Bedî’nin bu başlıklardan, klişe turistik konulardan pek hoşlanmadığını ve “bu işleri yazan çok sayıda tarihçi var, onlara gidin” dediğini söyledi.

Uzun tartışmalar sonucunda, konunun yavanlığını giderecek formüller üzerinde çalışılmasına karar verildi. Hamamlar ve hamam personeli üzerine çok ilginç, az bilinir bilgilere sahipti Ragıp Bey, bu konuda tarihî romanları vardı. Özellikle, eski hamam külhanbeylerinin tuhaf ritüellerle dolu yaşantılarıyla bunların oluşturduğu tarikatın birbirleriyle olan bağlantısı onun ilgi alanları arasındaydı.

Kostümcü Selim Bey’le eşi Nurgül Hanım ve ekibinin işi epeyce zordu; yoğun çalışacakları kalabalık sahnelerde pek çok oyuncu görev yapacaktı ve bunların çeşit çeşit tarihî giysileriyle, ayakkabı, şapka ve aksesuarları düşünüldüğünde...

Vay anam vay!

Allah onlara kolaylık versin diyorum.

Bölümlerin ana iç mekânlarının bir bölümünün setini yapmak için Mecidiyeköy’de bir daire tuttular. Söylemiştim. Fazla sütunu kolonu olmayan bu yüksekçe tavanlı yer-

de padişah ve valide sultan daireleriyle, arz odası ve harem koğuşu gibi bir sürü tarihî yerin dekorları yapılıyordu. Söylenene göre, bir bölümünü bitirmişti şu Caner Efendi ve ekibi...

“Topkapı Sarayı’nda pek çok detay fotoğrafı çektim” diye söze girdi Caner. “Birkaç gün içerisinde Mecidiyeköy’deki platoda bunları örnek alacağımız köşeleri, mekânları da bitireceğiz. Ben dekorları yapacağım, Selim Bey’le birlikte de oraların kumaşlarını giydireceğiz.”

“Tabii” dedi Selim Bey. “Perdeleri var, döşemeleri var, yastıklar, örtüler...”

Ne mahir bir dekoratörmüş bu bizim Caner Efendi yahu! İnanılır gibi değil. Göreceğiz bakalım, nasıl yüzüne gözüne bulaştıracak bu işleri. Hah!

Mustafa ve Leyla’yla hararetli birtakım konular konuşmaya daldıklarında, ben de Merve’nin yanına sokuldum. Notları karıştırıp düzenledik birlikte. Üçüncü bölüm “Büyü ve Fal” bitmiş ve gruba dağılımı yapılmıştı.

Sonunda program netleşince, Mustafa her zaman yaptığı gibi olaylarımızı toparladıktan sonra, üçüncü bölümün vakalarını analiz etmeye geçtik. Madam Despina’nın yaptığı kara büyüden sonra, Büyücü Arap vakasının sahnelerini tartışıp konuştuk bir süre. Bunlardan birincisi iç, diğeriyse cami avlusu gibi bir dış mekânda çekilecekti.

“Zor olacak bu iş” dedi Mustafa. “Ayasofya’nın avlusuna benzer bir yer bulacağız, oradan ahaliyi çıkartacağız falan...”

“Ben size iç mekânda, açık havaya benzer bir köşe hazırlayabilirim” diye atıldı birden bizimki. “Doğru ışık kullanırsak, bir avlunun köşesi gibi durur.”

“Olabilir” dedi Mustafa. “Bu konuyu birlikte konuşuruz.”

Biraz daha tartıştıktan sonra, bölümün, kâhinler ve fal-lar ile ilgili ikinci bölümüne geçtik. Osmanlı’daki falcıların iki önemli kehanetinden biri de Fatih Sultan Mehmet’le ilgili oldu. Ragıp Bey’in yazdırdıklarını toplamış olan Merve millete yeniden özetleyerek hatırlattı.

“Canlandırılması gereken sahnelerine bir göz atalım mı?” diye sordu Mustafa. “Anlatıcıyı hariç tutarsak, dış mekânda çekilecek iki üç sahnesi var gördüğüm kadarıyla” dedi. “Şehzade ile Molla Hüsrev’in Manisa yolundaki sohbetleri...”

Kostümcü Selim Bey önündeki deftere notlarını aldı. “Şehzade ve dersiam giysileri” diye mırıldandı kendi kendine. “Aksesuar olarak da bir adet el yazması Kuran...”

Gülin biraz ukalalık etmek üzere ona yanaştı. Sözleşme yaptığımız oyuncu ajansının temsilcisi Jale Hanım da onlara katılınca hararetli bir oyuncu, kostüm ve aksesuar tartışması başladı.

Sonunda Mustafa dizginleri ele alıp milleti susturdu. Bu defa, bölüm konusunun son vakasının sunulmasına geçtik. Merve bir önceki fal türünde olduğu gibi, yine bilgi veren girişin içeriğini aktardı. Kum falı olarak da bilinen “remil” ve bakla falı ile ilgili açıklamalardan sonra, kahve falına geçti.

Dünyanın en meraklı kahve falcısı, bir resim muallimi olan Mehmed Agâh Bey’di. Bu ilginç şahsiyet kendisi için baktığı yüzlerce falın, fincanlarından resimlerini yapmış ve fal yorumlarını da kenarlarına yazarak ardında yüz küsur sayfalık elyazması bir kitap bırakmıştı. “Bununla ilgili görsel materyal bulma olanağımız yok herhâlde, değil mi?” diye sordu Mustafa.

“Açıklamayı zaten kahve içmekte olan erkek anlatıcı verecek” dedim. “Görsele ihtiyaç yok.”

“Pekâlâ... Merve sen devam et istersen.”

İstanbul’un kahve fallarıyla meşhur olmuş falcılarından Kâğıthaneköylü Afitap denen genç kadın, Kâğıthane Çayırı’nda Şehzade Abdülhamit’in kahve falına bakmış, fincana kapatılan kahvenin telvesi tuhaf şekillerle ve desenlerle dolu olarak açılmıştı. Afitap diğer şekillerle sayıları birleştirerek, Şehzade Abdülhamit’in üç ay sonra tahta çıkacağını söylemişti.

Ciddiye alınmayacak kadar ihtimal dışı bir kehanette

bulunmuş olan Kâğıthaneköylü Afitap'ın sözleri aynen gerçekleşmişti. Okumasını bitirirken, “Siz siz olun, büyük sözü dinleyin; fala inanmayın, ama yine de falsız kalmanın” dedi Merve.

Kalabalıktan bir kakhaha koptu ve vaka üzerine yorumlar birbiri ardına sıralandı. “O günden bugüne hiçbir şey değişmemiş” dedi Doktor Nihat. “Büyücüler, falcılar aynen devam...”

“Şekerim, Levent'teki bir kafeteryada öyle bir falcı kadın var ki...”

“Aa, biliyorum ben o kızı! Tarot da bakıyor, değil mi?”

Mustafa, “Hanımlar! Falcıları, büyücüler, dedikoduyu bırakalım da işimize bakalım” dedi Gülin'le Jale'yi susturarak.

“Şu son sekansın notlarını aldınız mı Selim Bey?”

“Sekans değil, tek bir uzun sahne” diyerek araya girdi Merve. “İçinde birkaç yakın plan olur en fazla...”

Mustafa'ya doğru eğilerek taslağı ona gösterdi. Abdülhamit'in kahve falında dış mekânda tek bir sahne çekilecekti ve bu sahnede toplam dört oyuncu yer alacaktı. Mustafa notlarını alıp Leyla'ya dönüp baktı. “Bazı sahnelerde senin oynaman çok iyi olabilir, Leyla” dedi. “Bu Afitap rolü tam senlik.”

Caner'in yanında kibirli bakışlarla olan biteni izlemekte olan Leyla şaşırdı birden. “Yapabilir miyim, bilmem ki?” diye kem küm etti.

“Senin için çocuk oyuncağı, tatlım” dedi Erol. Birlikte figüranlık yaptıkları bir TV dizisini hatırlattı. “Tam sana uygun bir tip...”

Farkında olmadan, “Çingene dilberi Afitap” diye mırıldaınca millet gülmeye başladı. Leyla bana feci bir bakış attı.

“İki yüzden fazla oyuncu gerekecek” dedi Erol. “Aramızdaki oyunculuk deneyimi olan yetenekliler bize destek olursa daha kolay çıkarız işin içinden...”

Mustafa, Leyla'ya doğru dönüp "Nasıl olsa dizide diyalog yok" dedi. "Erol da çeşitli rollerde oynayacak, Gülin ve sen de ufak tefek roller alabilirsiniz."

"Elbette alırız da..."

Erol konuşmaların uzamasını önlemek üzere araya girdi, "Neyse, bunları haftaya iyice netleştiririz" dedi Leyla'nın lafını bölerek. "Çekimler başlayınca, istim arkadan gelir."

Toplantı böylece sonlandı. Şaka maka derken iş artık yapım, yani gerçekleşme evresine geçmişti, Doktor, yani bir hayal gerçek oluyordu. Bu arada, suskun vaziyette köşesinde oturmakta olan Caner'in beni dikkatle süzmekte olduğunu fark ettim.

Bu tuhaf adam neyin peşinde olabilir, hiç anlamıyorum. Hadi bazı konularda benden kuşkulaniyor diyelim, ama davranışlarımı, hareketlerimi takip ederek ne öğrenebilir ki?

Kafamda böyle düşüncelerle kalkıp bardan bir kahve aldım ve Lokal'de biraz dolandıktan sonra, Caner'in yanına geçip oturdum. Hiç şaşırmadı, dostça bir ifadeyle yüzüme gülümsedi. "Nasılsınız, Varol Bey?" dedi yumuşak, saygılı bir sesle.

İyi olduğumu söyledim. Biraz sohbet ettik. "İşler nasıl?" diye sordum. "Fena değil. Film setimizin inşaatı sürüp gidiyor" dedi. "Ben de acaba sizin derin bilginizden istifade edebilir miyiz diye düşünüyordum."

Erdemlilik timsali bir adam gibi davranarak karşılık verdim; ona dekor tasarımı konusunda hiçbir şey bilmediğimi söyledim. "Hayır, yanlış anladınız beni" dedi gülererek. "Sizi sette çalıştıracak değilim. Fikirlerinizden yararlanmak için sizi orada bir kahve içmeye davet etmek istiyorum yalnızca..."

"Elbette, çok memnun olurum" dedim.

Ne deseydim o anda?

Neyse işte, hemen uzadım oradan tabii... Bilmiyorum,

belki de önümüzdeki hafta bir fırsat bulur platoya ziyarete giderim. Buna henüz karar veremedim. Siz ne dersiniz? Ev ödevlerime yeni bir iş daha eklenmiş oldu böylece. Vakit kalırsa bunu da yaparım.

Gerçekten de şu senaryo yazma süreci beni öylesine yoğun bir uğraşının içinde debelendiriyor ki başka hiçbir iş yapmaya zamanım kalmıyor. Haftalardır gidemediğim anneme bile önceki gün yarım saatliğine zar zor uğrayabildim. Evet, ara sıra gitmek ve ihtiyaçlarını sormak lazım tabii... Hoş, Lerzan her işini hallediyor; bakıcı kız da iyice yetiştii artık, başka kimseye ihtiyaç yok, ama yine de anneleri sık sık ziyaret etmek boynumuzun borcu...

Annemle sohbet ettik biraz. Ankara'yla yaptığım telefon konuşmasının ertesi günü Cihat dayımla konuştuğum malum konuyu ona açtım ve ağzını bir kez daha aradım. Dayımın dediklerini aktarınca, tavırları aniden tuhaflaştı. Doğrudan pek bir şey söylemedi, ama sanki kardeşimin ölümünde babamın bir sorumluluğu varmış gibi davrandı.

Ona Savaş'ın ölüm nedenini bir kere daha sordum. "Menenjit mi olmuştu? Dayım öyle söyledi." dedim.

Başını iki yana salladı. "Bunu konuşmayalım lütfen" dedi. "Babanı mezarında rahat bırakalım."

Haydaa! Bu sözlerle nasıl bir yorum yapmam gerektiğini bilemedim. Yalnızca, ortada vahim bir durum olduğunu içimde hissediyordum. Annem böyle tuhaf bir cümle sarf etmeyecek kadar makul bir kadındır. Neden öyle bir şey söyledi, bütün gece düşündüm, bulamadım. Uykum da piç oldu, ertesi günüm de... Bir dolu işim olmasına rağmen, doğru dürüst çalışmadım.

Hayatımda ilk ve son defa, başarıya kavuşabileceğim bir fırsat çıktı karşıma, fakat bu defa da o fırsatın gereğini yapmaya hazır olmadığımı görüyorum. Durumun gerilimine dayanamıyor, bu işi bir türlü beceremiyorum, aksatıyorum. Lüzumsuz yere...

Geçmişimde olan biten her yanlış, ayıbı, günahı, her türden pişmanlığımı gelecekteki umut kırıntılarının karşısına dikiyor, sonra da saçma sapan işlerle uğraşıp kendi kendimi harcıyorum.

Düşündükçe ve hatırladıkça kalbim sıkışıyor. Neden böyleyim ben? Yalvarıyorum size, yardım edin bana, Doktor.

15

Büyük bir ihtirasla hazırlandığı Erdal Özdemir sorgusunun birtakım hukuki prosedürler gereğince Cuma gününe sarkması Serdar'ın moralini fena hâlde bozmuştu. Cinayeti çözüme kavuşturmakla birlikte Şef'e rüştünü ispat etmeyi ve bunu takiben, komiserliğe terfi edilmeyi bekliyordu. Sabırsızlığı bu yüzdendi.

Cinayet Büro'nun bu dönemdeki en popüler vakasını aydınlatmak için karanlık sokaklarda avını izlemeyi sürdürdü. İşe iyice hazırlandı. Dosyadaki evrak tamamlandığında, sorgulamanın akabinde Erdal Özdemir'i tutuklayacağından emin oldu.

Bu türden davalarda Serdar'a yardımcı olan avukat arkadaşı Hilmi, Erdal'ın ağzından girip burnundan çıkarak elinden bir avukatlık vekâletnamesi almıştı. Prosedür gereği sorgulama odasında bulunacak, ancak elbette ki başka bir avukatın polise asla sağlayamayacağı kolaylığı Serdar'a sağlayacaktı. Sorgulamanın başarısı için halledilmesi gereken en önemli bürokratik engel buydu ve şimdi usta bir manevrayla bu sorun aşılmıştı.

Serdar, Cuma sabahı evinden aldırıp Şube'ye getirtmiş olduğu Erdal'ı ve avukatı Hilmi'yi Büro'da ağırladı önce. Biraz havadan sudan konuştular, çay içtiler. Sonra da, ikiliyi Asayiş Şube'nin filmlere ilham veren, duvarı aynalı, içerisi görsel-işitsel kayıt cihazlarıyla donatılmış meşhur sorgu odasına götürdü.

Bu ilginç mekânı âdeta bir turist rehberi edasıyla gezdirdi. "Burası Şube'nin önemli yerlerinden biridir" dedi.

Vurdumduymazlığıyla nam salmış avukat Hilmi rahat tavırlarıyla müvekkilinin gönlünü hoş tuttu. Erdal Özdemir'in özgüveni tavan yaptı; nasıl bir belanın içine girmekte olduğunun farkına bile varmadı.

Şube'nin sorgu odası, bundan altı yıl kadar önce Başmüdür Faruk Bey tarafından yenilenmişti. Herkesin bildiği üzere, burada kaydedilmiş olan sorgulamalar mahkemelerde yasal kanıt olarak kullanılabilmekteydi.

Teknik olarak Batı standartlarında ve imkânlarında yapılmış olan bu ses geçirmez, dışarıya kaçılmaz odanın sol paralelindeki kontrol odasında -odanın yan cephesini boydan boya kaplayan özel aynanın arkasında- bir teknisyenin çalıştığı video ve ses kayıt masasıyla birlikte dört kişilik siyah deri bir koltuk takımı yer almaktaydı.

Klostrofobik denebilecek kadar küçük ve penceresiz olan kontrol odasında endirekt loş bir aydınlatmayla birlikte duvarların fûme rengine boyanmış olmasının nedeni, yan odadaki özel aynanın arkasında görünmez hâle gelmekti.

Erdal Özdemir sorgu odasına buyur edildiğinde -doğal olarak- epeyce tedirgin oldu. Duvardaki aynayı eliyle gösterip kendine göre birtakım şakalar yaptıktan sonra, bu resmî sorgunun gerekli olup olmadığını sordu. "Savcı Bey böyle istiyor" diye cevapladı onu Serdar. "Olayın bir ev soygunu olmadığı ortaya çıkmış da..."

Cinayetin hırsızlık vakasıyla ilişkilendirildiği kanaatinin hâkim olduğunu düşünerek o ana kadar kendini şüphe dışı tutup rahatlatmış olan Erdal'ın, bu sözleri duyunca betinin benzinin atmış olması -yan odadaki psikiyatr da dahil olmak üzere- kimsenin gözünden kaçmadı.

Aynanın arkası epeyce kalabalıktı. Orada resmen bulunması gerekenler; ses teknisyeni, Komiser Gül, bir zabıt memuruyla bir davranış bilimleri uzmanına ilave olarak Şef de dayanamayıp gelmiş ve küçücük odaya koca gövdesiyle bir biçimde sığışmıştı. Sıkıntıdan uflayıp pufluyordu.

Sorgulamanın başında, cinayetin yegâne failini yumuşak sözlerle sakinleştirmişti Serdar. Aynı dostane tavırlarını sürdürerek, Erdal'ı, içine mikrofon yerleştirilmiş yapma çiçekli toplantı masasına yerleştirdi ve yasa gereğince bu görüşmenin kayıt altına alınacağını söyledi.

“Yalnızca formalite” dedi gayet serinkanlı bir tavırla. “Sormak istediğiniz teknik ya da hukuki bir husus varsa, şimdi sorabilirsiniz.”

Erdal, avukat Hilmi'ye baktı. O ana kadar yaklaşık yirmi vakada polise hizmet vermiş olan Hilmi neredeyse bir heykel kadar durağan ve tavırsızdı. Alışkındı bu işe. Erdal'a doğru bakıp gayet mülayim bir baş işaretiyle, “Tamamdır, sıkıntı yok” diye mırıldandı.

“Sorun değil” dedi Erdal biraz durakladıktan sonra. “Saklayacak bir şeyim de yok nasılsa...”

Serdar, dosya adı ve numarasını, tarih ve saati herkesin duyabileceği şekilde ortaya doğru anons ettikten sonra, Erdal'a kimlik bilgilerini okutturup açılış konuşması yaptı. Samimi ve arkadaşça bir sohbet havasındaki bu açılış, sanığa bulunduğu gerilimli ortamda kayıt altına alındığını unutturma girişimi olarak kabul edilebilecek tarzdaydı.

Sonra da havadan sudan ibaret hafif konulara dalındı.

Gül'ün kulağına eğilerek Serdar'ın girizgâhını başarılı bulduğunu fısıldadı Şef. “Kafası iyi olmuş meyhaneci muhabbetine benzedi biraz. Hadi bakalım. Devamı önemli tabii...”

Benzetmeyi pek anlayamayan Gül bütünüyle içeriye yoğunlaşmıştı. Gülümsemekle yetindi.

Suya sabuna dokunmayan, uzunca gülüşmeli bu sohbetin hemen ardından, Serdar gayet usturuplu bir tonda, “Kadınlarla aran nasıl, Erdal?” diye sordu.

Kısa bir sessizlik oldu. “Fena değil... Neden sordunuz?”

“Bir sıkıntı yok değil mi? Yani bugüne kadar evlenmedin... Nadia'dan önce bir sevgilin vardı herhâlde...”

“Vardı, evet...”

Serdar cebinden bir bloknot ve kalem çıkarıp Erdal’ın önüne koydu. Gayet doğal bir tavırla, “Onun da adını, telefonunu yazar mısın şu kâğıda?” dedi.

Erdal ne söyleyeceğini bilemeden, uzunca bir süre durdu. Kalem eline aldı, defteri önüne çektikten sonra durdu ve Serdar’a doğru dönüp “Ya, komiserim, bunu yazmasak olmaz mı?” dedi yüzünü buruşturarak. “Kız nişanlandı şimdi... ayıp olur.”

“Sorun değil, Erdalcım. Ondan bir öncekini de yazabilirsin” dedi Serdar. “Formalite işte...”

“Peki, sonra yazarım o zaman.”

“Elbette Erdal. Nasıl istersen...”

Serdar küçük bloknotunu ve kalem masanın kenarına doğru itelerken, “Bir sıkıntı yok, değil mi?” diye sorusunu tekrarladı. “Yani kadınlarla...”

“Yok, komiserim, neden çıkardınız şimdi bunu? Yani, ne söylemeye çalıştığınızı anlayamadım.”

Erdal’ın tedirginliğine rahat bir tavırla kayıtsız kalan Serdar, onun heyecanını giderecek bir fasıl daha açtı. Kendi bekâr hayatındaki sorunlu ilişkilerine kısa bir gönderme yaptı. Bunun üzerine gülüştüler.

Erdal biraz daha gevşeyince, “Şimdi sana bir hikâye anlatacağım” dedi Serdar birden ciddileşerek. “Bakalım bu hikâye aşına gelecek mi? Bir yerlerden hatırlayabilecek misin?”

“Buyurun, anlatın komiserim...”

“Geçtiğimiz Kasım ayının sonunda, kendini kötü hissettiğin geceler geçirdin. Kötü derken... bilirsin işte, yalnızlık, bunalım, sıkıntı falan... O sıralarda Harbiye’deki şu meşhur barda çalışmaktaydın. Avni Bar’da...”

“Evet, doğru.”

“Yalnızlığınla başa çıkmanın yolunu bulmaya çalıştın o dönemde. Kendine bir sevgili edinme arayışına girdin. Ge-

celeri Elmadağ'da kolayca bulabileceğin adaylar vardı. Kol geziyorlardı o civarda..."

"Pek hatırlayamadım" dedi Erdal kekeleyerek. "Avni'de çalıştım tabii, onu hatırlıyorum da..."

"Erkek fahişeler... Hatırlamıyor musun?"

"H-hayır."

"Evet, bir gece moralin çok bozulmuştu, çünkü birlikte olduğun arkadaşın, bütün uğraşmalarına rağmen cinsel açıdan bir türlü tatmin edemiyordu seni... Şehvetli olmasına şehvetliydin, ancak makinede bir tıkanıklık vardı."

Önemsiz bir olay izlenimi vermek üzere azami çabayı gösteren Serdar, hikâyenin tam burasında susup kendisine bakınca, neyin içine düşmekte olduğunun farkına varan Erdal gözlerini kaçırdı.

Otuz yıllık meslek hayatında yüzlerce kişiyi sorgulamış olan Şef'e göre, zanlının gözlerini kaçırmaması, şüpheleniliyor olduğunu fark ettiği anlamına gelirdi. "Uyandı konuya" diye mırıldandı.

Erdal başka bir şey söylemeden öylece durunca, "Bahsettiğim arkadaşın çok alımlı, aşırı frapan biriydi" dedi Serdar... "Uzunca boylu, uzun sarı saçlı, yeşil gözlü..."

"Hatırlayamadım. Yani ben..."

"Peki, o zaman adını söyleyeyim sana: Burçin Hanım ya da gerçek adıyla Kazım... Kazım Karakurt..."

Gardı düşmüş olan Erdal, Serdar'ın söylediklerini duymadı, ya da duyamamış gibi yaptı. "N-nasıl yani?" dedi belli belirsiz bir hırıltıyla.

"Kazım Karakurt'u tanımıyor musun? Olmadı, çünkü bu genç travesti seni çok iyi tanıyor. Aranızda küçük bir sorun olmuş."

Erdal suskunluğunu sürdürdü.

"Kazım Karakurt bize ifade verdi. 'Erdal sinirli ve tehlikeli bir adamdır' dedi. Kuşunun kalkmamasına fena hâlde bozulduğunu ve sonra da öfkeyle kendini kaybedip onu boğmaya kalkıştığını söyledi."

Aynanın arkasındakiler gerçek gösterinin şimdi başladığını anladılar. “Hatırlamıyorsun demek...” dedi Serdar. “Peki, o zaman bu bölümü geçiyorum. Tekrar dönmek üzere beklemeye alıyorum.”

“A-ama ben bu kadını... yok, hayır...”

Serdar konuşması için ona fırsat vermedi. “Aradan birkaç ay geçti. Bu küçük sorunu halletmek üzere başka bir hatunu görmek istedin” diye devam etti. “Bir ahababın sana bir revü yıldızı olan Nadia Groza’yı tanıştırmıştı. Bu güzel kadının çalıştığı müzikhole uğradın. Eğlenmeye... Nadia’yla samimi olduktan sonra iki defa gittin oraya...”

Başını omuzlarının arasına sıkıştırıp kulaklarını tıkamaya çalışan Erdal bu konuşmaları duymak istemiyordu. “Nadia’yı izlemek seni tahrik ediyordu. Jartiyerler, dans, striptiz gibi görsel şöenlere bayılıyordun, evet, hangi erkek bayılmaz ki?”

Sandalyenin üzerinde kıvrım kıvrım kıvrınmakta olan Erdal’ın sesi bütünüyle kesilmişti. Başını öne eğdikçe eğiyor, elleriyle kulaklarını kapamaya çalışıyordu. “Gece onunla birlikte evine gittin. Daha ilk gece fos çıktın” dedi Serdar. “Nadia’yı öyle çevirdin olmadı, böyle çevirdin olmadı.”

Erdal’ın gırtlğından istemsiz bir hırıltı çıktığını duyunca doğru yolda olduğuna emin oldu. “Yapamadın” dedi Serdar gayet sakın bir sesle. “Yine kalkmadı. Değil mi, Erdal?”

Gerilimli bir sessizlik oldu. Gül, Şef’e doğru dönüp baktı. Soluğunu tutmuş Serdar’ın gösterisinin nereye varacağıının merakı içinde, pür dikkatle sorguyu izlemekteydi.

Başparmağını yukarı kaldırarak içeride olan bitenden etkilendiğini belirtti. Hepsı birlikte, sanık koltuğunda büzüldükçe büzülmüş olan Erdal’ın başını kaldırarak uyanmasını ve yerinden doğrulmasını izlediler.

Kabadayı tavırlarla ayağa kalktı. “Ne demek şimdi bu!” diye kükredi Erdal. “Yok benim hayatımda böyle şeyler yaa... Bana baksana sen!”

Serinkanlılığında bir değişme olmayan Serdar yalnızca gülümsedi. “Öfkelenmene gerek yok. Sakin ol” dedi usulca. Yerinden milim bile kıpırdamadı. “Burçin’den dolayı seni suçlayacak falan değilim. Bilesin istedim yalnızca... Biz dostuz, Erdalcım, unuttun mu?”

“Senin ben...”

Tehdit içeren küfürleri tınmadı bile. “Nadia senden hâlâ umutluydu” diye devam etti Serdar. “Kendini suçluyordu ve sana toz kondurmuyordu.”

Erdal belli belirsiz gözlerini kırpıştırmaya başladı. Aynanın arkasındaki davranış bilimleri uzmanı Şef’e doğru yaklaşıp ona zanlının sorgudaki algısının nasıl değiştiğini ve içinde bulunduğu travmatik durumu açıklamaya çalışınca Şef onu kibarca susturdu.

“Nadia’yı oyalamaya, atlatmaya çalıştıkça o sana daha beter yapışıyordu. Türlü çeşitli tahrik edici numaralar yapıyordu. Seninle güçlü ve sıcak birliktelikler yaşamak için elinden geleni...”

Erdal, Serdar’ın sözünü sertçe kesti, “Bunların hepsi yalan!” diye bağırdı. “Hepsi uydurma! Hepsi!”

“Sonunda sana bir sürpriz hazırladı. Harika bir gece yaşatacaktı hem kendine, hem de sana. Giyindi, süslendi. Tam istediğin gibi; bir pavyon konsomatrisi, bir striptiz yıldızı oldu.”

Erdal’ın dehşet saçan gözlerini, sıkılmış yumruklarını ve Serdar’ın üzerine her an atlamaya hazır hâlini görünce, Şef, Gül’den odasından silahını getirtmesini istedi. Ne olur ne olmazdı. Hemen yandaki oda kapısını bizzat tutmakta fayda görüyordu.

“Bize anlattığın gibi, o akşam işten erken çıktın ve işyerinin az ötesindeki kırtasiyeciden Nadia’ya şu palyaço bebeği aldın. Sen de ona bir sürpriz yapacaktın.”

Erdal yarı yarıya yerine çökmüş, yüzü kıpkırmızı olmuş, yumruklarını sıkıp açıp duruyordu. Palyaço falan bil-

mediğini söyler gibi oldu belli belirsiz bir homurtuyla. “Hiç yok öyle bir şey!” dedi.

“Palyaçoyu hiç duymadın, görmedin demek... Hay Allah! Bak göstereyim onu sana. Hatırlayabilmen için...”

Serdar’ın ceketinin altından bir yerden palyaço bebeği çıkartıp masanın üzerine koyması, Erdal’ın üzerinde yıkıcı bir etki yaptı. Onu âdeta yerinde dondurdu.

“Hatırladın mı?”

Erdal hafifçe başını sallayabildi. Bir şey söylemedi.

Ceplerini karıştırırken, “Senin hafızan da çok zayıflamış, Erdalım” diye devam etti Serdar. “Palyaçoyu Nehir Kitabevi’nden satın aldın. Bak bu senin adına kesilmiş faturası... Sonra ayrıntısıyla incellersin.”

Fatura fotokopisini de palyaçonun yanına koyarken, Erdal’a gözlerini dikip “Bu sevimli bebeğe neden para saymış olduğunu öğrenebilir miyim?” diye sordu Serdar.

Erdal birdenbire gerçek hayata döndü. “Susma hakkımı kullanmak istiyorum” dedi kararlı bir tonda. Hiçbir şey söylemeden masanın öbür ucunda öylece oturmakta olan Hilmi’ye dönüp yalvaran gözlerle baktı. “Avukatımla konuşmak ve...”

Serdar onun lafını ağzından aldı. “Avukatlık bir iş var mı, Erdal? Burada iki dost olarak muhabbet ediyoruz, değil mi? Ben anlatıyorum, sen de dinliyorsun. Kaldı ki avukatın yanında işte; onunla dilediğin kadar konuşabilirsin” dedi Serdar, Hilmi’yi işaret ederek. “Bak telefon da burada; kimi istiyorsan arayabilirsin.”

Erdal boş gözlerle telefona baktıktan sonra, birtakım anlaşılabilir sözcükler mırıldanabildi.

“Palyaço bebeği bir zevk aracı olarak kullanmak üzere alıp getirdin” diyerek devam etti Serdar. “Belki işe yarar diye düşündün. Çok da gergindin o gece... 17 Şubat, Pazar gecesi...”

Yüzünde belli belirsiz bir titreme belirdi Erdal’ın. Dudakları kıpırdıyor, ancak sesi çıkmıyordu.

“Sakın beni yanlış anlama, yani o palyaçoysu sevgilin kullansın diye getirmedin, kendin için getirdin. Seni kurnaz seni...”

“İyi numara” diye mırıldandı Şef. Gül de onu onayladığını belirten bir ifadeyle yüzüne baktı.

“Sonra Teşvikiye Caddesi’nden yürüye yürüye sevgilin Nadia’nın dairesine gittin. Zili çaldın, kimse açmadı. Cep telefonunu çıkarıp Nadia’yı aradın, cevap veren olmadı.”

Serdar Nadia’nın cep telefonunu cebinden çıkartıp ekranına baktıktan sonra, Erdal’ın zavallılaşmış bakışları altında kesin arama saatini söyledi ve o ana kadar bütün anlattıklarının kayıtlara geçmiş olduğunu belirtti.

“Sevgilinin sana vermiş olduğu anahtarı kullanarak içeri girdin” diye devam etti. “Salona mutfığa bakındın biraz ve sonra da içeri, yatak odasına geçtin.”

Gül, oturduğu yerden arkasına doğru kaykılarak, “Galiba esas gösteri şimdi başlıyor, şefim” dedi Şef’in kulağına. “Oğlanın yüzüne bakar mısınız?”

“Nadia şahane bir pozla yatmaktaydı yatağında... Hem ne güzellik, ne muhteşem bir manzara...”

Erdal’ın bir önceki dalgadan daha da fazla kızarmış, kasılmış yüzü sanki başka bir insanın suretine bürünmüştü.

“Ve seni yanına çağırdı.”

“S-seni pisslikk...”

“Yanaştın, uğraştın, Nadia’nın sürprizi seni heyecanlandırmıştı. Palyaço da uğraşsın istedin, onu Nadia’ya verdin, ne istediğini de söyledin, ama olmadı, istemiş olduğunu yapmadı Nadia. Türkçe’si gayet iyiydi, yine de bazı terimleri anlamakta güçlük çekiyordu, değil mi? Palyaçonun sapını kendi cinsel organına soktu; sen öyle istiyorsun sandı. Anlayamadı seni.”

Şef, ayaklanmış olan Gül’e sessiz kalmasını işaret etti. Gözünü pencereden ayıramayacak hâldeydi.

“Sonra da o gece senden ümidini kestiğini ima eden söz-

ler söyledi. Erkeklik gururunu ayaklar altına aldı. Seni rencide etti, değil mi?"

"Orrr-oss..."

"Erkek olmadığını söyledi sana..."

Erdal birden ayağa fırladı ve masanın diğer tarafına geçip bir çırpıda iki eliyle birden Serdar'ın yakasına yapıştı. Şef, sorgu odasının kapısını açarak içeri girmeye yeltenen Gül'ü bir hamlede durdurdu. Yerinde kalmaya zorladı.

Soğukkanlılığını korumakta olan Serdar, Erdal'ın ellerinden tuttu. "Bak, Erdalım, dostum" diyerek ayağa kalktı. "Sakin ol biraz..."

Burun buruna geldiklerinde, Erdal'ın parmakları usul usul gevşedi ve Serdar'ın yakasını bıraktı. Kolları iki yanına düştü. Sıkılmış yumruklarını nereye koyacağını bilemez bir hâlde, "Dostum deme bana ulan!" diye bağırdı. "Sen kim oluyorsun da bana böyle..."

"Hop hoop, dur bakalım orada... Neden sinirlendin bu kadar yahu? Gerçekler seni çok öfkелendirdi ha?"

"Bana bak! Seni şimdi..."

"Ne yaparsın, beni de boğup öldürür müsün?"

Öfkeden titreyen Erdal bir şey söylemedi.

"Söyle, beni de Nadia gibi öldürür müsün, Erdal?"

Erdal bir hamle daha yapmaya kalkıştı, yapamadı. "Allah belanı versin senin!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Ben... konuşmayacağım."

"Buna gerek kalmadı Erdal. Seni tutuklamak için elimizde her şey var. Palyaço bebek, çeşitli izler, Burçin Hanım, yani Kazım Karakurt'un ifadesi..."

Cebinden bir tomar katlanmış kâğıt çıkartıp usulca açtı ve masanın üzerine, bloknot ve kalemin yanına bıraktı. "Gerçek bir erkek olmadığına dair..." dedi Serdar yumuşak bir tonda. "Okumamı ister misin?"

Erdal bir külçe gibi, dizlerinin üzerinde yere çöktü bu

kez. Ağlamaya başladığında, Serdar okumaya devam ediyordu. “Erdal Özdemir’in kuşu, arkadan yemeden kalkmaz’ dedi. Ancak manivelayla... o da ‘belki’...”

Aynanın arkasındakiler olanlara kayıtsız kalamayacak kadar etkilenmişlerdi. Psikiyatr, Şef’in kulağına eğilerek, “Raporumu yazdım imzaladım” dedi titrek bir sesle. “İzin verirsiniz fakülteye dönmem lazım. Geciktim de...”

Şef ona başıyla veda ettiğinde Serdar, Erdal’ı sıkıştırmayı bütün acımasızlığıyla sürdürüyordu. “Erdal cinsel açıdan sıfırdır. Ben ondan daha erkeğim...”

Hıçkırma hıçkırma ağlamakta olan Erdal bu defa delirmiş gibi ayağa fırladı ve anında yere doğru eğilen Serdar’ın başının biraz üzerinden seken okkalı bir yumruk savurdu. Sonra da onun boğazına sarıldı. “Öldüreceğim seni ulaan!” diye bağırıyordu bir yandan. “Seni kimse alamayacak elimden!!”

Şef, Gül’ü bir kez daha durdurmak zorunda kaldı. Her ikisinin ve kayıtları alan polis memurunun şaşkın bakışlarının altında, Serdar, sorgunun tatsız sonlanmasını engelleyen bir hareket yaptı ve göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede belindeki silahı çekip Erdal’ın göğsüne dayadı. “Hadi davran bakalım, Erdal Efendi” dedi sonra kayıtsız bir tonda. “Bir yumruk daha salla bakalım, yapabiliyor musun?”

Erdal durdu. Ne yapacağını bilemez bir hâlde geriye dönüp kapıya doğru seğırtti. Kapının tokmağını tutup çevirdi. Zorladı, açamadı. Yalnızca dışarıdan açılabilen tipte imal edilmiş olan çelik kasalı kapıyı yumruklamaya başladı.

“Çıkarın beni buradan alçak herifleer!” diye avaz avaz bağırırdı. “Açın kapıyı ulaan!”

Serdar sandalyesini ve yakasını paçasını düzelterip yerine geçti oturdu. “Üzülme, Erdal, çıkaracağız seni elbette” dedi. Masanın üzerindeki evrakı toparlamaya başladı. “Yalnız, gi-deceğin yerde sanki biraz sıkılacaksın gibime geliyor.”

Avukat Hilmi işini layıkıyla bitirmiş olmanın huzuru içinde yerinden kalktı. Serdar’la göz göze gelince belli be-

lirsiz göz kırptı. “Avukat Bey, size kanuni prosedürü okumama gerek yok herhâlde” dedi Serdar ona hitaben. Aynayı gösterdi. “Arkadaşlar size yardımcı olurlar zaten.”

Kapının önünde dizlerinin üzerine çöken Erdal’ın sesi giderek zayıfladı ve giderek bir fısıltıya dönüştü. “Çıkar beni buradan.”

Serdar ona doğru döndü. “Otur yerine hadi” dedi yumuşak bir sesle. “Sana çay söyleyeyim, birer sigara tütürelim istersen ha? Özel izinle tabii...”

“Çıkmak istiyorum.”

“Bak, sana bir de iyi haberim var. Söylememi ister misin?”

“Aç kapıyı hadi...”

Avukat Hilmi de Serdar’ın yanına geldi.

“Bizim ceza hukukunda cezayı hafifletici sebepler vardır” dedi Serdar. “Bunları avukatın Hilmi Bey’e da sorabilirsin istersen.”

“Elbette sorabilirsin” dedi Hilmi kendinden emin bir tavırla. “Bak, ben yanıdayım.”

Oraya geldiğinden beri ilk kez konuşmuştu. Erdal Hilmi’ye doğru dönüp burnunu çekmekle yetindi.

“Samimiyetle söylüyorum ki seni anlıyorum, Erdal... Benzer bir cinsel sorunu çok sevdiğim bir arkadaşım yaşadı.”

Erdal başını kapıya dayayarak yeniden ağlamaya başladı. Bir süre sonra kapının önünde yere yığıldı.

Gül iyice huzursuzlaşmıştı. Şef’e ne yapmaları gerektiğini ve neden harekete geçmediklerini sorup durmaktaydı. Şef onu susturdu ve içeriyi dinlemesini işaret etti. “Daha bitmedi” dedi.

“Harbiden söylüyorum. Onun derdini paylaştım, tedavi olmasına yardımcı oldum. Sana da yardım edebilirim. Yardım etmemi ister misin?”

Serdar yavaşça sandalyesinden kalkıp Erdal’ın yanına, kapıya doğru yürüdü ve sonra yere, yanına bağdaş kurup oturdu. Elini, doğrulmakta olan Erdal’ın omzuna koyduk-

tan sonra, “Bak, eğer ki psikolojik ya da fizyolojik olarak hasta olduğunu ispat edersek, büyük ceza almaktan yırta-
bilirsin, Erdal” dedi. “Anladın mı beni? İşittin mi?”

Bir mucize oldu. Başını usulca Serdar’ın omzuna yasla-
dı Erdal. “Anladım, komiserim” diye mırıldandı. “Ben ger-
çekten de hastayım.”

Serdar onun saçlarını okşadı. “Nasıl yani? Tıbben mi?”

“Evet... Bunu ispatlamak kolay... Raporum var.”

Sahte olamayacak kadar yumuşak bir ses tonuyla, “Ta-
mam, peki dostum” dedi Serdar. “Hepsini hazır eder, mah-
kemeye sunarız. Hadi, kalk artık gidelim.”

Erdal başını yavaşça kaldırdı ve yaşlı gözleriyle önce Hilmi’ye sonra Serdar’a doğru bakarken bir kez daha hıçkır-
maktan kendini alamadı. Sert sorgulamanın şoke edici sah-
nelerini izleyen, ayna arkasındaki şürekânın gergin ve kay-
gılı bakışları altında, Serdar, ayağa diktği Erdal Özdemir’i
kapıya doğru yönlendirdi.

İş bitmiş, takke düşmüş, kel görünmüştü şimdi. Bundan
sonraki işlemler formaliteden ibaretti. Şef ayağa kalkarken,
“Talepnameyi yaz getir” dedi Gül’e. “Vakit kaybetmeyelim.”

Adına “tutuklama istemi” denen klasik evrak, Asayiş
Şube’nin nezarethanesine doğru yürümekte olan Erdal Öz-
demir’i sonsuz denebilecek kadar uzun süreyle hapse tık-
ma yolunun kapısıydı. Yol alabildiğince açıktı.

Ne var ki, bu başarılı sorgulamayla ortaya dökülen su-
çun ardındaki marazi günahıtan daha vahim, suçluya göste-
rilen merhametten daha ölümcül bir garabetin varlığını o
an orada bulunan hiç kimse fark edemedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

16

Merve, Balmumcu'daki oto galeriye gidip de 2003 model kırmızı Mini Cooper'ı teslim alınca çocuk gibi sevinmiş. Telefonda bana öyle anlattı. "Sen müthiş bir insansın" dedi. "Çok ama çok seviyorum seni!"

Yıllardan beri çalıştığım bir otomobil galerisiydi; arabanın alım satımı ve diğer işlemlerini bir telefonumla hallettiler. Onlardan bütün istediğim, bu araç hediye etme hadisesinin gizli tutulması ve yapmış olduğum iyiliğin, bir insanın hayallerini gerçekleştirmesi için küçük bir katkı olarak kabul edilmesi idi yalnızca.

Merve dahil herkese bu gizliliğin önemini bir kere daha vurguladım. İyilik gösterilmez, teşhir edilmez, iki kişi arasında kalırsa anlamlı olur. Öyle söyledim.

Merve o gün Nostradamus'taki toplantıya yeni arabasıyla geldi ve neşesini herkese bulaştırdı. Leyla ona gıcık oldu. Merve'nin bana olan yakınlığını ve sevgisini de iyice anlamış oldu.

Leyla'nın beni çantada keklik gibi görmesini istemiyorum, Doktor, yani bu işin sonrası var, geleceği var. Ne olacak yarın öbür gün? Varol zaten başka kadınlarla ilgilenmez, nasıl olsa bana âşık, ben de ona her türlü kaprisimi yaparım, eziyeti çektiririm, hattâ boş vakitlerimde boynuzu da takarım. Leyla'nın zihniyeti bu işte...

Yok öyle yağma, Doktor! O kadar da değil! Haybeden yere, ona buna kuyruk kaptıracak göz var mı bende? Hah! Siz benim böyle saf göründüğüme bakmayın, her şeyin farkındayım. Her türlü entrikanın ve çakallığın...

Neyin mi peşindeyim?

Şu sıralarda maraza çıksın istemiyorum, yani her cephe-de savaş verecek kadar güçlü hissetmiyorum kendimi. Leyla ile hesap görme ve uzlaşma işini sonraya bırakıyorum. Ehh, aslına bakarsanız, onunla arka plandaki vaziyetler çok da fena gitmiyor. Görünen yüz başka, görünmeyen başka...

Caner'le olan arkadaşlığı bizimkine iyi gelmiş gibi duruyor. Geçen gün, toplantıdan sonra ısrar ettiler, hep birlikte kahve içmeye gittik. Merve ve Leyla da ilk defa o gün, dış ortamda bir araya geldiler. Olacak iş değil, ama oldu işte...

Epeyce neşeliydik, zira projemiz gayet iyi ve sorunsuz yürümekteydi. Hava güzeldi, dışarıda oturduk, kahvelerimizi sipariş ettik. Havadan sudan konuştuk azıcık. Hayret, kızlar da birbirlerine gayet kibar davrandılar.

Karşımda oturan merakî Caner Efendi orada da beni sorgulama işine devam etti. Yahu, olmaz böyle şey... Her fırsatta zırt diye ortaya çıkıyor, soruyor da soruyor. Sorgu hâkimi sanki... Topu taca attıkça, beni daha da çok sıkıştırıyor, başka yollar deneyip sözü özel konulara getirip duruyor. Olmaz ki...

Ne mi soruyor? Mesela, kira gelirleriyle geçindiğimi, eşim sayesinde zengin olduğumu falan uluorta dile getirdi orada. Seçtiği sözcüklerden anladığım kadarıyla, Leyla'dan, özel hayatım hakkında anlattığım her şeyi öğrenmiş ve bunlarla da yetinmeyip daha fazlasını bilmek istiyordu. Yuh artık!

Garajın yerinin Nadia'nın bulunduğu sokakta olduğunu ve hattâ Şeyma'nın o sokakta, kira gelirini bana tahsis ettiği apartman daireleri olduğunu Leyla'nın ağzından almış.

Şu hâle bakın... Eh, elbette bunları ben kimseye anlatmıyorum, Doktor, yani ayıp bir şey... Bu ne mütecessis tarz, yahu! Böyle insanları anlamakta güçlük çekiyorum. Ne cüretle bunları sormaya kalkışıyor, inanılmaz yani. Şahsen ben en yakın akrabalarımın, arkadaşlarımın bile maaş-

larını bilmem, kazançlarını bilmem. Katiyen sormam, sora-mam böyle bir şeyi...

Yeni tanıştığın bir insana vehimler yöneltmek bu kadar kolay olsa, benim de Caner Efendi'ye soracaklarım vardı. Mesela, geçen gün orada, Nadia'nın dairesinde ne arıyordu?

Siz öyle elinizi kolunuzu sallaya sallaya, saldırıya uğra-yıp öldürülen birinin evine girebilir misiniz?

Dedim ya size, dairenin içinden, perdenin arkasından bakarken gördüm onu, yani "polis değil" derken yanılmış olabilirim; MİT ajanı bile olabilirdi bu adam... Caner Efen-di'yle orada bu hadiseyi gündeme getirmeyi düşünürken, "Şu Nadia Groza sizin kiracınız mıydı?" diye sormaz mı üstüne...

Şu işe bakın! Nasıl boş bulunup irkildim, size anlata-mam.

Bir süre durakladım, ne diyeceğimi bilemedim, yani bu adam böyle bir şey söylediye, bunu araştırmıştır, biliyor-dur diye düşündüm önce. Yalan söylemek ters sonuçlar doğurabilir. Adamın neyin nesi, kimin fesi olduğunu bil-miyorum ki.

"Benim değil, eşimin dairesi orası" diyerek işi geçiştir-meye çalıştım.

Merve'ye ilgisiz bir şeyler sordum, Leyla'ya fıkra an-lattım.

Esasında mülkiyetin Şeyma'nın ailesine ait olduğu doğ-ruydu, hattâ aynı apartmanda iki dairesi daha vardı ve bun-ların da kirasını ben alıyordum. Dolayısıyla kimseye ya-lan söylememiştim.

Siz bilmiyor musunuz bunu? Ah, size söylemeyi atla-dım, tabii, sormadığınız gereksiz şeylerden bahsetmek boş-boğazlık olur, gevezelik olur diye... Hay Allah! Bunu yap-madım yani... Kimseyle konuşmam böyle şeyleri...

"Kira kontratı sizin üzerinize sanırım" dedi Caner. "Yan dairedeki kiracılarınız ahabım olur da oradan biliyorum. Cemil Bey ile eşi Nilgün..."

“Ha, evet, doğru ya... Onlar da bizim kiracımız” diyerek lafını ağzından aldım. “Çok muhterem insanlardır. Nasıllar, iyiler mi?”

“İyiler. Esasında Nilgün benim çok eski, ta ilkokuldan arkadaşımdır. Geçen gün ziyaretlerine gittim, uzun uzun sohbet ettik. Bir ara pencereden dışarı bakınca sizi gördüm. Göz göze geldik...”

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. “Evet, ben de sizi gördüm” diye kıvırdım. “Yahu, şu dünya ne küçük... Mühendisti değil mi Cemil Bey?”

“Evet, makine mühendisi... Yukarı, Nadia’nın penceresine bakıyordunuz.”

Leyla araya girdi. “Şu cinayet davası görülen, hani gazetelerde çıkan...” derken, bizimki yine lafı kaptı.

“Evet, öldürülen kadın Varol Bey’in kiracısıymış. Ben de Nilgün’den öğrendim.”

“Aa, ne tesadüf...”

Nasıl kötü bir duruma düştüm orada, yani yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal; sıkıştım kaldım vallahi. Kızlar soruları peş peşe sıralamaya kalkışınca, “Cemil Bey ve Nilgün bir sürü başka şey de anlattı da, bunları sonra konuşuruz” dedi Caner. “Şimdi burası ne yeri, ne de zamanı.”

Oh be! Elbette, her şeyin bir yeri, bir zamanı, bir adabı olmalı. Öyle değil mi Doktor?

“Yalnız, merak ettiğim bir şey var.”

“Nedir?”

“Yaa, belki de çok önemsiz bir konudur da... Yani, beni yanlış anlamayın, bu yalnızca kişisel bir merak...”

Ortamda buz gibi bir hava esti. Kimsenin konuşmadığı o birkaç saniye bana saatler geçmiş gibi geldi. “Eh, buyurun, sorun” diyebildim sonunda. “Neymiş, ben de merak ettim şimdi...”

“Nadia Groza’nın öldürüldüğü gece, saat on bir buçukta, yani merhume tam son nefesini verdiği sırada aşağıda

durmuş ve pencereye doğru bakmışsınız. Bunu neden yaptığınızı merak ettim.”

İşte o anda kalp krizi geçiriyorum sandım. Birdenbire nabzım ve tansiyonum yükseldi, etrafı bulanık görmeye başladım. Yahu, bu nasıl şey? Herifin pervasızlığına bakın; Nişantaşı cinayetini benim işlediğimi söyleyecek neredeyse...

Yuh! Olmaz böyle şey!

Kendimi toplayıp “Bunun özel bir nedeni yok” dedim. “O gece Ragıp Bedi’nin evine ilk ziyarete gitmiştim. Teşvikiye’ye garaja dönünce, sanki bir şey beni dürttü ve oraya doğru yürüyüp apartmana bir göz attım. Hepsi bu...”

“Hep yapar mısınız bunu?”

“N-nasıl yani? Neyi hep yapar mıyım?”

“Apartmanın önüne gidip de yukarı bakmayı...”

“Hayır. İlk kez oluyor. Bir kastım yoktu, ama sanki içimden bir ses orada bir tehlike olduğunu söylüyordu. Yani olağandışı bir sinyal vardı sanki havada... Bir yardım çağrısı...”

“Anladım. İçinizden bir ses, birinin tehlikede olabileceğini söylüyordu.”

Epeyce uzun bir sessizlik oldu. Kızlar kahvelerini içip önlerine falan bakıyorlardı artık. Ne yapsınlar?

“Kim görmüş ki beni?”

“Nilgün görmüş.”

“Ben onu görmedim ama...”

“Işığı açmamış olduğu için siz onu görmemiş olabilirsiniz” dedi gayet serinkanlı. Kahvesinden bir yudum aldı. “Peki, aşağıda durmuş bakarken, apartmandan dışarı herhangi biri çıktı mı? Ya da şöyle sorayım; içeride merdiven otomatığının yandığını gördünüz mü?”

“Hayır, görmedim.”

“Dikkatinizi çeken bir şey olmadı, ancak ertesi gün oraya gittiniz ve daireye çıktınız ve...”

Lafını ağızından kaptım. “O fotoğrafı çektim. Evet, ne var bunda?” diye sesimi yükselttim. “Bakın Caner Bey, ben bu zavallı, günahsız kadının öldürülmesinden çok rahatsızım ve yargılaması devam eden bu konunun böyle uluorta konuşulmasından da hiç haz etmiyorum.”

Bayağı öfkelenmiştim yani, Doktor, biraz daha üzerime gelseydi çingar çıkartacaktım orada. Allahtan ki tornistan etti şerefsiz. “Ah, elbette, çok özür dilerim sizden” dedi sahte bir kibarlıkla. Leyla ile Merve’ye doğru döndü. “Tabii hanımlardan da özür dilemek gerek. Affedersiniz.”

Bir baktım ki kızlar büyük bir merak içinde konuşulanlara yoğunlaşmışlar. Caner onlara bunu söyleyince aniden yerlerinden sıçrar gibi oldular. “Rica ederiz. Ne demek?” dedi Merve. “Çok ilginç bir konu esasında bu... Nadia Hanım’ı şahsen tanıyor muydun yani, Varol?”

Bir şey söylemeyip havalara bakındım.

“Evet, ben de bunu merak ettim doğrusu” diye lafa girdi Leyla. “Çok güzel bir kadınmış, değil mi? Bir revü yıldızıymış...”

Her ikisi de bana bakıp cevap bekleyince, bir şeyler söylemeden edemedim. “Elbette tanıyordum” dedim. “Daha doğrusu, kiracımız olduğunda tanıştık, o kadar. Yani kirasını banka havalesiyle gönderiyordu. Herkes gibi...”

“Fazla bir yakınlığınız yoktu, öyle mi?”

Doktor, burada öyle bir ima vardı ki, tabii siz şimdi işin içinde olmadığınız için anlayamazsınız bunu. Caner Efendi’nin bu sözleri, benim Nadia Groza’yla kira sözleşmesi yaparken tanışmış olduğuma ve bundan daha öte bir samimiyetimin olmadığına inanmadığı anlamına geliyordu.

Evet, bunu anlayabiliyordum, kafasından geçenleri görebiliyordum, yani bana “yalan söylüyorsun” diyordu neredeyse. Bunu düşününce iyice öfkelen dim. “Eğer sizin Nilgün Hanım bunun aksini iddia ediyorsa yalan söylüyor!” diye bağırırken buldum kendimi. Saydım sövdüm sonra.

Kızlar şaşkınlıktan şaşkınlığa düştüler. Dedikodunun çok çirkin olduğundan girdim, bundan sonra kiracı seçerken daha dikkatli olacağımı ve Nilgün-Cemil çiftini ilk fırsatta kapı dışarı edeceğimden çıktım.

“Aman, kızmayın hemen, Varol Bey” diyerek yelkenleri suya indirdi bizimki. Caner Efendi. “Nilgün öyle bir şey söylemedi. Kimsenin günahını almayalım. Ne dedim ki ben şimdi? Yalnızca Nadia ile bir tanışıklığınız olup olmadığı sordum.”

Dallamayı cevaplamadım bile. Hemen hesabı istedim, ödedim ve kalktık. Keyfim fena hâlde kaçmıştı yine, Doktor, yani bu kadar da olur mu yahu? Adam çok acayip bir tip diyorum size. Densiz, izansız, pervasız!

Kırdığı potlar ve onca zırvadan sonra da yürürken koluma girdi, gönlümü almaya çalıştı. Bir iltifat, ne iltifat... Bir yandan Leyla da beni sakinleştirmeye çalıştı, ancak öyle yumuşadım biraz. Kimseyi yerine yurduna bırakmayı teklif bile etmeden bastım eve geldim. Aaa, sıkıldım bunlardan yahu!

Perşembe akşamı, Merve'yle birlikte, dördüncü bölüm, yani “Hamam ve İsyan” için Ragıp Bey'e yollandık. Bilirsiniz, Üstad'ın İstanbul'un hamamları konusunda, neredeyse bir has mimar kadar bilgisi vardır ve bilgisi yalnızca Türk hamamlarıyla sınırlı değildir, Roma hamamlarını da kapsar, evet, bu konuda yazmış olduğu bir kitap var.

Ragıp Bedi'nin evine giderken, “Bu gece kendimi dağıtma zamanım geldi” demişti Merve arabada. Belki de bu yüzden, Ragıp Bey'in rakı ikramını reddetmedi.

Merve'ye “dağıtma” ile ilgili bu sözlerinin ne anlama geldiğini sorduğumda, kimi zaman, içinde içki içip çılgınlıklar yapma arzusunun baskın olduğu bir ruh hâline giriverdiğini söyledi. Bilinçsizce oluyormuş bu. “Dans etmek, bağırarak çağırmak, gülmek eğlenmek istiyorum o zamanlarda. Gecenin sonunda da sevişmek...”

Gözümün içine pek bir anlamlı bakmış olsa da hiçbir şey söylemedim ona. Hâlim malumunuz; verdiğiniz ilaçlarla zar zor idare ediyorum zaten, ee, bir de fazladan gerginlik beni iyice bozar diye düşündüm ve sustum. Üstad'ın evine gitmeden önce zaten neredeyse nöbet geçirecek kadar gerilmiş ve kasılmıştım.

Neyle mi ilgili?

Leyla'nın mesajları, Caner denen dekoratör bozuntusunun beni her fırsatta sıkıştırarak ağzımdan laf almaya çalışması, bitmek bilmeyen senaryo çalışmaları... Daha ne olsun? Üzerimdeki ağır sorumluluk beni çok hırpalıyor, biliyorsunuz işte.

Filmin çekimlerine bu kadar yaklaşıncaya gerilim daha da arttı. Bir süredir tam bir curcuna içine girdik artık; oyuncular seçiliyor, kostümler hazırlanıyor, ışıkçılar, sesçiler, dekorcular... Birileri geliyor birileri gidiyor, artık çekirdek ekip olarak haftada bir toplantı zor yapıyoruz.

"İstanbul'un Sırları" ile ilgili yazdığımız ilk üç bölümün deneme çekimleri başladı. Mecidiyeköy'deki platoda kadın ve erkek anlatıcıların sahneleri çekildi ve sesleri de ayrıca kaydedildi. Diğer denemelerle birlikte, ışık ekibi yetersiz bulunarak değiştirildi ve teknik kadroya ilave bir sesçi daha katıldı.

Başdekorcu Caner Efendi'yi mi soruyorsunuz? O kafe-deki sohbetten sonra aramız nasıl oldu diye merak ediyorsunuz tabii... Adamın bana karşı davranışlarında bir bozulma yok. Keyfi de gıcır... Setteki mekânların tasarımında, kimsenin beklemediği kadar iyi iş çıkardı.

Heykeltıraştan bozma iki genç, alelade bir badanacı, demirci ve bir de marangozla birlikte çalışarak; stropordan, alçıdan ve bir dolu tırıшка malzemeden bir dünya yaratmış Caner Efendi orada. Yani, ona çok kızgıyım, ama yine de adamı takdir etmek lazım diye düşünüyorum, ne yalan söyleyeyim.

Mesela, bütün blok taş benzeri duvarlara küfeki taşından bordürlü, içleri giyotin ahşap doğramalı pencereler yapmış ve bu pencerelerin arkalarında ışıktandırma için boşluklar bırakmış.

Akıllıca...

Üzeri mermer deseniyle boyanmış sert köpükten mamul seyyar sütunlar imal ettirmiş. Böylelikle, çekimlerde pek çok değişik kamera açısıyla değişik yer duygusu verilebilecekti. Özellikle, harem koğuşları, arz odası valide sultan dairesi gibi tarihî mekânlarda...

Hele yapılan o dehlizler için “bir sanat harikası olmuş” diyebilirim, Doktor, yani tamamen stropordan öyle bir tüneller inşa etmiş ki görseniz korkarsınız hakikaten. Bu Caner tahminlerimin ötesinde yetenekliymiş. Bir de aşırı meraklı olmasa...

Kıllanıyorum heriften, hakikaten ajan gibi bir şahıs. Anlattım işte size o kafede yaptıklarını; burnumdan getirdi yani, kahve mi içtim, dayak mı yedim bilmiyorum.

Aslında, yüzünü görseniz, ne kadar temiz biri gibi duruyor, şaşarsınız. Ne bileyim işte, çoğu zaman ben de ona nasıl davranacağımı bilemiyorum. İyi niyetli mi anlayamadım, ama benimle arkadaş olmak istiyor sanki...

Ev hayatımdan tutun da, çocukluk günlerime varıncaya kadar ağzımdan her şeyi almaya çalışıyor. Yani nedir bu adamın amacı, neyin peşinde olabilir?

Bilmiyorum, Doktor...

Serdar'ın Nişantaşı Cinayeti'nin düğümünü -Büyük İskender'in Gordion'da yaptığı gibi- tek bir güçlü darbeye kesip atması ve Nadia Groza'nın katilini ilk sorgulamada içeri tıkmaması medya dünyasında bomba etkisi yarattı. Bu etki bütün ülkeye dalga dalga yayıldı. Facebook'ta, Twitter'da paylaşılarak siber dünyanın her yanına ulaşan gönderilere göre, Erdal Özdemir, nam-ı diğer Nişantaşı Canavarı'nın tutuklanması, ilçede yalnız yaşayan kadınların ve zan altındaki çok sayıda zampara erkeğin içini rahatlatmış gibiydi.

Şüphelinin hapse girmesiyle birlikte, Başmüdür Faruk Kuloğlu'nun odasının kapısında terfi talebiyle dolanıp durmakta olan Serdar Emanet'in havasından geçilmez oldu. Medya dünyasında “cinayeti aydınlatan polis detektifi” olarak tanınmaya başlayınca, kendine yeni spor giysiler, şık ayakkabılar satın aldı, kış vakti güneş gözlüğü takmaya başladı.

İzninin geri kalan bölümünü Büro'da geçirmeye karar verip her gün ofise gelmekte olan Şef, her ne kadar “işlere güçlere karışmayacağım, karışmıyorum” dese de aklına gelen her dosyaya bulaşmaktan kendini alamadığından, Nadia Groza cinayetinin gidişatını da büyük bir merakla izliyordu.

“Şu bizim Büro'da otuz yıl boyunca nice dehşetli olaylar aydınlattık, böyle tantana görmedim yahu!” diye yakınan Şef olana bitene inanmakta güçlük çekmekteydi. “Millet cinayete hasret kalmış, kana susamış da haberimiz yokmuş.”

“Vallahi, ben de akıl sır erdiremiyorum bu işe” dedi

Gül ona. Şef'i oyalayacak bilgileri derlemekten bitap düşmüştü. Caner'in gizemli dünyasını ve aralarındaki ilişkiyi gizli tutma çabası onu ayrıca hırpalıyordu.

Şef'in izinli olmasından dolayı kendini hiyerarşik olarak es geçilmiş hissedenden Gül, Serdar'ın Erdal'ı sorgulamasının hemen akabinde, mahkemeden tutuklama kararı çıkartmış ve cinayet zanlısını içeri almıştı.

Sanığın "gerçek" avukatıyla görüşmesi ilk olarak o gece gerçekleşti. Meşhur ceza avukatı İlhan M. -muhtemelen Nadia Groza vakasının yurt çapındaki şöhretinden dolayı- Erdal Özdemir'in savunmasını yapmaya gönüllü olmuştu.

İlhan Bey'in Nadia Groza davasında sanık vekili olması hukuk camiasında büyük yankı buldu. Sıradan denebilecek kadar kansız-kokusuz bir cinayetin çulsuz ve önemsiz sanığını ülkenin en iyi ceza avukatı bilabedel savunacaktı. Bu karar Emniyet Teşkilatı'nı iyiden iyiye rahatsız etmişti, Adalet Bakanlığı'nı da...

Mahkeme süreci, ülkede daha önce emsali görülmemiş bir hızla ilerli. Tutuklama kararından sonra, jet hızıyla dava günü alındı ve tebliğ edildi. Ağır Ceza Davası'nın ilk duruşmasından birkaç gün önce, Savcılık bütün delil ve tespitler ile birlikte iddianameyi mahkeme heyetine sundu.

İddianamenin içeriğine göre, katil zanlısı Erdal Özdemir erkekliğiyle alay edildiği düşüncesiyle kontrolünü yitirmiş ve cinsel yetersizliğinin yarattığı öfke patlamasının sonucu olarak, kurbanını soluksuz kılmak suretiyle bu menfur cinayeti işlemişti. Savcı Alâeddin Bey'e göre; cinayetin oluş biçimiyle nedeni çok sarih ve vazih, suç delilleriye ziyadesiyle mevcuttu.

Çalışkanlığıyla ünlü savcının ayrıntılarıyla açıkladığı gibi, olaydaki suça ilişkin bütün kanıtlar somuttu. Erdal Özdemir, Nadia Groza'yı kasten ve tasarlayarak, yani taammüden öldürmüştü.

Ceza kanunumuza göre, bu türden cürümler ömür boyu

hapis cezası istemiyle yargılanmayı gerektirmekteydi. Savcı da öyle talep etti. İddianameyi inceleyerek davayı kabul eden Ağır Ceza Mahkemesi hiç vakit geçirmeden yasal prosedürü tamamladı.

Duruşma günü, iddianamenin okunmasını takiben, Erdal Özdemir kendisine isnat edilen suçları kabul etmedi ve masum olduğunu söyledi. Mahkeme salonu hıncahınç doluydu. Olayı başından beri takip etmekte olan yüzden fazla basın mensubu kendilerine ayrılmış olan bölmelere sığamamış, üst üste yığılmış, bu ilginç celseyi haber yapmak üzere yüksek derecede bir hararetle izlemekteydiler.

Söz sırası gelen sanık vekili avukat İlhan M., müvekkilinin itham edildiği suçlamayı bütünüyle reddetti. “Saygıdeğer Mahkeme Heyeti, burada masum bir insanın hayatıyla oynanıyor” dedi ateşli bir tavırla. “Hiçbir hukuki geçerliliği olmayan kanıtlar ile ağır baskı altında alınmış uydurma bir itirafnameye dayanılarak tutuklanan müvekkilim, işlemediği bir suçtan yargılanmak üzere burada bulunmaktadır.”

Önündeki dosyaya göz gezdirmekte olan Mahkeme Başkanı, başını savunma makamına doğru çevirme zahmetine bile katlanmadan, “Avukat Bey, lütfen bu savunmanızın dayanaklarını bizlere açıkla mısınız?” dedi serinkanlılıkla.

Yetmiş yaşını aşkın, uzun boylu, dökülmemiş bembeyaz saçlı, koyu esmer bir adam olan İlhan M. yargıçları hiç bekletmeden söze girdi. “Hemen açıklayacağım, efendim” dedi. “Öncelikle şunu belirteyim: İddia makamının elinde size somut birer delilmiş gibi sunulan içi boş bulguların neye işaret ettiğine hiç dikkat ettiniz mi acaba?”

Mahkeme’ye yöneltilmiş olan bu lüzumsuz soruya kimse cevap vermeye kalkışmadı.

Avukat, heyet kürsüsünün üzerindeki dosyayı eliyle göstererek, “Hiçbir şeyi işaret etmiyor” diye devam etti tok bir sesle. “Evet, efendim. Kanıt olarak ortaya konmuş bu önemsiz bulgu ve belgeler, olayı aydınlatmak şöyle dursun, cina-

yetin kimin tarafından ve nasıl işlendiğine dair en ufak bir kanaat uyandırmaktan uzaktır. Bunlar hukuken kanıt dahi sayılamazlar.”

Kendi sorusuna kendisinin verdiği cevapla, belki İngiltere’de olsa jüriyi fena hâlde etkisi altına alabilecek olan bu açılışı sessizce dinleyen mahkeme başkanı, “Devam edin lütfen” dedi kayıtsız bir ses tonuyla.

“Örnek olarak, dosyadaki 1 numaralı kanıtla bir bakalım” dedi avukat. “Müvekkilimin Nişantaşı’nda bir kırtasiyeciden satın aldığı bir oyuncak palyaço... Sapında maktulün vajina salgısı bulunduğu için, maktulün sevgilisi Erdal Özdemir’in katil olduğu iddia ediliyor.”

Mahkeme Başkanı, savcıya doğru dönerek söz konusu kanıtın gerçekte ne olup ne olmadığını sordu. Savcı ona delil torbası içindeki palyaçoğu gösterdi, ilgili rapora göz atmasını sağladı. Hâkim, mağrur bir edayla savunma avukatına baktı ve bir baş hareketiyle onun açılış konuşmasını sürdürmesine izin verdi.

Elli beş yıldır adliyelerde sürünüp yüzlerce dosya tozu yemiş bir hukukçu olan İlhan M., mahkemelerde savcılarla birlik olup avukatlara ikinci sınıf hukukçu muamelesi çeken yargı sisteminin kanıksanmış bozukluğuna alıştı. Bu güvensiz tutuma aldırış bile etmedi.

“Kanıt olarak gösterilmek istenen bu palyaçonun, bu kauçuk oyuncuğun dava konusu cinayetle ne ilgisi var, efendim” diyerek devam etti. “Yani bu palyaço bir suç aleti mi? Üzerinde müvekkilime ait sperm lekesi mi var?”

Üye yargıçlar birbirlerine baktıktan sonra kendi aralarında mırıldandılar biraz. Savcı, kızgın bir ifadeyle bu iddiaya cevap vermek üzere için hazırlanıyor, önündeki dosyayı karıştırıp duruyordu.

“Bu oyuncuğun geçerli bir kanıt olarak kabul edilebilmesi için, aletin suçla doğrudan ilişkisi olması veyahut müvekkilimin bu nesneyi cinayet işlemekte kullandığını tespit eden bir işaret taşıması gerekir.”

Savcı Alâeddin Bey söz istedi. “Anlamsız bir savunma yapıyorsunuz” dedi tansiyonu yükseltmeden. “Söz konusu kanıtın dayanağı dosyadadır. Satış fişinde net olarak belirtildiği gibi, katil zanlısı o gece, bir kırtasiyeciden bu gördüğünüz palyaço oyuncağı saat 22:24’te satın aldı ve maktulün evine getirdi. Palyaçooyu öldürücü bir suç âleti olarak kullanmadı elbette. Kimse böyle bir iddiada bulunmuş değil.”

Savcı, delil torbası içindeki oyuncağı daha yakından göstermek maksadıyla önce avukata ve sonra hâkime doğru uzattı.

“Bu kanıt bizlere Nadia Groza’nın öldürüldüğü gece evine gelmiş olan kişinin kimliğini tespit ve tescil etmekle de kalmıyor, olayın nasıl ve neden gerçekleşmiş olduğuna dair bir açıklama da yapıyor” dedi gür ses tonuyla. Avukata doğru döndü. “Yargılama konusu vakada suç âleti dediğiniz şey, sanığın elleri ve parmaklarıdır, bunları boşuna başka yerlerde aramayın, avukat bey.”

“Palyaço oyuncağın üzerinde ikisi de yok” dedi avukat. “Ne bir iz, ne de başka bir işaret...”

“Ne olacaktı daha başka?” diye gürledi savcı. “Müvekkilinizin parmakları mı yok, elleri mi yok?”

Basın mensuplarının bulunduğu bölümden, yarım yamalak anlaşılmış yarı muammalı nidalardan oluşan bir uğultu yükseldi. Ortam gerilince, Mahkeme Başkanı hemen araya girdi. Şüpheli vekilini azarlar gibi, “Talebiniz nedir, avukat bey?” diye sordu.

“Dosyadaki 1 numaralı kanıtın mahkeme tarafından dikkate alınmamasını talep ediyorum.”

“İtiraz ediyorum!”

Mahkeme Başkanı, savcıya itirazının kabul edildiğini belirtti, avukata bakıp “boş geç bunları” der gibi dudaklarını büktü. “Talep reddedildi!” dedi.

İlhan Bey buna da hiç aldırmaz etmedi. “Dahası var” diyerek devam etti. “Telefon ve bilgisayar kayıtlarının birer kanıtı gibi gösterilmesine de itirazım var, efendim.”

“İtirazınızın gerekçesini açıklar mısınız?”

“Burada da sıradan, hiçbir anlam teşkil etmeyecek kadar gündelik telefon aramaları ve mesajlar, sanki müvekkilim şifreli itiraflar yapmış gibi sunulmuş.”

Savcı, kibirli bir ifadeyle, “Ya ne olacaktı?” dedi. “Katil zanlısının maktul ile haberleşmesinin kanıtını ve bu haberleşmenin saatlerini de mi göstermeyelim?”

“Telefon kayıtlarında birkaç sıradan, gündelik konuşmanın dışında hiçbir fevkaladelik yoktur ve bu sebeple de bunlar cinayete kanıt olamazlar.”

“Bu rapor ve dökümler bir zaman sıralamasını, kronolojiyi belgeler ve tespit eder mahiyettedir, avukat bey, siz ne söylüyorsunuz?” diye itiraz etti savcı. Öfkeden küplere binmiş gibiydi. “Katil zanlısı Erdal Özdemir, cinayet gecesi saat 22.45’te maktul henüz sağken onu mütemadiyen aramış, maktul öldürüldükten sonraysa onu hiç aramamıştır.”

“Eee? Bu neyi gösterir ki?”

“Maktulün öldüğünü bildiğini gösterir elbette... Bu soruya verilen cevap, cinayetin Erdal Özdemir tarafından işlendiğinin bir diğer kanıtıdır.”

Avukat İlhan Bey’in en bilinen özelliklerinden biri, itirazlara kulak asmadan ve karşı taraftan gelen saldırılarla dikkati dağılmadan, aklına koyduğu savunmayı eksiksiz biçimde gerçekleştirmesiydi.

“Cinayet saatlerinde, benim akşam yemeği olarak yediğim kuru fasulyenin olayla ne kadar ilgisi varsa, bu telefon konuşmaları dökümünün de cinayete o kadar ilgisi var” dedi hiç istifini bozmadan.

“İtiraz ediyorum, hâkim bey. Bu kayıtlar, sanığın cinayeti nasıl tasarlamış olduğunu destekleyen bulgulardır. Avukatın bu tarzda bir savunma yapması kamu vicdanını rencide edicidir, üstelik hukuken de geçersizdir.”

Savcıyı dinledikten sonra önündeki kâğıda birtakım notlar karalayan Mahkeme Başkanı, başını kaldırıp yeniden

avukata doğru döndü. “Devam edin, lütfen” dedi yumuşak bir sesle.

Bu cümle, Savcı Alâeddin Bey’in itirazının reddedildiği anlamına gelmekteydi.

İlhan Bey gayet serinkanlı bir edayla, “Bunların yanı sıra, müvekkilimle Asayiş Şube’de gayrikanuni ve gayrinizamî olarak yapılan sorgulamada alınmış olan ifade tutanağı da tümünden geçersizdir” diye sürdürdü konuşmasını. “Kaldı ki, iddia makamı tarafından pek sağlam bir kanıt-mış gibi sunulan bu uydurma ifadenin içeriğinde müvekkilimin itirafı da bulunmamaktadır.”

Midesi ekşiyormuş gibi yüzünü buruşturarak, “Buna da bir bakalım” dedi Başkan, üyelere döndükten sonra.

“Evet, baskıyla, şantaj ve tehditle avukatsız, savunmasız bir insana zorla imzalatılan bir tutanak... Kandırarak, yönlendirerek, işkence altında alınmış bir ifade... Asla bir itirafname olamaz! Bunun bir kanıt olarak kabul edilmesi mümkün değildir.”

Savcı köpürdükçe köpürdü. “Ne baskısı, ne yönlendirmesi?!” diye sordu bağırarak. “Video ve ses kayıtları dosyadadır, efendim. Hiçbir baskı ya da zorlama yok bunlarda! Buyurun, birlikte bakalım, izleyelim.”

Usul gereği, savcının itirazı karşısında susup durmak zorunda olmayan avukat İlhan M. savunmasını inatla sürdürdü. “Mahkeme Heyeti’nin bu sorgu zabtını bir kez daha okumasını ve hiçbir hukuki değeri olmayan bu evrakın da dikkate alınmamasını talep ediyorum” dedi. “Talebimi size yazılı olarak da sunacağım.”

Bir sessizlik oldu.

“Buna bir bakmamız, incelememiz lazım” dedi hâkim.

“Lütfen bakınız, efendim. İddianamede ortaya konmuş olan ‘olası sebep’ mantıklı ve kabul edilebilir nitelik taşıyan bir senaryo değildir, hattâ gösterilen bu cinayet sebebi- nin elle tutulur ve yenir yutulur bir tarafı da yoktur.”

“İtiraz ediyorum, Sayın Başkan! Yine dayanaksız iddialar...”

“Bu iddianın aksini ispat edecek bir gerekçeniz var mı, Avukat Bey?”

“Evet, hâkim bey, var” dedi İlhan M. “Net, kesin ve açık bir kanıtım var.”

O anda, salondaki bütün sesler bıçak gibi kesildi. Basın mensupları ellerindeki akıllı telefonlardan mesaj göndermeyi dahi kesip şoke edici bu gelişmenin devamına kulak kesildiler.

“Açıklayın lütfen.”

“Bu belgeyi size tevdi etmeden önce, iddia makamının dört numaralı kanıt olarak mahkemenize sunduğu ve müvekkilimin çocukken geçirmiş olduğu kaza sonucunda maruz kaldığı durum ve bu durumu kesin olarak belgeleyen tıbbi raporun, aynı zamanda savunmanın bir kanıtı olarak kabul edilmesini arz ediyorum.”

“Pekâlâ... Bir sorun yok. Bunu zabıtlara geçtik.”

Avukat İlhan M. mahkeme heyeti üzerinde uyandırmış olduğu ilgi ve merakın farkındaydı ve duruşmayı tam istediği gibi yönlendirdiğini düşünüyordu. Sözlerinin daha da çarpıcı bir etki yaratması için uzunca bir süre sessiz kalmayı tercih etti.

Başkan onu hızlandırma gereği duydu. “Ne istediğinizi tam olarak anlayamadık, avukat bey” dedi. “Talebinizin gerekçesini bize biraz açıkla mısınız?”

“Şimdi anlayacaksınız, efendim. Bu rapor çok önemli bir kanıt, zira müvekkilimin Nadia Groza’yı öldüren kişi olmadığını ispat ediyor. Kesin olarak kanıtlıyor.”

Salondan kesif bir uğultu yükseldi. Basın mensupları merak içinde birbirine sorular sorup durdu. Savcı ve hâkimler de birbirlerine baktılar.

“Nasıl yani?” dedi Alâeddin Bey. “Yanlış mı duyduk?”

“Allahallah... Neyi nasıl ispat ediyormuş, anlayama-

dık?” diye geveledi Mahkeme Başkanı. Ne diyeceğini şaşırmıştı.

Avukat salondakilerin sessizleşmesi için bir süre daha bekledikten sonra, “Merhume Nadia Groza öldürüldüğünde hamileydi, efendim” dedi gür ve kararlı bir ses tonuyla. “Otopsi yapılmamış ve dış muayene raporunda bu gerçek yazmıyor. Adli görev savsaklanmıştır. Daha açık bir ifadeyle, raporda bu konuya ‘özellikle’ hiç değinilmemiştir.”

“İtiraz ediyorum, Sayın Başkan!” diye patladı Savcı. Fena hâlde sinirlenmişti. “Savunma makamı, varsayımlar üzerinden ilgisiz ve gerekçesiz çıkarımlarda bulunuyor. Adli Tıp raporu dosyadadır ve bizzat imzama taşıyan bu kapsamlı raporda böyle bir hususun varlığı söz konusu değildir.”

Üye yargıçlar birbirlerine yaklaşıp kimselerin duyup anlayamayacağı şekilde konuşmaya başladılar. Mahkeme Başkanı, Savcı’nın itirazını dikkate almadı. Merak içinde, “Avukat bey, devam edin lütfen” diye buyurdu.

“Eğer yapılan dış muayene sonucunda düzenlenen adli tıp raporunda bu duruma dikkat edilmediyse, ki özellikle edilmemiştir, yeniden tıbbi inceleme talep ediyorum, zira Nadia Groza’nın öldürüldüğünde hamile olduğundan adımız kadar eminiz.”

Savcı iyiden iyiye sinir küpü olmuştu. “Nasıl bu kadar emin olabiliyormuşsunuz acaba?” dedi gıcırtı gibi duyulan bir sesle. “Kendisine bunu sorabilir miyiz?”

Yargıç soruyu tekrarladı.

“Evet, müvekkilim Erdal Özdemir, olaydan birkaç hafta önce Nadia Groza’nın hamilelik test sonucunu tesadüfen görmüş ve maktul de öldürülmesinden bir hafta önce bu bilgiyi kendisine bizzat söylemiştir.”

Kalabalıktan bir gürültü yükselince, “İşte, kendisi burada” diye sesini yükseltti avukat. Sanık koltuğunda süklüm püklüm oturmakta olan Erdal Özdemir’i eliyle gösterdi. “İstenirse, müvekkilim size bu konuşmayı en küçük ayrıntısına kadar anlatabilir, efendim.”

“Olmaz böyle şey!” dedi Savcı. “Katil zanlısına bir kuyruklu yalan daha soracaktınız. Kaldı ki Nadia Groza’nın hamile olup olmamasının davayla ilgisi yoktur.”

“Elbette, vardır. Doğrudan ilgilidir.”

Savcı neredeyse ağzından köpükler saçacak kadar hırslanmıştı. “Varsayalım ki, Nadia Groza hamileydi” diye atıldı. “Bu durum zanlının masum olduğunu gösterir mi? Bu nasıl bir numara, bu nasıl mantık?”

Mahkeme üyelerinden biri, savcı Alâeddin Bey’e göz kaş edip usulsüz itiraz yaptığı konusunda ikazda bulundu. Savunmaya izinsiz müdahaleye daha fazla müsamaha göstermeleri yakışık almazdı.

“Evet, Sayın Başkan, bu durum müvekkilimin masum olduğunu gösterir, hattâ bundan daha fazlasını da gösterir” diyerek konuşmasını sürdürdü İlhan Bey. “İddia makamının yanlış yolda olduğunu da gösterir.”

“İtiraz ediyorum!”

“Lütfen avukat beyi dinleyelim.”

İlhan M. Mahkeme Başkanı’nın bu uyarısına memnun oldu. “Erkekliği olmayan, kronik iktidarsızlık sorunundan muzdarip müvekkilimden çocuk sahibi olunamayacağına göre... Öyle görünüyor ki merhume Nadia Groza’nın bir başka sevgilisi daha vardı. Ve o gizli sevgilinin de cinayet işlemesi için somut ve tutarlı bir gerekçesi olduğuna eminim.”

Mahkeme salonunu dolduran kalabalıktan kulakları tırmalayıcı bir uğultu yükseldi. Mübaşir de kalabalığı susturamayınca, Başkan masasının üzerine eliyle vurarak gürültüyü durdurdu.

Savcının kendisini memnuniyetsiz tavırlarla dinlediğini görünce, bu defa ona doğru döndü. “Savcı bey, merhumenin naaşı defnedildi mi?” diye sordu.

“Evet, efendim. Cenazesi çoktan defnedildi. Bunlar saf-satadan ibaret iddialar ve...”

“Mahkeme karar alırsa, kadavra üzerinde otopsi yapılmadan gebelik tespiti mümkün, değil mi?”

“Bilemiyorum, efendim. Abesle iştigal bir konu için...”

“Pekâlâ, biz kararı ve talimatı hemen verelim. Belki de gerçekten bu hususu belirtmeyi atlamışlardır. Konuları değerlendirmek üzere...”

“Bir dakika lütfen, Sayın Başkan!”

“Evet, sizi dinliyorum, avukat bey?”

“Efendim, gördüğünüz gibi, aleyhinde hiçbir kanıt olmayan ve mahkemeye geçerli bir ‘olası neden’ dahi sunulmamış olan Nadia Groza cinayeti davasında haksız yere tutuklu bulunan müvekkilimin bundan böyle tutuksuz yargılanmasını talep ediyorum.”

“Bu konuyu ancak bir sonraki celsede değerlendiririz.”

“Lütfen elinizi vicdanınıza koyunuz, efendim. Bir ara karar çok önemli bizim için. Müvekkilimin ruhsal durumu çok ciddi ve...”

“Avukat bey, mahkeme başkanı olarak size taleplerinizi bilahare görüşüp değerlendireceğimizi söyledim. Şu anda böyle bir karar almamız söz konusu değil. Şimdi lütfen izin verin de çalışmalarımıza devam edelim.”

Duruşma bitti. Tahmin edileceği üzere, mahkemeden tahliye kararı çıkmadı. Mahkeme Heyeti, mevcut keşif ve ölü muayene tutanağında maktulün hamile olduğuna dair bir ifade olmadığının tespiti yapılır yapılmaz, Adli Tıp Kurumu’ndan rapora ilave mütalaalarının istenmesine karar vererek duruşmayı on gün sonrasına erteledi.

Ne var ki, Mahkeme Heyeti ve savcının sanık ile ilgili olumsuz kanaatleri henüz değişmemiş olsa da, basın mensupları ve kamuoyunun gözünde bir “makul şüphe” oluşmuştu.

Duruşma bittiğinde, Teşvikiye’de işlenen cinayetin ülkedeki popülerliği bir misli arttı. Avukat İlhan M.’nin siyasi seçim kampanyalarına özgü yoğun iletişim bombardımanı sayesinde, davanın ayrıntıları o gün ülke sınırlarını bile aştı ve Nişantaşı Canavarı, Almanya, İtalya ve Yunanistan başında önemli dış haberler arasında yer aldı.

“Yanlış hesap BaĒdat’tan döner” demişti İlhan M. yabancı bir dergiye. “Masum insanları hapislerde   r ten Türkiye’nin adaletsiz yargı sistemini protesto ediyoruz.”

Mahkeme salonundan çıkarken   fkeden yay gibi gerilmiş olan Serdar, gidiŐattan fena hâlde huzursuz olmuştu. Davanın seyrinin böyle olabileceĒi hiç aklına gelmemişti. “Abesle iştigal bütün bunlar” diye söylendi çevresindeki- lere. “Halkı güvenlikten yoksun bırakan bu işgüzar avukatları tutuklamak lazım esasında...”

Serdar’ın Cinayet Büro’ya dönecek hâli kalmamıştı. Yusuf’un Kahvesi’nden içeri girerken peş peşe küfürler dizdirip durdu. Burada her Allah’ın günü ve gecesi oturduĒu yerden ahkâm keserek vatani milleti kurtarmaya alışmış arkadaşlarıyla tartışıp gerginliĒini dindirecek bir çare bulmayı umuyordu.

Duruşma bitmiş, ama medyanın dava üzerine yorum ve dedikoduları bitmemişti. Nadia Groza’nın Erdal’dan başka bir erkek tarafından hamile bırakılmış olduĒuna ve bu meçhul sevgilinin doĒacak bebeĒi istemeyip onu ve annesini ortadan kaldırmak üzere bu cinayeti iŐlediĒine dair türlü rivayetler ve hurafeler halk arasındaki gözle görülmez fısltı gazetesi aracılıĒıyla yayıldı.

Erdal’ın Nadia Groza’nın katili olamayabileceĒi kanısı ve algısı medya tarafından pompalanıp durdukça Serdar’ın karizmasında derin çizikler oluŐmaya devam etti. Dedikoduya ve magazin haberlerine fena hâlde meraklı olan ahalinin kulaktan kulaĒa yaydıĒı aslı astarı olmayan söylentilerin yarattıĒı hayal kırıklıĒı onu fena hâlde saldırganlaŐtırmıŐtı.

Adliye Sarayı’ndaki duruŐmanın hemen ertesini sabahı Birol’un telefonunu tuşladı bir hışımla. “OĒlum, ne biçim rapor yazıyorsunuz?” diye veryansın etti. “Otopsiye gerek görmediniz, o ayrı bir kepezelik... Kan aldınız, doku, sıvı aldınız. Kadının hamile olup olmadıĒı muayene raporunda belirtilmez mi?”

Servisteki sekretere Serdar'ın telefonlarına cevap verilmemesini tembihleyen Birol, boş bulunup da cep telefonundan tanımadığı bir numarayla yapılan aramaya yanıt verme gafletine düştüğünden, "Yok öyle bir durum yahu" diye kem küm ederek inkâra geçti hemen. "Nereden çıktı bu şimdi?"

"Sanık avukatı Nadia'nın öldürüldüğünde hamile olduğunu iddia etti mahkemede. Duymadın mı?"

"Hayır, duymadım. Başka işlerle ilgilenmek zorundaydım dün ve bugün. Şehirde bir dolu suç işleniyor."

Birol, sabah saatlerinde ekibiyle birlikte gittiği yeni olay yerini anlatmaya geçince, "Allah kahretsin seni de, doktorunu da, savcını da, o beceriksiz adamlarını da!" diyerek kesti onun sözünü. "Doğru dürüst iş yapmazsınız, oradaki kanıtları da yok edersiniz siz."

Serdar giydirdikçe giydirdi. Mahkemede boş yere "bekletici unsur" olmaması için raporlardaki bu türden ayrıntılara dikkat edilmesi gerektiği konusundaki başsavcılık talimatını hatırlattı. "Sizden ne köy olur, ne kasaba" dedi. "Raporunuz bile dandik. Şimdi ayıkla pirincin taşını..."

"Bizimle ne ilgisi var! Sana, Savcı'nın otopsiye gerek duymamış olduğunu söyledim. Doktorun da buna itirazı olmadı. Muayene raporunda konuyla ilgili olmayan bir şey yazılmaz ki" diyerek kendini savundu Birol. "Mesela, kadının apandisi de alınmış olabilir, safra kesesi de... Bunlardan bahsetmek bize düşmez."

"Bırak şimdi bana martaval okumayı. Kadın hamile miymiş, değil miymiş, onu söyle..."

"Valla, onu ben bilemem, Serdarım. Kadavra üzerinde otopsi yapmak gerekecek belki de..."

"Ölme eşeğim ölme... Kadını mezara gömdüler oğlum."

"Ne diyeyim şimdi sana? Belki buradaki patolojideki dokularla veyahut alınmış olan kanla iş hallediliyordur. Gerekliyse de mezar açılacak... Bir de mezar kazmakla uğraşacağız."

“Ulan ben senin mezarına tüküreyim! Eee, yani şimdi ne olacak?”

“Mahkeme bize yazacak, biz de ona göre bir şeyler yapıp ek rapor vereceğiz. Hepsi bu...”

Serdar’ın bir süre daha homurdanıp saydırıp döktürmesi, telefonunu masasının üzerine bırakıp ekranındaki ıvır zıvır yazıları okumakta olan Birol’un ilgisizliği üzerinde olumlu ya da olumsuz hiçbir etki yapmadı.

“Yaparız ederiz güzel ağbim” safsatasından ibaret lafları tamamen bittiğinde, “Peki, alacağın olsun senin” deyip onun yüzüne kapattı telefonu. Adli Tıp’ın vereceği ek rapora bakılarak maktulün hamile olup olmadığına dair kesin bir hükme varılamayacağını anlamıştı.

Yetersiz adli raporlar yüzünden, kimi zaman aleni psikopat seri katillerin bile salıverildiklerine şahit olduğunu söylerdi Şef. Hukuk konusundaki titizliğinin gerekçesi buydu.

Doğru dürüst toplanmayan kanıtlar, gözden kaçan ipuçları, çelişkili ifade veren tanıklar, açık ve net ifade taşımayan adli tıp ve bilirkişi raporlarının etkisi sanık lehine kullanılırdı.

Bizzat adli bir hata yapmamış olduğu hâlde, mahkemede gidişat dolayısıyla iyiden iyiye sersemlemiş olan Serdar, sabahın köründe kalkarak Emniyet Müdürlüğü’nün takip sistemine girip durmuştu. İddia makamının elini yeni bulgularla güçlendirmek istiyordu.

Nadia Groza’yı boğarak katleden kişinin Erdal olduğuna dair inancı hiç azalmamıştı. Maktulün öldürüldüğünde hamile olduğu iddiası ise hedef şaşırtmaya ve böylece tutukluluk hâlinin kaldırılmasına yönelik bir savunma taktikinden başka bir şey değildi ona göre.

Bu iddia gerçek temellere dayanmamış olsa bile, Mahkeme’nin katil zanlısı hakkındaki kanaatinin değişmesi, Cinayet Büro’nun itibarı ve Serdar’ın kariyeri için gerçek

bir tehlikeydi ve eğer Erdal Özdemir bir şekilde tahliye olursa, onu bir kez daha içeri almak çok zordu.

Erdal Özdemir'in siciline işlenmemiş adli olayların peşine düşen Serdar, bir yandan da onun karakterine ilişkin bilgisini genişletmek niyetindeydi. Kendine bir sorgulama listesi çıkardı ve sıkı bir program yaptı. Savcı Alâeddin F.'nin bu davada kendisi için gerekli yasal izinleri kolaylıkla sağlayacağından emindi.

Başka bir suçtan hüküm giymemiş olsa da Erdal Özdemir'in kenarından köşesinden bulaşma olasılığının bulunduğu davalardan çıkarımlar yapmak üzere hazırlandı.

Nadia'yı da araştırdı. Sistemden bunların ayrıntılı dö-kümlerini çıkartıp yazdırdı. Nüfus Müdürlüğü'nden katil zanlısının akrabalarının listesini çıkardı ve neyi kime yaptıracağını da planladı. Bunları da programına ekledi.

Sabahın erken saatlerinde, oturduğu sokağın köşesindeki pastaneden poğaçalarını alıp Şube'ye gelen Serdar, bir bardak duble çay eşliğinde kahvaltısını yaparken, o gün icra edilecek işler listesine göz gezdirmekteydi. Hava buz gibi soğuktu ve ufak ufak sulu kar serpiştiriyordu.

Pencereden dışarı bakıp "Bugün dışarı çıkılmaz" diye mırıldandı kendi kendine.

İçerdeki işlerini halletmeye karar verdi. Bir süre Nazım'ın servisinde takıldı. Teknoloji gelişip de Cinayet Büro'nun istihbarat işlerinin yükü giderek arttığından, buradaki hayat cehenneme dönmüştü şimdilerde. İçeride karmakarışık bir devinimle birlikte, bulaşıcı bir gerginlik hüküm sürmekteydi.

Yalnızca Cinayet Büro'ya değil, Asayiş Şube'deki tüm diğer birimlere hizmet vermekte olan Nazım'ın işten başını kaşıyacak vakti yoktu. Serdar'ın yine bir şeyler sormak üzere yanına yaklaştığını görünce, "Dükkân kapalı bugün" dedi hemen. "Otur şurada, çayını falan iç. Ansiklopedi vereyim, onu oku istersen..."

Alınganlık göstermeye gerek duymayan Serdar, Nazım'a bir şey söylemeden, servisteki bilgisayarlardan birinden adli kayıtlara girdi, fotokopi çekti, yazıcıdan dökümler aldıktan sonra da Adliye'ye müracaat için gerekli olan matbu formlardan doldurdu. İşi bitince servise döndü.

Savcılığa gidecek olan yazılar için imzası gerektiğinden, Şef'in iznini erken bitirmiş olduğunu ve odasında çalıştığını görünce hem şaşırdı, hem sevindi. Kapıyı vurup içeri girdi.

Polislikten uzak kaldığı sekiz gün boyunca, Büro'ya, tüm adamlarına ve işlerin gerilimine fena hâlde hasret kalmış olan Şef, Serdar'ın beklemediği derecede sıcak karşıladı onu. Havadan sudan hasbıhâl ettiler.

Serdar, Nadia Groza cinayeti ile ilgili bütün düşüncelerini; bu son aşamadan sonra işi kotarmak için neler tasarladığını, nasıl bir program yaptığını, Savcı'dan ne gibi destekler beklediğini uzun uzadıya anlattı.

Serdar'ın önüne imzalaması için bıraktığı mahkeme taleplerine göz attıktan sonra, "Yanlış yoldasın, evlat" dedi Şef. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Erdal denen sapığın geçmişini tetebbu etmekle ve bahis konusu kişilerle konuşmakla davaya yeni bir unsur katamazsın."

"Şefim, ama..."

"Bütün ifadeleri umduğun gibi almış olsan ne olacak? Bunlar sonuca etki etmez."

"Neden etmez?"

"Diyelim ki iktidarsız bir sapık ve katil olduğunu bildiğin bu şahsın çocukluğunda hayvanlara eziyet ettiğini, ya da gençliğinde, ne bileyim, annesini dövdüğünü, ya da amcasının ona tecavüz ettiğini buldun çıkardın."

"E-evet?"

"Erdal Özdemir'in sapık bir herif olduğunu, ruhsal durumunun karanlık olduğunu belgelemen Mahkeme Heyeti'nin kararına bu saatten sonra nasıl bir etki yapar ki?"

“Anlamadım. Neden yapmasın, şefim?”

“Bak, evlat... Şu bizim mahkemelerin olaylara nasıl baktığını öğrenemedin gitti. Bir defa, bunlarda esastan önce usul gelir. Kanıtlar somut mu, zabıtlar usule uygun mu, bilirkişi raporları yeterli mi, bunlara bakarlar. Adamın psikolojisi falan havagazıdır, geç bunu geç...”

“Başka ne yapabilirim ki?”

“Bana sorarsan, Erdal denen hergelenin geçmişindeki ortaya dökülmemiş, ancak bir şekilde kayda geçmiş suçların peşine düşersen, belki işi kurtarırsın.”

“Tam olarak anlayamadım.”

“Öfke nöbeti sonunda kendini kaybeden bu tip herifler, mutlaka başka suçlar da işlemişlerdir. Araştırmalar ve istatistikler bunu gösteriyor. Belki de ortaya çıkmamış bir leşi daha vardır bu Erdal’ın...”

Serdar’ın yüzü aydınlandı. Savcılıktan talep ettiği soruşturma izinlerini Şef’e gösterdi. “Erdal’ın hüküm giymediği davaları da inceleyeceğim, şefim” dedi. “Eğer varsa, tanıklık yaptığı davaların bile üzerine gideceğim. Yani bir yandan o süreç de yürüyor.”

“Peki, ya mahkemeye intikal etmemiş olanlar?”

“Ne gibi?”

“Sen de gayet iyi biliyorsun ki, seks cinayetleri işleyenlerin ortak eylem noktalarından biri de, gençlik yıllarından başlayarak tecavüz girişimlerinde bulunmalarıdır.”

“Erdal Özdemir, iktidarsız biri, şefim... Yani nasıl olmuş ya da olacak da...”

“İktidarsız bir erkek de tecavüz girişiminde bulunabilir” diyerek Serdar’ın lafını ağızından aldı Şef. “Birçoğu sübyancılık, röntgencilik, fortçuluk ve benzeri cinsel suç ve kabahatler işlerler.”

Şef, Şube’de suç istatistiklerini en iyi inceleyen adam olarak bilinir ve Büro’daki adamlarına çektiği söylevlerde bunlardan sıkça söz edip tavsiyelerde bulunmayı da görev

sayardı. “Bulacağın olaylar, cinayetin işaretleri olabilir” dedi Serdar’a. “Doğru zamanlamayla ortaya konulursa, davanın seyri değişebilir.”

“Evet, şefim, ben de aynı şeyi düşünüyorum” diye atıldı Serdar.

Yapmış olduğu programı ve şimdi bu programa yapacağı ekleri bir kez daha vurgulamaktan kendini alamadı. Fikrini doğrulayan adli kayıtlar incelendiğinde, gerçeklerin ayna gibi ortaya çıkacağını savundu.

“Evet, böyle şeyler kesinkes faydalı olur. Sicile işlenmiş her türlü bilgi, usulen iş bitirir.”

Biraz durup düşündükten sonra, “Söylediklerini dikkate alacağım, şefim” dedi Serdar. “Ben de işin bu yanını düşünmedim değil. Düşündüm. Mesela ailesiyle konuşacağım. Listemdeki şahıslardan bazıları, Erdal’ı çocukluktan beri tanıyan eski arkadaşları...”

“Anasıyla babasıyla boşuna vakit harcama” dedi Şef. “Onlar genellikle evlatlarının kötü tarafını görmezden gelirler. Çocuğunun katil olduğunu kabul eden anne olur mu hiç?”

Serdar, Şef’in konuyla ilgili yorumlarını hiç sesini çıkarmadan dinledikten sonra, bu ayrıntının yorumunda da ona hak verdi. Dikkatli olmadı.

Şef, son dönem ilişkileriyle ilgili bir bağlantı olup olmadığını sorunca, “Birlikte maçlara, barlara, pavyonlara falan gittikleri bir erkek arkadaşı var. Onu buldum.” dedi Serdar. “Bir de eski nişanlısı var elimizde.”

“Hah, tamam işte! Bunlarla olan görüşmelere öncelik versen iyi edersin, zira bir sonraki celsede çok geç kalmış olabiliriz.”

“Anladım durumu” dedi Serdar, Şef’in imzaladığı evrakı toplarken. “Uyarıların için çok teşekkür ederim, Şef. Senin her söylediğin önemli benim için...”

“Hepimiz bu davanın âdil şekilde ve senin istediğin gibi sonuçlanmasını arzu ediyoruz. Bu bizim de namusumuz, şerefimiz...”

Serdar bu sözleri duyunca heyecanlandı. “Sözünü unutmadın, değil mi, şefim?” diye atıldı. “Yani şu benim...”

Şef onun lafını ağzından aldı. “Komiserliğe terfiinle ilgili... Yok, unutmadım, merak etme, ama senin de unutman gereken bir mevzu yok mu?”

Şaşırdı Serdar, “Nedir, anlayamadım?” diye kekeleydi.

“Erdal Özdemir davasının Büro’nun kolektif bir iş olduğunu unutma, Serdar, bu olay senin kişisel davan değil, Büro’nun bir dosyası... Demek istediğimi anlıyor musun?”

Serdar bir şey söylemedi.

“Nadia Groza cinayetini ekibin yardımıyla çözüp bitirmenin artısı var, eksisi yok. Kariyerine ve terfiine hiçbir olumsuz etkisi olmaz” diyerek devam etti Şef. “İş layıkıyla bitirdiğinde, her ikisinde de komiserliğe yükselirsin, ama benim gözümde kolektif çalışma daha değerli.”

“Anlıyorum, şefim.”

“Komiser Gül’e her attığın adımı rapor edeceksin. O senin üstün. Benim de sevdiğim ve güvendiğim bir insan. Tıpkı senin gibi...”

Serdar başını öne eğdi, “Başüstüne, şefim” dedi yumuşak bir sesle. “Ona her şeyi rapor edeceğim bundan sonra. Merak etme sen...”

Serdar’ın kafasında nice tilkiler dönüp duruyordu esasında. “Köprüyü geçene kadar ayıya dayı...” diye geçirdi aklından. “Şimdi karşı çıksam, bir araba laf iştirim.”

Serdar’ın kafasındakileri hemen sezdi Şef. İşleri nereye doğru yönelteceğini gayet iyi biliyordu. “Caner’le didişmekten de vazgeç” diye devam etti. “Caner’le işbirliği yapıp yükü ve angaryayı paylaşacağına, ona karşı düşmanlık yapıyorsun.”

İsmi duyunca birden irkilen Serdar, Şef’e, Caner’le kavga etmek olasılığının bulunmadığını içeren bir savunma yaptı. “Onunla görüşmeden nasıl düşmanlık yapabilirim ki, şefim” dedi, kendini masum göstermeye çalışarak.

“İşte ben de bunu söylüyorum. Görüşmemek, konuşmamak normal mi şimdi?” dedi Şef, azarlayan bir tonda. “Büro’nun aynı ekibindeki iki komiser yardımcısı birbirlerine küsmüşler.”

“Hiç öyle şey olur mu, şefim” diyerek savunmayı sürdürdü Serdar.

“Bak, Serdar, seninle açık konuşacağım. Erdal Özdemir önümüzdeki günlerde büyük bir ihtimalle salıverilecek. Tutuksuz yargılanması da kim bilir kaç ay sürer.”

Serdar, iki gündür aklının bir köşesinden hiç çıkmayan ve aklına her gelişinde tüylerini diken diken eden bu gerçeğin Şef tarafından bir kere daha tekrar edilmesiyle iyice sarsıldı. Hırsından dişlerini sıktı ama ona bir şey söylemedi. “Avuçlarınızı yalarsınız” dedi içinden. “Erdal Efendi’yi o palavralarla kimse dışarı çıkartamayacak.”

“O zaman zarfında, süratle yeni bir şeyler bulmalısın. Senin yerinde olsam, her ne kadar olayla ilgisizmiş gibi görünse de aslında Nadia Groza cinayetini bambaşka bir yerinden tutmuş olan Caner’le işbirliğine giderim.”

Serdar afalladı birden. “Öyle bir durum mu var, şefim?” diye sordu. “Şaka mı yapıyorsunuz?”

“Ne şakası yahu! Neden bu kadar şaşırıyorsun, Serdar? Cinayet dosyalarını senin tekeline mi vereceğiz, evladım?”

“Yoo, onu demek istemedim, şefim... Yani ben...”

“Caner geçenlerde cinayet mahalline gitti. Onun bir şeylerden şüphelendiğini, bir ipucunun peşinde olduğunu biliyorum. Belki senin adamının, belki de bir başka zanlının...”

Şef ona Caner’in bir nedenle ve bir şekilde, gazetelerdeki şu meşhur fotoğrafı çeken adamın peşine düşmüş olduğunu anlattı.

“Ben arakladım, ben buldum o herifi!” diye atıldı Serdar. “Kimsenin aldırış ettiği bile yoktu vaziyete. Makinenin içindeki o resmi de ben alıp kurtardım. Adamın adını da kayıtlara geçirttim.”

“Varol Turanî” dedi Şef. “Buymuş adı...”

“Şefim, bu Varol uyuz bir herifti, evet ama olayla ilgisi yalnızca o fotoğraftan ibaret.”

“Nereden biliyorsun, Serdar?”

“Oradaydım, şefim. Elbette biliyorum.”

Şef, Caner’in kafasından geçenlerle ilgili hiçbir tahmin yürütemediği hâlde, durumu kurtarmak zorunda hissetti kendini. “Varol Turanî, senin adamın Erdal’ı tanıyordu” dedi. “Aralarında bir ilinti, bir bağlantı olduğu kesin.”

“Bu imkânsız, şefim!” diye bağırdı Serdar birden. “Adam tesadüfen oradan geçiyordu.”

Şef onu daha fazla konuşturmadı. “Bu senin bildiğin ve o yandan baktığında gerçek sandığın şey... Dışarıdan görüldüğü gibi olmayabilir. İnsan bazen burnunun dibindeki gerçekleri göremeyebilir.”

“Ama, Şef...”

Şef ayağa kalktı. Ertesi sabah bu konuda hep birlikte bir toplantı yapacaklarını ve yeni bir eylem planıyla birlikte çalışmaya başlayacaklarını söyledi.

“Gül’ü de bu dosyada etkili kılacağım, Caner’i ve Nazım’ı da” dedi kesin bir dille. “Mademki olayın içine bu kadar girdik, sonuna kadar gidelim o zaman...”

Serdar’ın sus pus olduğunu görünce kararını verdi. “Evlad, bak sana bir şey daha söyleyeyim” dedi çatılmış kaşlarıyla. “Bu sana son kıyağımdır. Nadia Groza cinayetinden çok daha beterleri her gün geliyor servise, sen daha iyi biliyorsun. Yani bu olayla fazladan ilgilenmek gibi bir arzum da yoktu bugüne kadar...”

“Şef, ben...”

“Bizim için sıradan bir cinayet. Öyle mi, değil mi?”

“Eh, öyle...”

“Nedir yahu bu olayı özel yapan şey? Her gün ne vahşi işler dönüyor şu İstanbul’da. Millet birbirini yiyor, parçalıyor, cesetleri oraya buraya gömüyor. Ha?”

“Öyle, şefim.”

“Ayağını denk al, Serdar. Sırf sen başarılı olasın diye yapacağım bu seferberliği, ama buna da muhalefet edeceksen eğer...”

“Hâşâ, şefim, tövbeler olsun” diye panik olmuş hâlde atıldı Serdar. “Beni yanlış anladın.”

“Şimdi herkes işinin başına!” diyerek görüşmeye son noktayı koydu Şef. “Yarın sabah Caner’in nelerden şüphelendiğini, neler bulmuş olduğunu anlarsın ve servistekilerle birlikte yeni bir program yaparsın. Hadi bakalım.”

Odadan çıktıktan sonra, koridorda bir süre durup düşünen Serdar, Şef tarafından imzalanmış evrakı koltuğunun altına kıştırıp servisteki masasına geri döndü. Kafasındaki tedirginliğe yeni endişeler eklenmiş, kararlı gerginliği kararsızlığa dönüşmüştü.

Önündeki kâğıtlarda yazılı çizili olan eylem planına devam etmeden önce, ertesi sabahki toplantıyı beklemenin daha doğru olduğuna karar verdi. “Sabah ola, hayrola” diye mırıldandı kendi kendine.

Karmakarışık olmuş zihninde, Caner’in Varol’la Nadia’yı nasıl ilişkilendirmiş olabileceğini anlamaya çalıştı. Olmadı.

Bir türlü ilişkiyi kuramadı.

18

Türk hamamlarıyla birlikte sunacağımız ikinci başlığın ne olacağını henüz kararlaştırmamıştık, ama bunu dert etmiyorduk. Projemizde öyle bir aşamaya gelmiştik ki, artık iş kendi kendini götürüyor, yola çıkınca istim arkadan geliyordu.

O gece Üstad'ın neşesi yerindeydi. Bizi keyiflendirmek için rakının yanında bir tas dolusu kuruyemiş ve bir iki tabak meze ikram etti. Yazı masasının sağ tarafını bir çilingir sofrası hâline getirmiş ve üzerine minik meze tabaklarından serpmeye yapmıştı. "Size meyhane gecesi düzenledim" dedi. "Yiyelim içelim, sermest olalım, dostlar."

Güle oynaya konuya girdik ve çocuğun adını daha ilk dakikada koyuverdik. "Hamam ve İsyan"... İsmi bulan ve bölüm tasarımını hemen kuruveren Ragıp Bey, bu bölümde bize hamamların tarihçesini anlatmaktan kaçındı. Yerine, Eski Yunan'daki ilk hamamlardan başlayarak Roma dönemindeki hamamların işlevlerine ve yapılarına varıncaya kadar hepsini ayrıntısıyla anlatıp açıklayan kalın ciltli eski bir kitap tutuşturdu elimize. 1964'te kendi yazdığı bir tarihî roman...

"Beni bunlarla yormayın ki, size daha ilginç hususları anlatabileyim" dedi.

Hiçbir itirazda bulunmadık. Bunun üzerine, Üstad, 19. yüzyılda yaşanmış önemsiz bir mahalle hamamı hadisesini alladı pulladı ve bir efervesan tablet şeklinde içiriverdi bize. Merve hikâyeyi baştan sona teybe kaydederken, ben anlatılanlara neredeyse hiç kulak veremedim. Aklım başka yerdeydi.

Sessize almış olduğum telefona bir mesaj gelmişti. Ablamdan. Öncesinde iki defa aramış, ulaşamamış tabii... Çok önemli bir şey olmasa, bu saatte beni katiyen aramaz Lerezan. Onunla senede birkaç gün ya görüşür, ya görüşmeyiz. Görüşmeyince daha mutlu oluyorum, ayıptır söylemesi.

Bir önemi yok esasında; bir zamanlar üniversitede sosyoloji bölümünde asistanlık yapan ablam, şimdi sıradan bir ev kadını; bin yıldır evli, iki çocuklu, yani iki tane yeğenim var benim, ama yaşlarını bile bilmiyorum. Büyüğünü iki, küçüğünü bir defa mı ne gördüm. Akşamın bu vaktinde bana mesaj atmış.

“Cihat dayı vefat etti. Yarın annemi Ankara’ya götürüyorum. Senin de gelmen gerekecek.”

Aa... Çok şaşırdım. Nasıl olabilir böyle bir şey? Dayım altmış altı yaşındaydı ve biliyorsunuz işte, daha önceki gün konuşmuştuk; sapasağlam bir adamdı. Hiçbir hastalığı da yoktu. Hay Allah! Evet, çok acayip bir tesadüf...

Ona kardeşimi sormam, ölümüne sebep oldu sanki. Benden o konuyu gizledi diye ona kızgındım biraz, ama yine de çok üzüldüm, çok acıdım zavallıya.

Telefonumu kurcalamayı bırakıp Ragıp Bedî ile olan söyleşimize geri döndüm. Vaktimiz kısıtlıydı ve kafam tahmin edemeyeceğiniz kadar çok karışıktı. Ragıp Bey’in aklında güzel konular oluşmuştu sanırım, yüzündeki ifadeden bunu anlıyorduk.

“Esasında, Türk hamamının kalbi külhandır” diye devam etti. “Buradan da çok ilginç bir toplumsal olayın karanlıkta kalmış içyüzüne bağlayalım. Ne dersiniz?”

“Ağanın eli tutulmaz” diye atıldım hemen.

Kahkahalarla güldük, rakı kadehlerini kaldırıp tokuşturduk.

Bebekken cami avlusuna bırakılmış ve sonra da yetimhanede büyümüş bir çocuk olan Patrona Halil’in, on üç yaşında Beyazıt Hamamı külhanına gelmesiyle birlikte

Lâyhariye tarikatına kabul ayinini ve oradaki garip olaylardan birini anlattı Üstad.

“Hikâye şahaneymiş” dedi Merve. “İç içe iki vaka...”

“Evet, tarikata kabul törenini ve sonraki kavgayı güzel çekebilirseniz, çarpıcı görüntüler elde edersiniz” dedi Ragıp Bey. “Ancak esas hadise bu değil.”

Merak etmiştim. “Olayın Patrona Halil isyanıyla ilgisi var, onu biliyorum. Lâyhariye tarikatı ile bağlantılı olduğunu da mı anlamalıyım şimdi?”

“Her ikisi de doğru, hem de üçüncü bir hadise gizli, beyzadem” dedi gülerek. “Bu huzur devrini bitiren ayaklanmanın arkasında aynı kadına âşık olan iki adamdan birinin kıskançlığı ve derin nefreti var.”

Kısa bir ara verdikten sonra kayıt cihazımızı yeniden açtık ve “İstanbul’un Sırları”nın yeni bölümünün nefes kesen ikinci safhasını dinledik Ragıp Bedî’den. Gerçekten de inanılmazdı.

Bu hikâyeyi grup toplantısında anlattığımızda, kıyame-tin kopacağını söyledi Merve. Tarihçilerin ciddiye bile almayacakları türden bir tevatür, şüpheli bir rivayet... Biri sadrazam, biri hamam külhanbeyi, iki erkek ve soylu bir kadından oluşan aşk üçgeninin gözleri kör eden kıskançlık nöbeti sonucunda, 1730 yılında Lâle Deyri’ni sona erdiren isyan ateşlenmişti güya...

“Bu yüzden de bizim için değerli” dedim Merve’ye. “Ne kadar magazin, o kadar güzel film...”

Notlarımızı toplayıp evden çıkmaya hazırlanırken, “Çok etkilendim bu hikâyeden” diye mırıldandı Merve. Üç kadeh rakı içmiş ve neredeyse zom olmuştu.

“Hadi, güzel bir yere gidelim.”

“Nereye mesela?”

Arabayı park etmiş olduğumuz sokağa doğru yürümekteydik. “Bir kulübe, bara ya da dans edilebilir bir yere” diye mırıldandı. Dili peltekleşmiş, gözleri parıl parıl parlıyordu.

“Hiç havamda değilim, çok yoruldu” deyince elimi tuttu, çocuk gibi naz yapmaya başladı.

İşte bana hep böyle şeyler oluyor; insanları reddedemiyorum, istemesem de hep “evet” demek zorunda kalıyorum. Sonunda bünye zorunlu olarak “hayır” deyince de benden kötüsü olmuyor.

Beyoğlu’nda bir kulübe gittik. Merve çılgınca dans etti, içmeye de devam etti tabii. Önce yılışık tavırlarla övdü durdu beni; ona araba aldığım için ne kadar müteşekkir olduğunu yirmi kere falan söyledi. Ben orada kenarda put gibi durup da yalnızca soda falan içince alaycı konuşmalara geçti hâliyle. Bunlar hep karşılaştığım mevzular, aldırış bile etmedim.

Ahh, Doktor, gecenin sonrasında gitmek istemedim evine, gittim. Merdivenlerden inmek istemedim o bodrum kata, indim. Girmek istemedim daireden içeri, girdim. Öpüşmek istemedim onunla, öpüştüm. Aksi gibi, Merve iyice azmış gibiydi. “Giyineyim mi senin için?” dedi. “Fantezi yapalım mı seninle?”

Birtekona hayır diyebildim. “Bugeceolmaz” dedim. “Pazar akşamı yaparız. İkimiz de yorgunuz, hem sen içkiyi biraz fazla kaçırdın.”

“Hayır!” diye bağırdı birden. “Ben içerim sarhoş olmam, ama senin erkekliğin körelmişse onu bilemem tabii...”

Arsız arsız güldü sonra. Bunun da üzerinde durmadım, yani söyledim ya size, Merve fena hâlde sarhoştı. Sonrasını anlatmak bile tiksindiriyor beni, Doktor, yani kızcağız hareketlerini kontrol edemiyordu, rezillik diz boyuydu.

Evet, yarım yamalak da olsa seviştik gece. Sorun oldu elbette, bir türlü boşalamadım; isteksiz ve tedirgindim. Gecenin bir vakti Merve kusmaya başladı, sonra çok hastalandı. Üstümüz başımız berbat oldu; onu banyoya sokup yıkamak zorunda kaldım. Yani ben de ruhsal olarak göçtüm. Kendimi ne kadar kötü hissettiğimi size anlatmam çok zor.

Eve döndüğümde Şeyma henüz uyumamıştı. O da surat astı bana, ama bir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki? Benim gibi rezil bir adama ne söylese fark etmez, demek istiyorum Doktor, yani ona bir kabahat bulmuyorum. Yanlış anlamayın beni.

Hemen odaya geçtim, yattım ve gece boyunca kâbuslar gördüm. Hani şu yarı uyanıkken görülenlerden... Kaşınıp durdum. Mart ayının ortasında, kış vakti sivrisinek ne arasın evde? Yok, yok, iki defa başucumdaki lambayı açıp baktım; hiçbir haşarat yoktu, yani hepsi kafamın içindeydi o ısırgan hayaletlerin.

Gece yataktan sıçrayarak uyandığım bir anda ablamdan gelen mesaj aklıma geldi. Gecenin bir vakti zaten onu arıyordum da, ertesi gün annem ve ablamla birlikte Ankara'ya gitmem gerektiği konusu kafama takıldı. Öyle ya, öz dayımın cenazesine katılmamak olur mu hiç?

Yarınki Nostradamus toplantısı da önemli... Yaa, yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik. Cenaze belki de öbür gün olur, bilemiyorum ki... Kafam karışınca şu eski soruları kendi kendime tekrarlamaya başladım.

“Ne yapmam lazım, şimdi ne yapmam lazım, ne yapmalıyım?”

Hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim tek önemli şey, yarın düşünmem gereken işleri bugünden düşünerek kendi kendime işkence yapmak...

Israrla sorduğunuz için söylüyorum; ablamla olan ilişkiye ilişki bile denemez. Onunla çocukken de kavga ederdik, sonra da zaten hiç görüşmez olduk. Kırk yılda bir telefonda konuşuyoruz şimdilerde. Neden mi öyle? Valla bu konuda size verebileceğim bir cevabım yok, demek ki öyle olması gerekiyormuş, öyle olmuş.

Ayrıca, bu konuyu kurcalamanın kimseye bir faydası da yok, Doktor, sevmiyorum Lerzan'ı, hayatım boyunca da sevmedim, ama siz istiyorsanız ölmüş kardeşimiz Savaş'ı bir de ona sorarım.

Onun da öz kardeşi, elbette, üstelik zavallım hastalanıp öldüğünde Lerzan benden büyük yaşıyordu. Tabii ya, sekiz yaşında falandı. Hatırlamıyor olması söz konusu bile değil. Nasıl olsa cenazede bir araya geleceğiz ya, işte o arada sorarım.

Ölmez de sağ kalırsam tabii... Hah!

Ne zaman uykuya dalmışım bilmiyorum, ama zar zor yataktan kalktığımda saat on biri geçmişti. Hay Allah! Geceye dair hayal meyal birtakım imgeler gidip geliyor, çıkıp giriveriyordu bulanık zihnime. Çarpıntılar, ağız kuruması, mide bulantısı...

Her sabah yaptığım gibi, mutfaktan bir bardak ılık su alıp içeri, salona geçtim. Bilgisayarımın bulunduğu sehpanın yanındaki koltuğa oturup makineye şifremi girdim ve açılan ekrana bön bön bakındım azıcık.

Bundan emindim zaten, evet, Leyla gece boyunca yazıp durmuştu. Neler neler... Benim iktidarsız, haysiyetsiz, şerefsiz bir insan olduğuma kadar varan ve hattâ insanlıktan nasibini almadığımı...

Neyse, tamam, daha fazlasını söylememe gerek yok.

Bunları görmemiş, okumamış gibi yaptım. “*Şimdi kalktım*” diye yazdım. “*Geceleri uyuyamıyorum. Kaşınıyorum. Son günlerde içime böyle hisler geliyor...*”

“*Tahtakurtları saldım yatağına... Rüyalarında beni görmüyor musun?*”

“*Uyuyamadığım için rüya da görmez oldum.*”

“*Şeytan azapta gerek! Yaptığın kötülüklerin bedeli bu...*”

“*Ne kötülüğü? Ne yapmışım sana ben?*”

Sayfalar dolusu hakaret yazmıştı, söyledim işte size, bunların bir özetini tekrarlardı. O şıfıntıyı kendisine tercih edip de harika bir ilişkinin içine etmişim ve bunun gibi pek çok şey...

Başım dönmeye, midem iyiden iyiye bulanmaya başladı. Sorunun ne olduğunu biraz olsun görebiliyorum elbet-

te. Ruhsal bir travma yaşıyor gibiyim ve kendimi bir değer skalası içinde koyduğum yer hızlı bir şekilde değiştiğinde, bir yandan kibir ve kendine hayranlığın zirvesine çıkıp birkaç dakika sonra da değersizliğin en dibine kolayca inebiliyorum.

Bana ne olduğunu aşağı yukarı biliyorum, ancak bu öğrenç duygunun nedenini anlayamıyorum.

Gerçek sorunum bu işte.

O günkü Fotoğrafçılar Kulübü toplantısına gittiğimde, ağzımı açamayacak kadar hastaydım. Her iki kadın da yüzüme bakmıyorlardı. Merve konuşmuyordu benimle... Leyla'ysa küskünlüğünü herkese belli ederek beni yola getirme çabasıındaydı.

Kadro daha da kalabalıklaşmıştı; artık ne isimlerini ne de görevlerini takip edebiliyorum. Kameramanlar, ışıkçılar, sesçiler... Çekimler ha başladı, ha başlayacak gibiydi.

Mustafa başlanılan işin layıkıyla bitirilmesi için hızlı çalışmanın elzem olduğunu anlatan bir şeyler söyledi. "Hamam ve İsyan" adını verdiğimiz yeni bölümün taslağına şöyle bir göz attıktan sonra, konunun kalbi olan ikinci yarıyı nasıl bir senaryo tekniğiyle geliştireceğimizi sordu.

"Her zamanki metotları kullanacağız" dedi Merve. "Diğerlerinden farklı olarak, burada anlatıcılar biraz daha dramatik oynayacaklar. Aşk var, çaresizlik var, hüznün var biraz..."

"Ha, şöyle ya" dedi Mustafa. "Bir de aşk hikâyesi çeke lim. Cadılardan, dehlizlerden, büyücülerden başka bir şey görmedik bugüne kadar yahu..."

Gülüş tük ettik ve Atlıases Fatma Hanım, Nevşehirli Damat İbrahim Paşa ve Patrona Halil'den oluşan aşk üçgenini dramatik bir kurgulamayla anlattık bizim ekibe. "Harika!" diye bağırdı Mustafa. "Vallahi de sahneler gözümün önünde canlandı."

"Meşhur sünnet düğününü betimleyen bir dolu minya-

tür var kitaplarda” dedi kostümcü Selim Bey. “Bu resimlerden yararlanabiliriz.”

“Yakıp yıkılan Kâğıthane Sarayları’ndan iz kalmamış olması kötü tabii” diye ahkâm kesti Gülin. Kendisini boş gözlerle süzüp duran Doktor Nihat’la bakıştılar.

“Neyse bunları sonra düşünürüz” dedi Mustafa. “Merve devam etsin, son bölümü de bir öğrenelim bakalım.”

Merve onu başıyla onaylayıp önündeki notları okumaya devam etti: “Devrin en güçlü sadrazamıyla aynı kadına âşık olan bir hamam külhanbeyinin histerik kıskançlığıyla başlayıp yüzlerce kişinin ölümüyle sonuçlanan bu olay, barış ve huzurun hâkim olduğu bir devri, Lale Devri’ni kanla sonlandırmıştı.”

Bu defaki bölümün kapanışı hakikaten de görkemli olmuştu, Doktor, yani ben bile ikinci bölümü soluksuz dinlemiş ve epeyce heyecanlanmıştım. Mustafa başta olmak üzere, bütün ekip bizi bir kere daha övdüler.

“Nazar degecek diye korkuyorum” dedi Erol.

Ayağa kalkmış ve Merve’nin notları üzerinde bir şeye bakmaktaydı. Mustafa sahnelerin kostüm, dekor ve aksesuar çalışmasını yapmak üzere, ilgili ekibi büyük tahta masanın üzerine aldı. Lokal’e güçlkle sığar olmuştuk ve artık modern metotlarla çalışıyorduk.

Grubumuzun içinde en az üç alt grup oluşmuştu ve bütün bu insanlarla birlikte çekimlere hazırlanmaktaydık, ancak bütün bu heyecan verici gidişata karşın, içimde bir felaket önsezisi vardı sanki.

Henüz toplantımız sona ermeden, Lerzan’dan dayımın cenazesinin ertesi gün defnedileceğini öğrendiğimden, kimsele çaktırmadan ayrıldım oradan. Ayaküstü bir şeyler atıştırmak üzere yolun karşısındaki kafeteryaya dalarken cep telefonumdan Şeyma’yı tuşladım ve durumu haber verdim.

Ankara’ya cenazeye gitmekte olduğumu ve kendisinin gelmesine gerek olmadığını söyledim.

Neyse, ayrıntılarla canınızı sıkmayayım, arabayı havali-manında park edip uçakla gittim Ankara'ya. Cep telefonu-mu yirmi dört saat boyunca açmamak üzere kapatmıştım. Kimsenin yüzünü görüp sesini duymamak için erkenden yatıp zıbardığım o gece otelde kalıp ertesi gün cenazeye vardım.

Cami avlusu kalabalık değildi. Uzaktan bir dolu hısım ve akrabayı gördüm, onlarla öpüşüp tokalaştıktan sonra annem-le Lerzan'ın yanlarına gittim. Annemi öptüm. Soğuk tavırlar-la beni süzmekte olan Lerzan'la yalnızca selamlaştım. "İyi ki lütfedip geldin" dedi. "Çok hakikatlisindir, bilirim."

Ona hiçbir şey söylemeden, Cihat dayımın yirmi yıldır görmediğim oğullarına bakındım biraz. Yanlarına gidip baş-sağlığı diledim. Ani bir kalp kriziyle öldüğünü biliyordum da, yine de daha önce kalple ilgili bir sıkıntısının olup ol-madığını sordum, öğrendim. Yokmuş bir şeyi...

Biz bunları konuşurken annemle Lerzan da dul yengemi önlerine katıp tıpış tıpış yanımıza geldiler. Oğlanlar anne-min ellerinden öptüler, sarıldılar falan, Lerzan'la da epeyce hasbıhâl ettiler. Daha önce yalnızca iki defa görmüş oldu-ğum yengeme, "Daha iki gün önce telefonda konuşmuştuk" dedim. "Sesi gayet sağlıklı geliyordu."

Annem nedense çok şaşırdı bu sözlerime. "Ne konuştu-nuz?" diye sordu herkesin içinde. "Ne diye telefon açtın ki dayına?"

Ona şu ölmüş kardeşim Savaş meselesini sorduğumu söyleyince birden delirdi annem. "Neden böyle bir şey yap-tın, oğlum?" dedi kızgın bir sesle. "Ne münasebetsiz bir ço-cuksun sen yahu!"

Afalladım buna. "Anne, ne var bunda kızacak?" dedim.

Bana hiç kulak asmayıp giydirmeye devam etti annem. Lerzan'la birlik oldu. Sanki amcamın ölümüne neden olmu-şum gibi, "Gereksiz sorunlar yaratıp adamcağızı endişelen-dirmeye ne hakkın vardı?" diye söylenip durdu kulağımın dibinde.

Vır vır vır! Dır dır dır!

Olaya bakın şimdi, Doktor, yani bunlar manyak değil de ne?

“Yaşlı başlı bir adamı ne diye sorguya çekersin sen yahu?”

Yok, bu hiç normal değil artık.

Tepemin tasını attırdılar orada. “Eee, yeter be!” diye bağıınca bütün başlar bize döndü. “Esas ben sizin derdiniz neymiş, onu anlayamadım yaa! Nedir bu sır gibi gizli tutulan hatıra? Ne saklıyorsunuz benden?”

“Ne saklayabiliriz oğlum senden?” dedi annem. Yelkenleri suya indirmiş gibiydi. Abuk sabuk birtakım yorumlarda bulunup saklanacak hiçbir şeyin olmadığını savundu.

Ben de yedim hepsini.

Savaş konusu bir türlü kapanmayınca, “Hadi ben küçüktüm, bir şey hatırlamıyorum diyelim” dedim elimle ablamı göstererek. “Ya sen, Lerzan Hanım? Sekiz yaşındaydın o zaman, kocaman kızdın.”

“Ne olmuş bana sekiz yaşımıdayken?”

“Savaş’la hiç mi hatıran yok senin Lerzan? Bir kez olsun gerçekleri konuşmayacak mısınız?”

“Konuşacak bir şey yok” diye kestirip attı. Olan olmuş, ölen ölmüş. Kırk yıl önce...”

“Hayatındaki tek kardeşine dürüst davranıp da olan biten her şeyi anlatmayacak mısınız?”

Birden patladı. “Ya, oğlum, deli misin, yoksa divane misin sen yaa!” diye bağırdı kulağımın dibinde. “Neyin gerçeğinden söz ediyorsun? Anne şu deli oğluna bir şey söyle lütfen. Yine paranoya kusuyor.”

Annemin bana dönüp ateş saçan gözlerle baktıktan sonra söylediklerini şimdi burada tekrarlamak istemiyorum, Doktor, bunlar çok kötü şeyler, çok mahrem ailevi konular...

Kaldı ki bu kırıcı konuşmanın ortasında cenaze nama-

zı başladı ve ben de orada saf tutup son vazifemi icra etmek durumunda kaldım. Hoca tam Fatiha okurken birden o “şey” yeniden geldi. Kasılma nöbeti kulaklarımda basınç ve yoğun baş dönmesiyle başladı. Gözlerim kararırken kendi kendime yabancılaştım bir anda...

Ahh, Doktor, o an ölmek istedim, çünkü ölümden beterdidi yaşadıklarım. Dış âlemdeki her şey bir karabasan hâline geldi sanki. Bir ailemin kalmadığı, anne bildiğim kadının öz annem olmadığı ve bütün hayatım boyunca kandırıldığım düşüncelerinden kendimi bir türlü alamadım.

Vücuduma öylesine güçlü bir titreme geldi ki, dişlerim kırılacak sandım. Sonra dizlerimin üzerine yığılmışım. Dizlerim de boşaldı, betona kapaklandım, yeri öptüm. Sağım-dakiler, solumdakiler şaşkınlıkla beni tutup ayağa kaldırmaya çabaladılar. Ellerim ayaklarım tümünden kesilmiş, kulaklarımdaki uğultu beynimi bloke etmişti. Korkunç bir hiçlik duygusu...

Yok olmuşluk hissi...

Size o anda neler hissettiğimin ayrıntısını anlatmama imkân yok. Gerisini hiç hatırlamıyorum zaten...

Moral bozukluğu ve kötü hava koşullarının da etkisiyle uykusuz ve karamsar bir gece geçiren Serdar, sabahın beşinde yatakta dönüp durmaya pes etti ve mutfağa geçti. Kendine koyu mu koyu bir poşet çay yaptıktan sonra, aynalı odada yaptığı şu sorgulamada Erdal'ın gardının düşmesini sağlayan Kazım Karakurt ile yapmış olduğu görüşmeyi düşündü.

Bu sarsıcı görüşmede kaydetmiş olduğu ifade tutanağını yeniden okuduğunda, Erdal Özdemir'in kimi koşullarda ortaya çıkan baskın davranış biçiminin, sorgulamanın merkezinde bulunan "kronik iktidarsızlık" sorunu nedeniyle maskelenmiş olduğunu düşünmeye başladı.

Bir başka deyişle, Serdar, zanlının "yapamama" hâlinin üzerine gitmekle uğraşmaktan "yapma" hâlini bulmaya çalışmamış ve suç nedeninin belki de en kritik noktasını es geçmişti. Erdal'ı ölümcül derecede saldırganlaştıran bu tetikleyici unsuru kayda alacak kadar önemli görmemişti. Savcılık da olayı münferit bir cinayet olarak değerlendirmişti.

Trans birey Burçin, ya da gerçek adıyla Kazım Karakurt, "Erdal'ın kuşu kalkmayınca deliye dönüyordu" demişti kayıt dışı ifadesinde. "Bir defasında beni dövmek istedi, çantamdaki sustalayı çekip onu kovdum."

Serdar onun cümlelerini neredeyse kelimesi kelimesine hatırlıyordu. Eğer Erdal'ı öldürmeye iten nedensel unsur, çocukken geçirdiği travma sonucunda oluşmuşsa, genç adamın içindeki bu canavar Nadia Groza cinayetinin öncesinde, muhtemelen birkaç defa daha açığa çıkmıştı. Saldırganlık katilin ruhundaydı, Nadia'yı bir kaza sonucunda

öldürmemiştir. Maktulün kendi ölümünde aktif bir rolü olmadığına göre, cinayet münferit bir olay olarak kabul edilmemeliydi.

Serdar bütün bunları dikkate alıp yeni bir değerlendirme yaptı ve üzerinde durulması gereken işe hemen o anda karar verdi. Burçin’le bir kere daha görüşecek ve Erdal’ın geçmişindeki olası saldırıları bulmaya çalışacaktı.

Serdar Büro’ya sabahın köründe geldi. Dosyasını kontrol etti, yeni fotokopiler çekti ve sonra da Şef’in en yoğun ikamet alanı olan toplantı odasına teşrif etti. Cinayet Büro’daki toplantıya Gül ve Caner’in görevli olduğu üçüncü ekiple birlikte Nazım’ın da katılmasını uygun görmüştü Şef. Gündemin ilk ve tek maddesiye malum dava konusuydu.

Nadia Groza dosyasıyla ilgili olarak Serdar’ın kendine Büro’da rakip olarak gördüğü Caner ve bu ezeli rakibe sempati beslediği her tavrından belli olan Gül ile işbirliğine zorlanması, bu hırs küpü detektifi artık eskisi kadar rahatsız etmiyordu, hattâ işbirliğinin yararlı olabileceğini dahi düşünüyordu; zira yorgundu ve desteğe ihtiyacı vardı. Erdal Özdemir’in davadan yırtmak üzere olduğunun da farkındaydı.

Nazım’la Gül toplantı odasına geldiklerinde, Serdar, onları kapıda sevimli tavırlarla karşıladı. Kendisine servis yapmakta olan çaycı Selami’ye onları için hemen “torpilli” çay siparişi verdi.

“Börek falan da söyle” diye şaka yaptı Nazım ona. “Doğru dürüst kahvaltı yapamadık. Avcı böreği olsun.”

Her zamanki gibi tıraşsız, bakımsız ve kötü giyimliydi. Yağlı saçları darmadağın olmuş, üzerindeki bin yıllık, diki-ne çizgili mavi gömleği kirden füme rengine dönüşmüştü.

Lacivert renkte kaliteli bir pantolon ceket giyinmiş, ensesinde topladığı, şampuan kokusu yayan saçları ve hafif makyajlı hâliyle iyice açılıp saçılıp güzelleşmiş olan Gül ise Asayiş’te çalışan pek çok bekâr erkeğin rüyasına gire-

cek kadar dişileşmişti son günlerde. Selami'nin tepsisinin çayını alıp BTO'daki büyük masanın pencere tarafındaki klasik yerine geçip oturdu.

Tavırlarının ve hattâ bakışlarının bile değişmiş olduğu, Serdar'ın gözünden kaçmadı. "Caner'le takılıyor galiba orospu" diye geçirdi aklından. "Maldı zaten, iyice mal olmuş..."

Caner'in de toplantı odasına gelmesiyle birlikte ortam şenlendi. Serdar'a malum dosyayla ilgili birkaç teknik soru sordu G l. Mahkemeye sunulan dosyadaki raporların ayrıntısına onun kadar vakıf değildi.

Nazım konuya ilgi göstermeme durumunu sürdürüyordu. Meşhur beyaz tahtada yazılı çizili eski bir vakanın şeması üzerine şakalaştıkları esnada şef içeriye teşrif buyurdu ve herkese selam verdikten sonra Caner'in yanına geçip oturdu.

şef'in Caner'e yakınlık göstermesi ve onu alenen kayırması, Serdar'ın en çok içerlediği konular arasında öteden beri başta geleniydi, ancak o sabah bu duruma da pek takılmadı.

Toplantı masasına yeniden dizilirlerken Serdar tahtaya en yakın olan koltuğa geçti, şef'in kalkıp tahtayı silmesiyle birlikte Caner G l' n yanına bitişti, Nazım'sa önünde telefon ve bilgisayar olan pencere kenarındaki yerinde oturmaktaydı.

Tahmin edilenin aksine, gerginliklerin üzerine kurulmuş olan değerlendirme toplantısı gayet neşeli başlandı. şef beyaz tahtaya Nadia Groza cinayetinin basit bir şemasını, orada bulunan adamlarının bilgilerini tazeleyecek şekilde çizdi.

Çizimlerin yanlarına oklarla çıkardığı kutucukların içine kanıtları, saatleri ve diğer eylemleri yazdıktan sonra, şef, önce Serdar'a doğru bakarak, ondan fikir alma aşamasına geçti. "Söyle bakalım, ne düşünüyorsun bu hususta?" diye sordu.

şef'in toplantı stiline alışıktı Serdar. Tahtanın üzerinde

çizilmiş şemanın soru işaretlerini es geçerek, “Şefim, Erdal Özdemir denen şahsın Nadia’nın katili olmasından başka bir seçenek göremiyorum ben” dedi.

Şef derin bir nefes aldı. “Bunu biliyoruz, Serdar” dedi bezgin bir sesle. “Dosyadaki kanıtlar ortada. Bana göre de adamın katil olduğu kesin gibi bir şey, ama davanın gidişatında bir makul şüphe oluştu ve bizler bu şüpheyi ortadan kaldıracak gerekçeleri bulmaya çalışıyoruz.”

Şef, içerik değil, usul peşindeydi ve Büro olarak yargılama sürecindeki hangi boşluklarını doldurmaları gerektiğini daha ayrıntılı açıklamaya geçti. “Herkes duysun diye bir kez daha tekrarlıyorum, arkadaşlar. Nasıl bir yol izlemeliyiz, bunu iyi bilelim.”

Şef’in anlattığı hususlar, özellikle bürokratik soruşturmalar temeline oturtulması gerektiğinden, Nazım bir zabıt kâatibi hızıyla önündeki bilgisayara notlarını aldı durdu.

Şef, beyaz tahtanın üzerindeki çizim ve yazılara bakmakta olan Caner ve Gül’e doğru dönerek, niyetinin yeterince iyi anlaşılıp anlaşılmadığını sordu.

Tatlı tatlı gülümseyerek, “Dinlemedeyiz, şefim” dedi ona Gül. “Gayet iyi anladık.”

“Bildiginiz üzere, önümüzdeki Çarşamba günü yapılacak olan celsede, şüphelinin tahliyesi söz konusu olabilir. Olası tahliyenin gerekçelerini tahmin ediyorsunuzdur. Yeni CMUK malumunuz...”

Serdar yerinde huzursuzlandı. Toplantının başından beri sanki orada yokmuş gibi davranan Caner’de belli belirsiz bir kıpırdanma baş gösterirken, genel bir sıkıntı bulutu çöktü içeriye...

Dava argümanlarının püf noktalarını açıp açıkladıktan sonra, “Bu konuda ne yapabiliriz?” diyerek sesini yükseltti Şef. “Bir beyin fırtınası yapalım istedim.”

İlk öne atılan yine Serdar oldu. “Yani, şefim, ortada bir ceset var, demek ki bir katil de var ve de bu adamın...”

Lafını ikinci kez ağzından alarak, “Erdal Özdemir’in katil olduğunu artık tartışmıyoruz, Serdar” dedi Şef, “Öyle olduğunu zaten varsaydık.”

“Peki, şefim, anladım.”

Şef, çizmiş olduğu şemaya bir kez daha atıfta bulundu. Oradaki temel varsayımları pekiştirdikten sonra yine Serdar’a doğru döndü. “Şu hamilelik konusunda ne diyorsun?” diye sordu.

Serdar önündeki dosyadan çıkardığı kâğıtları önüne aldıktan sonra, “Hepsi hikâye!” diye homurdandı. “Siz de gayet iyi biliyorsunuz ki, avukatlar tahliye nedeni olarak hep böyle bahaneleri öne sürerler.”

“İyi de, burada bizim yapmamız gereken şey, bu varsayımın gerçek olmadığını mahkemede ispatlamak... Elbette, Adli Tıp raporu dışında bir kanıt bulabilirsek...”

“Pek çok kanıt var!” diye atıldı Serdar elinde birtakım kâğıtlar sallayarak. “Nadia’nın oturduğu apartmandaki komşuları onun başka bir erkekle birlikte eve girip çıkmadığı konusunda söz birliği etmiş gibi ifade verdiler. İşte hepsi burada...”

Şef okuma gözlüklerini takıp Serdar’ın masanın üzerine saçtığı ifade tutanaklarını karıştırmaya başladı. Bunlardan en ilginçi, karşı kapı komşusu olan meraklı karı-kocaya ait olanıydı. Dokuz numaralı dairede oturan komşusu Nilgün Hanım, yıllar boyunca Nadia’yı bir casustan daha kapsamlı şekilde gözetlemiş ve dinlemişti. Maktulün apartmanda oturduğu süre zarfında hiçbir ahlak dışı ilişkisine şahit olmamıştı.

“Üstüne üstlük, Nadia’nın boşandığı kocasıyla olan boşanma davasının tüm ayrıntısını araştırdım” diye devam etti Serdar. “Adamın boşanmak istemesinin ilk gerekçesi Nadia’nın çocuğunun olmamasıymış.”

Gözlüklerinin üzerinden Serdar’a bakmakta olan Şef dikkat kesildi birden. “Rapor var mı?” diye sordu.

“Elimde mahkeme kayıtları var.”

Serdar, Nadia’nın boşanma davasına ilişkin karar fotokopilerini herkese dağıttı. Caner hariç herkes İstanbul 2. Aile Mahkemesi’nin beş yıl önceki bu kararını okudu.

Evet, dava dilekçesinde belirtilen maruzat gayet açıktı ve hattâ Nadia’nın kısırlılığını birincil neden olarak öne sürmekteydi.

Gül evraktan başını kaldırdıktan sonra dudaklarını bükerek, “Yalnızca bir iddia” dedi. “Klasik bir erkek boşanma talebi. Kadının kısır olduğunu kanıtlamaz.”

Nazım her zamanki serinkanlılığını sürdürerek, “Evet, eğer bu iddiaya bir itiraz olsaydı, kadına kısırlık testi yapılırdı” diye mırıldandı. “O zaman bu bir kanıt olurdu. Anladığım kadarıyla, bu iddiaya karşı herhangi bir itiraz olmamış.”

Bu sözlerle sinirlenen Serdar, ne Nazım’ı ne de Gül’ün sözlerini dikkate aldı. “İyi de, tersinden gidersek, eğer kusur kadında olmasaydı, buna itiraz etmez miydi?” dedi Şef’e doğru dönerek. “Neden işin bu yanından bakmıyor kimse?”

Şef bir şey söylemedi.

“Bunları Savcı gördü mü?” diye sordu Gül.

“Nadia’nın komşularının ifade tutanakları dosyada” dedi Serdar. “Savcı’nın dikkatini pek çekmemiş zannedersem. Bugün o tutanaklardan yaptığım alıntılarla birlikte, şu boşanma dosyasını da savcılığa iletmek üzere hazırladım.”

Şef, bu işlerin hiç belli olmayacağını, savcının allayıp pullayıp sunacağı evrak ve ek iddianameyle mahkemeyi ikna edebileceğini vurgulayan kısa bir konuşma yaptı. “İyi bir çalışma olmuş, Serdar” dedi. “Aksine kanıt olmadığı sürece iş yapar bunlar. Adli Tıp’tan kadının hamilelik iddiası ile ilgili bir haber var mı?”

“Şu ana kadar resmî bir cevap gelmedi” diye mırıldandı Nazım. “Mevcut otopsi raporundaki kan tahlillerine baktım, hattâ Serdar da bunların birer kopyasını aldı benden. Bu raporlarda avukatın savını destekleyecek ya da çürüte-

cek olan bir kan değerine bakılmamış. Kanında böyle bir şey aranmamış yani...”

“Yeniden otopsi yapılamıyor mu?”

“Otopsi için mezarın açılması lazım” dedi Nazım gayet serinkanlı. “Bunun için de bir dolu prosedür var. Biliyorsunuz işte, şefim. Mevcut tahlilde kullanılan örnekten geride başka kan kalmış mı, dün ona bakacaklardı.”

Şef sıkıntılı bir ifadeyle başını önüne eğdi. Gözlüklerini çıkardı. “Anladım” diye mırıldandı güçlükle duyulabilir bir sesle. “Peki, sen ne diyorsun bu işe, Caner?”

Toplantının başından beri tek kelime konuşmamış olan Caner, başını önündeki dosyadan kaldırmadan, “Ben Serdar gibi düşünmüyorum” dedi.

Bu sözler, sakin sakin çayını içmekte olan Serdar’ın üzerinde şok etkisi yarattı. Elinden düşürdüğü çay bardağı masanın üzerinde tuzla buz oldu bir anda. “Ne diyorsun sen ulan!” diye bağırarak ayağa fırladı.

Şef araya girerek, ağız dolusu küfürler savurarak Caner’in üzerine yürümeye kalkışan Serdar’ı yatıştırdı, yerine oturttu. “Hışt, sakin ol Serdar. Dur oğlum biraz” dedi. “Bir dinleyelim bakalım Caner’i...”

Gül de araya girerek, toplantıyı terk etmeye yeltenen Caner’i sakinleştirip durdurdu. “Sıktın be Serdar” diye söylendi Caner bezginlikle. “Altı üstü ‘senin gibi düşünmüyorum’ dedim. Nedir bu hırs, bu öfke yahu?”

“Zaten benim gibi düşünseydin şaşardım. Senin derdin üzüm yemek değil, bağcı dövmek!”

Şans eseri, o esnada boşları toplamak ve taze çay servisi yapmak üzere toplantı odasına dalan Çaycı Selami, her zamanki gibi işi yumuşatan adam oldu. “Haydee, çaylar şirketten, tavşankanı bunlar!” diyerek tepsisindeki çayları toplantıdakilere dağıttı. Boşları topladı.

Gerilmiş olan ortam bir nebze sakinleşmişti.

Şef arkadaki pencerelerden birini açarak geçici sigara

izni de verince, Serdar'ın titreyen elleri bir dakika içinde normale döndü. Caner konu üzerinde başka yorum yapmak istemediğini belirtti, ancak ısrar yağmuruna tutuldu.

Baskılar sonunda, "Erdal Özdemir, büyük olasılıkla bu cinayeti işleyen kişidir; başka bir senaryo uzak bir ihtimal" dedi Caner iş arkadaşına doğru dönüp. "İşin bu kısmında senden farklı düşünmüyorum, ama katil zanlısı Erdal ne yazık ki mahkeme tarafından salıverilecek, çünkü Nadia'nın hayatında Erdal'dan başka birisi daha vardı."

"Nasıl yani?" diye sordu Serdar. Fena hâlde afallamıştı. "Bunu da nerden çıkardın?"

"İlk dikkatimi çeken şey, savcı Alâeddin Bey'in Nadia'nın cesedine otopsi yaptırmaması meselesi oldu. Meslek hayatı boyunca bir cinayet vakasında ilk defa böyle bir istisnai karar vermiş. Aldığı cinayet davalarının kayıtlarına baktım."

"Eee?"

"Bu garip bir durum... Savcı'nın özellikle henüz doğurganlık çağında ve tecavüze uğramış olma şüphesi bulunan bir kadın cesedine otopsi yaptırmamış olmasının izahı güç."

"Sen nasıl olduğunu düşündün?"

"Alâeddin Bey'in Nadia'nın öldürüldüğünde hamile olduğu gerçeğinin ortaya çıkmasını özellikle istememiş olabileceği aklıma geldi. Otopsi yapılmasına bu yüzden karşı çıkmıştı belki de..."

"Neden böyle bir şey yapsın?"

"Ben de bu soruyu kendime sordum. Cevabı bulamadım."

"Ne var bunda yahu? Bu karar bana da tuhaf geldi ama Savcı'nın otopsi kararı almayıp dış muayene ile yetinmesi teorik olarak mümkün. Maktulün kimliği kesin olarak tespit edilmiş. Ölüm nedeni, tecavüze uğrayıp uğramadığı, ya da toksik madde kullanıp kullanmadığı konularını tespiti için de gereken her şey eksiksiz yapılmış."

"Bir şey demedim zaten... Yalnızca dikkatimi çekti dedim. Kaldı ki Nadia'nın hayatında bir başkasının var oldu-

ğunu gösteren bir başka iz daha vardı. Savcı'nın kararıyla ilgili soru işaretleri bunu da görmemi sağladı.”

Serdar'ın yüzü allak bullak oldu. Sevinsin mi, üzülsün mü, şaşırmış durumda öylece kalmışken yine Şef girdi devreye. “Neden öyle söyledin, Caner?” dedi.

Caner derin bir iç geçirdi. “Nadia Groza öldürüldüğünde, yaklaşık dört aylık hamileydi” dedi sonra. “Erdal Özdemir'in avukatı palavra sıkmadı.”

Serdar bir kez daha yırtık dondan çıkar gibi koltuğundan fırladı. “Sen neye dayanarak söylüyorsun bunu yahu!” diye bağırdı Caner'e. “Uzaktan martaval atıp durma! Falcı mısın, münecim misin, yoksa münecim boku mu yedin?”

Şef bu defa Serdar'ı fena hâlde haşladı. “Ne halt yemeye bu kadar celalleniyorsun, anlamadım ki?” diye söylendi. “Efendi gibi tartışma yapamayacak kadar olgunluk gösteremiyorsan git başka iş yap oğlum. Çarşıda pazarda çalış, bakkallık çakkallık yap!”

Bütün bu sözlere rağmen Serdar'ın yine kaba bir tavırla, eliyle Caner'i işaret ederek sitem etmeye devam ettiğini duyunca çileden çıktı Şef. “Kes şunu Serdar!” diye kükredi. “Maktulün hamile olması neyi değiştirir? Caner, Erdal katil değil demedi ki... Öyle olsaydı söylerdi Caner. Öyle değil mi?”

Camdan dışarısını seyretmeye başlayan Caner suskunluğunu sürdürdü. Bu işe bulaştığı için pişman olmuş, içi içini yiyordu. Durumun vahametine uyanan Nazım sazi eline aldı. “Adli Tıp ne diyor, doğrudan onlara soralım mı, Şef?” dedi. “Bu tartışma da bitsin böylece...”

“Hemen ara, Nazım.”

Toplantı odasındakilerin meraklı, endişeli ve heyecanlı bakışları altında, Büro'nun cefakâr araştırmacısı Nazım'ın “ölü seviciler” birimindeki yoldaşlarıyla yaptığı konuşma epeyce uzun sürdü. Nazım elindeki telefonu yıkılmış derecede üzgün gözlerle kapatmadan önce, “yaa” ve “yani?” gibi şeyler tekrarlayarak dinler konumunda kıvranıp durdu.

Şef durumu anlamıştı. Nazım telefonu kapattığında pencereden dışarı bakınıyordu. “Maalesef...” diyerek başını sağa sola salladı. “Aldıkları kan ve doku örneklerinden artakalanla yapılan Beta HGC testinde sonuç pozitif çıkmış. Raporu hazırlayıp yarın mahkemeye yollayacaklarmış.”

Serdar’ın ağzından anlaşılmaz bir inilti kaçtı. Beti benzi atmıştı.

“Yani?” diye sordu Gül. “Uzun lafın kısası?”

“Yani, kadın hamileymiş arkadaşlar.”

Uzun bir sessizlik daha oldu. Çaylar bitirildi. Camlar açıldı kapandı. Kimse kimseye bir şeyler söyleme cesareti bulamaz durumdayken, alışılacelmış bir Cinayet Büro klastiği olarak, Şef usulca ekibin moralini toparlama pozisyonuna geçti. Olmuşla ölmüşe fayda olmamasından başlayarak, zamanı geri getirmenin mümkün olamayacağına varıncaya kadar çeşitli teselli vecizelerini tekrarlayıp durdu. Bir cins travma geçirmekte olan Serdar’a henüz her şeyin bitmediğini söyledi.

Hiç kıpırdamadan pencereden dışarı bakmayı sürdüren Caner’e döndü sonra. “Sen de hamilelik konusundaki yarının gerekçesini bir söyle bakalım, Caner” dedi Şef. “Neye dayanarak kestir şu raconu?”

Caner dışarı baktığı pencereden başını bile çevirmedi. Küskündü hepsine... Herkese, tüm dünyaya küskündü. Serdar ise şimdi duruma uyanmış ve bu davaya son bir şans daha sağlayabilecek yegâne kişi olan Caner’e yeniden yanaşmaya başlamıştı. Onun gönlünü almaya çalıştı. “Yaa, devrem, senden özür dilerim” dedi. “Asabım bozuk bu aralar, biliyorsun işte...”

Şef araya girdi, Gül ile birlik olup ona beş dakika daha dil döktü. Serdar’ı, Caner’in gözü önünde azarlaması ise durumu daha da kötüleştirdi. Bu türden itişmelerden çok rahatsız olan bir tipti Caner.

Yerinden fırlayıp “Yeter yaa! Şu Varol Turanî denen ada-

mın çektiği fotoğraftan anladım. Hay, anlamaz olaydım!” diye patladı en sonunda. “Bu resimden, kadının hamile olduğu net bir şekilde anlaşılıyor. Sihir değil, keramet değil!”

“Bak hele... Ben yüz defa baktım, bir şey göremedim. Ne göz varmış be oğlum sende...”

“Valla, şefim, ister o gözle bakın, ister başka gözle...”

“Tamam, tamam” diyerek lafını onun ağzından aldı Şef. “Sakin olalım artık. Şunu bize de öğret, gerisini hallederiz. Sıkıntı olmaz.”

Çaylar söylendi. Ortalık yumuşadı. Şef, Caner’i detaylı bir şekilde anlatmaya ikna etti sonunda.

“Teknik bir açıklama olacak belki ama bu fotoğrafı bir foto-editör programının içerisine alıp da siyah-beyaz moda çevirirseniz, Nadia Groza’nın karnındaki bebeğin minicik ayak izini daha belirgin şekilde görebilirsiniz” dedi Caner.

Şef Nazım’a işaret etti. Makinesinin ekranını çevirip “Nasıl yani?” diye sordu Nazım.

Şef işi hızlandırdı. “Hadi Nazım sen şu işi hallet, resmi koy içine bakalım” diye kükreyince Nazım birkaç saniye içinde fotoğraf karesini photoshop’a aldı ve B&W moduna çevirdi.

“Eee, sonra?” diyerek Caner’e baktı Şef.

Caner ona gözlüğünü takması tavsiyesinde bulununca ceketinin üst cebindeki yamru yumru okuma gözlüğünü burnunun üzerine koydu ve bir kez de ekrana öyle baktı.

Caner, Nadia’nın göbeğini parmağıyla gösterdi, Nazım ekranı iyice büyüttü ve kontrastını ayarladı. Evet, hafif ve hoş bir bombelikteki karnın ortasında, göbek deliğinin yaklaşık on santim üst solundaki minik bir ayak topuğu ve başparmağı şeklindeki çıkıntılar dikkatli bakıldığında açıkça belli oluyordu.

Serdar gözlerini ovuşturduktan sonra, “Sen bunu bir bakışta gördün mü yani?” diye mırıldanırken toplantı fiilen bitmişti.

Şef kara kara ne yapmak gerektiğini düşünerek odayı terk ederken, Gül ve Nazım tümenden afallamış hâlde ekrana bakıp duruyorlardı. Şaşkınlık bir süre daha sürdü ve sonra da günlük hayatın olağan akışına kapılıp giden Büro detektiflerinin tüm heyecanları sönüverdi.

Oda bütünüyle boşalana kadar pencereden dışarı bakmayı sürdüren Caner kimseye başka bir şey söylemedi. Toplantıda çenesini tutamadığı için kendi kendine verip veriş-tirmekle meşguldü. Şef onun Nadia'nın hamileliğinin ötesinde bir şeyler bildiğini anlamıştı. Yeteneklerinin de farkındaydı elbette.

Caner'se bunların bilinmesinin hareket özgürlüğünü kısıtlayabileceğinden endişe etmekteydi ve Büro'daki bütün gözlerin kendi üzerine çevrilmesinden rahatsızdı. Eğer olursa -ki olacağını tahmin ediyordu- Erdal Özdemir'in tahliye olmasıyla birlikte rahatı iyice kaçacaktı.

Bir başka cinayet daha işlenecekti, az kalmıştı. Caner bundan neredeyse emindi şimdi. Ona göre, yalnızca sezgileri değil, derin bir analizle oluşturduğu tüm kanıtlar yeni bir cinayeti işaret ediyordu. Ancak sessiz kalmayı sürdürdü ve hiç renk vermedi, zira işin daha fazla dallanıp budaklanmaması çalışmalarının gizliliği açısından çok önemliydi.

Adli Tıp raporunun mahkemeye ulaşmasından bir hafta kadar sonra, Avukat İlhan M.'nin ısrarlı başvuruları sonunda verilen ara kararlar, Erdal Erdoğan tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Nadia Groza'nın hamilelik raporu davadaki makul şüpheyi kuvvetli şüpheyeye çevirmişti.

Mahkeme -yürürlükteki kanunlar gereğince- tutuklu sanığı içeride daha fazla tutma hakkına sahip değildi. Erdal'ın cinsel saldırganlığına ve öldürme girişimlerine dair tanık ifadelerini ortaya koyan savcılığın karara itirazlarının ve Serdar'ın mahkemeye yeni bulgularla müracaatının hükme hiçbir etkisi olmadı.

Gazeteler, bu kararı “Nişantaşı Canavarı Yeniden Aramızda” benzeri kışkırtıcı sloganlarla manşetten verdiler. Davanın gelişimi ile ilgili bütün gizli tutanaklar çarşaf çarşaf ortaya döküldü.

Esasında, karardan birkaç gün önce, kendisi için yepyeni bir propaganda yolu keşfetmişti Serdar. “Nişantaşı Canavarı” kavramını magazin konusu hâle getiren gazete muhabiri Zeynel’e yeni haberler sızdırmasıyla birlikte, gazete ve dergiler konuyla daha da yakından ilgilenmişler ve ara karar öncesinde Erdal Özdemir ile ilgili bir dizi sakıncalı haber yayınlamışlardı. Özellikle, savcılığın yeni müracaatının temelini oluşturan Kazım Karakurt sorgusunun tapeleleri haftanın en popüler haberlerinden biri olmuştu.

Nadia Groza cinayetini gece gündüz uğraştığı bir takıntı hâline getirmiş olan Serdar, sanık ile ilgili en çarpıcı sorgulamayı, Erdal’ın nişanlandıktan uzunca bir süre sonra ani bir kararla ayrılmış olduğu Dilek G. adındaki genç kadınla yaptı.

Çalıştığı yerin hemen yakınındaki bir çiğbörekçide öğle vakti buluştular. Orta boylu, koyu esmer, kısa parlak saçlı Dilek, üzerinde beyaz iş gömleği üzerine giydiği siyah ceketiyile içeri girince Serdar onu hemen tanıdı. Yirmi sekiz yaşındaki genç kadın Fatih’te bir kuaförde manikürcülükle iştigal etlemekteydi ve giriş sohbeti iyice koyulaştığında, söylediğine göre, ikinci nişanlısından da ayrılmak üzereydi.

Serdar, düzgün biri izlenimi veren bu güzel gözlü genç kadının nasıl biri olduğunu ve ondan ne kadar fayda elde edebileceğini hemen tarttı ve sonra konuya girdi. Erdal Özdemir ile üç yıl önceki nişanlılık ilişkisini kurcalamaya başladı.

Serdar’ın kıdemli bir polis olduğunu öğrenmesine ve kafasında onun kırıştırılabilir erkek konumunda olduğuna dair güçlü bir fikir oluşmasına rağmen Dilek en az yirmi dakika boyunca aksilendi. Eski nişanlısı hakkında konuşmak istemiyordu.

“Erdal’dan mı çekiniyorsun?” diye sıkıştırdı Serdar. “Bu görüşme tamamen aramızda kalacak. Garanti veriyorum. Eğer Erdal hapisten çıkar ve beni bulur diye korkuyorsan, buna da bir çözüm buluruz.”

Dilek bu türden koruma tekliflerine cevap vermedi. Ne var ki Serdar’ın elinden kurtulması çok güçtü. Tuttuğunu koparmakla nam salmış bu çamur detektif, eline geçen her tür tehdit ve şantaj unsurunu kullanmaktan çekinmezdi.

Serdar zaten Erdal denen adamın kimliğine ilişkin temel bilgilere vakıf olmuştu. Kurnaz sorularıyla bu bilginin üzerine katabileceği pek çok ayrıntıyı Dilek’e anlattırarak not aldı. Ancak kız Serdar’ın her türlü baskısına rağmen, etliye sütlüye karışmama direnişini, çiğböreklerin yanında ikişer bardak çayın içilip de orada konuşulabilecek her konunun bitmesine kadar sürdürdü.

“Biliyorsun, Erdal’inkilerle bizimkiler aynı köyden” dedi omuzlarını silkerek. “Hemşeriyiz yani... Hattâ uzaktan akraba bile sayılırız. Bizim nişanlılığımızın şeyi bu yani...”

Serdar ona birbirlerini nasıl bulduklarını sordu. Erdal Özdemir on sekiz yaşına geldiğinde göçmüştü buraya, yani Dilek’in şehri ilk defa görmesinden sekiz yıl önce. “İstanbul’a geldiğimde Erdal’ı arayıp buldum” dedi. “Çocukluğumuz beraber geçmişti memlekette.”

Serdar ona Diyarbakır’da birlikte geçirilen çocukluklarını anlattırdı. Oynanan oyunları ve ruhunun hasta olduğundan emin olduğu Erdal’ın küçükken bu marazi durumun işaretlerini verip vermediğini sorup soruşturdu, ancak konuyla ilgili daha fazla bilgi edinemedi.

On beş dakika daha konuştuktan sonra, “Erdal’ı çok da fazla tanımıyorum aslında” dedi Dilek. “Bizimkiler bunları benden daha iyi bilirler. Sorayım mı anneme?”

Serdar gidişin ritmini bozmak istemedi. “Belki birazdan...” dedi. “Eğer gerekirse söylerim, sorarsın.”

Dilek’in hoşnutsuzluğu giderek büyüyordu. “Benim kalkmam lazım” dedi saatine baktıktan sonra. “Geç kalıyorum.”

İstedigini henüz alamamış olan Serdar onu gerisin geriye yerine oturttu ve devam etmesi gerektiğini söyledi. “Erdal nasıl bir tiptir?” diye sordu.

“Nasıl yani?”

“Yani, sizin aranızda nasıl bilinir? Onunla neden nişanlandın ve neden ayrıldın?”

Dilek, hemşerisinin fiziksel bir rahatsızlığı olduğunu ilk defa o zaman dile getirdi. “Doğrusunu söylemek gerekirse, bizim memlekette Erdal’ın hasta olduğunu bilmeyen yoktu” dedi. “Bile bile nişanlandım onunla...”

“Neydi bu hastalık?”

Dilek bunu anlatmamak için önce direndi.

Serdar ısrar edince, “Erdal on bir, on iki yaşındayken kasabada bir kazaya uğradı, panayırdaki bir beygirin ayakları altında kaldı” dedi epeyce oyalandıktan sonra. “Ölüm-den döndü.”

Erdal bu kazadan ciddi bir kafatası çatlağı ve beyin travması ile birlikte tüm sonraki hayatını etkileyecek bir sorunla sağ olarak kurtulmuştu. Cinsel organındaki ezilme, dokulardaki sertleşmenin gerçekleşmesini engelliyordu.

“Bir buçuk ay komada kaldı” diye devam etti Dilek. “Sonra iyileşti, ama hastaneden çıktıktan sonra çocuğun bütün karakteri değişmişti.”

“Ne gibi?”

Dilek, karakteri bozulan ergenin canavarlaşma evresini bütün ayrıntısıyla anlattı. Hayvanlara yapılan eziyetler, sağlıklı akranlara duyulan hırçınlık, kin, kıskançlık ve saldırganlıkları... Sonra, Erdal’ın hayatı daha da vahimleşmişti. “Erdal on dört yaşındayken bir olay oldu” dedi.

Bütün konuşmayı kayda almakta olan Serdar, bu girizgâhı duyunca yoğun bir heyecana kapıldı, merak içinde dudaklarını ısırды, ancak bir an düşünüp duraklayan Dilek bir nedenle aniden sustu. Öylece kaldı.

“Evet?”

“Yaa, tam olarak bilmiyorum esasında...” diye mırıldandı tereddütle. “Bizim kasabada kaybolan bir çocukla ilgiliydi. Sonra bu olay bir şekilde örtbas edildi. Erdal’ın ailesi bu yüzden Diyarbakır’dan Van’a taşındı dediler.”

Serdar Dilek’in anlattığı olayın nasıl olduğuna dair bölüm pörçük sahneleri ustalıkla birleştirdi. Kasabada bir çocuk önce kaybolmuş, sonra mesire yerinin az ilerisinde tecavüz edilmiş olarak bulunmuştu.

“Ben bu olay olduğunda çocuktum” diye devam etti Dilek. “Her şeyi hayal meyal hatırlıyorum. Daha sonra anemler bana böyle bir sıkıntı olduğunu söylediler.”

“Neymiş sıkıntı?”

“Yani aslında kimsenin günahını almak istemem. Belki de olayda Erdal’ın bir suçu yoktu.”

Serdar olayı merak etti, olayla ilgili bilgileri alıp ayrıntıları araştırmayı daha sonraya erteledi. Erdal’ın bu olaydan ceza almadığını biliyordu, adli sicili temizdi, ancak kasabadan bir çocuğun üç kişilik bir grup ergen tarafından kandırılarak dere kenarında tecavüze uğramış olması ve onun bu tecavüzcülerle birlikte yargılanmış olması önemliydi. Erdal belki fiili gerçekleştirmemiş ya da gerçekleştirememişti, ancak her hâlükârda mütecaviz çocuklarla işbirliği yaparak suça iştirak etmişti, öyle görünüyordu.

Kayıp çocuk davasında, kırsalda ölüme terk edilmiş olan zavallı çocuk ölmemiş ve olaydan iki gün sonra bir rastlantı sonucunda bulunup kurtarılmıştı. Dava dosyasını arşivlerden bulma işini Nazım’a devretmeyi not aldıktan sonra, “Peki, bütün bunları bile bile neden seni onunla nişanladılar?” diye sordu Serdar.

Öyle ya...

Dilek topu taca attı. Paragraflar, sayfalar dolusu konuştu, ama hiçbir şey söylemedi. Sonunda Serdar dayanamadı. Neredeyse patlayarak, “Sen Erdal’la nişanlandın ve bu olayı o zaman öğrendin, değil mi?” diye sordu ona. “Şu işin aslını bir anlat bakayım bana...”

“Yoo... Anlatacak bir şey yok, yani ben... bilmiyorum.”

“Bir şey oldu ve sen geçmişte olup bitenleri o zaman öğrendin.”

Bu sözler geçmişe dönmüş, makul ve seçici bir kurgu içinde olanları anlatmakta olan Dilek’in üzerinde yeni bir sok dalgası yarattı sanki. “H-Hayır... Başka bir şey bilmiyorum!” diye kekeleydi. Beti benzi attı. “Benim kalkmam lazım. Kuaföre dönmeliyim. İşten atacaklar yoksa beni...”

Genç kadın iyice kararlı bir tavırla yerinden fırlayıp toparlanmaya kalkışınca Serdar bu defa her şeyi göze alarak onu durdurdu. Ceketini sıyırırken belindeki kelepçeleri gösterdi hafiften.

“Bakın şimdi, Dilek hanım” dedi bu defa soğuk ve resmî bir dille. “Bu ana kadarki konuşmamız gayri resmî bir sohbetten öteye geçmemiştii, ama şimdi iş değişti. Yerinize oturun ve şu hikâyeye devam edin.”

“İstemiyorum bu konuları konuşmak yaa!” diye bağıdı birden Dilek. “Zorla mı konuşturacaksın beni?”

Çiğbörekcide bütün başlar onlara doğru döndü. Yan masada oturan meraklı genç kadınlar kıkırdayarak dedikoduya başladılar birden. Garson hesabı istenmeden getirdi. Etrafın baskısıyla iyice daralan Serdar, ona pabuç bırakmak niyetinde değildi.

“Anlatmak zorundasın” dedi sert tavrını sürdürerek. “Bir cinayet söz konusu ve sen önemli bir olayı örtbas etmeye çalışıyorsun. Cinayeti aydınlatmaya çalışan kamu görevlisinden bilgi saklamak suçtur. Anladın mı bunu? Beni mecbur bırakırsan, o zaman seni sorgulamak üzere Merkez’e alırım.”

Yüzündeki kararlı ifade değişmeyen Dilek ona anladığını belli eden bir baş hareketi yaptı, ancak niyetinde bir fark olmadı. “Ben başka bir şey bilmiyorum” diyerek ısrarını sürdürdükten sonra işine dönmek üzere çıktı gitti.

Aynı günün akşamüzeri mahkemeden sorgulama izni

alan Serdar, Dilek'in ifadesini merkezdeki aynalı odada evire çevire, ağlata ağlata aldı.

İflah olmaz bir sadist olduğu şüphe götürmez olan Erdal Özdemir'in, nişanlısı Dilek'i cinsel birleşme girişimi esnasında boğmaya kalkışması, Kazım Karakurt'un ifadesini bire bir doğrular nitelikteydi. Hikâyelerin kuruluşu, Erdal'ın çıldırma evreleri ve boğma yöntemleri birbirinin tıpatıp aynıydı.

Serdar'a göre, bu ifadeden sonra Nadia Groza'yı kimin öldürdüğünü sormak bile abesti. Erdal, cinselliğini yaşayamıyor ve tatminsizliğinin acısını seks partnerlerinden çıkartıyordu.

İfade tutanağının mahkemeye ulaştığı gün, akşam saatlerinde Erdal Özdemir tutukevinden tahliye edilmişti. Tüm beklentilerin aksine, Serdar, kuşun kafesten uçup gitmesine hiddetlenmedi. Aldırmadı bile buna. Kendinden ve bulduklarının işaretinden o kadar emindi ki, Erdal'ı er ya da geç içeri tekrar tıkacağını biliyor, hattâ onun başka cinayetler işlemeden duramayacağına inanıyordu.

Şef'e de danışarak ve onun da Başmüdür'ü devreye sokmasıyla, Serdar, Erdal Özdemir'i bu defa Cinayet Büro'nun kontrolünde göz hapsine aldırdı. Kendisi de onun attığı her adımı takipteydi, ancak bu yakın izleme ancak iki buçuk gün sürebildi, zira sanık avukatı İlhan M, müvekkili üzerindeki polis baskıları ve özel hayatın ihlalini gerekçe göstererek takibin sona erdirilmesini sağladı. Serdar küplere bindi bu defa, ana avrat düz gitti adliyeye de, mahkemeye de, sisteme ve düzene de... Delirmiş gibiydi.

Caner'i bulup konuşmak işte ancak o zaman aklına geldi.

Serdar'ın çekincelerine rağmen Caner onu arkadaşça karşıladı. Önünde yapmakla yükümlü olduğu sayfalar dolusu dekor çalışması olmasına rağmen Serdar'a zaman ayırdı ve onun haklı şikâyetlerini dinledi. "Erdal'ın peşini bırak-

mamalısn” dedi. “Herif artık dışarıda olduğuna göre, her an, her şey olabilir.”

Psikopat katillere olan merakını suç psikolojisi üzerine kitaplar okuyarak tatmin eden Caner’e göre, genellikle bu seviyede sapık bir adam kendini tutamaz, fırsat bulduğunda yine suç işlerdi. “Cinayetin ne zaman geleceğini bilemeyiz” dedi başını iki yana sallayarak. “Tetikte olmalı ve onu takip etmeyi sürdürmelisin bence...”

Uzun uzun konuştular. Caner, Erdal’ı Büro’nun desteği olmadan nasıl izleyebileceği konusunda bazı teknik tüyolar verdi. Oturduğu apartmanın kapıcısını ve mahalledeki esnafı teknik izlemenin bir bölümünde kullanmak gibi yöntemler üzerinde bir süre konuştular.

Caner konuyu kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bakış açısı bütünüyle farklıydı ve dosyanın ayrıntısına derinlemesine girecek ruh hâlinde hissetmiyordu kendini. Serdar’ın sorularına karşılık olarak söylediğine göre, bir dekorcu olarak “İstanbul’un Sırları” adlı TV dizi projesinde çalışıyor olmasının farklı bir nedeni vardı. Eğer bu işi umduğu gibi yapabilirse polisliği bırakacak ve film endüstrisine girecekti.

Caner’e giderek daha fazla bağlanmakta olan Gül ise Caner’in dekorculuk mesleğine tümünden girme fikrine açıkça karşıydı. Her an gözünün önünde olmasını istediği Caner’i deli gibi kıskanıyor, güzel kadınlarla dolu olan bu iffetsiz âleme kalıcı biçimde dahil olmasını tasvip etmiyordu, ancak bütün bunlara engel olabilecek ne hâli vardı, ne de vakti.

Gül’ün gerçekten başını kaşıyacak zamanı yoktu. Şube’de mesaisini dönüşümlü olarak sürdüren her üç Büro ekibine de gökten yağmur gibi iş yağırmaktaydı. Ülkedeki siyasi gündemin gerilmesiyle birlikte toplumsal olaylarda ve dolayısıyla Cinayet Büro’nun işlerinde gözle görülür bir artış vardı o günlerde. Durmaksızın ihbar geliyordu.

Beyoğlu'ndan, Kadıköy'den, Şişli'den, hemen her ilçeden...

Suçlarla ilgili rakamları incelemeyi mesleki bir alışkanlık hâline getirmişti Şef. Bazı istatistiklerin bilgi girişlerini ve hesaplamalarını Büro'daki demode bilgisayarında Nazım'a yazdırdığı basit bir uygulama ile güncellemekteydi. Emniyet Teşkilatı'nın arşivinde yer almayan bazı özel bilgilere de sahipti.

Şef'in istatistiksel verilerine göre, Mart sonu gelip de havalar ısınmaya başlayınca İstanbul'un çeşitli semtlerinde vuku bulan talihsiz kadın cinayetleri patlama yapardı. Hemen her gün, her yaşta öfkeli kocalar ya da sevgililer kendilerinden ayrılmak isteyen kadınları sokak ortasında darp eder ya da kışkırtıcı mahalle baskısıyla birlikte pek çok yerde kıskançlık cinayetleri işlenirdi.

Bu türden suçları işleyenlere karşı sertlik yanlısı olan Şef, zanlılardan büyük bölümünün sorgularını bizzat kendisi yapar ve saldırganların kanundaki tavan cezaları almaları için elinden geleni ardına koymazdı. "Bunlara sakın acımayın!" derdi Asayiş Şube personeline. "Karakollara da tembih edin, nezarete bir temiz okşasınlar o deyyusları..."

Büro'daki bu gergin atmosfer içinde, etrafında biri bitip biri başlayan sorunlardan uzak durmaya çalışan Serdar'ın amatörce ve parasız sürdürmeye çalıştığı, Erdal Özdemir'i izleme işini ihmal etmeye başlaması kaçınılmazdı. Nitekim ele güne karşı rezili çıktığından dolayı içine kapanmış bir hayat sürdürmekte olan Erdal ile olan bağlantısı, tahliyesinden bir hafta sonra tamamen koptu.

Erdal'ın o akşam saat altı buçuk civarında, kirasını zar zor ödediği Beşiktaş'taki küçük dairesinden çıkıp Nişantaşı'ndaki eski işyerine ziyarete gitmesi, peşindekilerin gözünden kaçtı. Sivil muhbirlerin kendi dertleri başından aşmıştı. Oturduğu apartmanın kapıcısı oğlunun sınavıyla ilgilenmek zorundaydı, mahalledeki bakkal ise tam o anda

müşterisine peynir tarttığından göz hapsine aldıkları Erdal'ın evinden çıktığını görmediler. Hepsi de durumun kanıksanmış olmasının sonucu olan kayıtsızlık ve ilgisizliğe çoktan teslim olmuşlardı.

Cep telefonu çaldığında Serdar her zaman gittiği mahalle kiraathanesindeki kâğıt oyununu bitirmiş, evine dönmüştü. Televizyonun karşısında uyuklamaktaydı.

Arayan Caner'di. "Kalkıp buraya gelsen iyi olur" dedi tedirgin bir tonda. Teşvikiye'de bir evde olduğunu söyleyip iyiden iyiye işkillenmiş olan Serdar'a evin adresini yazdırdı.

Serdar, önce bu cinayetin kendisiyle olan bağlantısını tahmin edemedi. "Ne olmuş?" diye sordu. "Biri mi ölmüş?"

"Şu senin meşhur cinayetin bir benzeri... Teşvikiye'de biri daha öldürülmüş."

Serdar beyninden vurulmuştu sanki. Pişmanlık ruhunu esir aldı. Sıtma nöbeti geçiriyor gibi boncuk boncuk ter birikti alnında. "Bir kadın mı?" diye sordu titreyen sesiyle.

"Yirmi dokuz yaşında bir kadın... Çok kötü oldu bu Serdar, çok kötü..."

Tuhaf duygular, aptalca düşünceler Serdar'ın zihnine saldırdı. Haftalardır ensesinden ayrılmadığı Erdal'ı yalnızca bir gece izlemeyi ihmal etmesi, hayatının belki de en büyük fırsatını ıskalamasına neden olmuştu şimdi.

Ah, bu hatayı yapmamış olsa, yaşantısı külliyen değişecekti. Öyle hissediyordu. "Bildiğimiz biri mi?" diye mırıldandı güçlükle duyulur bir sesle.

"Evet, bizim film ekibinden" dedi Caner. İsim vermedi. "Sen tanımıyorsun. Güzel, akıllı ve çok değerli bir genç kadın... Boğazı sıkılarak öldürülmüş. Neyse, kalkıp hemen gel şimdi. Ayrıntısını burada konuşuruz."

Caner telefonu kapatıp genç kadının yatak odasında kanıt toplamaya çalışan OYI'cilerin yanına döndüğünde, Serdar elinde cep telefonuyla koltuğa yığıldı. "Allah belanı versin senin!" diye bağırdı kendi kendine. "Herifin bunu yapacağı besbelliydi."

20

Kendi mekânımızda çekilecek başlangıç sahneleri için bir “ilk gün ananesi” olarak orada toplanmayı vazife bilmiştik o gün... Mustafa’nın inanışına göre, “İstanbul’un Sırları” bir “kolektif sanat” faaliyetiydi ve kutsal olan ilk anları da Nostradamus Fotoğrafçılar Kulübü’nün sanat çatısını oluşturan bireyler tarafından paylaşılmalıydı.

Merve ile birlikte saat on bire doğru içeri girdiğimizde önce Mustafa ve Erol’la selamlaştık. Hemen önümüzde, kostümcü Selim’e sinirli tavırlarla talimatlar yağdırmakta olan Erol’un yanında duran ve Vampir Priscilla kılığında baştan aşağı siyahlara bürünmüş olan Leyla bizi görünce başını öte yana çevirdi. Yüzünden düşen bin parçaydı.

Anladığım kadarıyla, Leyla orada Erol’a yardımcı olarak görev yapmaktan pek haz etmiyordu. Hoş, Leyla’nın yapmaktan haz aldığı bir işe henüz rastlamadım bu güne kadar, yani hatunun karakteri böyleydi. Genetik olarak, resmen ve alenen tembelliğe alışkındı sizin anlayacağınız.

Haklısınız, “bu kadının nesini seviyorsun?” sorusuna makul bir cevabım hiç olmadı zaten, bunu kendi kendime sıkça soruyorum da... salaklığın bir tedavisi yok ki, Doktor, siz hiç duydunuz mu böyle bir ilaç? Olsa keşke...

Her neyse işte, o gün Mecidiyeköy’deki platomuzda bir curcuna hüküm sürmekteydi. Senaryo ekibi, idareciler, yapımcılar, yönetmen ve yardımcıları, ışıkçı, sesçi, setçi, kameraman ve oyuncular ile dekorcu ve kostümcüler... Herkes oradaydı.

Tüm ekibe “kolay gelsin” diyerek, Merve’yle ikimiz dai-

reyi bir baştan öteki başa gezdik ve gezdikçe hayretten hayrete düştük. Daha önceki ziyaretimizdeki henüz tamamlanmamış çizginin çok ötesinde bir yer olmuştu burası. Amerika'daki koca Universal stüdyolarına gitmiş ve içerisinde ihtişamlı *western* kasabalarından tutun da bilimkurgu film setlerine varıncaya kadar pek çok dekor yapı gezmiştim, ama bu kadar az paraya mal olmuş ve böylesine “iş bitirici” bir çekim platosu hiç görmemiştim.

Anlatmıştım size, dört yüz metrekarelik oturumu olan bir iş hanının ikinci katı kiralanarak kocaman bir film seti hâline getirilmişti. Burada, Caner Üsküdarlı ve ekibinin yapmış olduğu dekorlarla ve kostüm-aksesuarcı Selim-Nurgül Arabacı çiftinin kumaşlarıyla giydirilmiş tam dokuz ayrı mekân hazırlanmıştı.

Çekim köşelerinin haricinde başka ihtiyaçlar da düşünülerek bir dolu ilave bölme de yapılmıştı: Makyaj odası, giyinme-soyunma kabinleri, tuvaletler, ışıklar... Aklınıza ne geliyorsa hepsi vardı. Şimdi size bunları tek tek tasvir etmem oldukça güç, ancak atmosferi zihninizde canlandırabilmeniz için kabataslak da olsa anlatmakta fayda görüyorum.

On iki metre uzunluğundaki stropordan yapılma dehlizin dibinde bulunan galeride bir kantin inşa edilmiş ve bu galerinin bir kenarındaki pencerenin yanında, çayıyla kahvesiyle sigara içmek isteyen tiryakiler için de tabureler konmuş, hoş bir dinlenme alanı oluşturulmuştu. İçinde çeşitli aksesuarların depolandığı sandıklar dehlizin girişindeki alana yerleştirilmiş ve bunların üzerine bir kahve makinesiyle birlikte, karton bardaklar, şekerlikler, karıştırıcılar gibi self servis tüketim malzemeleri konulmuştu.

Salondaki dekor köşelerin hepsi hafif malzemelerden portatif duvarlarla kotarılmış ve yine bu bölmelerin üzerinde eski tip pencereler, kapılar, çini ve ahşap kaplamalar ve hattâ çeşme ve şömine gibi dekorlar taşıyan duvarlar da yapılmıştı.

Bütün köşelerin tam ortasında, kamera, ışık ve ilgili teknik ekipmanla donatılmış olan “yönetmenin özel mekânı” kuruluydu. Tuhafisimli aparatlardan tutun da, kamerayı sağa sola taşıyan raylardan çıkın, bizim gibi işi bilmeyen cahil takımına sihirbazlık malzemesi gibi gelen başka değişik âletler, monitörler, ayaklar, lens çantaları, ışıklar, filtrelerle birlikte, bütün bu cihazları kullanacak bir dolu teknik adam buraya yerleşerek âdeta kamp kurmuşlardı.

İşin açıkçası, o ilk günkü tanıtım gezisinde Merve’yle ikimizin haricinde işi olmayan birine rastlamamıştık. Herkes hummalı bir faaliyet içindeydi. Senaryo grubu olarak, ayakaltında olmamak için kantine geçip oturduk. Aylak görünmekten rahatsız olduğumuz için de iki gece önce Ragıp Bey’le yapmış olduğumuz seanstaki kayıtlarımızı gözden geçiriyormuş gibi yaptık.

Son tarih seansımızda bütün yük Merve’nin omuzlarına binmişti. Görüşmeye fazla bir katkı olamamıştı, zira biliyorsunuz işte, fena şekilde hastalanmış ve bir süre insan içine çıkamaz hâle gelmiştim. Yokluğumda Merve çok yorulmuştu. Gerçi o Pazar akşamı Ragıp Bedî’ye birlikte gitmiştik, ancak ben yalnızca Merve’ye refakat edip şoförlük yapmış, notların derlenmesiyle bile ilgilenememiştim.

Merve, “Haremin Köleleri” için Bizans saraylarından başlayarak Osmanlı’daki haremelerin kuruluş nedenleriyle cariyelerin ve haremağalarının görevlerini inceleyen uzun bir giriş yazmak durumunda kalmış ve sonra da Hürrem ve Kösem gibi cariyelikten gelerek İmparatorluğu fiilen yöneten pozisyonlara yükselmiş kadın karakterlerle ilgili ilginç hadiseleri de senaryolaştırmıştı.

Bölümün ikinci yarısına, önce beyaz hadımlar ve sonra da siyah hadımlar ile ilgili iki önemli vakayı almıştık. Bunlarla ilgili tretman çalışmasına telefonda fikir vermekten başka bir katkıda bulunamamıştım. “Son bölümün senaryosunun yarına yetişmesi lazım” dedi Merve. “Mustafa, ben-

zer mekânlarda çekilecek olan sahnelerin bir araya getirilmesi gerektiğini söyledi.”

Lokal'deki son toplantıya katılamamıştım. “Aynı yerde geçen çeşitli bölümlere ait sahneleri tek bir güne toplayıp çekmek ekonomik oluyor sanırım” dedim.

“Evet. Hem zaman, hem de oyuncu açısından öyleymiş...”

Erol ve Leyla'dan oluşan “rol taksimi” ekibinin özellikle siyahi oyuncular bulmakta zorlandığını söyledi Merve. Son toplantıda ekip ile bu konuları uzun uzadıya tartışmışlar; oyuncuların kıyafetlerini değiştirerek tüm siyahileri aynı günde yapılacak çekimlerde oynatmaya karar vermişlerdi.

“Dehlizler”de Karanfil Ağa rolünü canlandıracak olan aktör, “Büyü ve Fal”da Büyücü Arap olacak, “Haremin Köleleri”nde Kızlar Ağası kılığına bürünecekti. İlk dört bölümün sahneleri bir araya getirilmiş, beşinci bölüm onlara eklenmek üzere beklemekteydi.

“Akşamüzeri senaryo üzerinde çalışır, yetiştiririm” dedim. “Yalnızca bir gün kaybetmiş oluruz.”

“Eh, yapsan iyi olur” dedi Merve kinayeli bir tonda. Sanırım onu yarı yolda bırakmış olduğumu ve işin bütün yükünü omuzlarına yüklediğimi düşünüyordu.

O sırada, Erol yanımıza gelip ikimizi de ilk sahnenin çekimine davet etti. “Set hazır” dedi. “Açılış törenine bekliyoruz, efendim.”

Gülüştük. Toparlanıp içeri geçtik. Yapım ekibinin büyük patronu olan Mustafa ve ekibinin merkez üssünün hemen arkasında bize iki küçük tabureyle yer hazırlamışlardı, oraya geçip oturduk. Bulunduğumuz yerden, kameradan gelen sinyali görüntüleyen monitörden ne çekildiğini izleyebiliyorduk.

Dokuz numaralı platoda, Cariyeler Taşlığı adıyla bilinip de bir hamlede Cariyeler Koğuşu'na da çevrilebilen köşede

başlayacaktı ilk çekim. Buradaki köşede kesişen iki duvar, kesme taşlardan örülmüş tarihî bir iç avlu duvarına benzetilmiş ve yine taş bordürlü iki pencerelere de sert plastikten altıgen demir parmaklıklar takılmıştı.

Perdeler, halılar ve çeşitli örtülerle bezeli odada ihtişamlı yastıklarıyla birlikte turkuaz renkli kumaşla kaplanmış iki büyük sedir-döşek vardı. Bütün koğuş, duvarlarına sabitlenmiş meşaleler ile aydınlatılmıştı. Dizimizin sanat yönetmeni Gülin, iç çekimlerde yapay ışıklandırmaya mum, gaz lambası, kandil ya da meşale gibi doğal ateşli ışık ilave edilmesini istemişti.

Ekrandaki görüntünün ne kadar sıcak ve albenili olduğunu ilk bakışta görebiliyorduk. Bu tarz ışıklandırmayla kostümler, oyuncular, aksesuarlar olduğundan daha güzel görünmekteydi.

Oyuncuların hazır olduğuna dair işaretleri alınca, “Hadi, başlıyoruz!” diye bağırdı Erol. “Herkes yerine geçsin.”

Giyinip kuşanıp süslenmiş üç cariyeye ile bir haremağası-nı canlandıracak olan, başına kırmızı sarık takılı Arap kökenli Türk vatandaşı Karanfil Ağa ve Cariye Perizat yerlerine geçtiler. Işıkcılar oyunculara göre pozisyon alıp kamera-ya bağlı monitördeki referans görüntüye bakan Mustafa’nın talimatıyla ince ayar yaptılar. Dekorcular rötuş yaptılar, set işçileri bazı eşyaların yerlerini değiştirdiler.

Bir prova yapıldı ve oyuncular neyi ne zaman yapacaklarını öğrendiler. Işıқта parlayan burun, aksesuarın kırıışığı, meşale ateşlerinin yoğunluğu ve de cariyeye figüranların yerlerinin tam olarak belirlenmesine kadar bir dolu uyarı geldi Mustafa’dan. Makyaj ve aksesuar ekibi dört döndü, ışkcılar da lambaların yerlerini değiştirdiler. Görüntü yönetmeni kameramana başka bir mercek denemesini söyledi.

Bütün bunlar birkaç dakika içinde bitti. Oyuncular yerlerini aldı. Bütün ışık ayarları ve hazırlıklar tamamlandı, önce “Hazır!” sonra beşten geri sayıp “Başla!” diye bağırdı Mustafa.

Mustafa'nın yardımcılarından biri, genç bir çocuk, sahne ismini anons etti. "Dehlizler sahne yirmi dört, çekim bir! Cariyeler Koşuşu..."

Cariye Perizat, dönemin giysileri içinde belirip kadrāja girdi ve sonra cariyelerin oturmakta olduğu döşeklerin bulunduğu köşeye salına salına giderek yerine oturdu. Kamera, koşuşta dedikodu yapmakta olan cariyeleri gösterek onları yavaşça taradı. Mustafa'nın bir başka genç asistanı CD çalardan kadın anlatıcının sesini dışarıya verdi:

"Hikâyemiz, Harem'de yaşayan, ancak bir gün bile padişahın ya da görevlilerin ilgisini çekmemiş, yıllarını buraya vermiş, güzelliğı solsa da bütünüyü yitmemiş, hani neredeyse Harem'de unutulup kalmış bir cariyeye aittir: Perizat'a..."

Kamera, az önce yerine geçip oturmuş olan Cariye Perizat'a doğru yöneldi, giderek yaklaştı. Hüzünlü bakışlarla orada öylece oturup duran Perizat'ın yakın planı da ayrıca çekildi. Sonra da bir sütunun yanında durup cariyelere emirler yağdıran Karanfil Ağa'yı gördük.

"Erkek sineğın bile adım atamadığı Harem'de hizmet ve güvenliğı hadım köleler sağlardı."

Karanfil Ağa, Perizat'a baktı ve ona doğru yürüdü.

"Ender durumlarda, beden yeniden üreme yeteneğini kazanabiliyor ya da hadımlaştırma ameliyesi tam başarılma-mış olan bazı ağalar sonraları yeniden erkekleşebiliyorlardı."

Karanfil Ağa, Perizat'ın yanına geldi. Perizat ayağa kalktı. İki sevgiliyi yakın planda konuşurlarken izledik.

"Harem'in gözde sınıfına giremeyen ve yaşı geçerek dip-lere düşmekte olan cariyeye Perizat ile yaşamını bir karaağa olarak emirlere anında uymaktan ibaret sürdüren Karanfil, birbirlerine daha ilk anda vurulup âşık olmuşlardı."

"Kamera stop!" diye bağırdı Mustafa.

Nefeslerimizi tutmaktaydık, Doktor, yani hakikaten çok heyecanlanmıştım. Merve de öyle oldu, hepimiz bu mucizevi değışim içinde olmanın hazzını yaşamaktaydık o anda.

“İyi oldu. Bir defa daha alalım, elimizde bulunsun” dedi Mustafa.

Aynı sahne bir daha çekildi ve sonra aynı sekanstaki “Dehlizler”in yirmi altıncı sahnesi için mekânda birtakım değişiklikler yapılarak yeni sahnenin hazırlığına geçildi. Caner’in tasarımı ve imalatı olan iki seyyar sütunu ve onları geçmeli kancalarla birleştiren kavisli taş görünümündeki tonozlar, Cariyeler Koğuşu’nun hemen arkasında girişi bulunan dehlizin önüne yerleştirildi ve zeminine meşale ile aydınlatılmış bir taş desenli panel konarak dekor tamamlandı.

“Haydi, herkes yerine! Hazır! Beş, dört, üç, iki, bir...”

“Başla!”

“Dehlizler sahne yirmi altı, çekim bir...”

El ele tutuşmuş sevgilileri bir dehlizde koşarken görüldük.

“Sevgililer, yıllarını verdikleri ve avuçlarının içi gibi bildikleri Harem’in gözden en uzak kuytularında, en gizli dehlizlerinde buluşuyorlardı.”

Perizat ve Karanfil duvar dibinde durup birbirlerine sarıldılar. Yakın planda öpüşüp koklaştılar. Arka plandaki görüntü, dört yüz yıl öncesinden kalma bir atmosferi yansıtmaktaydı âdeta...

“Ama burası Harem’di. Burada hiçbir şey saklanamaz, gizlenemezdi; yerin, yelin, yolun bile kulağı vardı.”

Kamera sevgililerden uzaklaşarak bir sütunun arkasına geçti ve sütunun arkasından birbirine sarılmış çifti uzak planda gördük.

“Kamera stop!” dedi Mustafa.

Başka sahneler için hazırlıklar sürerken Merve ile ikimiz yine dehlizin dibindeki kantine çekildik.

Ekipteki herkesin yoğun işi olduğundan, sıra bekleyen iki oyuncunun dışında kimse yoktu kantinde. O anda bütün bu hengâmenin başlamasından çok önce, Ragıp Bedî’nin

evine ilk gidişim ve sonrasında haftalar süren eziyetli yazma süreci aklıma geldi. Çok çalışmış, çok uğraşmıştık.

“Artık rahatız, Merve” dedim. “Yapım hazırlıkları sürerken bizden başka herkes ense yapıyor, işin zevkli günlerini yaşıyordu. Şimdiyse bizim dinlenme sıramız geldi nihayet...”

“Evet, öyle oldu sanırım. Kafam o kadar karışık ki, henüz bunun gerçekliğine inanamıyorum.”

Biraz sohbet ettikten sonra, Merve’ye arabasını sordum. “Giderken torpidonun altından tuhaf sesler geliyor ve yokuş yukarı çıkarken zorlanıyor” dedi.

“Eh, ne de olsa on üç yaşında araba” dedim. “Bir servise götürüp gözden geçirtelim.” Tanıdığım Mini Cooper servisinin telefon numarasını verdim. “Mahmut Usta’yı ararsan gelir arabayı alır. Para işini bana bırak. Ben konuşurum.”

Teşekkür etti. Bir süre daha çay içip sohbet ettikten sonra, “Harem’in Köleleri” üzerinde çalışmak üzere eve gitmem gerektiğini söyledim.

“Akşam Nevizade’de buluşuruz.”

Nevizade’de kutlama vardı o akşam. Çekimlerin başlaması ile birlikte, Mustafa ve Erol prodüksiyon ekibine bir moral gecesi düzenlemişti.

“Gelip beni evden alır mısın?” diye sordu Merve. “Saat sekiz buçuk, dokuz gibi orada olunacaktı. Mustafa öyle söyledi.”

“Birlikte gidelim tabii” dedim. “O zaman, yedi buçukta sendeyim.”

Merve’nin benim için flaş bellekte hazırlamış olduğu senaryo taslağını ve üzerinde çalışılmış notları aldıktan sonra ceketimi giydim. Vedalaştık.

Dehlizden dışarı çıktığımda, içeride çekimlere devam eden ekibin kimseyi görececek gözü yoktu; işe iyice gömülmüşlerdi. Ben de millete uzaktan el sallayarak kapıyı çektim ve çıktım.

Eve döndüğümde saat bir buçuk olmuştu; hafif bir şeyler atıştırdıktan sonra vurdum kafayı yattım. Bir süredir, gündüzleri şekerleme yapmadan geceyi çıkaramaz olmuştum, atamadığım bir yorgunluk vardı üzerimde. Kolum kanadım kalkmıyordu. Hastaydım, yani artık enikonu hastaydım. Bildiğiniz gibi değil... Kuruntularım sanrılara, endişelerim korkulara dönüşmüştü.

Kalktıktan sonra, yapmam gereken senaryo çalışmasını güç bela da olsa yapıp bitirdim. Akşam olmuştu. Şeyma'yı dükkândan aradım ve ona bu gece Nevizade'de Fotoğrafçılar Kulübü'nün meyhane gecesine katılacağımı söyledim.

İzin aldım yani...

Hoş Şeyma'nın benim gitmeme gelmeme aldırış ettiği yok ya; ondan ne kadar uzak kalırsam kendini o kadar iyi hissediyor.

Kadın bıkmış benden, yani hep aynı işe yaramaz adam, dekor gibi öylece duruyor evin içinde. Ha vazo ha ben... Sevişmeye de yanaşmıyorum. Yapamıyorum zaten. Şeyma sekiz yaş büyük benden, biliyorsunuz; onun yanında yatmak bile zül geliyor bir süredir, bırakın seks yapmayı...

Elli üç yaşındaki şişman, çirkin bir kadınla, vazife icabı bile olsa yirmi yıl boyunca yatabilir misiniz?

Neden mi ayrılmıyoruz? Evet, bu çok abes, abes olduğu kadar da ince bir soru. Neyimle ayrılalım, Doktor? Üzerimde bir çöp bile yok ki, söyledim ya size, dımdızlak bir adamım ben. Şeyma'yla boşansak bana nafaka mı bağlanacak?

Yo, hayır, size karımdan kurtulmam lazım derken boşanmayı kastetmemiştim. Ciddi bir şey olarak da söylemedim bunu, yani bizi ancak ölüm ayırır, Allah geçinden versin.

Şaka yaptım şaka...

Giyinip kuşanıp evden akşam saat yediyi çeyrek geçe çıktım. Oraya vaktinde gidelim diye hazır olmasını söylemek üzere Merve'yi yoldan aradım, telefonu kimse açmadı.

Sokağa girince tekrar aradım, boş çaldı. Mesaj attım, dö-

nen yok. Arabayı sokağa park ettim, kırmızı Mini Cooper'ı da gördüm az ileride; Merve evde olmalıydı, öyle düşündüm.

Dışarıdan zili çaldım, açan yok. Birisi dışarı çıkıyordu, kapıyı açtı. Merdivenlerden aşağı inip tekrar zili çaldım, telefonu çaldırıp içerisini dinledim, yok, valla ne olduğunu anlayamadım. Herhâlde bir işi çıktı, doğrudan oraya gelecek diye düşündüm. Başka ne düşüneyim, Doktor?

Gazladım gittim Beyoğlu'na. Meyhaneler sokağına girer girmez Mustafa ve Erol'la karşılaştım. Araçlarını Galatasaray Garajı'na park etmişler ve organizasyonu yaptıkları için de biraz erken gelmişler. "Ne kadar şıksın öyle" diyerek iltifat etti bana Erol. "Senaryo ekibinin patronu olarak asistanını yanına almadan mı geldin?"

"Valla, Merve ekti beni" dedim gülerek. "Evine gittim, kapı duvar. Telefonu da hiç cevap vermiyor."

"Belki kuaföre falan gitmiştir. Bugün setten çıkarken öyle söyledi. 'İnsan kılığından çıktım' dedi. Manikür-pedikür falan... Süslenecekmiş biraz."

"Belki sir ağda falan yaptırıyordur" diye araya girdi Mustafa. "Kadınların işine akıl sır ermez."

Hep birlikte gülüşerek NeyleMeyle'den içeri girdik. Terastaki yerimiz Erol tarafından ayırtılmıştı. Merdivenlerden yukarı çıktık. Masamız orada layıkıyla hazır ve nazırdı; her şey kusursuz görünmekteydi Doktor, yani bizim Erol'la Mustafa'yı bilirsiniz, bir iş yaparlarsa tam yaparlar.

O gün, ben çıktıktan sonraki sahne çekimleri de çok güzel olmuş. Beş altı parça daha atıvermişler içeri.

"Nasıl, sahneleri iyi yazmış mıyız?" diye sordum.

"Gayet güzel" dedi Mustafa. "Senden sonra Fatih Sultan Mehmet'in Arz Odası sahnelerini çektik. Yeniçerinin Kazıklı Voyvoda'nın kellesini getirdiği sahne de dahil olmak üzere tümünü bitirdik."

"Gördüğüm kadarıyla, dekor ve kostümler çok iyi olmuştu. Oyunculuk nasıldı?"

“Ehh” dedi Erol. “Fena değildi.”

On beş dakika içinde insanlar oraya sökün ettiler. Geceye yalnızca bizim ekibin kilit elemanları davetliydi; yirmi kişilik özel masa yapılmıştı. Gülin sosyetik dış doktoru kocasıyla gelmişti. Nihat Bey’in o güne kadar yüzünü görmediğimiz eşini de ilk defa o akşam gördük.

Mustafa ve Erol gelen bütün konukları kibar tavırlarla karşılıyorlardı. Mezeler ve içkiler servis edildi. Pür neşeyle ilk rakılarımızı yudumlamıştık ki Caner Efendi yanında hoş bir hatunla içeri girdi.

Bu esmer güzeli hatunun baygın bakan kara gözleriyle biçimli ağzından burnundan başka öyle aman aman bir hoşluğu yoktu aslında, ama beyaz dişleri doğal ve dudakları çok güzeldi; güldüğünde değişik hoş bir havaya bürünüyordu.

Masanın öbür ucunda bir dolu yer varken tutup yanıma oturdular. Daha doğrusu kadın sol yanıma, Caner de karşıma geçti. Caner’in sevgilisinin adı Gül’müş, hepimizle tanıştırdı.

Gül Hanım bana pek bir iltifat etti; “İstanbul’un Sırları” projesinin yaratıcısı olarak böyle ilginç işler yazan biri olmam hasebiyle şahsımı göklere çıkardı Doktor, duymalıydınız. Sanki Ernest Hemingway olarak yanlarına gelmişim ve tevazu gösteriyormuşum gibi oldum. Bildiğiniz gibi değil. Hah!

Bu işveli kadın, Gül Hanım, bizim dekorcu oğlana âşık olmuş gibi duruyordu. Caner’in Leyla’ya soğuk durma nedeni, daha doğrusu ona cinsel anlamda pas vermeme nedeni buymuş; hayatında başka bir kadın varmış. Bense oğlanı eşcinsel sandıydım.

Masadakiler Merve’nin oraya gelmemesine şaşırmışlardı. Mustafa telefon etti, Merve açmadı, Erol aradı, kimse çıkmadı. Yer yarılmış, kız içine girmişti sanki. “Mümkün değil vazgeçmiş olması” diyip duruyordu Erol. “O kadar istiyordu ki bu geceyi...”

Caner'in kız arkadaşı Gül, meğerse şu Nadia'nın kapı komşusu olan dedikoducu Nilgün'ün has arkadaşıymış, oradan bahis açmaz mı yine. Dedim ki pes yani! "Ben Caner Bey'in sınıf arkadaşı diye biliyordum. Ne meşhur kadınmış şu Nilgün yahu!"

Konuyu kapattım, böyle şeyleri konuşmak istemediğime dair bir dolu laf ettim, ama pek fayda etmemiş olacak ki "İstanbul'un Sırları" ile ilgili bir dolu konuşma sonunda içkiler içilip de kafalar dumanlanınca, Gül Hanım yine aynı hikâyeyi pişirip önüme koydu. Daha doğrusu Caner Efendi fiştekledi işi.

Yok efendim, ben ev sahibi olarak o kadar insafılı, o kadar düzgün bir insanmışım ki, Nadia bir dönemde çalıştığı yerden parasını alamamış ben yine de sesimi çıkartmamışım, kadıncağıza tolerans göstermişim de...

Nereden çıkmış bunlar yahu?

"İki kişinin arasında olan konularla ilgili dedikodu yapmak, hele hele ölmüş bir kadının arkasından konuşmak bizlere yakışmaz" diyerek tepki gösterdim. "Özel hayatın gizliliğine dikkat etmek lazım..."

Sözlerim bunlara hiç tesir etmedi, Doktor. Kadın hiç de kibar biri değilmiş. Büyük bir arsızlıkla keyfimi kaçırmaya devam etti. "Ne kadar iyilik dolu bir insansınız" dedi yüzünü gülünç bir hâle getirip. "Yaptığınız bütün insanca işleri gizli tutmak da bir erdemdir. Bravo size!"

Acaba dalga mı geçiyordu benimle?

Caner Efendi o anda atılıp da Merve'nin arabasını da benim hediye ettiğimi söylemesin mi? Vallahi hüccetten gidecektim orada. Üstelik bütün masa da bunu duydu. Utançtan yerin dibine geçtim. Lâfı evirdim çevirdim. "Bana yapmış olduğu yardımlarla verdiği eşsiz destek karşılığında bu hiçbir şey değil" dedim. "Sözünü etmeye bile değmez."

"Nerede bu Merve yahu?" deyip yeniden telefon ettiler. Yok, yok, yok...

“Cep telefonunu kaybetmiş, düşürmüş olabilir” dedi Gül. “Nerede oturuyordu bu kız?”

Kızın adresini söyledim, gelirken oraya uğramış olduğumu tekrarladım. Arabasının kapıda durduğunu falan da anlattım. Teşvikiye deyince konu döndü dolaştı yeniden Nadia Groza cinayetine geldi. Herkes de olayı en ince ayrıntısına kadar incelemiş meğerse. Tövbeler olsun.

“Nişantaşı Canavarı’nın kurbanı Nadia’nın öldüğünde hamile olduğunu biliyor muydunuz?”

Bunu duyduğumda sırtımdan soğuk terler boşandı. Saz heyeti fasıla başlamıştı o ara, soruyu duymamış gibi yaptım.

“Nasıl?”

“Nadia Groza hamileymiş. Hem de dört aylık...”

Bu sihirli kelimeyi duyunca masadaki bütün kadınların bakışları bizim üzerimize döndü. Ağzı var dili yok bir kadıncağız olan Nihat Bey’in eşi bile, “Evet, bunu ben de okudum” dedi. “Zaten öyle olduğu anlaşıldığı için o çocuğu hapisten tahliye etmişler.”

Şu işe bakın! Bu kadınlar televizyonda dizi film izleye izleye memeliler arası döllemenin, anne-babalık testlerinin, her neviden entrika, hile ve desisenin üstatları olmuşlar Doktor, vallahi inanılır gibi değil.

“Çocuk şu Erdal’dan da değilmiş, bunu da otopside kesin olarak tespit etmişler zaten...”

Onu da hiç işitmemiş gibi yaptım, ismi tanımazlıktan geldim. “Kimmiş Erdal?” diye sordum Gül’e.

“Nadia’nın sevgilisini hiç duymadınız mı? Bütün gazetelerde çıktı resimleri... Hani şimdi tahliye oldu hapisten.”

“Okumadım. Gazete okumam ben. Hapisten mi çıkmış? Adam katil değil miymiş?”

“Makul şüphe oluşmuş. Hem yeterli kanıt da bulamamışlar. Karnındaki bebek Erdal’dan değilse o zaman başka biri var demektir diyerek tahliye etmişler adamı.”

Biri bırakıp biri alıyordu saızı eline. Nihat Bey’in karısı

anlatmaya başladı bu defa. Aynı mahallede oturan kiracı-
mın öldürülmesi ile ilgili haberleri takip etmemiş olmam
dikkatini çekmişti.

“Demek siz bunları bilmiyorsunuz” dedi.

“Yok, bilmiyorum valla” dedim omuzlarımı silkip. “Hem
ben böyle dedikodularla ilgilenmem pek...”

Bu defa Gül girdi devreye. “Şaka yapıyorsunuz. Ger-
çekten ilgilenmez misiniz?” diye sordu. “Oysa Caner bana
bu işlerin üstadı olduğunuzu anlatmıştı. Şu meşhur Ragıp
Bedîî ile söyleşiler ve şehirdeki bütün efsaneler, dedikodu-
lar, söylentiler falan... Hepsini siz derlemiştiniz.”

Sevgilisine dönüp baktı.

“Öyle değil mi, Caner?”

Caner onu başıyla onaylayıp “Evet, Varol Bey İstanbul
efsanelerinin ustasıdır” diye bir şeyler yumurtladı.

Valla, Doktor, yoğun bir şekilde alay edildiğim hissine
kapılmışım orada, ama bir yandan da buna ihtimal vermi-
yor, ayrıca nasıl davranacağımı da bilemiyordum. “Estağfu-
rullah” diye karşılık verebildim ancak. “O başka, bu başka...”

Ben orada kıvranıp dururken, geldiğimizden beri benim-
le hiç konuşmayan Leyla atıldı ortaya. “Evet, demek ki ara-
mızda bir katil var” dedi.

Sonra da bana dönüp baktı.

“N-ne demek bu şimdi?” diye kekeledim.

Abesle iştigal... Şu işe bakar mısınız? Bunlar ne istiyor-
lar, neyin peşindeler belli değil yahu! Abuk sabuk konu-
şmalar... Hiç böyle bir konu içki masasına getirilir mi?

“Yani, Nişantaşı Canavarı, kadınları öldüren kimliği
meçhul bir katil” dedi Leyla. “Belki de yeni av peşindedir,
kim bilir...”

Tadım iyice kaçtı. Kimseyle konuşmadan esmer vatan-
daşlardan oluşmuş fasıl heyetini dinledim biraz. İçkimi iç-
tim, balığımı yedim. Biraz kendime gelir gibi oldum.

On buçuğa varmadan Caner-Gül çifti ceketlerini giyip

masadan kalktı. “Bize müsaade” dediler. “Sabah çok erken kalkmamız gerekiyor.”

Buna üzüldüm desem yalan olur, yine de öpüştük, veda-
laştık. Onlar gittikten sonra Leyla yanıma geldi. Kostümcü
Nurgül Hanım da karşıma geçti. Hoş bir sohbete başladık.
Ne güldük, ne güldük size anlatamam.

Doktor Nihat cerrahlıkta başına gelen tuhaf olayları bize
bিরer fıkra gibi anlattı. Zaten adamın söylediği her şey komik-
ti, söylemiştim ya size. Narkozdan ayılınca kim olduğunu
hatırlamayan adamlar, kadınlar mı istersiniz; yoksa burnu-
nun yapılmasından vazgeçip çingar çıkartanları mı? Hah!

Neler neler...

Vaktin nasıl geçtiğini anlamadık. Saat on iki olur olmaz
Mustafa hesabı isteyip ödedi. NeyleMeyle’nin sahibi Tamer
Bey müessesenin hediyesi olarak kahve ve likör ikram etti
hepimize. Zaten ondan önce de masayı meyve tabaklarıyla
donatmışlardı. Millet sohbete doymadı; çok neşeli, çok
keyifliydik.

Kahvelerimizi içerken Mustafa’ya telefon geldi. “Allah
Allah” dedi. “Bu saatte kim arar beni?”

Erol hepimizden çok kulak kabarttı konuşmaya. “Efen-
dim Caner?” dedi Mustafa. “Yok, kalkmak üzereyiz şimdi.
Ne oldu?”

Bir şey olmuştu Doktor, gerçi Mustafa bize arkasını
dönüp öyle konuşmaktaydı, ama sorunlu bir durumun ger-
ginliğini orada bulunan herkes hissetmişti sanırım.

“Nasıl? Tamam, peki...”

Mustafa telefonu kapattıktan sonra yerine çöktü. Bakış-
ları hepimizi delip geçerek pencerenin arkasındaki bir yer-
lerde sabitlendi. “Ne olmuş? Caner neden aramış?” gibi so-
rular biteviye sorulmakta ve sanki Mustafa, başta Erol ol-
mak üzere başına üşüşmüş olanlara ne cevap vereceğini dü-
şünmekteydi.

“Merve... evinde ölü bulunmuş” dedi en sonunda.

Uzun bir sessizlik oldu.

Hepimiz az önce kalkmış olduğumuz yerlerimize çöktük. Uzunca bir süre daha kimsenin ağzını bıçak açmadı. Kimse ne sorması gerektiğini bilmiyordu. Sonunda kendini toparlayıp “Olay nasıl olmuş?” dedi Nihat Bey. Hepimiz kulak kesildik.

“Tam olarak bilmiyorum” diye mırıldandı Mustafa yüzünü sıkıntıyla kırıştırarak. “Caner ve Gül evlerine gitmeden önce merak edip Merve’nin evine uğramak istemişler anladığım kadarıyla...”

“Eee?”

“Tahmin edebileceğiniz gibi, önce kapıyı çalmışlar, kimse açmamış. Sonra...”

“Kapıyı mı kırmışlar?”

“Bir çilingir çağırmışlar. Kapıcı da onlara yardımcı olmuş.”

Millet bunun ardından ne geleceğini biliyordu, Merve evinde ölü bulunmuştu, ama onlar ölüm nedenini merak ediyorlardı. Orada bulunan hiç kimsenin durumu içselleştirmiş olduğunu sanmıyorum, yani insanların ifadelerini okuyabiliyor, yüzlerine bakınca, kafalarının ardındakileri görebiliyordum.

Merve’nin aşırı dozda uyuşturucu madde kullanarak ya da alkol komasına girerek ölmüş olduğunu sandılar önce. İnanmayacaksınız belki, ama masadakilerin yüzlerinde gördüğüm üzüntü değil, sanki ilahî adaletin bir kez daha tecellisinden duyulan “su testisi su yolunda kırılır” zevklenmesiydi.

Hissediyordum bunu Doktor. Olaydan toplumsal ders çıkarma kibrini izledim o bakışlarda, o dudak kıvrımlarında... Kötülüğe eğilimli zihinlerde Merve ile ilgili olumsuz fikirler peydahlanmıştı.

Bense öyle olmadığını biliyordum. O intihar etmemişti, uyuşturucu hap da kullanmıyordu; gayet yakından biliyordum.

“Merve yatak odasında, üzerine seksi iç çamaşırları ve jartiyer giymiş, göğüslerinin üzerinde bir buket çiçekle öylece yatıyormuş. Boğularak öldürülmüş. Tıpkı...”

Ansızın bütün o sahte merhamet pozları dehşete dönüştü. Birisi, tek başına yaşayan yalnız kadınları öldürmeye devam ediyordu. Ya bizlerin de başına gelirse?

“Nişantaşı Canavarı!”

“Nadia Groza cinayeti...”

“Evet, tıpatıp aynısı...”

Zaman durdu sanki. Bembeyaz olmuş yüzler, kanlanmış gözler, yarı açılmış suskun ağızlar zihnindeki derin sessizliğin içinde hızla akan görüntü parçalarına dönüştü ve sonra Merve’nin en sevimli hâllerinin görüntülerine karıştı.

Yine aynı tuhaf inme vurdu beni.

Sırtımdan soğuk terler boşaldı, dilim damağım kurudu ve başım dönmeye başladı. Bilincimi yitiriverdim. Hayatımın daha önceki kısmında baygınlık geçirmemiş biriydim ben, Doktor, cenazede yaşadığım bilinç kaybı ilkti, bu ikinci oldu.

Sonradan anlatılana göre, iskemleden aşağı düşmüş ve kafamı terasın parapetine çarpmışım. Beni nasıl hastaneye götürmüşler, orada ne kadar kalmışım, bilmiyorum. Olan biten hiçbir şeyin farkında değildim.

Gözümü açtığımda, serum şişelerinin arasından karım Şeyma’nın meymenetsiz yüzünü güçlükle seçebildim. Evet, oydu. Bıkmış usanmış bir edayla, “Başımın belası...” dedi bana.

Mahalle sakin, sokak bomboş, apartmandakiler olaydan habersiz gibiydi. Teşvikiye'nin arka sokaklarındaki apartmanı da, iki sokak ötedeki park yerini de güçlükle buldu Serdar. Aldığı sarsıcı haberin yan etkisi olarak ensesine saplanan ağrıyla kıvranarak cinayet mahalline geldiğinde saat gecenin biri olmuştu. Gül ve Caner'in dinlenmek üzere evlerine döndüklerini söyleyen içerdeki OYİ ekibi işini bitirmek üzereydi.

Serdar'ın açık duran kapıya gerilmiş olan "Olay Yeri" bantlarını eliyle kaldırıp altından içeri geçtiğini görünce, "Az önce çıktı seninkiler" dedi Birol.

Salondaki yemek masasına oturmuş, önündeki seyyar bilgisayarında çalışmaktaydı. "Caner ve Gül gelip de kızcağızı burada bulduklarında vücudu henüz sıcakmış. Cinayet, akşam yedi buçuk ilâ sekiz saatleri arasında işlenmiş. Sen sormadan ben söyleyeyim dedim."

"Anladım" diye mırıldandı Serdar. Gayet sakin duruyordu.

"Öyle şanssız bir insanmışım ki, bu cinayet de benim nöbetime denk geldi. Aynı dekor, aynı mizansen, aynı psikopat katil..."

Birol cinayeti işleyen katile verip veriştirmeyi teknik düzeye getirdikten sonra, Serdar'la meslek hayatlarının güçlüğüne dair bir süre sohbet ettiler.

Asayiş Şube'de her tür ağır suç konusunda görev yapan Birol işlerin çokluğundan yakındı. Serdar'ınsa böyle bir derdi yoktu. Olay geliş yoğunluğunun daha düşük seyretti-

ği Cinayet Büro'daki basit cinayetleri hızla aydınlatıp Adliye'ye sevk etmesiyle nam salmış bir detektifti, ancak bu defa durum farklıydı.

Aradan yedi hafta geçmişti. Gece gündüz bu işle uğraşmasına rağmen Nadia Groza dosyası hâlâ sonuçlanmamış ve işlenen yeni cinayetle beraber şimdi daha çetrefilli bir hâle gelmişti.

Serdar'ın ilk izlenimine göre, OYİ ekibi bu defa işini doğru ve hızlı şekilde yapmış gibi duruyordu. Fotoğraflar çekilmiş, kanıtlar toplanmış, ön raporun yazılması neredeyse tamamlanmıştı.

Çaylaklar toparlanmak üzere salona geçince, "Sana bir kıyak yapacağım şimdi" dedi Birol kısık sesle. "Rapor bitmek üzere, fotoğraflar da içeride. İstersen gazetelere servis edebiliriz. Buraya gelirken senin polis muhabiri Zeynel'i aradım. Henüz baskıya girmediler, bu haberi bekliyorlar."

Serdar Birol'a cevap vermedi; uzun uzun Merve'nin cesedini seyrettikten sonra evin her yanını dolaşarak sağa sola biraz daha bakındı. Birol'un söylediği gibi Merve Bıçakçı Nadia'yla aynı şekilde, aynı mizansenle öldürülmüştü.

Hediye gibi paketlenmiş bir ceset daha...

Saçlar ve tırnaklar kuaförden yeni çıkmış gibi yapılı, kırmızı ruj, adamakıllı yoğun makyaj, giyim kuşam ve yatış pozisyonu açısından birbirinin kopyası gibi görünse de ayrıntılarda bariz farklılıklar vardı.

Nadia'nın sutyeni çıkmış ya da çıkartılmış, odasındaki şifonyerin üzerinde katlanmış durumda bulunmuştu. Merve'nin üzerinde ise külotunun takımı olan koyu kırmızı sutyeni vardı.

Nadia'yı boğmak için naylon çorabının teki kullanılmıştı. Merve'ye siyah file çoraplar giymişti; zavallıyı boğmak için bu defa çorabından değil fularından faydalanılmıştı.

Merve'nin narçiçeği rengi eşarplı kompozisyonundaki fiyonk sanki biraz daha acemice düğümlenmiş gibiydi

ve iki göğsünün üzerinde tutmuş olduğu çiçek buketi de epeyce farklıydı.

Birol Serdar'ın suskunluğundan işkillenmişti esasında. Onu hiç sevmese de hâline üzülmüştü, zira kavgacılığıyla ve keskinliğiyle nam salmış bir polis olan Serdar'ın kendisine soru sormadan, olay yerinde böyle süklüm püklüm dolaşması olacak iş değildi.

“Bu defa, geçen seferkinden daha fazla iz var” diyerek konuyu yeniden açmaya çalıştı. “Merve'nin tırnaklarının arasında doku tespit ettik. Kızın kafasındaki şişin varlığını ilk Caner fark etti. Tespitine göre, Merve salonda öldürüldükten sonra cesedi yatak odasına taşınmış. Öyle söyledi. ‘Erotik çamaşırlar ona sonradan giydirilmiş’ dedi. Sutye'nin ve jartiyerin duruşunda bir acayıplık, bir terslik varmış. Savcı'ya çizerek izah etmeye çalıştı, ama ben pek bir şey anlamadım.”

Serdar o esnada Birol'un söylediklerine kulak asmaz gibi görünüyordu, zira kafasında yeni bir eylem planı hazırlamakla meşguldü. Bir süre daha sağa sola bakındıktan sonra, “Az önce ne dedin?” diye sordu Birol'a. “Şu bizim gazeteci oğlan haber mi bekliyormuş?”

“He yaa...”

“Hadi, eyleme geçelim o zaman...”

Birol ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Nadia Groza cinayetiyle başlayarak kendisiyle sıkı bir irtibat hâlinde olan ve bu haberi atmaca gibi hazır bekleyen polis muhabiri Zeynel'i aradı. Durumu haber verdikten sonra konuşması için telefonu Serdar'a uzattı.

Zeynel neredeyse matbaanın içinde beklemekteydi malzemeyi. “Cinayet haberini duyunca hepimiz yatağımızdan çıkıp gazeteye geldik, Serdar abi” dedi. “Sayfa sorumlusu burada, yazı işleri müdüründen izni de aldı. Fotoğraf kansız değil mi?”

“Sana en şahane ve kansız olanı göndereceğim, yalnız

benim de şartlarım var” dedi Serdar. İlk isteği, kendi fotoğraflarının kullanılması ve adının da haberde bolca geçmesi idi. İkincisiyse, Birol’un yazdığı ön raporda bir katil adı zikredilmediği hâlde bunun da açıkça yazılmasıydı.

Nadia’nın katili olan ‘Nişantaşı Canavarı’ Erdal Özdemir hapisten çıkar çıkmaz yeni bir cinayet işlemiştir. “Herifin en meymenetsiz resmini koyun oraya” dedi.

“Hallederiz, merak etme, Serdar abi” dedi Zeynel. “Zaten öylesi daha uygun... Erdal’ın fotoğrafını da basacağız elbette, olmazsa eksik olur...”

“Başka gazetelerde bu haberi bekleyen arkadaşınız var mı?”

Zeynel bunu yapmak istemediğini söyledi. “O zaman bir değeri olmaz ki” dedi. “Bizim yayın grubumuz içindeki diğer gazetelerde de yayınlanacak. Yetmez mi?”

Yapacak bir şey yoktu. Bu iki yüksek tirajlı gazete milyon okura ulaşmaktaydı zaten. “Peki, o zaman” dedi Serdar. “Televizyonları bağlamayı da unutma.”

Zeynel bağlı olduğu medya grubundaki ajansla birlikte, bir baskı ve zaman kısıtlaması olmayan televizyoncu arkadaşlarına aynı haberi iletceğini söyledi. Her satırı paylaşacaktı. Yarın hep birlikte Nişantaşı Canavarı’nın son cinayetini Radyo ve TV kanallarından bangır bangır bağıracaktı.

Yine Öldürdü!

Birol’un da yardımıyla, yeni cinayet haberinin ilk bilgilerini postaladı Serdar, kendi bıçkın detektif fotoğrafları dahil olmak üzere Merve’nin çeşitli fotoğraflarını ve kısa yaşamöyküsünü de eklemeyi ihmal etmedi. Birol ve Serdar işlerini bitirir bitirmez olay yerine iki nöbetçi memur bırakıp oradan çıktılar.

Gece saat ikiyi geçmişti.

Hiç uyumadan keskin bir plan üzerinde çalışan Serdar, ertesi sabah Cinayet Büro’ya uğramadı. OYİ ön raporunu cebine koyup doğrudan Adliye’nin yolunu tuttu. Yeni

cinayette katilin bir başkası olabileceği fikrini aklından dahi geçirmek istemiyordu.

Savcı'yı duruşmalar henüz başlamadan önce odasında yakaladı ve maruzatını ona bir çırpıda anlattı. Yanında dehşetli başlıklar atmış olan gazeteleri de getirmişti. "Maa- lesef yeni bir cinayete engel olamadık, efendim" dedi Serdar. "Tahliyenin ne gibi sonuçlar doğurduğunu görüyorsunuz işte..."

Serdar'ın sıradaki suçlara ilişkin çizmiş olduğu tablo o kadar dehşet vericiydi ki Alâeddin Bey, Nadia Groza davasında 'çok ivedi' kaydıyla tutuklama kararı alınması için talepte bulunmakta tereddüt etmedi. Serdar'ın Kalem'deki başkâtip hemşerisinin hazırlamış olduğu taleptenamenin altına bastı imzasını.

Kararın Başsavcılık tarafından onaylanması için iç yazışma ve evrak takibini büyük bir titizlikle gerçekleştiren Serdar'ın bu talebi mahkemeye götürerek "tutuklama kararı" çıkartması aynı gün öğleden sonra sonuçlandı. Adliye'den çıkarken, "İşte bu kadar!" diye mırıldandı kendi kendine. "Bu sefer yaktım çıranı..."

Cinayet Büro'da henüz değerlendirme toplantısı bile bitmemişti. Elindeki tutuklama emrinin gereğini yerine getirmek üzere güvendiği iki polis memurunu Erdal'ın evine yönlendirdi. "Resmî giysilerinizle ve araçla gelin" diye buyurdu kıdemli olana. "Mahkeme kararını sekretere az önce faksladım."

Kapının önünde buluşmak üzere sözleştiler. Erdal Özdemir, saat üç civarında kapısını çalan üniformalı polislerle hiç direnç göstermedi. Afallamış olsa da tutuklama kararını umulmadık bir serinkanlılıkla karşılayan Erdal, eşyalarını toplamak için izin istedi ve on dakika sonra da Büro'nun aracında bekleyen Serdar'ın yanına gürültüsüz patırtısız getirildi.

Serdar yüzünde hınzır bir gülümsemeyle, "Hoş geldin" diyerek karşıladı adamını.

Elleri kelepçelenmiş vaziyette, başı aşağı bastırılarak arabanın arka koltuğuna sokulan katil zanlısı tek kelime konuşmamıştı. Polis memurlarından biri çantasını bagaja atarak şoför mahalline geçmiş, diğeri de arka koltuktaki yerini almış, Serdar da sol arka pencere yanına oturup -âdet olduğu üzere- Erdal'ı iki polis arasında sıkıştırmıştı.

Araç Merkez'e doğru yola koyulduğunda, "Mahkeme'nin tutuklama kararını ve haklarını sana okumuşlardır" dedi Serdar. "Yani, sana kişisel garezim yok. Vazifemizi yapıyoruz. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Serdar'a dönüp acı acı gülümsedikten sonra iç geçirdi Erdal. "Avukatımı arayabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette... Ondan önce, belki şu yeni cinayetin soruşturması ilgili öğrenmek istediğin bir şeyler vardır diye düşündüğüm için sordum."

"Hmm. Haberi gazetelerde okudum."

Serdar güldü. "Gazetelerde okudun ha?" dedi. "İşin içinde değil gibisin yani..."

"Ben yapmadım. Bunu sen de biliyorsun. Yapmama imkân da yok..."

"Öyle mi? Nasıl yokmuş?"

"Öldürülen kişiyi hiç tanımıyorum. O bayanın evinin sokağından bile hiç geçmedim hayatım boyunca..."

"Birini öldürmek için onu tanımak şart mı?" diye sordu Serdar. "Öyle ya, tanımadan da öldürebilirsin. Dün sokağa çıkıp bir yerlere gitmişsin..."

"Kim söyledi?"

"Kargalar."

Serdar'ın tavırlarını ciddiye almamış gibi görünen Erdal, "O kargalar, peşimdeki muhbirlerin benim o kızın adresine hiç gitmemiş olduğumu söylemediler mi sana peki?" dedi.

Serdar renk vermedi. Erdal'ın olası tanıklarının kimler olduklarını öğrenmenin peşindeydi. Sorusunu tekrarlayınca, "Akşamüzeri eski çalıştığım yere uğradım" dedi Erdal sıkıntıyla. "Cafe Noir'a..."

“Saat kaçta ve neyle gittin?”

“Otobüsle... Evden çıktığım zamanı tam bilmiyorum, ama saat altı buçukta oradaydım. Sonra yine otobüse binip Beşiktaş Çarşısı’na döndüm.”

“Eve mi?”

“Hayır, kahveye... Her zaman gittiğim yere. Oradakiler beni tanırlar. Akşamları elli bir oynarız. Bazen de okey...”

“Adı ne bu kiraathanenin?”

“Karakartal... En az otuz şahidim ve başka kanıtlarım da var.”

“Pekâlâ... Göreceğiz bakalım.”

Erdal iç cebinden cep telefonunu çıkartıp avukatını aradı ve ona durumu anlattı. Cinayeti işlememiş olduğunu, tanıkları, kanıtları ve ne kadar mağdur olduğuna dair her şeyi saydı söyledi. Konuşmayı bitirdikten sonra büyük ekranlı telefonunu kurcalamaya başladığında, “İşin bittiyse makineni teslim alayım” dedi Serdar.

Erdal şaşırdı. Biraz daha zaman istedi. “Mesajlarıma da bir bakayım” dedi.

“Tamam, çabuk ol biraz.”

Erdal’ın her iki polisi de göz ucuyla keserek akıllı telefonuyla oynamayı sürdürmesi üzerine, Serdar onun telefonundaki bazı önemli bilgileri silmekte olduğundan şüphelendi ve kıyamet işte o zaman koptu. Erdal’ın direnmesiyle birlikte ortam sertleşti ve yumruk yumruğa kavgaya dönüştü.

Erdal’ın, telefonu elinden çekip alan Serdar’a yerinde kaykılarak kafa atmak istemesi sonucunda, yanındaki polis memuru ona engel olmak üzere beline sarıldı ve Serdar da yerinde çırpınmakta olan tutukluyu uslandırmak üzere suratına üç sert yumruk salladı.

Hasar büyük oldu. Erdal’ı sorgulamak üzere Merkez’e geldiklerinde, araçtaki üç kişinin üstü başıyla birlikte arabanın arka koltuğu da kan içinde kalmıştı. Serdar’ın sağ eli Erdal’ın dişleriyle sakatlanmıştı. Zayıf, Erdal’ın hasta-

neye sevk edilerek rapor almasına ve avukatının İstanbul Adliyesi'ni ve hattâ tüm medyayı ayağa kaldırmasına yetecek kadar büyüktü.

Serdar olaydan sonra sırra kadem bastı. Telefonunu kapatmış, diğer kanallardan yapılan çağrılara da yanıt vermiyordu. Söylenene göre, Erdal'ı Asayiş Şube'ye teslim eden Serdar, tek kelime konuşmadan oradan çıkmış ve kimsenin bilmediği bir yerde işin peşine düşmüştü.

Serdar'ın evindeki bilgisayarına bağladığı akıllı telefonda yaptığı araştırmadaki ilk bulgular hayal kırıklığı yarattı. Birkaç erotik resim, birkaç pornografik video ve birtakım anlamsız yazışma dışında kayda değer bir ipucuna rastlamadı. Yine de azmini yitirmedi. Hafıza kartındaki bilgilerin Erdal tarafından silinmiş olabileceğini düşündü.

Evinin bulunduğu mahalledeki esnafla yakın ilişkiler kurmakta başarılı bir polis olan Serdar, ertesi sabah akıllı telefonlardaki silinmiş bilgileri geri getirme yöntemlerini bilen uzman ahbabının dükkânına gitti. Telefoncu arkadaşının hafıza kartındaki silinmiş bilgilere erişmesi bir saat kadar sürdü. "Fazla bir şey silinmemiş" dedi ona arkadaşı. "Hepsini geri aldım, ama bu telefon çok yeni... En eski fotoğraf beş ay öncesine ait."

Serdar'ın aklına Erdal'ın eski telefonunu aramak geldiği esnada dükkâna müşteriler üşüştü, incelemeye kısa bir ara vermek zorunda kaldı. Fırsattan istifade, gelen çağrılara göz atmak üzere bir süredir kapalı tuttuğu kendi cep telefonunu açtı. Bir dolu arama kaydı ve mesajla karşılaştı.

Tahmin ettiği gibi, çünkü dayak hadisesinden sonra Büro'dan defalarca aranmış, ancak erişilememişti. Mesajların bir bölümü aynı konuyla ilgiliydi, onları da es geçti.

Adliye'de kâtip olan arkadaşının cevapsız çağrısını görünce onu geri aradı. "Beni aramışsın" dedi. "Hayrola?"

"Saat dokuzdan beri arıyorum, bulamıyorum."

"Buldun işte... Ne oldu?"

“Dün akşamüzeri, şu meşhur avukat İlhan Bey yanında yardımcısıyla buraya geldi. Savcı Bey’le ve sonra da Hâkim Bey’le konuştular.”

Konuştukları konunun ne olduğunu gayet iyi tahmin ettiği hâlde, “Ee, neymiş dertleri?” diye sordu Serdar.

“Karara itiraz ediyorlar” dedi başkâtip.

“Edecekler tabii, ya başka ne yapacak o şerefsizler?”

“Tamam da, bir dosya dolusu kanıt sunmuşlar mahkemeye. Tanıklar getirdiler, ifadeleri alındı falan feşmekân... Tahliye istemişler.”

“İstesinler. Bir şey çıkmaz.”

“Peki, ben bilgin olsun istedim” dedi başkâtip. “Dahası da var...”

“Neymiş?”

“Senin için suç duyurusunda bulundular. Acil tutuklama istemiyle...”

İşte bu kötü haberdi. Arabanın içinde gereksiz yere arbede çıkması ve dayak olayı, bedeli ağır bir davaya dönüşebilir ve Serdar’a polislik rozeti dahil her şeyini kaybettirebilirdi.

Cevabını bildiği hâlde, “Neymiş dertleri?” diye sordu.

“Herifi yaralamışsın. Avukatı gelmiş ve hastaneden rapor almışlar. Anlayacağın, başın dertte... Bu işi tekrar düşünsen iyi olur. Benden söylemesi...”

“Aradığın için sağ ol” dedikten sonra Serdar telefonunu kapattı.

Doğal olarak, canı fena hâlde sıkıldı, ancak bu olanların hızını kesmesine izin vermeyecek kadar kararlıydı. Hiçbir engel onu yolundan döndüremezdi. Erdal’ın sevişme esnasında kontrolünü kaybettiği ve ölümcül derecede saldırganlaştığına dair ifade zabıtları dava dosyasında mevcuttu. Erdal’ın telefonunda ya da bilgisayarında bulacağı ve bu ifadeleri doğrulayacak etkili bir video görüntüsü, Erdal’ı tereddütsüz hapse tıkar, Serdar’ı da meşhur ederdi.

Nadia'yı Erdal'ın öldürdüğünden emindi ve eski nişanlısı Dilek'in anlattığı gibi, Erdal'ın sapkınlığının bir parçası olan görsel kayıt merakı onu cinayet gecesinde erotik "hatıra" çekimi yapmaya teşvik etmiş olabilirdi.

Serdar'ın Dilek'ten edinmiş olduğu bilgilere göre, Erdal Özdemir'in cinsel yetersizliği ve saldırganlığını gözler önüne serecek video kayıtları bir rivayetten ibaret değildi ve hattâ Erdal bunlardan birini eski nişanlısı Dilek'e izlettirmişti, biliyordu bunu.

Arkadaşının telefon dükkânına geri dönüp de silinmiş kayıtlar arasında kayda değer bir şeyler çıkmadığını görünce düş kırıklığına uğradı, morali fena hâlde bozuldu. "Yine de sakladığı bir şeyler olmalı" diye mırıldandı kendi kendine.

Serdar geri getirilmiş bilgiyi daha ayrıntılı incelemek istedi ve bunları bir flaş belleğe yükleterek evine geldi. Erdal'ın akıllı telefonunu dizüstü bilgisayarına bağlayıp verileri bir de telefonun üzerinden incelemek aklına geldi. Bağladı ve sürücü yazılımı yükledi. Mesajlaşmaya girip buradaki kayıt kütüğüne göz attı. Çoğunluğu yerli TV dizilerindeki haberlerden oluşan bir dolu lüzumsuz ileti ile karşılaştı. Fihristteki kadın isimlerini kurcaladı ve orada Dilek ile yaptığı yazışmaları buldu.

Bunların birçoğu sıradan, havadan sudan gevezeliklerdi. Tam işten vazgeçmek üzere toparlanmaktaydı ki gözüne dikkat çeken birkaç cümle ilişti. Nadia Groza cinayetinden iki ay öncesine ait bir yazışmaydı bu:

Dilek: "*Sen imha ettin o videoyu, değil mi?*"

Erdal: "*Çoktan. Silerken acıdım ama. Yazık oldu.*"

Dilek: "*Aman yaa... Bir gören olur. Çok tehlikeli.*"

Bu yazışma parçası Serdar'ı yeniden heyecanlandırdı. Ona göre üç satırlık bu laflama, iki eski nişanlının gizli paylaşımları olduğunun göstergesiydi. Eğer bahis konusu görüntüleri bulursa, eski nişanlının ifadesiyle birlikte Erdal'ın hasta ruhunu gözler önüne sermek için güçlü bir kanıt oluşurdu.

Aklına, bulduğu yazışmalardan bir “ağız yoklama” manevrası yapmak geldi. Telefona sarılıp Dilek’i çevirdi. Genç kadın telefonunu yanıtsız bırakınca, tekrar tekrar aradı ve “oraya geliyorum” mesajı attı.

Kendini tehdit altında hissetmiş olmalıydı ki on dakika sonra geri döndü Dilek. “Başımda bela mısın yaa?” diye si-tem etti. “Yine ne istiyorsun benden?”

Bir kuaförde manikürcü olarak çalışıp yaşamını kör topal idare eden Dilek, Serdar’ın zoruyla iki defa sorgulanmıştı ve artık daha fazla konuşmak istemiyordu. “Beni artık rahat bırakın” dedi. “Başka bir şey bilmiyorum.”

Serdar telefonda onun gerilimini düşürmeye çalıştı. Hal hatır sordu. Kendisine hiçbir yerden hiçbir zarar gelmeyeceğini tekrarlardı durdu. “Erdal’ı yeniden içeri aldım, biliyorsun, değil mi?” dedi. “Yeni cinayeti de okumuşsundur gazetelerde...”

“Bunları duymak istemiyorum. O adamın artık benimle hiçbir ilgisi yok!”

“İlgisi var, Dilek, Erdal’ın elinde sana ait bazı görüntüler ve mesajlar var. Maalesef...”

Sesi titremeye başladı. “Hayır. Bu olamaz!” diye bağırdı Dilek bir çığlık gibi. “Bu yalanları duymak istemiyorum.”

“Neden olamazmış? 14 Aralık tarihinde yaptığınız yazışmayı sana aynen söylüyorum.”

Serdar, sohbetle sarf edilen cümleleri harfiyen okuduktan sonra konuyu fazla uzatmadan peşinde olduğu kanıtın varlığından emin olduğundan bahsetti. “Konuşmanızın devamında bu videodan da söz ediliyor” diye yalan söyledi. “Fantezi yapmışsınız birlikte.”

Anlaşılan oydu ki, Erdal, bu sevişmeleri cep telefonuyla kaydetmişti. Sonunda, Dilek de adli adınca itiraf etti. Serdar istediğini almıştı, şimdi sorun bu kaydın hâlâ var olup olmadığına ve eğer varsa nerede saklandığındaydı. Genç kadını telefonda oyalarken bir yandan da buna benzer bir dolu şeyi bir arada düşünmeye çalışıyordu.

Muhtemelen, Erdal bu videoyu silmemişti. Silmiş olsa bile telefon kartındaki bilgiler kurtarılıp geri getirilebilirdi.

“Sıradan, ama özel bir kayıt o bahsettiği” dedi Dilek konuyu önemsizleştirmeye çabalayarak. “Herkes çekiyor böyle videoları.”

Serdar işe uyandı. “Tamam. Sakin ol biraz” dedi. “Peşinde olduğumuz şey senin açık saçık görüntülerin falan değil.”

“Erdal bana onları sildiğini söylemişti” diyerek direnmeyi sürdürdü Dilek. “Ya bu adam çok denyo, çok manyak yaa!”

Erdal’ın manyaklığıyla ilgili ek söylemler Dilek’i yatıştırmaya ve ikna etmeye yetmedi. Konuşmanın bir sonuca ulaşmadığını görünce, “Bu kayıtların internete düşmesini ve herkesin eline geçmesini ister misin?” diyerek bir kez daha bodoslamadan girdi Serdar. Dilek’in içine düştüğü durum umurunda bile değildi.

“Deli misiniz? Mahvolurum. Bana bunu yaparak elinize ne geçecek?”

“Yok, ben yapmam böyle bir şey de... Şube’de işler kontrolden çıkabilir yani” dedi Serdar kaypak bir tonda.

“Ne istiyorsunuz benden yahu? Bıktım artık bu işten! Erdal konusundan bıktım usandım artık! Yeter artık, yeter! Geçen defa da ifademi aldınız, imzalattınız. Tamam dediniz...”

“O ifadeyi mahkemeye sunamadan Erdal’ı tahliye ettiler, biliyorsun. Bundan sonraki hayatında rahat etmek istiyorsan, son bir iş daha yapacağız seninle. Bu seferki biraz daha sert bir şey olacak ve şahsen mahkemeye çıkacaksın.”

“Çıkmam ben mahkemeye falan!” diye bağırdı Dilek. Ağlamaya başladı. “Yapmak istemiyorum bunları yaa!”

Serdar taktik icabı telefonda bir süre sessiz kaldı. Dilek’in hıçkırıklarını dinledi. “İyi, peki, sen bilirsin” diye mırıldandı sonra.

Dilek bu sözün ne anlama gelebileceğini biliyordu. “Tamam, ne istiyorsun, onu söyle?” demek zorunda kaldı.

“Mahkemede tanıklık yapacaksın” dedi Serdar. “Gayet basit ve kolay... Hiçbir zorluğu yok. Söylemen gereken her şeyi sana hazırlayacağım ve hep senin yanında olacağım.”

Serdar karşısındakini yumuşatıp işi tatlıya bağlar bağlamaz telefonu kapatıp büyük bir hırsla işe koyuldu. Saatler boyunca düşünüp eyleme hazırlandı.

Sıra mahkemeye sunacağı ifadeyi pekiştirecek video çekimini bulmaya gelince, umduğundan daha çok sayıda kayıt olabileceği aklına geldi. Erdal'ın Beşiktaş'taki evinde aradığını bulacağını tahmin ediyordu. Bir yerlerde vardı bunlar. Mutlaka vardı.

Silinmiş olsa bile sabit diskteki bilgileri geri getirmekte kullanılan yazılımı Şube'deki teknik çaylaklardan öğrenmiş, kopyasını kaydetmiş ve yanında taşır olmuştu.

Akşam ezanı okunurken Serdar kararını verdi ve hemen toparlanıp Beşiktaş'a yollandı. Semtteki ev hırsızlarından öğrenmiş olduğu kilit açma yöntemlerinden birini kullanarak Erdal'ın evine kolayca girdi.

Daireyi baştanbaşa kolaçan ettiğinde şaşırdı biraz; Erdal Özdemir beklenmedik derecede düzenli biriydi. İki küçük oda ve salondan oluşan dairedaki az sayıda eşyanın altına üstüne getiren ve etrafta bulunduğu kâğıtlarla yazıları bir çırpıda okuyan Serdar, neyin peşinde olduğunu gayet iyi biliyordu. Bütün evi talan ettikten sonra Erdal'ın bilgisayarını açıp incelemesi de yaklaşık iki saatini aldı, ancak Dilek'le olan sevişme videosunu bulamadı.

Dizüstünün içinde pek çok fotoğraf ve video vardı. İsimlerine bakmaksızın hepsini tek tek kontrol etti, ne var ki sıradan seks filmlerinden ve kimliği belirsiz kadınların tahrik edici pozlarından başka bir bulguya rastlamadı.

Erdal'ın eski telefonunu aradı. Çalışma masasının alt çekmecesinde iki eski cep telefonu ve bir sürü şarjör, kablo ve adaptör benzeri malzemeyi karıştırıp durdu. Çekmece-leri daha titiz bir gözle aramaya karar vermişti ki, aynı yazı

masasının üst çekmecesinde bir USB flaş bellek ile iki adet hafıza kartı buldu.

USB belleğe baktı, peşine düştüğü görsel malzeme burada yoktu. Hafıza kartlarından biri daha eskiydi. İki yıl öncesine ait bilgiler içeren eski kartı bir kenara koyup diğerine göz attığında, cep telefonuyla kaydedilmiş otuz kadar videonun arasında aradığını buldu Serdar.

Çocuk gibi sevindi.

Kayıt, dağınık bir salonda başlıyordu. Serdar'ın karşısındaki koltukta, üzerinde siyah mini eteği ve sutyensiz, derin dekolte mavi bluzuyla hayli seksi gözüken Dilek sanki uyuşturucu madde almış gibiydi.

Erdal ondan daha da açılıp saçılmasını, bacaklarını aralamasını, göğüslerini göstermesini istiyor, Dilek de bu komutları hiç nazlanmadan yerine getiriyordu. Sonra Erdal ayağa kalktı ve hedefine iyice yakınlaştı. Genç kadının vücudunun çeşitli yerlerine dokunmaya başladı.

Bir süre sonra, koridora doğru uzaklaşarak onu içeri çağırdı. Dilek yerinden kalkıp Erdal'ı izledi. Yatak odasına geçtiler ve orada Erdal, cep telefonunu yatağı görececek bir yere yerleştirdi. Dilek'ten tamamen soyunmasını istedi.

Şimdi her ikisi de kadrāja girmişlerdi. Erdal henüz giyinikti. Dilek onun gömleğini ve sonra da pantolonunu çıkardı, tahrik edebilmek için her yolu denedi, ona uzunca bir süre oral seks yaptı, ancak bütün çabalarına rağmen, tam anlamıyla başarılı olamadı.

Erdal, Dilek'in göğüslerinin üzerinde çalışırken birdenbire kendini kaybetti ve tarifsiz bir tutkuyla genç kadının boynunu sıkmaya başladı. Gözlerini yumdu, kendinden geçer gibi oldu. Erdal'ın yüzünün ifadesinin değişmeye başladığını gördüğünde, "İşte geliyor" diye mırıldandı Serdar dişlerinin arasından.

Zevk çılgınlıkları nefessiz hıçkırıklara dönüşünceye dek, tehlikeli bir yolda olduğunun farkında değilmiş gibiydi

Dilek. Sonra gidişatın ölümcüllüğüne uyandı ve Erdal'ın ellerine yapışıp “Ne yapıyorsun sen!” diyen gözlerle yalvarmaya başladı.

Dilek'in ağlayıp çırpınması eylemi durdurmaya yetmedi, tam aksine bir etki yarattı. Genç kadının dehşetli bir yakarıyla bakan gözleri yuvalarından âdeta dışarı uğradığında, boğazını sıkmayı sürdüren Erdal'ın yüzündeki haz ifadesi çılgın bir kahkahaya dönüştü. Zevkin doruğuna varmak üzereyken, cinsel uzvunun işlerlik kazandığı açık ve net olarak izlenebiliyor, gırtlığına kilitlenmiş olan parmakları çözmeye çabalayan Dilek'se ümitsizce debelenmeyi sürdürüyordu.

Birkaç saniye sonra, genç kadının boğazını sıkmayı ansızın bıraktı Erdal. Yarı yumuşak uzvunu eliyle ovalayarak boşalmadan önce, diğer elinin parmaklarını makatına soktu ve sonra sarsılmaya başladı. Serdar tam o esnada görüntüyü durdurdu. Dilek'in yüzündeki yorgun ama mutlu ifadeye bir daha baktı ve onun bu tehlikeli duruma daha önce defalarca düştüğünü ve adına cilveleşme denebilecek bu oyunu çoktan beri kanıksamış olduğunu anladı.

Sonuç olarak bir aşk oyunu oynanmasının hukuken önemi yoktu, ancak ele geçirilen görüntüler iddia makamının savını her yönüyle destekler mahiyetteydi. Evet, mahkemeyi kesin olarak ikna edecek kanıt işte buydu.

“Alın boruyu şimdi!” diye bağırmaktan kendini alama-
dı Serdar. “O şerefsiz avukat bakalım buna ne diyecek?”

Videonun sonunu izlemedi bile...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

22

Hastanede yalnızca bir gece kalıp eve çıktık, Doktor, evet bu kez kendimi daha hızlı toparladım. Şeyma da evde bana epeyce şefkatli davranıyor, sanırım hâlime acıyordu. Kiracılarımızın katlinden sonra iş arkadaşımın da benzer şekilde öldürülmesinden dolayı çok etkilenmiş olmamı normal karşılamaktaydı, zira Şeyma da içinde aynı korkuyu duyuyordu.

Hepimiz şok geçirmiştik. Erol ve Gülin, Merve'yi daha önceden tanıdıkları için üzüntüden perişan olmuşlardı. Süper bir kızdı, pırlanta gibi bir insan ayrıldı aramızdan; yirmi dokuz yaşında, gencecik, güzel, yetenekli, iyi kalpli...

Ahh, çok korkunçtu bütün bu olanlar... Ne desek boş...

Ne yazık ki Merve'nin cenazesine katılamadım. Evet, hastaneden çıkmıştım, ancak kolumu kaldıracak, yataktan kalkacak hâlîm yoktu. Ateşim otuz sekiz derecenin altına düşmedi. İki gün boyunca uyumuşum; çeşit çeşit kâbuslar, canavarlarla dolu karabasanlar gördüm. Acayip şeyler...

Şeyma sağ olsun, hep yanımdaydı. İşe bile gitmedi. Kendi elleriyle çorbalar pişirdi bana; ilaçlarımı o verdi. Onunla yıllar sonra yeniden yüz yüze bakar, muhabbet eder olduk.

Geçen akşam ellerimden tuttu. "Seninle üç yıldır yatmıyoruz" dedi. "Beni hiç arzulamıyor musun?"

İçimden geldi, onu aslında çok sevdiğimi ve arzuladığımı, velhasılıkelam, bana değer vermediğini düşündüğüm için, uzun süredir sevişme girişiminde bulunmadığımı söyledim.

Bunu duyduğuna şaşırdı, sanki böyle bir şeye hiç ihti-

mal vermiyormuş gibiydi. İnsanlar bir acayip Doktor, valahi her defasında şaşıyorum yaşadıklarına.

“Ara sıra da olsa, benim de içimden kadınsı duygular geliyor” diyen Şeyma’ya, onu aslında ne kadar çok istediğimi ispat etmek için ne yaptım biliyor musunuz? Kendimi zorladım ve elini yorganımın altına sokturtup -Leyla ile olan sanal sevişmelerimizi düşünerek- uyandırmış olduğum aletimi ona tutturdum. “Bak işte, seninle konuşurken bile heyecanlanıyorum, aslında senden çok haz alıyorum” dedim.

Nasıl sevindi bu işe bilemezsiniz, yani uzun uzun iş tutuk, ayıptır söylemesi. “Hep böyle olsun istiyorum, Şeyma” dedim sonrasında.

Hakikaten de artık aramızın düzelmesini, en azından normalleşmesini bekliyorum. Şeyma da bundan böyle kendine daha iyi bakacağını, zayıflayacağını ve hattâ evde seksi giysiler, gecelikler, iç çamaşırları giyeceğini söyledi. “Hoşlanırsınız bunlardan?” diye sordu.

“Elbette” dedim.

Doğru söylüyorum, vallahi ben hiç yönlendirmede bulunmadım. “İkinci Bahar” şarkısına böyle bir giriş yapmış olduk işte. Şaka değil yani.

“İstanbul’un Sırları” projesi birkaç günlük aradan sonra tam gazla devam ediyormuş. Müziğini yapmak için meşhur bir besteciyle sözleşme imzalamışlar ve ana temasının kompozisyonu yapılmış bile... Özel video efektleri için bir post prodüksiyon stüdyosuyla anlaşma yapmışlar.

Daha ne haberler, neler neler...

Leyla ile yazışmalarımızdan anladığım kadarıyla, Mustafa, “Gösteri her şeye rağmen devam etmeli” demiş ve böylece çekimler yeniden başlamış. Bu beklenmedik olay bizim projeyi durdurmaya yetmedi. Mustafa sıcağı sıcağına yola devam kararını anında almış ve bizim platodaki sahnelerin yirmiden fazlası çekilmiş bitmiş, üzerine bir de hamamda çekilmesi gereken on iki zor sahne de başarıyla gerçekleşmiş.

Hamamdaki buharın kamera lensine verebileceği zararı ve külhandaki yer sorununu nasıl bertaraf ettiklerini Leyla hep yazdı. Her türlü yapım dedikodusunu bana anında yetiştirdi.

Leyla bir acayip oldu son günlerde. Film setinde görevli olmadığı saatlerde yazışıp duruyoruz. Merve'nin ölümünden dolayı pek üzülmüşe benzemiyor ve bana olan ilgisi de giderek artıyor. İlişkimize bakışında da bir acayıplık oluştu.

Facebook'ta sert cinsellikle dolu bir "şeyler" yaşardık. Çok haşın, çok kırıncı ama çok erotik... Biliyorsunuz, ta en başından beri ilişkiyi sanal sekse yönlendiren taraf Leyla'ydı ve o ortamda yaşadığım pişmanlıkları size anlatmıştım. Şimdilerde ise Leyla düzgün bir birliktelikten söz etmeye başladı.

"Muhteşem bir sanat ikilisi oluşturacağız seninle" diye yazmış geçenlerde. "Güçlü bir senaryo yazarı olarak hayatını özgürce yaşamamanın zamanı gelmedi mi?"

Bir yaşıma daha girdim. Yahu, yani benim Nostradamus'taki varlığıma bile tahammül edemeyen, beni her fırsatta aşağılamak için canını verecek kadar istekli olan hatun, şimdi yazdığım senaryoları yerlere göklere koyamıyor.

Benimle "gerçek sevgililik" hayatı yaşamak istiyormuş. Evlenmek gibi bir şey... Şaka değil, defalarca konusu geçti. Tek başına bir hayat sürmekten bıktığını, artık benimle aynı evde yaşamak istediğini söylüyor. "Bana söz vermiş-tin, karından boşanacaktın hani?" diyip duruyor.

Ona bir söz verdiğimi falan hatırlamıyorum Doktor, uydurma bunların hepsi. Gerçi Leyla'ya olan ilgimi biliyorsunuz işte, ama ona güvenim yok ki. Bu yüzden de, evet ya da hayır anlamına gelebilecek hiçbir şey söylemedim. Söyler miyim hiç?

Neyse, lafı hemen değiştirdim ve bizim çokbilmiş, çok meraklı Caner Efendi'yle arasının nasıl olduğunu sordum.

Adamın işi başından aşkınmış, şimdilerde pek görüşüp

konuşamadıklarını söyledi. Belki de sevgilisi Gül, Caner'in bizimkiyle fazla samimi olmasından haz etmiyordur, kim bilir. Evlenmek üzere olan ciddi bir çift bunlar. Leyla gibi birini aralarında isterler mi? Hiç sanmıyorum.

Öyle ileri bir durum olduğunu, yani bizimkinin Caner'le ilişkisi olabileceğini aklıma getirmiyor da değilim, ne yalan söyleyeyim, zira Leyla'nın kitabına göre, hayatta her şey mümkündür. Her erkek baştan çıkarılabilir, hepsiyle de yatılabilir.

Zihniyeti budur yani...

Son haberlere göre, Nadia'yı ve Merve'yi öldüren şu seri katili yeniden içeri almışlar, hapse koymuşlar; bütün gazeteler, televizyonlar bangır bangır bağırıyor, duymuşsunuzdur. O aşağılık polis bozuntusu tutuklamaya gittiğinde dayak atmış Erdal'a. Bu yüzden, hakkında soruşturma başlatılmış.

Aşağılık polis dediğimde kimden bahsettiğimi anladınız, Serdar adlı köpek! Adam resmen haydut yahu; bana nasıl davrandığını anlatmıştım size.

Eh, etme bulma dünyası işte, herkes hak ettiğini buluyor.

Bugün, bir haftadır ikinci defa dışarı çıkıyorum. Aslında dün moralem o kadar bozuktur ki dışarı adım atamayacak durumdaydım. Ellerim ayaklarım hâlâ titriyor, bakın...

Ne mi oldu? Ne olmadı ki?

Önceki akşam Lerzan aradı ve annemin ağır hastalandığını söyledi. Sesi çok kaygılıydı. "Ne yapılması gerektiğine beraber karar vermek gerekebilir" dedi.

Lerzan'ın sözleri annemin ciddi şekilde hasta olduğu ve yetmiş altı yaşına gelmiş olan kadıncağızın belki de bu dünyadan göçmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Çok üzüldüm buna tabii; dertlerime bir dert daha eklendi, gece boyunca ağladım durdum.

Görüyor musunuz kaç tane ölümcül haber bir arada, Doktor.

Nesi yok ki annemin? Yıllardan beri tansiyon hastası, gut hastası, eklemleri sorunlu, kalçası kırık... Daha bir dolu arızası var, ama bunlar anlatmakla bitmez; şimdi de yutkunma sorunu çıkmış başımıza, tükürüğünü yutmakta zorlandığı için günlerdir yemek yiyemiyormuş. Lerzan endişelenmiş, telaşlanmış, o yüzden bana haber vermiş.

Kendi hastalığımı unuttum, hemen ertesi sabah anneye gittim. Onu da, Lerzan'ı da Cihat dayımın cenazesinden beri hiç görmemiş ve konuşmamıştım biliyorsunuz işte, küsmüştüm her ikisine de...

Hani şu benim haddinden fazla önemseydiğim, rahatsızlık duyduğum mevzu... Hah, evet, yine o hikâyeye...

Doğru söylüyorsunuz Doktor, ben de bıktım aynı sevimsiz konulardan, ama takıntı işte bu; söküp atamıyorum ki kafamdan.

Anneme giderken yine aklıma geldi. Arabayı sokakta park ettikten sonra, eski mahallemizden geride kalmış olabilecek esnafa bu konuyu sormak istedim. Öyle ya, çocukluğumu bilen bir dolu insan vardır diye düşündüm, ama hiç kimseyi bulamadım. Her yer değişmiş; kırk yıllık berber bile işi çıraklarına devretmiş, bakkal-manav-kasap gibilerden dükkân kalmamış zaten, varsa yoksa her köşe başı ışıklı fişekli konfeksiyon mağazasına dönüştürülmüş.

Her neyse, daireye çıktım, kapıyı Lerzan açtı, soğuk birer merhabayla içeri geçtik. Annem yatak odasında hasta yatağında yatmaktaydı. Beni gördüğüne sevindi. “Bugün çok daha iyiyim, dedi. “Yemek bile yedim az önce...”

Lerzan ona çorba yapıp getirmiş. Bir türlü yutkunamıyormuş birkaç gündür, hattâ tükürüğü ağzında birikmesin diye bir aparat takmışlar. Gece öyle yatmış. Konuştuk, hasbîhâl ettik.

Lerzan üç gündür annemin yanındaymış; durumu ağırlaşıncaya bana haber verme gereği duymuş.

“Zaten ben dış kapının mandalıyım” gibisinden sitem ettim ona.

Hep böyle olur Doktor, yani biraz da o yüzden evlatlık olduğumdan falan şüpheleniyorum. Rahmetli babam da böyle yapardı; beni her türlü ailevi meselenin dışında tutardı. “Sen anlamazsın böyle işlerden” derdi.

Annem de Lerzan da benim alınganlıklarıma, kırgınlıklarına alışkınlar, bu yüzden de pek bir şey söylemediler, doktorlarla olan konuşmalarını aktardılar bana. Çeşitli tetkikler, yanlış teşhisler falan...

Kadıncağıza endişe içinde geçen günler, kâbuslarla dolu geceler yaşatmışlar. Sonuç olarak, annemin aslında bir hafta önce başlamış olan yutkunma güçlüğünün nörolojik bir sorun olmadığı bu sabah ortaya çıkmış. Bütün hikâye anjinden dolayı olmuş.

Yani, bakar mısınız şu işe; bir gece önce kendinizi ölüyor sanıyorsunuz, hoop, gece bitiyor, sabaha iyisiniz ve yaşamaya devam... Bir varmış, bir yokmuş.

Annemi iyileşmiş gördüğüme çok sevindim. Ben oraya gittiğimde, kadıncağızın üzerindeki ölüm kasveti ortadan kalkmıştı. Gayet neşeli sohbetler etmeye giriştik. Oh-hoo, eski küflü maceralar ortaya döküldü; annemin ve dayılarımın, sokaklarında çocukluk yıllarını yaşadıkları güzel İstanbul bir kere daha anlatıldı.

Konular döndü dolaştı, annemin gençlik, bizim de çocukluk günlerimize geldi. Taa yetmişli yıllara döndük. Lerzan'ın ilkokula başladığı gün beni de anaokuluna vermişlerdi. Biraz hayta bir çocuktum üzerinize afiyet; anaokulunda kimseye rahat vermezdim. Yaka silkmişlerdi benden. Hah!

O günleri hayal meyal de olsa anımsıyorum, babamın elimden tutup beni hemen yan sokaktaki yuvaya götürmesini, parlak bir öğrenci olan Lerzan'ın öğretmenlerini şaşırtmasını falan...

Hepsini hatırlıyorum da, o günlerde bir yaşına gelmiş olan şu çocuğu, Savaş'ı katiyen hatırlamıyorum.

Lerzan'ın okula başlamasından altı ay sonra, sömestr

tatilinde Uludağ'a gitmişiz. Orada kaldığımız otelde yaptığım haylazlıklar sonraki yılların en beylik sohbet konularından biri olmuş.

Merak ettim, "Savaş da bizimle birlikte miydi?" diye sordum anneme. Öyle ya, bir buçuk yaşındaki çocuk evde yalnız bırakılmış değildi herhâlde. Bizim Lerzan hemen gözlerini devirdi bu soru üzerine, üfledi püfledi falan... Bir pozlar, bir pozlar yani...

"Savaş süttten yeni kesilmişti" dedi annem. "Anneanne-siyle dedesi de bize gelip Savaş'a onlar bakmışlardı. Rahmetli annem onu çok severdi."

Lerzan dudaklarını büküp anneannemlerin bize olan sevgilerinden dolayı İstanbul'a yerleşmiş olduklarını söyledi. "Hemen iki sokak altımıza taşınmışlardı" dedi. "Savaş'ı da alıp hep birlikte onlara giderdik."

Konular böyle peş peşe sıralanınca artık dayanamadım. "Peki, o zaman, ben niye bu günleri hiç bilmiyorum yahu!" diye patladım. "Yani, çocukluğuma ait her haltaklımda kalmış da bunlar neden silinmiş?"

Gerilimli bir sessizlik oldu. Annemle Lerzan karşılıklı bakiştılar. "İşine gelmiyor da o yüzden hatırlamıyorsun" dedi Lerzan. "Sorunu başka yerde aramana gerek yok Varol, insanlar hatırlamak istemedikleri olayları beyinlerinden silerler."

Şaşırdım. "Ne demek bu şimdi?" diye sorma gereği duydum. "Neden hatırlamak istemiyormuşum?"

Lerzan'ın içi bana karşı sönmez bir öfkeyle doludur, ben öyle tepki gösterince aldı sazi eline. Nefret kusmaya başladı.

"Zaten sevimsiz bir çocuktun, Savaş'ın dünyaya gelmesiyle beraber iyice sevimsizleştin" dedi. "Kötülükler yapıyordun, neredeyse evi bile yakacaktın. Bunları şahsen ben söylemek istemiyorum, annem anlatsın sana..."

Annem konuşmak istemedi. İkimiz birden ısrar edince, sakın olmaya çalışarak, "Eve yeni bir kardeş geldiğinde

her çocuğun dünyası değişir elbette” dedi. “Senin de biraz öyle oldu, oğlum.”

“Ne yaptım ki?”

Lerzan hemen lafa daldı. “Kıyameti kopardın! Ağlamalar, zırlamalar, huysuzluklar, hırçınlıklar ve her türlü melenet...”

Annem araya girerek, “Savaş’ı kışkandın tabii” dedi. “Tuhaf davranmaya başladın. İlgiyi üzerine çekmek için yaramazlaştın. Evet, bir iki defa evde yangın çıkardın. Çok yaramazlıklar yaptın çoook...”

“Yapma yaa! Erkek çocuk dediğin haylaz olur, yaramaz olur. Sen hep öyle söylemez miydin Lerzan’a? Torunun yaramaz olsun diye dua bile ettin.”

Annem kedinin bile haylazını severdi.

Söylediğimi duyunca, “Berke’yi işin içine katma şimdi” dedi Lerzan bir sinirle. “Onun yaramazlıkları, senin o zaman yaptıklarının yanında haşhaş yutmuş çocuğun oyun oynaması gibi kalır.”

Berke bizimkinin büyük oğluydu. İki defa görmüştüm zaten ömrü hayatımda.

“Öyle olsun bakalım.”

“Bunları uzatmanın kimseye bir faydası yok” dedi annem. “O dönemde seni anneannene, Ankara’ya gönderdik ve sen orada sekiz ay kaldın. Belki o yüzden de Savaş’ı pek hatırlamıyorsun.”

“Peki, ya fotoğrafı niye hiç yok?”

“Var ya işte...”

“Bir tane resim var. Tek bir kare...”

“Baban diğer fotoğrafları yaktı, yok etti. O resmi de atlamış olmalı. Savaş’a ait hatıralar ikimize de acı veriyordu.”

“Anladım.”

“Savaş çok güzel ve zeki bir çocuktü. Daha bir yaşında pıtır pıtır yürümeye başladı. Bir buçuk yaşında her şeyi anlatacak kadar konuşuyordu.”

Gözleri dolmuştu annemin. Ahh, Doktor, hep söylerler, evlat acısı en büyük acıdır diye. Annem bu acıyı içine atmış, kimselere sözünü bile etmemiş, yokmuş gibi davranmış.

“Tipi nasıldı Savaş’ın?” diye sordum. “O resimde pek belli olmuyor.”

“Sarışın, mavi gözlüydü. Babanın bebekliğine benziyordu; hele bir resmi vardı babanın, böyle saçları sarı, lüle lüle, gözleri çekik, boncuk mavi...”

“Senden bir şeyler almamış mıydı bu çocuk?”

İç geçirdi. “Ağzı burnu, diş yapısı falan, bana benziyordu” dedi annem. “Senin gibi...”

Yine yırtık dondan çıkar gibi söze karıştı Lerzan. “Aynı senin gibi yani” diyerek güya benimle alay etti.

“Sen kendi işine baksan iyi edersin.”

Lerzan’la atışmaya başladığımızı görünce, annem ortalığı yatıştırmak için, “Savaş doğduğunda, senin karakterin birdenbire değişti” diyerek anlatmaya devam etti. “Anneannene gidip gelmen bir şey fark ettirmedi. Bu kıskançlık büyük bir sorun hâline geldi.”

Hırçın ve huysuz bir çocuk olmuştum. El kadar çocuğa gösterilen ilgiyi kıskanmışım; ona yöneltilen sevgiyi her fırsatta kendi üzerime çevirmeye çalışmış ve tehlikeli bir haytalık dönemine girmişim.

Kendimden utandım vallahi, ne yalan söyleyeyim.

Annem o günleri uzun uzun anlatınca, “Peki, Savaş’ın şu genetik hastalığı neydi?” diye soracağım tuttu. “Şu esrarengiz hastalık...”

“Onun bir genetik hastalığı falan yoktu” dedi.

“Bana öyle söylediniz. Yirmi aylıkken esrarengiz bir hastalık yüzünden öldü dediniz.”

Annem iç geçirdi. “Savaş hasta falan değildi” diye mırıldandı.

“Haydaa... Hasta değildi de neden öldü bu çocuk yahu? Hayret bir şeysiniz valla ya.”

“Öldü işte... Eceli gelmiş.”

“Doktor öyle mi söyledi?”

“Evet.”

“Ben ne yapmışım peki?”

“Bilmem. Hatırlamıyorum.”

Annem konuyu kısa kesmek için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Benim bu üzücü konuyu deşip durmam, Lerzan’ı da bıktırmış olmalıydı ki, “Çok üzüldün, ağladın falan” dedi alaycı bir edayla.

Delirdim birden. “Lerzan, söylediklerine dikkat etsen iyi olur!” diye bağırdım. “Böyle alaycı konuşmaya devam edersen, senin o sivri dilini kopartırım.”

Elini beline koyup ayağa kalktı bizim cadı. “Yok yaa... Bir dene de görelim bakalım” dedi.

Annem araya girdi. “Çocuklar artık yeter!” dedi ağlamaklı bir sesle. “Bu türden konuşmaları artık duymak istemiyorum. Biraz huzur verin yaa...”

Sustum. Lerzan içeri, mutfağa geçip annemin yanında kalan bakıcı kadına çay servisi için yardım etmeye gitti. Uzunca bir süre kimse konuşmadı; çaylarımızı yudumlamakla, tabağımızdaki tuzluları yemekle yetindik.

Etraf yatışınca, “Bak, oğlum, seni evlatlık almış falan değiliz” diyerek yeniden söze girdi annem. Sesi yumuşacıktı. “Sen bizim öz oğlumuz olarak doğdun. Hastane kayıtları falan, her şey var.”

Ben de artık bu rahatsız edici hikâyeyi sonsuza kadar kapatmak niyetindeydim zaten. “Tamam, anne” dedim gayet sakin. “Bu konuyu bir daha hiç açmayacağım, yalnızca bana şu çocuğun ölüm sebebini söyleyin. Neden benden gizliyorsunuz bunu? Ya bu hastalık bende de varsa?”

“Söyledim ya oğlum sana; Savaş’ın bir hastalığı falan yoktu...”

“Eee, neden öldü peki bu çocuk durup dururken...”

Lerzan sözlerimi bağırarak kesti. “Ya sen ne geri zekâlı

bir adamsın ya!" dedi bir hiddetle. "Bu kadar anlayışı kıt olunmaz ki! Kadıncağız kibarlık ediyor, sana söylemiyor. Sen üstüne üstüne gidiyorsun!"

Sinirlendim. "Benimle doğru dürüst konuş Lerzan" dedim.

"Seninle doğru dürüst konuşmayacağım, çünkü senin gibi biriyle hiç konuşulmaz aslında..."

Şu işe bakın Doktor, karı bu kadar hakaret ediyor, ben ona yine bir şey yapmıyorum, o yine nefret kusmayı sürdürüyor. Böylelerinin ağzını cart diye yırtmak lazım esasında, ama ben hiçbir eylemde bulunmadım. "Ne yapmışım ben sana ya?" diye sordum.

"Daha ne yapacaksın?" dedi. "Sana yakınlık gösteren herkesin hayatını cehenneme çevirdin. Annemin, babamın, benim..."

"Sen ne diyorsun yahu? Ağzından çıkanı kulağın duyusun..."

"Yeter artık!" diye bağırarak tekrar ayağa fırladı Lerzan. "Bunları sana birisi söylemeli. Hayatta senden kimseye fayda gelmez, zarar gelir. Bunları artık duy ve bil!"

Annem fena oldu birden. "Lerzan lütfen bağırma" dedi boğazını tutarak. "Çok fena oluyorum."

Lerzan kesti sesini. Yardımcı kadından, içeriden tansiyon âletini getirmesini rica ettim. Hepimiz annemin başına üşüştük. Nabızı yükselmiş, tansiyonu da fırlamıştı.

"Susmadan önce şu arkadaşın sorusunun cevabını vereyim, çünkü o sormaya devam edecek, biliyorum" dedi Lerzan bana bakıp. "Temcit pilavı gibi hep aynı konuyu tekrarlayacak."

"Dök bakalım eteğindeki" dedim.

"Annemler Savaş'ın ölümünü örtbas ettiler, evet, esrarengiz bir hastalık dediler, menenjit oldu, yüksek ateşle havale geçirdi ve öldü dediler."

Annem Lerzan'a yine kaş göz etti, ama ne fayda. Bir cadı yedisinde neyse, yetmişinde de odur.

“Bu olayı da hayatlarından silip bir daha konuşmak istemediler, ama ben unutmadım, Varol” dedi. “Ben unutmadım, çünkü bu unutulacak bir şey değildi.”

“İster unut, ister unutma yahu!” dedim. “Ne olmuş ki yani?”

“Elinin körü olmuştu! Sen hiç hayatında, şu benim kız kardeşim, ablam beni neden hiç sevmiyor diye sordun mu kendine? Hadi, kendi vicdanına sormadın, onu bırakalım, peki ya hiç bana sormak aklına gelmedi mi?”

“Böyle bir şeyi senin gibi birine neden sorayım, Lerzan? Gıcık bir insan olduğun için bana karşı da çocukluğumdan beri soğuksun, kılık yapıyorsun. Bunun sorusu mu olur?”

Annem yerinde doğrulmaya çalıştı. Öksürmeye başladı. Lerzan sırtına yastık koyup duruşunu düzeltti biraz, öksürüğü de normalleşti.

“Easında, ben sana daha fazla uyuz oluyorum” diyerek devam ettim. “On sekiz ay askerlik yaptım, bir gün bile ziyaretime gelmedin. Nikâhıma bile gelmedin! Daha ötesini söyleyeyim mi?”

Daha ötesini söyletmedi. “Öldüğünde senin cenazene bile gelmeyeceğim, Varol” dedi. “Bunun sebebini merak etmiyor musun?”

Nefretin bu kadarı olur mu, Doktor, soruyorum size? Bütün çocukluğumuz boyunca, elimi bile kaldırmamış, bana ne derse desin sesimi çıkartmamıştım bu Lerzan orospusuna. Erkek arkadaşları beni uşak etmişlerdi, yine bile gıkım çıkmamıştı.

“Neymiş yahu?” diye çıkıştım ona kendimi tutamayarak. “Neymiş bana bu kadar düşman olmanın sebebi, ha? Hadi, soruyorum sana...”

Dilinin altındaki baklayı çıkarmasını istiyordum, çünkü ona bir kötülük yapmamıştım, bundan emindim. Tavuğuna kışt bile dememiştim. Ne söyleyebilirdi benim için?

“Senden uzak duruyorum, hep de uzak durdum, çünkü sen kötü ruhlu bir insansın” diye tısladı dişlerinin arasından. “İçine şeytan girmiş senin...”

Bu iğrenç lafların üzerine, dayanamayıp ayağa kalkmak ve araya girmek istedi annem. “Allah’ını seversen bunu yapma bana” diye yalvardı bizimkine. “Bu hikâyeyi duymak istemiyorum...”

Lerzan tınmadı. “Sen kulaklarını kapat istersen” dedi annemi gerisin geriye yatırarak. Sonra bana doğru döndü. “Sen de kulaklarını iyice aç ve beni dinle...”

“Ne demeye çalışıyorsun sen yaa?”

Bir sessizlik daha oldu. Lerzan başını bana doğru tehditkâr bir şekilde uzattı. “Savaş’ı sen öldürdün, işte bunu demeye çalışıyorum” dedi kısık bir sesle. “Gerçek bu işte! Evet, daha beş yaşındayken katil oldun sen!”

Neler saçmalıyordu bu kaltak? Saçma sapan laflarına pabuç bırakacağını mı sanıyordu. Nutkum tutuldu. “N-nasıl yani?” diye bir şeyler kekeledim.

“Nasıl mı? Onu boğarak öldürdün. Nasılı bu işte!” dedi bu defa. “Daha önce yastığını çocuğun yüzüne bastırarak iki defa öldürmeye çalışmıştın. Birinde ben, birinde annem son dakikada kurtarmıştık zavallıyı...”

Yardım almak için anneme dönüp baktım, yaşlı gözlerini devirdi. Önüne bakmaya başladı.

Lerzan’ın hakaretleri kulağıma yankılanarak geliyordu. “Sonuncusunda, onu kimse kurtaramadı. Kaşla göz arasında yüzüne oturarak boğdun küçücük çocuğu. Senden daha kötü bir insan nasıl olabilir yaa?”

Bu karı canımı yakmaya çalışıyordu, bütün derdi buydu. Savaş henüz iki yaşında bile değilken başına bir iş gelmiş ve sonrasında olay örtbas edilmişti. Şimdi de bu cadı karı suçu benim üzerime yıkıp işin içinden sıyrılmanın peşindeydi.

Yer miyim ulan ben bunları? Hah! Yalan hepsi! Alayı yalan dolan!

Ayağa kalktım. Başım dönmeseydi Lerzan'ın ağzına bir taneçakacaktım, ama yapmadım bunu. Orada daha fazla kalmak istemedim. İftiralara cevap vermeye, kendimi öyle küçültücü bir pozisyonda savunmaya kalkışmadım. Beni tanıyor sunuz Doktor, ilke olarak böyle şeylere tenezzül etmem zaten.

Annemin müdahalelerine rağmen Lerzan susmadı. Mahalle karısı gibi sürekli ötüp durdu arkamdan. Car car car!

“Bir de hâlâ Savaş'ın nasıl öldüğünü soruyorsun!” diye bağırdığını duydum uzaklarda bir yerlerden. “Hastasın sen!”

Ayakkabılarımı giyip ceketimi portmantodan koltuğumun altına aldım. Kapıyı açarken, “İşte böyle öldü Savaş!” diye devam etti. “Onu sen öldürdün!”

Kapıyı çekip çıktım oradan.

Faruk Bey'in ihtişamlı bürosuna girdiğinde, onu burnundan ateş püskürtür vaziyette, önündeki gazetelere bakarken buldu Şef. En üstteki çok tirajlı günlük gazetenin manşetinde kocaman puntolarla "Nişantaşı Canavarı Yine İşbaşında" yazıyordu. Haberde, Erdal'ın elleri kelepçeli, ağzı burnu patlamış vaziyette polis aracından çıkartılıp hastaneye götürülürken çekilmiş fotoğrafı, Serdar'ın vahşi bakışlı görüntüleriyle bir aradaydı.

Havadaki gerilim Şef'e de bulaştı. Masanın önündeki deri maroken koltuklardan pencere kenarındakine doğru yürürken, "Günaydın, efendim" dedi güçlkle duyulabilen bir sesle.

"Günaydın, Kemal" diye karşılık verdi Başmüdür.

Eliyle koltuğu göstererek çay isteyip istemediğini sordu.

"Teşekkür ederim, şimdi içtim."

Faruk Kuloğlu gazete başlıklarını gösterirken derin bir iç geçirdi, "Başımız fena hâlde belada" diyerek doğrudan konuya girdi. "Nereden başlayacağımı da bilmiyorum ya..."

Merve Bıçakçı cinayetini, ondan altı hafta önce çok benzer şekilde işlenen Nadia Groza cinayetiyle birleştirerek bir "seri cinayet" olarak algılanmasına neden olan medya propagandasının yol açtığı infial, yalnızca Asayiş Şube'nin değil, aynı zamanda Adliye'nin de başına bela olmuş gibiydi. Dışarıdan bakıldığında olaylar böyle görünüyordu.

Serdar'ın öfke nöbeti içerisinde, önce savcı, sonra da yargıçlar üzerinde baskı yaratarak Erdal Özdemir için acil tutuklama kararı aldırarak onu hapse tıkmayı, normal şart-

larda alelade bir polis baskısı olarak kabul edilebilirdi. Kaldı ki, Nişantaşı civarındaki yalnız yaşayan kadınlar arasında paniğin başlamasına neden olan katil zanlısının içeri girmesi, ahali üzerinde rahatlatıcı etki yaratmıştı. Ancak, yetersiz kanıtlarla desteklenen sert muamelenin ağırlık kazanmaya başlamasıyla birlikte, Serdar'ın tutuklanma esnasında kendisine direnen Erdal'ı eşek sudan gelinceye kadar dövmesiyle durum tersine dönmüş ve insanlar polise değil, suçluya sempati duymaya başlamışlardı.

“Erdal Özdemir’in avukatı şikâyetle bulunmuş, biliyosun” dedi Başmüdür. “Tutuklama kararına da tam kırk sayfalık bir dilekçeyle itiraz etmiş.”

“Duydum.”

“Aleyhimize soruşturma açılmasına karar verilmiş, tezkere hazırlanmış. Adam yaralama ve işkenceden yargılancak seninki. Serdar...”

“Bunu da duydum, efendim” dedi Şef dişlerinin arasından. “Ne yazık ki ona engel olamadım. Sabahın dokuzunda Adliye’nin kapısına dikilmiş. Yarım günde tutuklama emrini çıkartmış.”

“Hâkim, verdiği karara pişman olmuş. Avukat’ın şikâyet dilekçesine ve itiraz talebine göre, Erdal Özdemir’in Salı akşamı saat yedi buçuk ilâ dokuz buçuk saatleri arasında Beşiktaş’taki kiraathanede olduğuna dair bir sürü tanık gösterilmiş. Kanıtlar da var.”

“Bunları incelemek lazım” diye mırıldandı Şef. “Adliye yalancı tanıklardan geçilmiyor. Ellişer lira dağıtsam, Erdal’ın o kahvehanede ‘olmadığına’ dair bir kamyon dolusu tanık ayarlayabilirim size...”

“O kadar da değil!” diye itiraz etti buna Başmüdür. “Erdal’ın kiraathanede tutmuş olduğu oyun tabelası var. Saatli sepetli... Kahvecinin adisyonu ve beyanı da ekli. Sonra da çıkıp Taksim’e gitmiş. Ulaşım kartından alınmış resmî dökümde yer ve zaman işlenmiş.”

“Bunların hiçbiri...”

Faruk Bey, Şef’in lafını kesti. “Bütün bunlara ek olarak, Erdal Özdemir’in Merve Bıçakçı ile hiçbir ilişkisi bulunmadı, Kemal” dedi sinirli bir tavırla. “Beni anlıyor musun? Maktulü tanımıyor etmiyor. Tanımasına imkân da yok. Adresini de bilmiyor.”

Şef başını öne eğmekle yetindi.

“Adli Tıp’tan bugün gelen rapora göre, Merve’nin ölüm sebebi, başına aldığı darbe ile geçirmiş olduğu beyin sarsıntısıymış. Boğulma eylemi kafasına vurulup sersemletildikten sonra gerçekleştirilmiş.”

“Rapor bugün savcılığa ve Büro’ya ulaşır. Gelmeden önce telefon açıp öğrendim.”

“Neymiş suç âleti?”

“Tahta bir takı kutusu... Kızın arkasından doğru vurmuş katil. Kutu etajerin üzerinde duruyormuş.”

“Darbe kanamaya yol açmamış demek ki...”

“Hayır. Kafasının arkasında sıyrık, şiş ve morluk var, ama hepsi o kadar. Tırnaklarındaki taze dokular hariç, dikkat çekici bir şey yok. Merve, boğazı sıkılırken katiline direnmiş.”

Katil, Merve’nin tanıdığı biri olmalıydı; daire kapısından kavgasız gürültüsüz içeri girmiş ve vakit geçirmeden korkunç eylemini gerçekleştirmişti.

Merve Bıçakçı tıpkı Nadia Groza gibi giyinmişti. İlk cinayette olduğu gibi, bir cinsel saldırı ya da sevişme izi bulunamamıştı. Evin her yeri araştırılmış ve ilk cinayete koştur olarak pek çok iz tespit edilmişti. Bunların taramaları halen sürüyordu.

“Takı kutusunun üzerindeki parlak kaplamada parmakizleri bulmuşlar” dedi Başmüdür. “Merve’nin tırnaklarının içinden aldıkları doku örneklerini de inceliyorlarmış.”

“Biliyorum.”

“Şimdiye kadar yapılan karşılaştırmalarda, bulunan iz-

lerden Erdal'a ait olanı çıkmadı. Evin başka yerlerinden alınma izlerden de hiçbirisi onunkilerle eşleşmedi, Kemal. Durumun vahametini anlıyor musun?"

"Anlıyorum elbette, efendim. Ancak bunlar Erdal Özdemir'in masumiyetini kanıtlamaz ki..."

Başmüdür birden galeyana geldi. "Tövbeler olsun! Sen bunu benden daha iyi biliyorsun ki Erdal Özdemir bize masumiyetini ispatla yükümlü değil!" diyerek sesini yükseltti. "Biz onun suçluluğunu kanıtlamalıyız."

Yetiştirdiği polislerin hukuki bilgisini en az haftada bir sınav yaparak pekiştirmeyi âdet edinmiş olan Şef, Ceza Mahkemeleri Kanunu'nu yemiş yutmuş adamlardan biriydi ve gerek masumiyet karinesini, gerekse makul şüphenin sanık lehine kullanılması gibi temel hukuk ilkelerinin hiç akıldan çıkarılmaması gerektiğini salık vermekle nam salmıştı.

"Ne yapabiliriz, efendim?" dedi çaresizlik içinde. "Neyi yanlış yapmışız, anlamadım ki?"

Faruk Kuloğlu, Şef'in yüzüne baktı. "Bunu sen bulacaksın, Kemal" dedi sinirli bir tonda.

Şef'in kafası karışmıştı. Önce ne diyeceğini bilemedi, Başmüdür'ün ona Türk kahvesiyle yanında bir sigarillo ikram etmesinden sonra biraz açılır gibi oldu.

Faruk Kuloğlu havayı yumuşatmayı yeğlemişti, zira adamını tanıyordu ve Şef'in üzerine fazla gidildiğinde, onun nasıl tepki verebileceğini gayet iyi biliyordu. Bu yüzden, dostça davranarak Başkomiser'in gönlünü aldı, geç kalmış da olsa hâl hatır sordu. Biraz hasbîhâl ettiler.

"Bir defa, ilk cinayeti ikincisinden ayırmamız gerekir" diye konuya girdi Şef. "Birinci vakada, maktul ile katil zanlısı arasında bir illiyet; somut kanıtlar olmasa bile şüpheliyi cinayeti işlemeye götüren bulgu ve karineler var. Ayrınıstısıyla biliyorsunuz bunları..."

"Evet, defalarca konuştuk. Yine de yaptığımız soruşturma yetersiz kalmış olacak ki, mahkeme Erdal'ı tahliye etti.

Değil mi? Demek ki doğru yolda değiliz ve doğru adamlarla çalışmadık, Kemal.”

Şef kızgınlıkla sarf edilmiş bu kinayeli sözlere fena hâlde bozulmakla birlikte, konuyu başka taraflara çekmek istemedi. Üçüncü ekibin nöbetinde, Serdar’ın üzerinde otomatik olarak kalmış olan bu cinayet vakasını elinden alıp başka kime verecekti? Serdar yıllardan beri Büro’da çalışmakta olan, sicili başarıyla dolu, dikkatli, azimli, başladığı işi bitiren, tuttuğunu koparan bir polisti. Başmüdür’e bunları söylemekle yetindi.

“Serdar’ı ben de yakinen tanıyorum” dedi Faruk Kuloglu. “Senin yetiştirdiğin bir polis, bu olaydaki yetersizliğine şaşırdım doğrusunu istersen.”

“Ben öyle düşünmüyorum, efendim.”

“Düşünmüyor musun? Bak sana şöyle söyleyeyim. Dünyine senin yetiştirdiğin biriyle, Gül’le konuştum, bu ofiste... Onun söylediklerinden anladığım kadarıyla, Nadia Groza cinayetinde Serdar’ın tek bir insana kilitlenerek ve tek yönlü ve sabit fikirli düşüncelere saplanarak düzgün bir soruşturma yapmadığı kanaatine vardım.”

Demek ki Gül, Faruk Bey’in oyununa gelip bülbül gibi şakımış, Serdar’ı kötülemiş, Caner’in yöntemini savunmuştu. Bir çırpıda işin nasıl olabileceğine dair bir çıkarımda bulunmuş olmasına rağmen işin aslını merak etmekten kendini alamadı Şef. Bu türden işlere fena hâlde sinirlenirdi.

“Nasıl vardınız bu kanaate, efendim?” diye sordu kendine hâkim olmaya çalışarak. “Yani, lütfen beni yanlış anlamayın, yalnızca öğrenmeye uğraşıyorum.”

Başmüdür sevimsiz kurnazlığına ve sinsiliğine rağmen lafını esirgemeyen bir kişiliğe sahipti. “Yahu, senin Serdar maktulün kapı komşusunu bile sorgulamamış” dedi. “Nadia’nın çalıştığı yerde, Erdal’ın şef garsonluk yaptığı kafeteryada ve başka ilgili hiçbir yerde doğru dürüst bir araştırma yapmamış.”

Şef ona koşulların öyle gerektirdiğini söyledi. “Lüzumsuz sorgulamalar yapmasını ben istemedim, Serdar’ı doğru-
dan hedefe yönlendirdim” dedi. “Bildiğim kadarıyla bun-
ların araştırılmasıyla ulaşılabilecek herhangi bir sonuç da
yoktu.”

Başmüdür, Şef’in argümanlarına karşı bir olasılık sunama-
dı. Ne yapılması gerektiğinin ayrıntısını bilemeyeceğini ve
bunun kendi işi olmadığını belirtti yalnızca. “Yapılan so-
ruşturmanın etkili olmadığı ortada” diye kestirip attı.

Şef işi uzatmanın faydasızlığının farkına varıp “Nadia’nın
komşusuyla ev sahibi meselesini Gül mü anlattı size?” diye-
rek konuyu değiştirdi.

“Hayır, Kemal. Onun anlattıklarından ben kendim anla-
dım. Olan biteni başka yöne çekme şimdi. Kızcağızı da
gereksiz yere sıkıştırma. Bana Serdar hakkında kötü bir şey
söylemiş falan değil...”

“Gerçekten de bunu sormamın nedeni Caner’in ağzın-
dan hiçbir şey öğrenememiş olmamdır. Biliyorsunuz, nere-
deyse bir aydan beri film setinde dekor tasarımcısı olarak
çalışıyor.”

“Onu Büro’da göremiyorsun bile, değil mi? Bunları hep
anlattı bana Gül. Çok doğru yolda, evet, bu çocuğu tebrik et-
mek lazım...”

Şef bir şey söylemedi.

“Gül’e Caner’in faaliyetlerini sordum, o da söyledi. Ne
yapsaydı yani, benden gizli mi tutsaydı?”

“Yok, estağfurullah, efendim, yani ben...”

“Herkes bilmeli ki, bu hâle gelmiş bir işe müdahale et-
mek hakkım ve görevim. Görevini yapmayanlar olursa, bu
sorumsuzluğun hesabını ben veriyorum çünkü...”

“Elbette, efendim.”

“Bak Kemal, sana ilk vaka ile ilgili birkaç şey söyleye-
ceğim ve sonunda sen de ‘hata yapmışız’ diyeceksin.”

“Sizi dinliyorum.”

“Nadia Groza’nın öldürüldüğünde hamile olduğu ortaya çıktı, değil mi? Üstelik neredeyse dört aylık hamileymiş ve Erdal ile olan ilişkisi ise yalnızca dokuz hafta önce başlamış.”

“Cesede otopsi yapılmadı. Efendim, bu bizim değil, savcılığın inisiyatifinde olan bir konu... Hamileliğin cinayetle olan bağlantısıysa...”

Başmüdür, Şef’in sözünü bir kez daha kesti. “Bunu bizim bulmamız gerekirdi!” dedi bir hiddetle. “Biz bulamadık, Erdal’ın avukatı ortaya çıkardı. Eee? Sonrasında bir araştırma yapmak gerekmez miydi?”

“Adli Tıp’tan talepte bulunduk, efendim... Biz de...”

Faruk Bey hızını kesmedi. “Peki, biz bu bilgiyle ne yaptık? Haa? Soruyorum sana, ne yaptık?! Bu kadın kimden hamile kalmış araştırdık mı? Daha önceki hayatını araştırdık mı?”

Şef başka bir şey söylemedi.

“Bizim Serdar Bey, kolay lokma gördü, Erdal’ın üzerine yüklendi” diye devam etti Başmüdür. “Yok efendim, adamın bozuk psikolojisi, cinsel travmasıymış, iktidarsızlığıymış, eski nişanlısıymış da...”

“Büro olarak hep bu konunun üzerindeydik, efendim. Gül de, Serdar da, Caner de hep bu işle meşgul oldular.”

“Karın doyurmayacak haybeden koşuşturmalarla bu davaya seyirci kaldık. Ben de suçluyum, evet, ama sıkıntısını şimdi ikimiz çekiyoruz.”

“Elimizden geleni yaptık.”

Kuloğlu, “Bak öbür adamın Caner çok daha başarılı işler yapıyor” diye devam etti. “Caner’in sonuca daha yakın olduğuna inanıyorum. Gül’ün dün bana anlattığı buydu. Gerçi bu Caner’in de ketumluk sorunu var biraz...”

“Sami Tuzcu olayındaki yaralanmadan sonra öyle oldu, efendim, biliyorsunuz işte... Evet, bana da doğru dürüst bir şey anlatmıyor. Oğlan sır küpü oldu.”

Ortam biraz yumuşar gibi olmuştu. Faruk Bey birer çay daha söyledi, çayın yanında atıştırmak üzere çekmecesinden özel çikolatalarından ikram etti Şef'e.

Basınla ve mahkemeyeyle ilgili sorunları özetledi. İşin bu yönü de tehlikeli bir hâl almıştı. Bütün bunlara rağmen, karamsarlığı bir kenara bırakmaları gerektiğini telkin etti. "Neyse, şimdi olmuş bitmişleri bir kenara bırakalım da işimize bakalım" dedi serinkanlı olmaya çalışarak.

"Evet, efendim. Öyle yapmak durumundayız."

"Öncelikle Serdar'ı bu işten alalım. Zaten yargı önüne çıkması lazım... Adli soruşturma için teftişe onay verdim. Bunu yapmak zorundaydım."

"Elbette, efendim."

"Dosyayı Gül'e devret. Böylece Caner Üsküdarlı kaldığı yerden işe devam edecektir. Gerçi planını ve davanın hangi aşamasında olduğunu da bilmiyoruz ya..."

"Öğreniriz, efendim, o sorun değil. Caner'i iyi tanıyorum. Rahmetli pederinin arkadaşı olmam sebebiyle bugüne kadar beni hiç kırmamış bir çocuktur."

"Geçmiş performansını ben de epeyce biliyorum" dedi Faruk Kuloğlu. "Evet, tuhaf biri... Biraz arızalı, ama çok zeki bir çocuk..." Yerinden doğrulup saatine baktı sonra. "Pekâlâ. Benim yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Olursa haber veririm, efendim" dedi Şef. "Muhtemelen yeni eylem planında size de ihtiyaç duyulacaktır."

Başmüdür, Şef'i kapıya kadar geçirdi.

Meslek hayatında kendini ilk kez aciz hissettiği bir duruma düşmüş olan Şef, odadan çıkar çıkmaz Asayiş Şube'nin çeşitli daireleriyle dolu koridoru baştanbaşa kat edip bir hışımla Cinayet Büro'ya daldı. Karşısına çıkan herkesi azarladı.

Odasına geçtikten sonra Gül'ü yanına çağırıp onu sorguya aldıktan sonra adamakıllı haşladı. "Burada olan biten her şeyi benimle konuşacaksınız!" diyerek yeri göğü inletti. "Başkalarıyla değil..."

Yaklaşık on dakikalık ek söylev daha çekti. “Bana hemen Caner’i bul getir!”

Gül, Şef’in Faruk Bey’in odasına girip de uzun süre kalmasından, orada neler konuşulmuş olabileceğini az çok anlamıştı. Bu nedenle, Caner’i telefonla arayıp çoktan alarm vermişti bile. “Yolda, gelmek üzeredir, şefim” diyerek Şef’i yatıştırmaya çabalamayı sürdürdü. “Olup biteni biraz bana da anlatmayacak mısınız?”

Şef, Başmüdür’ün odasında neler konuştuklarını özetledi. “Serdar’la fazla bir şey tartışmaya gerek yok” dedi kararlı bir tonda. “Fiilen dosyadan el çekmiş durumda zaten. Şu anda ne yapıyor?”

“Dün sabah Adli Tıp’taki komiser yardımcısıyla da kapıştıktan sonra keçileri iyice kaçırmış olmalı ki ‘İç Soruşturma’dan gelen tebligat falan derken şimdi evde hasta yatıyormuş.”

“İyi. Gözüme görünmese iyi olur zaten.”

Gül, Salı gecesi Merve’nin evine gittiklerinde nelerle karşılaşmış olduklarını ve sonrasındaki tetkikleri Şef’e ayrıntısıyla aktardı. Aslında, ilk cinayete göre katil daha fazla iz bırakmıştı, yine de başka bir şüpheliyi işaret eden somut bulgu yoktu henüz. Parmakizlerinin kayıtlı profillerle karşılaştırılma işi ve maktulün turnaklarında bulunan deri parçaları için DNA analizi birkaç gün içinde yapılacaktı.

Kendisine hiç anlaşılır gelmese de, Caner’in Nadia Groza cinayeti ile ilgili olduğunu söylediği sanatsal faaliyetleri izlemeye çalışan Şef, o cephede bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istedi. “Hâlâ o Varol denen herifin mi peşindesiniz?” diye sordu. “Caner mesleği bırakıp dekoratör oldu neredeyse.”

Emsalsiz tecrübeye sahip bir polis olmasına rağmen, Caner’in işlerine kafası basmayan Şef, yine de projesini sonuna kadar desteklemeye kararlıydı. Ona güveniyordu.

“Kafasındakilerin yalnızca bir bölümünü biliyorum”

diye yakındı Gül. “Emin olmadan, kanıt bulmadan kimseye bir şey söylemek istemiyor.”

“Yeter ama! Caner’in ne düşündüğünün önemi kalmadı artık. Az önce dediklerimi dinlemedin mi, kızım?”

“Onunla şahsen konuşursunuz” gibisinden bir şeyler geveledi Gül. “Beni dinlemiyor çünkü...”

“Hele bir gelsin, döve döve alırım onun ifadesini... Yalnız bu işte anlayamadığım bazı şeyler var. Eğer şu Erdal’ın Merve’yi öldürmüş olma ihtimali anlattığın kadar düşükse...”

“İlk cinayet için değil, şefim” diyerek sözünü böldü Gül. “Caner’in bu konuda ne düşündüğünü tam olarak bilmiyorum. Ona göre, esas belirleyici olay birinci cinayet, Nadia Groza cinayeti...”

“Nedenmiş?”

“Nadia’yı öldüren kişi Erdal, çünkü makul bir cinayet nedeni var ve bunun ötesindeki bir senaryo ortaya konmadı diyor. Bir başka şüphelinin ismi dahi söz konusu olmadı.”

“Peki, Varol ile Nadia arasında ilişki var mıymış?”

Gül, Caner’in bu konudaki araştırmalarının ne seviyede olduğunu ve Varol Turanî’nin ağzından nasıl bilgi sızdırdığını anlattı. “Caner gelince size bunları ayrıntısıyla aktaracaktır” dedi. “Anladığım kadarıyla, sonuca gitmek için de yardımınıza ihtiyacı var.”

“Öyle mi söyledi?”

“Evet, ‘Şef’in mutlaka devreye girmesi gerekecek’ dedi.”

Caner’in sarf ettiği cümleleri duyduğuna sevinen Şef’in koltukları kabardı. Tam onun çocukluğuyla ilgili hikâyecikleri anlatmaya başlamıştı ki, önce Nazım damladı, sonra da Caner pür neşe odadan içeri girdi. Henüz ayakta olan Nazım’la kucaklaşıp şakalaştılar.

“Karnınız acıkmadı mı sizin?” dedi Nazım şişman göbeğini sıvazlayıp. “Köşede yeni bir hamburgerci açılmış.”

Ona yemek ısmarlama sözü veren Caner rahat tavırlarla

ceketini çıkartıp kapının arkasına asmadan önce, “Korkarım ki beni bekliyormuş gibi bir hâliniz var” dedi gülerek. “Korkuyorum da zaten...”

Bu sözlere Gül’ün kahkahaları karıştı. “Sensiz olmaz, sensiz olmaz” diye şarkı söylemeye kalkışınca, Şef her ikisini de ciddiyete davet etti. “Durumumuz endişe verici, kızlar” dedi. “Yakında hepimizi Büro’dan sepetleyecekler. Öyle görünüyor.”

“Oo-ohh! Kör istemiş bir göz, Allah vermiş iki göz! Emeklilik hayallerimiz gerçek oluyor galiba...”

“Ne halt etmeye istifa mektubumu geri aldım, ona yanıyorum. Namusumuzu kurtarmadan hiçbir yere gidemeyiz şimdi. Eteğindeki taşları bir dök hele, evladım. Nedir kafanın arkasındakiler? Meraktan doldum taştım yahu.”

Şef’in söylediklerini biraz düşünen Caner mırın kırın etti. “Şu anda size bazı şeyleri söylemek için erken” der demez Şef birden köpürdü. Caner’e bir araba küfür salladıktan sonra, “Dalga geçme benimle, Caner” dedi. “Girdaba doğru sürükleniyoruz, farkında değilsin!”

Caner, oturduğu koltukta gayet sakin arkasına doğru kaydıldı. Şef’in tepkisine darılmış, gücenmiş gibi durmuyordu. “Madem çok istiyorsunuz, önce size şu adamı biraz anlatayım” dedi. “Varol Turanî’yi...”

“Anlat bakalım.”

“Kırk beş yaşında, orta sınıftan bir aileden geliyor. Anne ev kadını, baba banka memuru... Doğru dürüst bir tahsili yok; lise mezunu, askerliğini er olarak yapmış ve sonra yirmi beş yaşındayken kendinden sekiz yaş büyük, zengin bir kadınla evlenmiş.”

Gül araya girdi. “Şeyma Karaalioğlu’yla...” dedi Şef’e doğru bakarak. “Şu Nefaset Pastaneleri’nin sahibinin kızı... Adamın bir dolu malı mülkü var.”

“Neciymiş bu herif?”

“Bir mesleği olmamış. Hayatı boyunca bir rantıye olarak yaşamış, halen de öyle...”

Caner uzun zamandır peşinde olduğu ve uğruna dekoratörlüğe soyunduğu kişinin hayat hikâyesini ve karakterini özetledi Şef'e. Onu suça ittiğini düşündüğü ruh hâlini ve karakter özelliklerini de elinden geldiğince anlatmaya çalıştı.

"Peki, seni bu adamla ilgilenmeye iten şey nedir?"

Caner biraz durdu düşündü. "Biliyorsunuz, Varol Turanî, hani şu meşhur fotoğrafı çeken adam..." diye devam etti sonra. "Olay Yeri ekiplerine rağmen içeri izinsiz girip bizim Serdar'a yakalanıyor."

"Biliyoruz, geç buraları..."

"Bildığınız bazı şeyleri tekrar edebilirim, çünkü hiç kimsenin aldırış etmediği bazı hususların neden benim dikkatimi çekmiş olduğunu açıklıyorum" dedi. "İstemiyorsanız anlatmam."

Şef komik bir şekilde ayağa kalkıp koca vücuduyla Caner'e sarıldı. Yüzünü buruşturarak, "Bu çocuk çok alıngan olmuş" dedi Gül'e bakıp.

Gül de Caner'in kanadına sokuldu hemen. Şef, onun aşk dolu bakışlarını görünce, onları birlikteliğe teşvik etmekle iyi bir iş yaptığını düşündü.

"Varol Turanî, Serdar'a tesadüfen olay yerinde bulunduğunu, geçerken kapıyı açık görünce, suç olduğunu bilmeyecek içeri daldığını ve sanat merakının bir sonucu olarak da Nadia'nın cesedini fotoğrafladığını söylemiş" diye devam etti Caner. "Bu ifadeyi duyunca bir sürü tuhaflığın bir arada olduğunu düşündüm. Bu kadar tesadüf ancak Türk filmlerinde olurdu."

"Nedenmiş o? Hemen alt sokakta oturuyor, arabasını koyduğu garaj orada ve her Allahın günü o sokaktan geçiyor."

"Eh, ama kırk beş yaşında bir adamın OYİ bantlarına girişin yasak olduğunu bilmiyormuş gibi yapması, fotoğraf makinesinin hazır vaziyeti, cesedin evin neresinde olduğunu bilmesi, eliyle koymuş gibi bulması, yatağın üzerine çıkıp oradan fotoğraf çekmesi..."

“Bunlar da var tabii” diyerek sevgilisini desteklemek üzere atıldı Gül.

Caner konuyu uzatmak istemedi. “Her neyse... Serdar olay yerine geldiğinde, savcı ve doktor incelemelerini bitirmiş, otopsi yapmama kararı almış ve gitmişlerdi.”

“Hmn. Bunu da garipsediğini söylemiştin.”

“Evet, cinayetin faili Erdal’ın tahliye sebebi, savcının ve doktorun bu vakaya olan kayıtsızlığıydı. Eğer otopsi yapılmış olsaydı ve hamilelik ortaya çıksaydı, Erdal Özdemir muhtemelen tutuklanmayacaktı.”

“Nereye varmak istediğini anlayamadım.”

“Savcı bu kararı alarak, Nadia’yı hamile bırakmış olan adamı korumuş oldu esasında... Yani, otopsi yapılmaması, o meçhul kişinin, Varol’un işine yaradı, Erdal’ın değil... Kaldı ki böyle bir vaziyeti istese de tezgâhlayamayacak kadar çulsuzdu oğlan.”

Olayın içinde bir başka kişinin var olabileceği ilk olarak bu şekilde aklına gelmişti Caner’in. “Fotoğrafi gazetelerde gördüğümde Birol’u ziyaret ettim ve oradaki hassas ekranda şu ceninsel durumu saptadım” dedi.

“Nadia’nın hamile olduğunu...”

“Bunu anlayınca şöyle düşünmeye başladım. İşin içinde cinayetle ilgisi olan biri daha vardı. Olayları yakından bilen, Nadia’yı ve Erdal’ı tanıyan bu adam, muhtemelen kişilik bozukluğundan muzdarip zengin bir erkekti.”

Caner’in davranışsal psikolojiye ve suçlu profili çıkarma konusundaki merakına hep birlikte gülüştüler. Şef onu şüphelenmeye iten noktaları takdir etmekle beraber işin ucunun nereye bağlanacağı konusundaki kafa karışıklığını gizleyemeyecek kadar sabırsızlanmıştı.

“Olay yerini araştırmam gerektiğini düşündüm. Sonra birkaç kez daha gittiğim Nadia’nın dairesinde dişe dokunur bir kanıt bulamadım, fakat yan dairedaki Nilgün Hanım’la konuşma fırsatım oldu ve ondan Nadia’yla Varol’un arasındaki kiracılık ilişkisini öğrendim.”

“Karşı komşular da Varol’un kiracılarıymış ayrıca” diyerek araya girme gereği duydu Gül. “Apartmana ben de bir defa gittim. Nilgün Hanım’dan ve kocasından başka şeyler de öğrendik.”

“Mesela?”

“Mesela Nadia, yedi sekiz ay önce ev kirasını ödeyemez duruma düşmüş ve bu durum iki ay kadar sürmüş.”

“Sık rastlanır bir durum. İnsanlık hâli...”

Şef düşüncelere dalmıştı. Sonra, kendine gelmiş gibi silkinip masasından not defterini aldı ve toplantı masasındaki yerine geçip bir şeyler yazdı.

“Varol’un kiralama işlerine bakan avukatı, iki aylık dönemin sonunda ona bir ihtarname çekmiş ve avukatın ofisinde bir görüşme yapmışlar.”

Caner araya girip sazi eline alma gereği duydu. “Nadia çalıştığı yerden parasını alamamış ve bu yüzden kirasını ödeyememişti” dedi. “Durumunu düzeltmek üzereyken, ev sahibinden ek süre rica ediyordu.”

“Eee?”

“Varol ona tolerans gösterdi. Hakikaten de üçüncü aydan itibaren Nadia’nın patronu sözünde durdu ve maaşlarını düzenli olarak ödedi, böylece kiralar da ödendi. Benim tahminime göre bu dönemde, Varol’la Nadia arasında bir aşk ilişkisi başladı.”

“Nadia, Varol hergelesinin metresi mi olmuş yani?”

Caner evet anlamında başını salladı. “Birol da konuyu yakından biliyor” dedi. “Nadia’nın karnındaki ceninin DNA analizini yaptırmak için birlikte talepte bulunduk.”

Caner’in lafını ağzından aldı Şef. “Yani, sen şu bebeğin babasının Varol Turanî olduğunu düşünüyorsun.”

“Evet, büyük ihtimalle... Bunu birkaç gün sonra kesinleştireceğiz zaten.”

Şef “Anlaşıldı merkez” diye mırıldandıktan sonra defterine bir not daha aldı. “Eee?”

“Haliyle, Varol Bey bu durumdan nasıl kurtulması gerektiğini düşündü taşındı, ama ne yaptıysa olmadı. Kadını çocuğu aldırmaya ikna edemedi. Nadia’nın kürtaja direnmesi sonucunda vaziyeti iyice tehlikeye girdi.”

“Bunları nereden öğrendin?”

“Yalnızca tahmin... Belki de kürtaj olmasının önünde başka engeller vardı.”

Dudaklarını büktü Şef. “Çocuğu aldırmakta başka bir sorun olabilir. Kürtaj Nadia için hayati bir tehlike yaratacaktı belki de...” diye mırıldandı.

“Olabilir. Varol Nadia’yı sevgili olabileceği bir adamla tanıştırmayı planladı” dedi kesin bir dille. “Bir koca aday, daha doğrusu bir baba aday... Böylece beladan sıyrılabilceğini planladı.”

“Nasıl yaptı?” diye sordu Şef. “Yani Erdal’ı nereden buldu?”

“Nişantaşı’nın popüler mekânlarından Cafe-Noir’a gide gele orada ahbap olduğu Erdal’ın bu iş için uygun olabileceğini düşündü. Nadia’yı, hemen her gün uğradığı bu kafeteryadaki şef garson Erdal ile tanıştırdı.”

“Cafe-Noir’da mı tanıştırdı?”

“Hayır, Foliberjer’de... Erdal’ı oraya götürdü bir gece. Onu, çok güzel bir kadınla tanıştıracaklarını söyleyip kandırması olmalı. Nadia’yı da bu işe ikna edip hazırladı.”

“Bu tezgâh için her türlü dümeni çevirmekten, bol para harcamaktan da kaçınmamıştır deyyus.”

“Erdal’ın gözlerini fena hâlde boyadı. İhtişamlı bir gösteri, sahne ışıkları, Nadia’nın göz alıcı güzelliği... O gece şampanyalar açtırdı, Revü’nün koreografı ve yıldızı masalarına geldi. Böylece birbirleriyle güçlü bir bağ oluşacak şekilde tanışmış oldular. Varol o geceden sonra da bu konu üzerinde çalışmaya devam etti.”

Şef önündeki not defterine bir göz attıktan sonra, “Varol denen hergele, Erdal’ın iktidarsız olduğunu biliyor muymuş?” diye sordu.

“Sanmıyorum” dedi Caner. “Belki sonradan öğrenmiştir, ama o ilk dönemde ne Nadia’nın ne de Varol’un böyle bir şeyden haberdar olduklarını düşünmüyorum. Kaldı ki, Erdal’ı bir sorunu çözmesi için bulmuştu, ilave sorun yaratması için değil.”

“Bence de” dedi Şef. “İşlerin kötüye gitmesini istemezdi elbette...”

“Böylece, kadıncağızın ölümünden iki ay kadar önce, Erdal-Nadia ilişkisi başladı ve bir süre için gayet güzel yürüdü. Evleri yakındı. Nadia Teşvikiye’de, Erdal Beşiktaş’ta oturuyordu.”

“Yürüme mesafesi sayılır.”

“İkisi de akşamları çalışıyorlardı. Gündüz geç saatlere kadar uyunuyordu. Nadia işten gece ikide çıkıyordu, Erdal da akşam saat on birde. Nadia’nın tatil günü Pazar, Erdal’ın Pazartesi’ydi.”

“Hafta tatilleri bile senkron tutmuyormuş, belki de kız o yüzden biraz daha fazla yaşayabilmiş.”

“Öyle görünüyor” dedi Caner. “Pazar akşamları geç saatte birlikte dışarı çıkıp bir şeyler yiyip içiyorlardı. Hafta içi Nadia’nın işyerine gidiyordu Erdal. Bazen mesai öncesinde birlikte oluyorlardı. Zamanları kısıtlıydı.”

“Herhâlde Erdal sevişme ortamına girmekten kaçınıyordu.”

“Büyük ihtimalle” diye mırıldandı Caner. “Buna rağmen Nadia’nın evlilik hayalleri kurduğunu biliyorum. Komşusu Nilgün Hanım’ın anlattığına göre, Erdal da bunu istiyormuş.”

Gül araya girdi. “Zavallı Nadia kim bilir ne çok sevinmiştir bu işe” dedi yüzünü acıklı bir ifadeyle buruşturarak. “Doğacak bebeğine düzgün bir baba adayı bulduğunu sanıyordu. Onun cinsel sorunlarından habersiz vaziyette...”

“Çok sabırlı kadınmış bu Nadia” dedi Gül, Caner’e hınzır gözlerle bakarak. “Nasıl olabilir böyle bir durum? Onu da bilmiyoruz?”

“Mutlaka bir şeyler olmuştur da, muhtemelen aralarında fazla konu edilmeyip iş ayyuka çıkmamıştır” dedi Şef.

“Cevabını bulamadığım sorulardan biri de bu. Yani, aslında üzerinde çalıştığım bu kadar çok aydınlanmamış hikâye varken, burada oturmuş ahkâm kesiyor gibi oldum.”

Şef onun son zamanlardaki bu değişken ruh hâline alışkındı. “Tamam, sakin ol, evlat” diyerek omzunu sıkıp bir şaplak indirdi. “Anlatmaya devam et. Bize bu kadarı da yeter.”

Gül sazı eline aldı. “Bu bölümleri geçelim isterseniz, şefim” dedi. “Hem kesin olarak bilemediğimiz şeyler var, hem de gereksiz ayrıntılar...”

“Pekâlâ...”

“Sonuç olarak, işin adım adım o geceye nasıl geldiğini, önce Varol’un ve sonra da Erdal’ın kafasından okumaya çalıştım ve kendimi her ikisinin de yerine koydum, onların gözleriyle olaya baktım.”

Buna gülüştüler, zira Şef’in yetiştirdiği polisler verdiği ilk tavsiyelerden biriydi bu. “Empati tesis edeceksin!” Suçluyla duygudaşlık kurmak, suçun neden işlenmiş olabileceğine dair çok şey söylerdi insana. Suçun nedenini bulmaksa, olayı yarı yarıya çözüp aydınlatmak demekti.

“Erdal, Nadia’yı bir kaza sonucunda öldürdü” dedi Caner. “Daha doğrusu, içindeki cinsel yetersizliğinin yarattığı öfkeyle bilincini kaybetti ve boğazını sıkarak suretiyle onu katletti. Planlanmış kasıtlı bir suç olduğunu düşünmüyorum. Cinayetin nedeni daha ilk bakışta anlaşılıyor.”

“Erdal’ınki kalkmıyor, kadının kendisiyle alay ettiğini sanıyor, kendini aşağılanmış hissediyor ve Nadia’yı boğuyor.”

“Evet. Ayrıca bu cinayet Varol’un arzuladığı bir sonuç da değildi. Hayalindeki düzenin huzura kavuşacağı bir ortam yerine bu korkunç olayın cereyan etmesi, onun için büyük bir sürpriz olmuş, hattâ onu şoke etmişti.”

Şef, Varol Turan’ın böyle bir ihtimali düşünmüş ola-

bileceğini söyledi. Varsayımına göre, o deyyus, Erdal'ın iktidarsız olduğunu biliyordu ve olayın böyle sonuçlanacağını tahmin ediyordu. "Netice itibarıyla, kadından da, çocuktan da bir çırpıda kurtulmuş oldu" dedi.

"Öyle olduğunu sanmıyorum" diye itiraz etti Caner. "Bu biraz uç bir senaryo... Onun bütün beklentisi, çocuğunun meşru bir babasının olmasıydı. Hepsi bu..."

Şef böyle bir senaryoyu da göz ardı etmemek gerektiğini belirterek hikâyesine devam etmesini söyledi Caner'e. "Benimki fantezi olarak bir kenarda bulunsun" dedi.

"Varol Turanî, Nadia'nın öldürüldüğü gece onun evine uğrayıp işlerin yolunda gidip gitmediğini, uzaktan da olsa kontrol etmek istemişti."

"Erdal'ın yukarıda olduğunu biliyor muydu?"

"Biliyordu. Varol Bey, apartmanın önüne geldiğinde, Erdal, cinayeti işlemiş ve kimseye görünmeden oradan nasıl sıvışacağını hesabını yapmaktaydı."

"Varol, Erdal'ı orada görmedi mi acaba?"

"Görseydi bu ayrı bir sorun olabilirdi."

"Şayet Varol, Erdal'ı kapıdan çıkarken görüp tanısaydı, Erdal da onu fark ederdi ve bu soruşturma esnasında ciddi bir ikileme yol açardı."

"Evet, öyle. Aslında, görmüş olması bir şeyi değiştirmezdi. Erdal'ın duruşmasını uzaktan takip etti. Davaya tanık olarak müdahale edip de Erdal'ın orada olduğunu bildiğini ya da onu kapıdan çıkarken gördüğünü söyleseydi, Nadia'yla olan ilişkisi afişe olurdu. Bu yüzden de susup oturdu."

Şef konuyu dallanıp budaklandırınca Caner ayrıntıları daha sonra konuşabileceklerini belirtmek zorunda kaldı. Varol'un tam cinayet esnasında aşağı gelmiş olmasının bir tesadüf olamayacağını söyledi. Ona göre işin içinde bir iş vardı.

"Varol Turanî, 17 Şubat, Pazar gecesi evine dönüyordu. Nadia'nın dairesi arabasını koyduğu garaj kapısının görüş

mesafesi içindeydi. Buluşmayı biliyor, izliyordu. Nadia'nın penceresine sokaktan bakınca, yukarıda bir sorun olduğunu sezdi. İşin tamamına ermesini beklerken bir terslik çıktığını hissetti.”

“Hissi kabl el vuku oldu yani...”

“İçinde fırtınalar kopmakta olan Varol Turanî'nin psikolojisi bir süreden beri iyice bozulmuş durumdaydı zaten. Haberi duyunca da sigortaları atmış olmalı.”

“Olabilir tabii...”

“Ertesi sabah, olay mahalline tekrar gitti. Sokaktaki OYİ bantlarını görünce Nadia'nın Erdal tarafından öldürülmüş ya da yaralanmış olduğunu anladı. Panikledi, başından aşağı kara sular indi. Beladan kurtulma planlarını bu ilişki üzerine kurmuş olduğundan, nasıl davranacağını, ne yapacağını bilemedi.”

“Bırak şimdi şu pislik herifin ruh hâlini yahu!” dedi Şef. “Başka derdimiz mi kalmadı?”

Caner sözlerine son verip sırtı ağrıyormuş gibi arkasına yaslandı. Pencereden dışarı bakmaya başladı. Gül ve Şef göz göze geldiler. Caner'in canının sıkılması ve kendini dış dünyaya kapatmaya başlamasının göstergesiydi bu...

Gül'ün işaretini alır almaz, “Yemek söyleyeyim mi size” diye sordu Şef. Saat bir buçuk olmuştu. “Bugün şanslı gününüz. Şöyle tereyağı içinde nefis bir İskender mesela... Ha, ne dersiniz?”

Nazım hariç, ikisi de hafif bir şeyler atıştırmak istediklerini belirttiler.

“Hafif de neymiş?” diye kızdı onlara Şef. “Efendi gibi ne yiyeceğinizi söyleyin. Doğru dürüst bir şeyler...”

“Ben bir salata yerim” dedi Gül. Salatanın yanında bir de sebze ızgara istedi, Caner de porsiyon döner... Nazım çift porsiyon İskender, üzerine de kaymaklı ekmek kadayıfı yiyeceğini söyledi.

Şef sekreterini çağırıp ona siparişleri yazdırdı.

Biraz ara verip havadan sudan konuştular. Konu dönüp dolaşıp yine cinayetlere gelince, “Hikâyenin bundan sonraki bölümünü her ikiniz de biliyorsunuz” dedi Caner. “Anlatmaya lüzum yok.”

“Peki, sen nasıl olup da Varol’un sanat şürekâsının peşine düştün öyle? Şu film ekibinin içine girmeden olmuyor muydu?”

“Belki de olurdu. Denklemi çözmenin birden fazla yolu olabilir, ama ben bunu seçtim. Hâl böyleyken, “İstanbul’un Sırları” projesi içine nasıl girdiğim ve işi nasıl yaptığımın ayrıntısına da gerek yok sanırım.”

“Hem de hiç gerek yok, rahat ol, Caner’im” dedi Şef. “Allah senden razı olsun. İstedğin gibi devam edebilirsin.”

“Adamın nasıl bir kişilik bozukluğu olduğunu orada öğrendim. Sevgilisi Leyla ile tanıştım, yakınlık kurdum ve onun potansiyel bir suçlu olabileceğini anladım.”

“Merve’yi bu Varol denen uğursuzun öldürmüş olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet, muhtemelen öyle” dedi Caner. “Hattâ bundan emin olduğumu bile söyleyebilirim. Nadia’nın şu meşhur resmini çektiğinde, Varol önce bir rahatlama hissetti. Nadia ölmüş ve o da büyük bir dertten kurtulmuştu. Bu skandalın kendisi için nelere mal olabileceğinin farkındaydı ve bir süreden beri, bununla yatıp bununla kalkıyordu.”

Caner, Varol Turanî’nin takıntılı ruh hâlini elinden geldiğince ifade etmeye uğraştı. Nadia’nın tesadüf eseri olarak bir hediye paketi gibi sunulmuş olan cesedinden kaynaklanan esinlenmenin sonrasında neler düşündüğünü ve bu tema üzerine hayatında devrim yapmak için karanlık bir plan üzerinde çalışmaya başladığını söyledi.

“Bir ruh doktoruna falan gidiyor mu bu herif?”

“Bir psikoterapiste gidiyor. Tedavi görüyor ve yoğun şekilde ilaç kullanıyor.”

“Belki bu adamın uzmanlığına da başvurabiliriz.”

“Olabilir, tabii... Velhâsıl kelim, Nadia ölünce ve Erdal da tutuklanınca, Varol bir dertten kurtulup rahatlamıştı rahatlamasına, ancak kafasının arkasında hayatını baştan aşağı yenileme arzusu vardı. Yoğun biçimde... Karısından kurtulup sevgilisi Leyla ile özgürce yaşamayı planlamaktaydı.”

“Peki, ama neden karısı yerine Merve’yi öldürdü?”

“Sizce neden?”

“Seri cinayet gibi gözüksün ve her üç cinayet de “Nişan-taşı Canavarı” Erdal’ın üzerine yıkılsın diye mi?”

“Aynen öyle” dedi Caner. “Nadia Groza cinayetinin bir kopyasını gerçekleştirdi. Bunu planladı ve öyle yaptı. Kendine göre çok akıllıcadı...”

“Ben işi biraz anladım galiba” diye mırıldandı Gül. “Erdal’ın tahliye olmasını da bu yüzden bekledi.”

“Elbette... Aslında mahkemeye ifade verip onu ömür boyu hapse tıktırabilirdi, çünkü o akşam onun Nadia’nın yanında olduğunu biliyordu ve hattâ belki de binadan ayrılırken görmüştü, ama bunu yapmadı.”

“Neden?”

“Onun tahliye olmasını bekledi, çünkü bu cinayetin de Erdal’ın üzerine yıkılacağından emindi.”

“Aynı mizansende aynı oyuncular... Kanıt var mı?”

“Hayır, olmadığını biliyorsunuz. Yani, en azından Varol Turanî’yi içeri atacak kadar güçlü bir kanıt yok elimizde. Belki de hiç olmayacak.”

Nazım bu konuda karamsar değildi, Varol Turanî’nin geçmişini kurcaladıkları takdirde mutlaka bir şeyler bulacaklarını söyledi. Suçlu profilinin doğumla birlikte şekillendiğini savunurdu her zaman. Bir suç makinesi iflah olmazdı.

“Herif kırk beş yaşında” dedi ağır ağır konuşarak. “Kim bilir hayatı boyunca ne yalanlar söyledi, ne karanlık işlere bulaştı.”

“Nadia’nın bebeğinin DNA’sı?” diye sordu Gül. “Sizce bu mümkün olsa yeterli değil mi?”

“Olabilir tabii...” diye mırıldandı Şef.

Yemekler geldiğinde, “Bugünlük benden bu kadar, şefim” dedi Caner. “Şimdi birlikte planlamamız gereken bazı işler var.”

Şef sabırsızlıkla neler yapmak gerektiğini sorunca Caner bir şey söylemedi. Neşe içinde yemeğe girişti. Gül de onu izledi.

Şef’in iştahı biraz kesilmiş gibiydi sanki. Düşüncelere dalınca, Gül yemeğe ara verip Şef’in İskender Kebabı’nın ambalajını ve ayran kutusunu açıp önünde hazırladı.

Uzun süre bir şey konuşmadılar. Tabağındakileri bitirince, “İşlenecek yeni cinayete engel olmalıyız” dedi Caner. “Erdal’ın bir an önce yeniden tahliye edilmesiyle işe başlayabiliriz mesela...”

Emniyet Müdürü ya da Başsavcı müdahale edip de mahkemeye yeni ve güçlü bir kanıt sunamadığı takdirde zaten zanlının birkaç güne kadar tutuksuz yargılanmak üzere dışarı çıkacağını söyledi Şef.

“Yapabiliyorsak işi hızlandıralım o zaman...”

“Bu ne işe yarayacak?”

“Varol Bey’e işini tamamlaması için bir fırsat tanımış olacağız. O da hemen harekete geçecek.”

“Hmm, makul görünüyor bu...”

“Adamın peşinde olduğu kişi Merve değildi. Uygun ortamı bulduğunda, kurbanını benzer şekilde öldürecek. Kendi hayatını düze çıkarmak için... Üzerinde seksi iç çamaşırları, jartiyeri ve puanlı ipek fularıyla bir yatağın üzerinde bulacağız o kadını...”

Şef’in gözlerinde bir dehşet dalgası yayıldı.

“Karısı Şeyma’yı...” dedi Caner.

Cinayet Büro’daki teknik toplantı akşam saatlerine kadar sürdü. Bürokratik araştırma ve incelemenin piri olan Nazım da ekibe katıldı. Nihai hedefleri, bir başka cinayet işlenmesini engellemekle birlikte, her iki suçluyu da mahkûm ettirmekti.

Akşamüzeri beş civarında Şef, toplantı salonundaki beyaz tahta üzerine meşhur şemalarını çizmek ve kutuların içlerini yazmakla meşguldü. Kesin olarak ne yapacaklarına ve işbölümüne teknik çalışmanın sonuçlarına göre ortaklaşa karar vermek niyetindeydiler. Tam işin son raddesine varmıştı ki telefon geldi. Ekranına bakıp “Serdar arıyor” dedi Şef.

Caner öfkesini gizlemesini söyledi. “Sakın faça vermesin, şefim” dedi.

Başıyla Caner’i anladığını belirten bir jest yaptıktan sonra, “Oğlum, neredesin yahu?” diye açtı telefonu Şef. “Bütün Şube, üç gündür seni arıyoruz.”

“Bu defa hepinizi her türlü dertten kurtaracağım” dedi Serdar. “Öyle kanıtlar buldum ki... Az önce hepsini paketlenip gönderdim Büro’ya...”

“Bunları telefonda konuşmayalım” diyerek onun sözünü kesti. “Şu anda ne yapacağımıza karar vermek üzere toplantıdayız” dedi Şef. “Hadi gel, seni de bekliyoruz.”

“Gelemem, şefim. Oraya gelir gelmez beni içeri atacaklar, biliyorum. Konuşmama bile fırsat vermezler.”

“Hepsini ayarlayacağım, sen merak etme. Ben adamlarımdan hiçbirini kimseye yedirmem.”

“Şefim, korudukları o aşağılık köpeğin ne menem biri olduğunu henüz bilmiyorlar” dedi Serdar. “Bu yüzden de sana kuryeyle yolladığım şu video ve tutanaklar mahkemeye iletilmeden ortaya çıkmam doğru olmaz.”

Şef durakladı. Serdar’ı Şube’nin kapısından içeri girmeye ikna edemeyeceğini anlamıştı. “İkinci bir katil zanlısı var, Serdar” dedi usulca. “Merve’yi Erdal öldürmedi. Bunu sana söylemek zorundayım. İkinci cinayeti onun işlediğini düşünmüyoruz. Bunların ayrıntısını şimdi telefonda açıklayamam.”

Serdar, beklenmedik şekilde bu sözlere itirazda bulunmadı. “Merve’yi öldüren şahıs Erdal Özdemir olmayabilir” dedi. “Bu mümkün, kabul ediyorum, ama Nadia Groza’yı o

sapık öldürdü. Dünyanın yuvarlak olduğu kadar kesin bir şey. Yeni kanıtlarla onu ömür boyu hapse tıkacağım. Göreceksiniz!”

“İyi de, diğer katil hâlen dışarıda ve çok yakında birini daha öldürecek. Bunun bir önemi yok mu?”

“Her ikisinin de icabına bakarım, şefim. Bunu söylüyorum işte. Eğer öbür herifin kimliğini biliyorsanız, bana talimat verin yeter. İş üstündeyken mıhlayayım gitsin.”

Şef onun sözlerini sertçe kesti. “Bak şimdi beni iyi dinle Serdar” dedi. “Burada hep birlikte bir proje üzerinde çalışıyoruz. Hepimizi kurtaracak bir proje... Faruk Bey de işin içine girmek zorunda kaldı ve artık başka hiç kimsenin hayatını riske atamayız.”

“Ne yapacağız peki?”

“Öncelikle senin adamını... Erdal’ı tahliye ettireceğiz.”

“Şef, bunu bana yapamazsınız!”

“Yapacağız, Serdar, bunu esas senin için yapacağız...”

Serdar delirmiş gibi bağırarak Şef’in sözünü kesti. “Hayır! Böyle bir şeye izin veremem!” dedi.

Şef onun saygısızlığını duymazdan gelerek cümlesini bitirdi. “Bir hafta içinde bu operasyon bitecek ve Erdal’ı da diğer aşağılık köpeği de hapse tıkacağız” dedi serinkanlılığını bozmadan. “Benden sana namus sözü...”

“Şef, beni dinler misin?”

“Esas sen beni dinle! Duydun mu şimdi söylediklerimi, Serdar?”

“Şef, o herif için tutuklama emri çıkartana kadar göbeğim çatladı. Hayatımı koydum ben ortaya...”

Şef dayanamadı. “Kes artık şunu!” diye patladı sonunda. “Ne kaz kafalı olmuşsun sen yahu! Eğer bana bir kere daha itiraz edersen, peşine adam takıp attırırım kara deliğe. Anladın mı beni?”

“Beni kimse tehditlerle susturamaz artık, Şef. Savcı’ya gidip bu işi...”

“Hiçbir şey yapmayacaksın! Hiçbir eylemde bulunmayacaksın. Eğer buraya gelmekten korkuyorsan, tamam, gelme, ama Savcı’ya falan gitmeyi aklından çıkar, oyarım yoksa seni! Hayatın boyunca belini doğrultamazsın.”

“Bak, Şef. Böyle şeyler olsun istemiyorum.”

“O zaman burnunu bile dışarı çıkartma! Otur oturduğün yerde!”

Sütliman olan Serdar bir şey söylemeden telefonda bir süre bekledi. “Bir hafta içinde bu işi bitireceğiz” dedi sonra Şef. “Elindeki o kanıt çok önemli... Başına bir iş gelmesin. Sözüm söz, bu işin sonunda başını beladan kurtaracağım ve sen Asayiş Şube’deki en itibarlı polislerden biri olacaksın.”

Şef, Gül ve Caner’e doğru dönüp göz kırpmayı ihmal etmedi.

“Videoyu ve ifade tutanağını oraya yolladım bile” diye mırıldandı Serdar. Sesi güçlkle duyulmaktaydı.

“İyi etmişsin. Şimdi bizi bekle. Sana ulaşabileceğimiz, en azından not bırakabileceğimiz bir numara bırak. Serdar... Öyle bir iş yapacağız ki... Neyse şimdi telefonda bunları söyletme bana. Yerin kulağı vardır.”

“Peki, şefim. Sana güveniyorum.”

Şef telefonunu kapattıktan sonra bu gerilimli konuşmayı sessizce dinlemekte olan Gül’e ve Caner’e doğru dö-nüp baktı. “Nasıl, iyi miydim?” diye sordu. “Krizi iyi yönettim mi?”

Yemeğini bitirmiş ve bir kürdanla dişlerini karıştırmakta olan Nazım, önündeki bilgisayar ekranından başını kaldırmadan yanıtladı. “Bundan iyisi Şam’da kayısı, Şef” dedi kayıtsız bir tonda.

Ekiptekiler kahkahaları koyuverdiler.

24

Vitrinin dışından içeri doğru, Sirkeci'deki Ali Muhittin Hacı Bekir dükkânına benzer bir helvacı tezgâhının ardında çalışmakta olan genç oyuncuyu uzak planda gördük önce. Oğlanın üzerinde gri-bej bir iş önlüğü, başında kırmızı sarı-ğ vardı. Uzunca boylu, sevimli bir genç olan tezgâhtar Helvacı İbrahim tepsiden aldığı rengârenk akide şekerlerini klasik formdaki büyük bir cam kâseye yerleştirmekteydi.

Kamera ona doğru yakınlıştı.

Mustafa bir dakika kadar sonra çekimi kesti ve ışıkların pozisyonlarını fazla değiştirmeden kameranın bu defa tam karşı yöne yerleştirilmesi talimatını verdi. Görüntü yönetmeni, kamera asistanı ve set işçileri, gerekli düzenlemeyi hemen icra ettiler.

Bu defa, vitrinden içeri, tezgâhtar İbrahim'e doğru bakmakta olan, makyajla gençleştirilmiş ve başında camgöbeği renginde feracesiyle Atlases Fatma Hanım rolündeki Leyla'yı gördük.

Asistanlardan biri CD çaları çalıştırdı.

"Atlases Fatma Hanım, henüz çok genç bir kadınken, toy bir delikanlı ile tanıştı. Onu pek beğendi."

Mustafa, "Leyla, şimdi yürümeye başla, sağdan doğru içeri gir!" diye seslendi.

Dükkândan içeri giren Fatma Hanım salınarak tezgâhın önüne gelip orada durdu. Kirpiklerini kırıştıtararak gözlerini süzdü. Helvacı İbrahim ona tatlı tatlı gülümseyerek, "Buyurun, ne arzu etmiştiniz, efendim?" dedi.

"Siparişi ver!" diye bağırdı Mustafa.

Fatma Hanım, Helvacı İbrahim'e vitrini göstererek şekerleme siparişi vermek üzere, "Yarım kilo fıstıklı helva verir misiniz lütfen?" gibi bir şeyler söyledi.

Tezgâhtar bu siparişi hazırlarken karşısındaki güzel müşteriyle bakiştılar, kesiştiler. *"Uzunca boylu, yakışıklı, zeki delikanlı Helvacı İbrahim, iş aramak için Nevşehir'den İstanbul'a yakınlarını ziyarette gelmiş ve burada kalmaya karar vermişti."*

Tezgâhtar, Fatma Hanım'a paketini uzatırken bir kez daha göz göze gelerek birbirlerine gülümsediler. *"İbrahim, kadının güzelliği karşısında darmadağın olmuş, heyecandan tir tir titremişt."*

Fatma Hanım'a hayranlıkla bakıp yutkunmakta olan Helvacı İbrahim'i yakından gördük.

"Gözlerini süz, daha cilveli bak! Bilal sen de biraz mahcupmuş gibi ol, oğlum. Kadın sana pas atıyor. 'Almam, yan cebime koy' yapacaksın."

Bilal denileni yaptı. Leyla da ona hayran hayran bakmayı sürdürdü. İnanılacak gibi değildi, Doktor, Leyla'nın oyunculuk performansını bir görmeliydiniz. Rolün hakkı bu kadar mı iyi verilir yani? Oğlana onu yiyecekmiş gibi bakmalar, göz süzmeler, kırıtmalar...

"Acaba çokça sözü edilen İstanbul'un kahpe avratları böyle miydiler?"

"Yeter bu kadar. Vedalaş ve çık kapıdan."

Leyla aslında yalnızca tahtadan ve boyalı stropordan mamul bir dekordan ibaret helvacı dükkânının kapısından içeriyi çekmekte olan kameranın üzerine salına salına gelip yanından dışarı çıktı. İşini gayet güzel bitirdi.

"Kamera stop!" diye bağırdı Mustafa.

Kafamda çeşit çeşit düşüncelerle, Leyla'yı sette rol yaparken izlemek heyecan vericiydi. Meğer ne usta bir oyuncuymuş Leylam benim. Hah! Televizyondaki dizi yıldızlarından daha güzel rol kesiyordu vallahi. Nasıl takdir ettim onu bir bilseniz.

İyi, iyi... Aramız çok iyi bu sıralarda; Allah bozmasın. Sabah iki taşın arasında yazıştık Facebook'tan, bana ciltve yaptı biraz. Taşınmak istiyormuş Leyla. Osmanbey'de oturuyor olmaktan fena hâlde korkuyormuş.

Bu aralarda, semtteki bütün bekâr kadınlar Nişantaşı Canavarı kendilerine saldırıp öldürecek zannediyor, Doktor. Yanlarında hep bir erkek olsun, tehdit altındaki hatunlarını korusun istiyorlar. Bu cinayet silsilesi, yalnız yaşayan kadınları koca aramaya itti sanki biraz, ne dersiniz?

“Yani bu katil, semtteki on binlerce kadın arasından seni mi bulup öldürecek?” dedim Leyla'ya geçen gün. “Jartiyerlerini ve puanlı ipek fularını çöpe at yeter. Sana sıra gelmez.”

İyi demiş miyim?

Nişantaşı Canavarı Erdal Özdemir iki gün önce tahliye olmuş, onu haber verdi bana, nereden duymuşsa... İnsanlar böyle saçma sapan haberleri en ince ayrıntısına kadar takip eder oldular. Bunları vesile edip “Kocacım erken gel bu gece eve, sevgilim benimle kal bu gece, sıkı sarıl bana, korkuyorum” gibi bahanelerle adamları kendilerine bağlamaya başladılar.

Leyla da beni sıkıştırıp duruyor kaç zamandır, “Hadi artık, karını ne zaman bırakacaksın?” diye sorup duruyor. “Sabahları seninle aynı yatakta uyanmak, caddede yürürken elinden tutmak istiyorum.”

Ben mi ne diyorum? “Pek yakında kavuşacağız birbiri-mize” diyorum Doktor, başka ne diyeyim? Hah! “Eli kulağında” diyorum, çünkü öyle demek geliyor içimden, öyle hissediyorum.

Set işçileri ve dekorcular hiç vakit geçirmeden bir sonrakı sahnenin hazırlıklarına giriştiler. Oyuncular kıyafetlerini değiştirmeye giderlerken Mustafa ve Erol'la sohbet ettik biraz. Beni misafir olarak sete davet etmişlerdi; karton bardakta kahve ısmarladılar.

Sanat yönetmenimiz Gülin de çok keyifliydi. Kostümlerin, aksesuarların, makyajların son kontrolünü büyük bir titizlikle yapıyor ve Selim Bey'e, Nurgül Hanım'a, makyajcı Zeynep Hanım'a, Caner ve ekibine kök söktürüyordu.

Mustafa müthiş bir yönetmen olmuş, Erol'un da desteğiyle işini kusursuz denebilecek kadar iyi icra ediyordu.

"Hava muhalefetinden dolayı, dış çekimlere daha geçemedik ama iç çekimlerin sonunageliyoruz" dedi bana. "Doksandandan fazla sahne çektik."

"Maşallah" dedim. "Aman, nazar değmesin."

Fotoğrafçılar kulübünde bir amatör proje olarak hayata geçen "İstanbul'un Sırları" hepimize şan şöhret getirecek gibi duruyor. Adım jenerikte en başta yazacak. En önemli olan husus da projenin yaratıcısı olarak benim itibar görmem, başka senaryolar için teklifler almam, yani o günleri daha görmedim ama göreceğim. Öyle olmasını umuyorum.

Leyla'nın canlandırmış olduğu Atlıases Fatma Hanım, 1700'lerin ilk yarısında yaşanan Lâle Devri'nin önemli ve ilginç karakterlerinden biriymiş. "Hamam ve İsyan" bölümüyle olan bağlantısı ise, bu soylu kadının bir devri sona erdiren çapulcu isyanının önderi Patrona Halil'in sevgilisi olması...

Son çekimde, Patrona Halil ona öfke kustu. Fatma Hanım ağlamaya, yalvarmaya devam etti. Mağrur gözlerle ufuklara doğru bakan âşığın sarılmış hâlde dizlerinin üzerinde yere çöktü ve yaşlı gözlerle başını kaldırıp ona bir kez daha seslendi. "Lütfen, beni bırakma. Yalvarırım sana" dedi.

Sonra sahnedeki her planın karşılıkları ve ayrıntılarının çekilmesine geçildi. Hiç vakit kaybetmeden hepsi şipşak çekilip bitirildi.

Mustafa o gün son kez, "Kamera stop!" diye bağırınca bir curcuna koptu ki sormayın. Koşuşturma içinde kostümler dekorlar, ışıklar toplanmaya başladı.

Akşamüzeri saat beşi bulmuştu. Leyla içeri, soyunma odasına geçmeden önce yanıma gelip "Nasıldım?" diye sordu.

“Harikaydın” dedim.

Hakikaten de harikaydı; doğruya doğru şimdi. Leyla beni bir öpücükle ödüllendirdikten sonra soyunma odasına giysilerini değiştirmeye gitti.

Çekimlerin ardından Mustafa ve Erol’la derin bir mesleki sohbete dalmıştık ki, Caner ve Leyla içeriden çıkageldiler. Leyla inanılmaz güzel ve sevimliydi. “Hadi, çay saatinde şuradaki kafede bir şeyler yiyip içelim” dedi. “Ağzım kurudu, midem de kazanıyor biraz.”

Teklifini kabul ettim.

Caner ekibine kısa talimatlar verdi, Leyla, Erol’la program üzerinde konuştu ve sonunda herkese veda edip çıktık oradan. Setimiz Mecidiyeköy’ün göbeğinde olduğundan, her tarafta çeşit çeşit lokanta ve kafe vardı. Hava güneşliydi; Nisan ayına girmiştik ve günler epeyce uzamıştı. Genel istek üzerine dışarıda verandası olan bir kafeye girip oturduk.

Leyla’nın neşesi daha da artmıştı. “Ne güzel bir yermiş” diye mırıldandı gözlerimin içine bakarak. “Sen de beğendin mi?”

“Senin olduğun her yer güzel” dedim. “Bugünkü çekimleri de güzelleştiren sendin.”

Caner Efendi çok güldü bu lafıma. “Zor bir gün oldu, ama içim rahat” dedi bana doğru dönerek. “Dekor ekibi olarak gayet iyi iş çıkardığımızı düşünüyorum da, sonucu görmedim tabii. Siz ekran başındaydınız, bir aksama olmadı, değil mi?”

“Yoo, her şey iyi görünüyordu” dedim. “Ellerinize, zihinlerinize sağlık...”

Leyla da gururla kıkırdamaktan alamadı kendini.

Son günlerde bu Leyla’da bir tuhafılık var, ama çözemiyorum. O karanlık ifadeli huysuz kadın gitti, yerine gayet sevecen, duygulu, duyarlı, neşeli bir genç kız geldi sanki.

Nasıl oluyor da oluyor?

Her neyse işte... Gittiğimiz kafede epeyce kaldık, çerez bir

şeyler atıştırdık, bira, şarap içtik. Biraz erken akşam yemeği gibi oldu. Sohbet de ilk dakikalarda bir hayli keyifliydi.

Leyla bana karşı bir iyi, bir iyi, nasıl sevgi dolu, aşk dolu... Öyle böyle değil, yani ne söylesem boş. Caner denen dekorcubaşı da bunun en yakın arkadaşı olmuş, mahrem konuları falan konuşuyor onun yanında.

Her fırsatta “Caner yabancı değil” diyor.

Yahu, Caner’e neymiş bizim gizli aşkımızdan, ilişkimizden Allahaşkına?

Caner’e özel konularımızdan söz ettikten sonra, konu döndü dolaştı, yine benim Şeyma’dan ayrılmama geldi ve o zamana kadar bir tavşan kadar uysal olan Leyla tırnaklarını çıkarmış bir kedi gibi şirretleştirdi birden.

“Boşanmak istediğini söyledin mi ona?” dedi hesap sorar gibi. “Yani karın Şeyma’ya... Beni yanlış anlama, ama eğer söylemediysen bu iş böyle devam etmez Varol. Kabul edemem. Yani hem şoför mahalli olsun, hem de yirmi beş kuruş olsun istiyorsun sen, ne bu yahu?”

İrkildim birden. “N-nasıl yani?” diye kekeledim. Daha o sabah konuşmuştuk bu mevzuları. Temcit pilavı gibi ısıtılıp her dakika önüme konmasından rahatsız olduğumu söyledim. Gerek yoktu ki buna. “Konuşacağız” demiştim.

“Oyalama taktikleri bunlar” dedi bu sefer. “Bir yıldır senden hep aynı sözleri duyuyorum.”

“Ben de karımdan boşanmamı istediğini bir yıldır beri ilk defa duyuyorum” dedim. “Böyle bir talebin olduğunu daha önce gündeme getirmedi.”

Leyla hep dişini sıkıp susmuşmuş meğerse Doktor, yani bütün o başka erkeklerle olan biten vodvillerin hepsi hikâyeymiş, birer oyunmuş; beni kıskandırmak için yapıyor-muş. Vay anam vay!

Şu işe bakın!

“Tamam da, ben nereden bileyim senin karanlıkta göz kırptığını, beni kendine “demirbaş sevgili” olarak istediğini?” dedim.

“Ben kimsenin metresi olmam!” diye bağırmamasın mı birden. “Hem karın olacak, hem sevgilin ve sen her ikisini de oyalayacaksın! Yok yaaa!”

Kafedeki bütün kafalar bize döndü. Fena hâlde rahatsız oldum. “Şşt, yavaş ol Leyla” dedim kulağına eğilip. “Burası şahsi sorunlarımızı çözmenin yeri değil.”

“Nerede çözecekmışız peki?” dedi sesini alçaltmaya çalışarak. “Geceleri beraber kalmıyoruz ki oturup tartışalım! Doğru dürüst bir yere gidip böyle şeyleri konuştuğumuz da yok! Aaa!”

Geriye doğru yaslanıp etrafıma bakındım. Leyla’ya cevap vermedim, ancak sessiz tavrım onu susturmadı. Durmaksızın verdi veriştirdi. Neyse ki o zamana kadar köşesinde oturup duran Caner Efendi araya girdi. “Varol Bey’e de bu konuda hak vermek lazım” dedi. “Sağdan soldan duyan olur, durup dururken işi daha çözümsüz hâle getirir. Gereksiz bir şey...”

“Evet, öyle” dedim onu tasdik ederek. “Biraz sükûnet ve sağduyu lütfen... Konuyu burada tartışmayalım.”

“O zaman işi fazla uzatmanın âlemi yok” dedi Leyla kesin bir dille. “Eğer benimle olmak istiyorsan, karından boşanırsın Varol.”

Leyla’ya gayet serinkanlı bir ifadeyle Şeyma’yı ikna turlarına çoktan başlamış olduğumu, ancak nihai karar için uygun zamanı kolladığımı söyledim. Öyle ya, demir tavında dövülürdü ve üstelik erken öten horozun kellesini uçururlardı.

Öyle değil mi, Doktor?

“Bu telaşın, bu acelen niye, Leyla?” diye sordum. “Şeyma’dan boşanınca evlenecek miyiz ki?”

Şaşırdı bizimki. Biraz düşündükten sonra, “Yok, hayır, asla! Kimseyle evlenmem ben” dedi bir öfkeyle. “Bir defa yedim o herzeyi, seninle evlenmek falan istemiyorum, ama sevgili olmanın da bir adabı var, değil mi yani.”

Caner'e de onaylattı bu söylediklerini. "Evlenmek şart değil elbette" diyerek racon kesti Caner Efendi. "Sevgili olmak daha güzel... Benim de başımdan mutsuz bir evlilik geçti, Gül'ün de... Çok beylik bir laf olacak belki, ama evlilik aşkı öldürüyor."

Hah, şöyle ya! Hayal âleminde yaşıyor bu kız Doktor, aynı evde yaşayınca aksırık, tıksırık, horultu ve af buyurunuz; osuruk, sümkürük gibi her türlü zaaf ortaya çıkacak ve dahi aşkın büyüğü bozulacak haberi yok. Değil mi, efendim? Facebook'tan yazışmanın bile keyfi kalmayacak.

Leyla'yla daha düne kadar birbirimize yarım saat bile dayanamıyorduk. Şimdi ne olmuştu bu kıza böyle? Vallahi bunu hiç anlamıyorum.

Her neyse işte, yemeklerimiz, içkilerimiz bitti, sohbetimiz de kıvama geldi biraz. Kostümcü Selim Bey vasıtasıyla yeni başlayacak olan bir dizide çalışacakmış bizim Caner Efendi. Leyla'nın da orada bir rol alma olasılığı varmış. "Bizim işler böyle" dedi. "Çalışmazsak, eve ekmek götüremeyiz."

İşte bir "gariban edebiyatı" öyküsü daha... Maddi sorunlar, geçim sıkıntısı, zam korkusu, gelecek endişesi, imkânsızlıklar, kısıtlı para hesabı, emeklilik hayalleri...

Geçin bunları geçin!

Pat diye bir başka konuya geçti Leyla. "Biliyor musun, Gül'le Caner evlenmeyi düşünüyorlar" dedi. "Ne güzel değil mi?"

Haydaa! Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu! Sinirlendim biraz. "Hani daha şimdi sevgili olmayı yere göğe koymıyordunuz yahu!" diye söylendim. "Evlilik aşkı öldürür diyordunuz, şimdi de evleneceğiz diyorsunuz. Şaka mı bu?"

"Haklısınız, ama bizim durumumuz sizinkinden biraz farklı" diyerek kendince açıklama yapmaya çalıştı Caner Efendi.

"Neymiş fark?"

"Bizim maddi koşullarımız sevgililiği sürdürmeye en-

gel... İki ev kirası, iki apartman masrafı, elektrik, doğalgaz, su, iki araba, her şey misliyle harcama gerektiriyor ve bizim de bu hayatı sürdüreceğ paramız yok Varol Bey. Farkımız işte bu...”

“Evet, elbette sizi anlıyorum” dedim.

Ne diyeyim şimdi orada, Doktor?

Leyla bu trajik konuyu değiştirerek hemen şöhretli bir dizi oyuncusu olduğunda kazanacağı paralarla daha özgür olacağı bir ortamın hayallerine geçti.

Allahtan parası yokmuş bizim hatunun diye düşündüm kendi kendime. Ya olsaymış ne yaparmışım? Atlases Fatma Hanım halt etmiş yanında. Hah!

“Bizim maddi sorunumuz olmayacağı için hep sevgili olarak kalabiliriz” dedi ellerime sarılarak. “Değil mi tatlım?”

Kem küm ettim, bir şey söylemedim, yani orada bir gaf yapmak istemedim, zira kimse benim özel hayatımda hovar-daca harcadığım paraların nereden geldiğini bilmiyor. Yani biraz biliyorlar tabii, çalışmadan bol para harcadığımı falan görüyorlar da... bu gelir kaynağının benim kişisel servetim olmadığını kestiremiyorlar.

Caner Efendi konuyu deşip Nadia’nın oturduğu apart-manda oturan şu dedikoducu Nilgün’ü bülbül gibi şakıt-mıştı. Orada üç daireden kira topladığımı falan... ama hepsi o kadar. Zaten buralardan aldığım kiralara kendime harçlık yapıyorum Doktor, biliyorsunuz işte...

Evle ilgili başka hiçbir masrafa karışmadım ki bugüne kadar; hepsini Şeyma hallediyor. Böyle işleri iyi bilir; tüccar babanın tüccar kızı. Ben ise hayatımda hiç vergi beyannamesi vermedim, mutfak alışverişi yapmadım, hizmetkâra, bahçivana maaş bile ödemedim. Hiç bilmem böyle işleri...

Sadece harcamasını bilirim.

Evlerden açılınca oradan devam etti sohbet. Caner hayalindeki evin iç tasarımını nasıl istediğini anlattı biraz. Evlendiklerinde iki ev birleşecek, bir dolu eşya eskicilere satılacaktı.

“Gül’ün bana taşınması daha iyi bir seçenek olacak” dedi. “Hiç olmazsa benimki biraz daha fazla eşya alacak kadar büyük.”

Leyla bana doğru döndü. “Bizim de aynı evi paylaşmamız ne güzel olacak. Hangimizin evinde kalırsınız?” diye sordu. “Yani sen boşandıktan sonra...”

Kafamın taşı tarağı attı, bayağı sinirlendim, ama renk vermedim. “Bakarız” dedim. “Hele bir boşanalım da, bunu sonra düşünürüz ”

“Sahi, sormayı unuttum” diye atıldı Caner Efendi. “Nadia’nın dairesi hâlâ boş mu?”

Görüyor musunuz, nasıl girdik yine bulanık sulara?

“Maalesef boş” dedim gönülsüz. “Bu aralar şu ‘Nişantaşı Canavarı’ hikâyesi falan... Millet yerinden kıpırdamıyor. Henüz o işle doğru dürüst ilgilenemedim.”

“Hay Allah, kötü olmuş ...”

Bir süre kiralarn yüksekliğinden yakınan Caner birdenbire meraklı bir soru daha sordu. “Mülklerin sahibi eşinizmiş galiba, Cemal Bey öyle söyledi” demez mi?

Ne cevap vereceğimi bilemeyip afalladım birden. Durum düşündüm ve yalan söylememin aleyhime olabileceğine karar verdim. Nilgün denen dedikoducu biliyordu durumu.

“Y-yok, hayır... Yani evet, kâğıt üzerinde eşim gözüküyor mülk sahibi. Tapular Şeyma’nın üzerinde... Ben hep öyle olsun isterim, yuvayı dişi kuş yapar ve bütün evi çekip çeviren de o olmalıdır.”

Böyle saçma sapan bir şeyler geveleyerek işin içinden sıyrılmaya çalıştım Doktor, yani sanki bütün bu daireleri ben almışım da Şeyma’ya hediye edip tapusunu onun üzerine yapmışım gibi... Hah! Yemezlerse, yan ceplerine koysunlar.

Evliliklerde kadına verilmesi gereken değer üzerine bir nutuk çektikten sonra, “Hayırlı olsun diyorum sizin için” dedim Caner Efendi’ye. “Mutluluklar dilerim.”

“Teşekkür ederim” dedi. “Umarım sizin işlemlerinizi de kazasız belasız biter, Leyla ile istediğiniz gibi bir hayat sürersiniz.”

Leyla da sevindi bu işe.

Neyse, boş verelim şimdi bunları. Gördüğünüz gibi, orada ipe sapa gelmez konular konuştuk. Saat yediye geliyordu ki ortamdan iyice sıkıldım ve kimseye sormadan hesabı istedim.

“Cumartesi buluşup bir yere gidelim mi?” diye sordu Leyla hesabı beklerken. “Kutlanacak epeyce şey birikti. Gül de gelsin, bir meyhaneye gidelim. Rakı-balık falan...”

Bu da nereden çıktı şimdi? O anda tam da bunlardan uzak durmak gerektiğini düşünmektaydım. Aşk meşk zamanı değildi, kaldı ki Leyla’nın çekilecek bir tarafı yoktu o ara...

“Cumartesi akşamı işim var” dedim. Hakikaten de biletimi daha o sabah almıştım. “Sinemaya gideceğim.”

Ben bu lafı söyler söylemez Leyla, Caner’e tuhaf gözlerle baktı. Bir şeyler söylemek isteyen gözlerle... O anda pek bir anlam veremedim, ama yine de dikkatimi çekti. Yok, hayır göz göze gelmediler; Caner pencereden dışarı doğru bir yerlere bakıyordu.

Zaten adam bir tuhaf... O anı yaşıyor mu yaşamıyor mu belli değil; gözleri hep dalgın, kafasında dokunaklı, kederli bir şeyler düşünüyor gibi... Yok canım, adam yalnızca meraklı biri, o kadar. Özel olarak beni neden araştırıp soruştursun? Saçma bir şey...

Biletim Cumartesi akşamı yedideydi. De Niro’nun Oscar’a aday bir filmi girmişti vizyona. Uzun zamandır beklediğimi söyledim. “Harika bir film” dedim. “Senaryosunu da getirtip okudum.”

Gereksiz bir yalan daha işte! Bilmiyorum, Doktor, neden durmaksızın yalan söyleme ihtiyacı duyuyorum, gerekli gereksiz her fırsatta düzenbazlık yapıyorum, vallahi de bu konuda kendimi anlayamıyorum. Aslında, ihtiyacım da yok böyle işler çevirmeye...

Üstüne üstlük, benim minik yalanlarım beyaz yalanlar... Kötü bir niyetim yok ki? Var mı?

Allahtan ki bana daha fazla soru sormadılar. Ta Perşembe gününden Cumartesi'ye bilet almak da neyin nesi oluyor gibi bir ayrıntıya takılıp sadece garipsediler durumu. Filmi tek başıma izleyecek olmamı da acayip buldular.

"Yalnız mı gideceksin?" diye sordu Leyla.

"Ben sinemaya hep yalnız giderim" dedim. "Daha iyi konsantre oluyorum."

Bu yalan değildi. Sebebi yalandı sadece.

"Başka zaman gitsen..."

O anda, ısrarlarından ve özel hayatımı didiklenmelerinden nasıl rahatsız oldum bilemezsiniz. Yine de teklifi dikkate alıp meyhane eğlencesinin ruh hâlime iyi gelebileceğini düşünerek buna bir çözüm bulmaya çalıştım.

"Sinemadan saat dokuzda çıkıyorum" dedim. "On beş dakikada hemen atlar gelirim yanınıza. Sorun olmaz."

"Biz de biraz geç gideriz" dedi Caner hemen. "Dokuzda falan..." Leyla'ya doğru döndü. "Gece uzun nasılsa, ne dersin?"

Caner bir tuhaf baktı. Göz kaş etmedi, ama sanki Leyla benim teklifime karşı çıkmayıp kabul etsin diye başını yana doğru hafifçe eğdi. "Olurtabii" dedi Leyla. "Neden olmasın? Benim için de sorun yok."

Hesap geldi, hayatımda hesap dökümünü dahi görmediğim "platinyum" kredi kartlarımdan biriyle ödedim. Her zaman yaptığım gibi bol bahşiş bıraktım. Kalktık oradan. Cumartesi akşamı meyhanede bir araya gelmek üzere vedalaştık.

Eve döndüğümde Şeyma sofraya oturmak üzereydi. Liseden kız arkadaşlarından bir vardı yanında; şen şakrak eski günleri yâd edip duruyorlardı. Komik kızlar... Bunlar hep böyledirler Doktor, Nişantaşı Kız Lisesi tayfası... Otuza kırkı bir arada komün hayatı yaşarlar; bunca yıldan son-

ra hâla ne konuşurlar, birbirlerine ne anlatırlar vallahi de aklım ermiyor.

Ben de onlarla sofraya oturdum. “Yemek yemedim” diye gereksiz yere yine yalan söyledim. Alışkanlık işte... Hâlbuki doğruyu söylemenin ne sakıncası var? “Arkadaşlarla eve gelmeden önce bir şeyler atıştırdık” de, karnının tok olduğunu, yemek yemeyeceğini söyle, değil mi?

Yalan söylemeye öyle alışmışım ki...

Evet, bu kavram hakkında dün gece düşündüm elbette. Ev ödevlerimi ihmal etmem biliyorsunuz. Kendime karşı dürüst olmadığımı söylüyorsunuz, ama bu yalanların güçlü gerekçeleri olduğunu göz ardı ediyorsunuz Doktor, yani kimi zaman palavra sıktığım doğru, ama bunu çaresizlikten yaptığının farkında değil misiniz?

Çaresiz kalıyorum, çünkü hayatımı değiştirmeye çabılıyorum, evet, bunu gerçekleştirmek için yoğun bir itki var içimde. Artık başka biri hâline dönüşmeyi çok istiyorum, ama karşımda aşmakta zorlandığım engeller var, biliyorsunuz işte.

O gece arkadaşına ve bana yemek ve içki servisi yapmakta olan Şeyma’nın güleç yüzüne bakınca, kalbimin bir köşesinde aslında ona pek çok şey borçlu olduğumu hissettim. Bir sokak serserisinden asilzade bir beyefendi yaratmış, yine de Varol Bey’i mutlu edememişti.

Ahh, bu çelişki, bu ikilem öldürecek beni.

Değişme arzum, her türlü başka isteğimin ötesine geçti artık, ok yaydan çıktı. Kendimi durdurmam imkânsız hâle geldi. Bunun için ne gerekiyorsa gözüm kapalı uygulamaktan yanayım. “İstanbul’un Sırları” projesini yazıp yaratmam ve diğer bütün eylemlerim de aynı yönde, aynı amaca hizmet ediyor, evet, birçok önemli hamleyi bir arada yapıyorum. Öyle değil mi?

En nihayetinde, mutlu bir insan olmaya çalışıyorum. Hayatımı tümünden bir başka hayata dönüştürmeye de işte

bu yüzden kararlıyım. Kanlı ya da kansız bir devrim yapmak zorundayım. Mutlu olmak benim de hakkım değil mi, Doktor?

Varsın daha mütevazı bir hayat süreyim; lüks evim arabam olmasın, pahalı seyahatlere çıkamayayım. Bunları hiç dert etmiyorum, inanın ki iplemiyorum bile. Nasıl olsa bir yolunu bulurum diye düşünüyorum.

Ben aç kalmam. Yazarım bir hikâye, bir senaryo... hoop, bitti işte; iki ay boyunca yan gelip yatarım. Olmazsa başka işler yaparım, ne işlere girebileceğimi şimdiden düşünmedim. Vakti geldiğinde düşünür, yaparız bir şeyler...

Tek başıma sinemaya gitme durumum nereden mi çıktı? Her şeyi tek başıma yapıyorum. Arkadaşım yok, ahababım, akrabam hiçbirisi yok, biliyorsunuz işte; annemle, kız kardeşimle de konuşmuyorum. Kiminle gideyim sinemaya?

Büyük söylemeyeyim, ama annem ve Lerzan'la bir daha konuşmayı düşünmüyorum; cenazelerine bile gitmeyeceğim, hiç affetmeyeceğim ikisini de... Asla!

Bütün bu kalabalıklar içinde, şimdi kendimi çok daha yalnız hissediyorum. Kimsenin olmadığı kadar yalnız... çünkü annem, babam, kardeşim, karım, çocuğum, hiç kimsem yok artık. Ağlıyorum, çünkü çektiklerimi kimseye anlatamayıp yıllar boyu içime atmış olmanın sıkıntısı içindeyim.

Beş yaşında bir çocuğun kardeşini öldürmesi nasıl bir ruh hâlinin sonucunda olmuştur, bunun yüküyle bir hayat kurulabilir mi? Doğuştan suçluyum belki de ben, evet evet, bugünlerde böyle şeyler düşünür oldum.

Olur mu böyle hikâye, Doktor, yani bir çocuk, içinde öldürme dürtüsüyle doğabilir mi? Eğer böyle şey mümkün değilse, bir insan yavrusunun ailesi tarafından potansiyel suçlu muamelesi görmesi, sevilip sayılmaması nasıl bir travmaya yol açar, bunları hiç düşündünüz mü?

Çaresizim, çok çaresizim...

Hastalarınıza tavsiye edin lütfen; ebeveynler çocukla-

rından sevgilerini esirgemesinler, olabildiğince, alabildiğince sevgi versinler. Bunun çocuğa hiçbir zararı yok, yararı var.

İşte beni görüyorsunuz; kendime olan saygımı, kendime verdiğim değeri yitirmemin en önemli nedeni budur.

Sevgi görmeyen çocuğun kendine olan saygısı gelişmiyor ve özgüveni gelişmiyor, eksik kalıyor. Ailesi tarafından hor görülen ve böyle değersiz kılınan bir insanın kendini saygının biri olarak görmesi mümkün mü?

Hep aynı yere gelip takılıp kalıyorum; eğer bunca yıl boyunca kendimle ilgili beklentilerimi daha aşağı bir seviyeye koyabilseydim, belki o zaman her şey çok daha kolay olurdu. Sorun da çıkmazdı.

“İşte ben buyum” diyecek ve kabullenecektim her şeyi... Kendi gözümdeki değerimi makul bir düzeyde tutmayı becerecek ve huzur içinde bir hayat geçirebilecektim, ama olmadı. Bunun yerine, kendime yalanlardan oluşmuş bir dünya yarattım. Bu yalan dünyanın içine girenler, nerede olduklarını anladıklarında kaçtılar benden. Bu yüzden hiç kimsem yok.

Ne sevenim, ne soranım var.

Leyla mı? Onun neyin peşinde olduğunu biliyorsunuz işte. Leyla’dan bana yar olur mu? Aklım bu soruya yanıt bulamayacak kadar karışmış durumda. Bir “olmaz” diyorum, bir “olabilir” diyorum. Kararsızım. Neyse, hele şu Cumartesi gecesini bir aşayım, o zaman bakar düşünürüz.

Ne mi olacak Cumartesi gecesi?

Leyla’yla birlikte nereye kadar gideceğimizi konuşacağız. Belki de bu yola ayrı ayrı devam edeceğiz. Eh, bunu kendime sorduğum gibi ona da soracağım tabii...

“Cennete mi, yoksa cehenneme mi?” diyeceğim.

Neredeyse bir buçuk aydan beri her Perşembe akşamı Gül'ün evinde kalıyordu Caner. İlişkinin en başından beri öyle olmasını kararlaştırmışlardı. Orada buluşuyorlar, yiyorlar, içiyorlar ve doyasya sevişiyorlardı. Salılarıysa, Caner'in sevgilisine ayrıcalıklı mutfağından seçkiler hazırlama gecesi idi.

Ortaköy'de oturan Caner'in evinde atmosfer epeyce farklıydı; yemekler doğulu, müzikler batılı; Latin danslarıyla renklendirilmiş, caz müziğiyle süslenmiş yoğun bir canlılık ve neşe hüküm sürerdi o diyarda...

Haftanın bu iki sıradan günü ve ara sıra sanat-kültür faaliyetlerine gittikleri geceler dışında, herkes kendi evinde kalıyordu. İlişkinin hemen yozlaşmaması adına bu önemli karar almış ve aralarındaki iletişimi öyle kurallaştırmışlardı.

Perşembe akşamı, Gül'ün Okmeydanı'ndaki evinde buluştular. Caner beş dakika kadar erken gelmiş ve kapının önünde bir süre beklemişti. Evliliğe benzer bir ilişkiye girip de yeni filizlenen bir aşkı bozmaya yanaşmayan Caner, Gül'ün evinin yedek anahtarını almak istemiyor ve bu nedenle yaşanabilecek aksaklıkların üzerinde pek durmuyordu.

Caner apartman kapısının az ötesindeki elektrikçi dükânının vitrinindeki âlet edevata bakınmaktayken Gül çıkageldi. Gecikme için özür diledi. Öpüşerek merhabalaştılar. İşyerinde ciddiyetiyle nam salmış olan Gül, sevgilisini görünce abartısız bir içtenlikle gülümseyerek sevincini gösterdi. "Aşkım benim, seni çok seviyorum" diyerek koluna girdi Caner'in.

Hayatında ilk kez birine âşıktı ve onu her gördüğünde kendinden geçecek kadar mutlu oluyordu. İlk ve tek sevgilisi Caner yakışıklıydı, zekiydi, espriliydi, inceydi, kibar-
dı, yumuşaktı ve üstelik gencecik sayılırdı.

Onunla birlikte tabularını yıkmıştı Gül. Konu komşu dedikodu mu yapar, ailesi laf mı eder, bu iffetsizliğinin cezasını ahrette mi çeker, hiçbir şey umurunda değildi. “Çok özlemi-
şim seni” dedi sevgilisinin kolunu sıkarak. Caner de ona aynı sözü tekrarlardı, sonra, “Senin papağanınım ben” dedi.

Daha apartman kapısından girmeden sarmaş dolaş oldu-
lar. İkinci kattaki küçük daireden içeri girdiler; ceketler çık-
tı, terlikler giyildi ve Gül’ün on yedi yıl önceki evliliğinden kalma, çoğu çeyiz olarak alınmış eşyalarla dolu kasvetli sa-
lonuna geçtiler.

Gül günün yorgunluğunu üzerinden atmak üzere hemen duşa girerken, Leyla ve Varol çiftiyle Mecidiyeköy’deki kafeteryada sohbet koyultmaktan dönmüş olan Caner, ken-
disinden dört gözle haber beklemekte olan Şef’i telefonla aradı. Büro’yla olan işini bir an önce bitirip cep telefonunu görüşmelere kapatmak niyetindeydi.

Kafeteryada yaptığı görüşmeyi özetledi. “Cumartesi saat yedide Nişantaşı’ndaki AVM’de sinemaya bilet almış” dedi Şef’e. “Tek başına gidiyor. Sanırım, filmin sonunu bekleme-
den çıkıp karısının işini bitirmek niyetinde.”

“Hmmm. Sizinle saat kaçta buluşacaktı?”

“Dokuz buçukta...”

“Bu hesaba göre eylemi yedi buçukla dokuz arasında yapmayı planlıyor, öyle mi?”

“Öyle görünüyor” dedi Caner. “Varsayım gerçekleşirse, elinde kendini temize çıkaracak şekilde kayda girmiş bir sinema bileti olacak.”

“Senaryo sağlam ve makul gibi duruyor. Evi neredeydi bu hergelenin?”

“Topağacı’nda...”

“Arabası?”

Caner onun ne demek istediğini hemen anladı. “Güzel bir noktaya parmak bastın, şefim” dedi. “Muhtemelen sinemaya girerken AVM’nin garajına park edecek ve sonra eve taksiyle gidecek.”

Şef, “Anlaşıldı” diye mırıldandı dişlerinin arasından. “Sonra da geri dönüp AVM’den arabasıyla çıkıp Beşiktaş’a gidecek. Arkadaşlarıyla buluşmaya...”

“Böylece, üzerinde tarihli, saatli otopark fişiyle ikinci bir kanıtı daha olacak...”

“Kurnazca...”

“Evet, bunları mahkemede kullanılmaz kılmanın yolunu şimdiden bulmak lazım.”

“Kolay. O işi bana bırak...”

“Eve girip çıkarken hiç kimseye görünmemesi gerekiyor” dedi Caner. “Bunu nasıl sağlayacak bilmiyorum.”

“Göreceğiz, bakalım...”

“Benden isteyeceğin başka bir şey olacak mı, Şef?”

“Yok, hayır. İşin bu bölümüne karışmaman daha doğru olur. Geri kalanı ben organize ederim.”

“Peki, o zaman... Haberler şimdilik bu kadar...”

“Yarın görüşürüz.”

Biraz durakladı. “Görüşemeyiz, çünkü sette çekimler var” dedi sonra Caner utana sıkıla. “Bu işten ve benden bıktın, biliyorum, ama onları yarı yolda bırakamam.”

“Bırakma zaten” dedi Şef yumuşak bir tonda. “Sorun değil, evlat...”

Zehir gibi hafızası olan Şef, unutkanlık ve ihtiyarlık üzerine yaptığı esprilerden birini tekrarladı. Ertesi gün Caner’le illaki haberleşeceklerini söyledi. “Ekibe istihbarat desteği vermen gerekebilir, dedi. “Sana kolay gelsin. Hadi bakalım.”

“Görüşürüz, Şef.”

Vedalaştılar.

Caner telefonunu kapatıp salondaki kanepeye sırt üstü

uzandı. Kafasındakileri boşaltmaya çalışırken, yedi haftadır devam eden “dekoratörlük hayatı” geçti gözlerinin önünden.

Yorucu, yıpratıcı, buna karşılık tam istediği türden faaliyetlerin içine dalmış ve mesleki bilgisi olmayan bir alanda, önemli bir başarı elde etmişti kendine göre. Nadia Groza vakasının içine dalmadan önce, polisliği bırakmak arzusuyla yanıp tutuşup hayatını dolduracak yeni bir iş düşünürken, şimdi büyüğü sinema dünyasının tadını almıştı.

Bu işe devam etmek istiyordu, ancak Cinayet Büro’yu da kolayca bırakamayacağını anlamıştı. Asayiş Şube’de on beş yılını geride bırakmış olan Caner’in yumuşak karakterine hiç uymayan, pişmanlıklarla dolu polislik hayatından kurtulması imkânsız değildi belki, ama epeyce zordu. Mesleğe duymuş olduğu nefretle birlikte, bir yandan da Büro’ya derin bir tutkuyla bağlıydı.

Akademi’yi bitirip bir çaylak olarak başladığı Narkotik’te parlak bir kariyer yapması beklenirken, tam tersi olmuş ve burada korkunç günler geçirmişti. Caner’i bataklığın en dibinden çekip çıkarmıştı Şef. Onu Cinayet Büro’ya aldırması ve Teşkilat’ın hastanesindeki özel birimde bağımlılık tedavisi görmesini sağlamıştı.

Hastalıklı alışkanlıklarının hepsinden kurtulmuştu; esrardan da, içkiden de... Sigarayı da bırakmıştı. Altı yıldan beri temiz bir hayat sürüyor ve ekip arkadaşlarının kıskançlıklarından kaynaklanan sorunları da -yine Şef sayesinde artık neredeyse hiç yaşamıyordu.

Asayiş Şube’deki hiç kimse, bir pop müzik sanatçısına benzeyen bu gözlüklü genç adamı küçümseyen, taciz eden davranışlara girmeye cesaret edemiyordu. Bir polise benzemiyor olmanın bir dolu avantajı olduğunu savunan Şef’in koruması altında, diğer kısımlardaki personelin saygısını da az çok kazanmıştı.

Gül saçlarını kurularak salondan içeri girince, “Sıhhatler olsun” dedi.

Gözlüğünü çıkartıp sehpanın üzerine koydu ve başının altına bir yastık yerleştirdi. Gül ona karşılık vermek yerine, kanepeye doğru yaklaşarak eğildi ve Caner'i dudaklarından öptü. Saçlarından ve vücudundan yükselen şeftali aromalı duş jelinin ten kokusuyla olan birleşimi, bornozun aralanmış yakasından gözüne ilişen iri göğüslerin harika manzarasıyla harmanlanınca nefesine daha fazla hâkim olmayıp bacaklarını okşamaya başladı.

“Nefis bir şey olmuşsun sen” diye mırıldandı Caner. “Harika kokuyorsun.”

Gül kıkırdadı. Dolgun dudaklarının arasından güçlkle duyulabilen bir inilti kaçtı ve sonra elektrik verilmiş gibi içi titredi, sesi soluğu kesildi. Bornozunun aralığından dışarı çıkardığı göğüslerini Caner'in dudaklarına doğru yakınlaştırtırken bir hamlede üzerine çıkıp oturdu. Birkaç dakika sonra iki beden arasındaki kumaş parçaları fazla geldi.

Kanepeden fırladı, Caner'i sürükleyerek yatak odasına götürdü ve üzerindekiyi yırtar gibi çıkartıp attı. Caner'in hareket etmesine dahi fırsat vermeden işe girişti; tüm vücuduyla, eliyle, ağzıyla, diliyle sevgilisini yedi bitirdi. Taşkın bir nehir gibi çağıl çağıl akmakta olan derin aşkıyla, abla kucağının sıcaklığıyla, güvenilir dostluğuyla, ona olan hayranlığıyla ve bütün güzel duygularıyla birlikte sundu kendisini. Vücudunun her zerresini hissettirdi ve tattırdı ona.

Sevişmenin sonunda, Caner duşa girdi. Gül'se üzerindeki coşkulu kalıntıların rayihasıyla kalmak istedi bir süre. Yatakta uzun uzun gerinip ne kadar doyumlu ve mutlu olduğunu düşündü.

Peş peşe mutfığa geçtiklerinde saat dokuzu geçmişti. Gül, geç kalınmış akşam yemeği hazırlığına girişti. Buzdolabındaki hazır salatanın yanında birer peynirli-domatesli tost teklif etti Caner'e. “Başka yenecek bir şey yok ne yazık ki” dedi. “Doğru dürüst bir şey pişiremeyecek kadar da acıktım.”

Aşçılık konusunda Gül'den daha meraklı olan Caner bunu dert etmedi. Bir şey yemeden öğün geçiştirebilen tipte biriydi. "Aşkla yaparsan, peynirli tost gayet güzel olur" dedi karşılık olarak. "Kaldı ki, senin elinden zehirli kuşkonmaz bile olsa yerim."

İlk zamanlarda anlamakta güçlük çektiği bu tuhaf mizah anlayışına şimdi bayılıyordu Gül. Caner'in saf ve ciddi yüz ifadesini görünce canlı bir kahkaha koyuverdi.

Caner ayağa kalktı ve üzerindeki pembe kısa sabahlıkla mutfak tezgâhını silmekte olan sevgilisine doğru yaklaşım onun ensesinden öptü. Birbirlerine sarılıp uzun süre öylece kaldılar.

Gül, yıllardan beri tanıdığı ve aynı serviste çalıştığı tuhaf karakterli astına fena hâlde vurgundu. Kendisine kadınlığını yeniden kazandıran genç adama karşı olan tutkusunu, sağlamlığıyla öğündüğü iradesini işlevsiz kılmaktaydı.

Şube'nin en katı tabularından biri olan polisler arasındaki aşk ilişkileri gizli tutulmak durumundaydı. Aslında, Caner, ilişkinin başlarında mesafeyi korumakta kararlı davranmış ve mesleki işbirliğinden ibaretmiş gibi görünen bu ilişkiyi daha sıcak bir seviyeye taşımaya haftalar boyunca direnmiş, Gül de bu gizli anlaşmaya karşı çıkmamıştı.

On sekiz yıldır Asayiş Şube'de görev yapmakta olan sici-li tertemiz bir memurdu. Erkek mesleği olarak kabul edilen polislikte ender rastlanır şekilde önemli bir kariyer yapmış ve sağlam liyakatini lekeleyebilecek bir ilişkinin alenileşmesini o da istememişti.

Burası Türkiye'ydi, üstelik Asayiş Şube'ydi... Bu diyarda, erkeklere gülümseyerek bakan kadın hafifmeşrep, sevgilisi olan kadınsa orospu olarak kabul edilirdi.

Tostlarının yanında salatalarını yemeye devam ederlerken sıcak gelişmeler içindeki iş hayatlarından daha fazla uzak duramadı Gül. Caner'in arzusu hilafına konuyu açtı. Şef'in kafasındaki eylem planının nasıl bir şey olduğunu üç

aşağı beş yukarı tahmin edebildiğini söyledi. Suçüstü riskine girmek durumundaydı, zira Merve Bıçakçı cinayetinin failini gösterir yeterli kanıt henüz ellerinde yoktu.

“Cinayet akşamı Varol’un manşetleri kapalı bir gömlekle oturuyor olması dikkatimi çekmişti doğrusu” dedi Gül. “Kollarını gizliyor gibiydi.”

Caner kayıtsız bir ifadeyle tostundan bir ısırık daha aldı. “Merve’nin tırnaklarının arasında bulunan deri parçalarından söz ediyorsun, yanılmıyorsam.”

“Varol’un davranışlarında bir anormallik sezdin mi o gece?”

“Hayır.”

Gül, Caner’in yokluğunda Büro’da olan biteni anlattı biraz. “Otopsi raporuyla beraber DNA analizi de geldi bugün” dedi. “Merve’nin tırnaklarının arasındaki deri parçalarının yoğun olduğu belirlenmiş.”

“Karşılaştırma yapılamamış tabii...”

“Hayır, henüz değil.”

Caner bir yorumda bulunmayıp buzdolabından bir şişe soğuk bira aldı. Gül’e isteyip istemediğini sordu. Bir şişeyi iki bardağa kardeş payı yaptılar.

“Nadia Groza dosyası tamamlandı. Suç sabit, katil belli... Kısa bir süre içinde dava da kapanacak gibi duruyor.”

“Öyle görünüyor” dedi Caner kâğıt peçeteyle ağzını silerken. “Bir dosya biter, yenisi başlar.”

Caner’in yemeğini hızlı yemesi ve Gül’ün bu konudaki yavaşlığı üzerine gevezelik yaptılar bir süre. Konuyu her zaman olduğu gibi Gül açmıştı. Ağır ağır çiğneyerek yemenin sağlıklı beslenmenin en önemli unsuru olduğuna dair görüşünü yineledi.

“Sağlıkla ilgisi yok” dedi Caner. “Konuşmaktan yemeye fırsatın olmuyor yalnızca...”

Gül ona kızmış gibi kaşlarını çatmaya çalıştı, ama dayanamayıp kahkahayı koyuverdi. Sevgilisinin yüzünü kendi-

sine doğru çekip dudaklarına öpücük kondurdu sonra. Onu ne kadar çok sevdiğini tekrarlardı. “Dekoratörlük maceranda Mayıs sonunda bitecek herhâlde” dedi. “Devam etmeyi düşünüyor musun?”

“Yeni bir teklif olursa bakar, değerlendiririz icabında...”

Gül nedense buna da güldü. “Çok alçakgönüllü gördüm seni” dedi. “Büro’yu bırakmayı düşünmüyorsun artık, değil mi?”

“Şimdilik hayır. Şef’e bunu yapamam.”

Karşısında keyifle gülümsemekte olan Gül’ün tek kaşı havaya kalktı. “Hımm. Bana yapabilir misin peki?” diye sordu manidar bir edayla.

“Yapamam, âmirim” dedi Caner.

Birlikte olduklarında yaşadıkları neşe dolu saatler aşklarını en anlamlı kılan ögeydi belki de. Gül öyle olduğunu düşünüyordu. O zamana kadar çevresindeki evliliklerdeki, aşk ilişkilerindeki zamana koşut bozulmaları, yozlaşmaları sıkça görmüş ve izlemişti. Kendilerinin ilişkisine benzer olanına hiç rastlamamıştı.

Caner’e olan aşkı gün geçtikçe artıyor, derinleşiyordu. Bir alışkanlığa dönüşmüyor, büyük bir hızla vazgeçilmez bir birlikteliğe doğru gidiyordu. Gül bu harika durumun korunması ve dış etkenlerin ilişkilerini etkilememesi için dikkatli davranmayı sürdürmeye kararlıydı.

Mutfağı terk edip salona geçtiler. Bu defa, Gül bir şişe bira alıp bardaklara paylaştırdı. “Şef senden operasyonda görev almanı talep etmedi mi?” diye sordu koltuklara kurulduklarında.

“Hayır. Benim yapacağım bir iş kalmadı ki...”

İlke olarak Şef, böyle gerilimli ortamlara Caner’i sokmaktan kaçınır, emrindeki diğer elemanlarınsa kök söktürürdü. Deneyim kazanması için Gül’ü birçok silahlı çatışmanın içine yollamış, katil zanlılarının kelepçelenip tutuklanması gibi tehlikeli ve zorlu görevleri ona henüz bir çömezken yaptırmıştı.

Aklına o anda gelmiş gibi, “Cumartesi akşamı Varol ve Leyla ile buluşamayacağız herhâlde, değil mi?” dedi Gül. “Leyla’ya haber vermek lazım, gidip orada ağaç olmasın.”

“Haber veremeyiz. Leyla, Varol’u arayıp onu uyandırabilir.”

Gül kelimelerini seçmeye çalışır gibi durup düşündü. Sonra, “Ne kadar samimi oldunuz şu hatunla” dedi pür ciddiyetle.

Caner bir şey söylemeyip televizyonu açtı. Ajansı dinlemeye başladı.

Aradan uzunca bir süre geçtikten sonra, “Yatmıyorsun değil mi onunla?” diye sordu.

“Saçmalama! Deli miyim ben? Eğer böyle bir şey yapmış olsaydım, iş çoktan batardı.”

“Akıllı biri gibi duruyorsun, ama erkeklerin sağı solu belli olmaz. Kuyruk sallayan kadına direnemeyen çok adam gördüm.”

“Ben onlardan biri değilim” dedi Caner kendinden beklenmedik bir ciddiyetle. “Eskiden öyle olduğumu itiraf etmeliyim ama...”

Gül kıkırdamaktan kendini alamadı. “İtirafnamenini Şef’e sunarsın artık” dedi.

Caner’le olan telefon konuşması bittiğinde, Şef, Başmüdür’ün odasında aç bîlaç çay üstüne çay içmekte ve onunla birlikte, kamuoyunun, şu “Nişantaşı Canavarı” baskısından bir an önce kurtulmanın çaresini aramaktaydı.

Akşam sekiz olmuştu neredeyse. Asayiş Şube’nin loş koridorlarındaki kalabalık hafiflemiş, kulaklarda uğuldayan sesler azalmış ve nöbetçi personel dışındakiler mesailerini tamamlayıp evlerine dönmüşlerdi.

Şef telefonunu kapatınca, “Nedir durum?” diye sordu Faruk Bey sabırsızlıkla. “İşi bitirmişler mi?”

“Evet, gayet güzel bitirmişler, efendim” diye yanıtladı

onu Şef. “Cumartesi akşamı suçüstü yapacağız. Varol Turan’ın Topağacı’ndaki evinde...”

Rahatlamış gibi arkasına yaslanıp “Hadi hayırlısı olsun” dedi Başmüdür. “Hazırlığımızı yapalım. Sonra milleti de rahatlatalım hemen.”

Milleti rahatlatmaktan kastı, suçluların cezaevine girmeleriyle kahraman Türk polisinin olayı çözmüş olduğu haberinin yurt sathında yayılmasıydı elbette. Şanı, şöhreti ve basın toplantılarını pek severdi.

Bir başka şöhret meraklısı şahıs olan avukat İlhan M., Nadia Groza davasının katil zanlısı Erdal Özdemir’in tahliyesi için yeri göğü inletmiş, davanın savcısı ve mahkeme üyelerini büyük baskı ve töhmet altında bırakmıştı. On iki yıldır Asayiş Şube’de görev yapmakta olan komiser yardımcısı Serdar Emanet’in tutuklanması gündeme gelmiş, İçişleri Bakanlığı hakkında tahkikat başlatmıştı.

İşte Faruk Kuloğlu tam bu noktada devreye girmiş ve Cinayet Büro’ya Şef’i şaşırtacak kadar çok destek olmuştu. Siyasi nüfuzunu da kullanarak karşı atağa geçmiş ve eldeki -Dilek G’nin videosu gibi- yeni kanıtlarla mahkemeyi ikna etmiş ve avukat İlhan Bey’i şapa oturtmuştu. Aba altından sopa göstererek, kibirli avukatın yaygaralarını ustalıkla bertaraf etmiş ve üstelik onu kendi tarafına çekmeyi de başarmıştı.

Esasında, Faruk Kuloğlu’nun teklifi net ve açıktı. Nadia Groza cinayetinin katili belliydi. Kanıtlar şüpheye meydan vermeyecek kadar somutlaşmış ve “olası neden” müphemlikten çıkmıştı. Türk Ceza Kanunu’na göre, bu şartlar altındaki bir zanlının tutuksuz yargılanması imkân dahilinde değildi.

Faruk Bey, avukat İlhan M.’ye ikinci cinayeti Erdal Özdemir’in işlemiş olduğunu düşünmediklerini, ancak katil zanlısını yakalamakta kendilerine zorluk çıkarıldığı takdirde, benzer şekilde işlenmiş olan Merve Bıçakçı cinayetini de onun sırtına yüklemek zorunda kalacaklarını söyledi.

Avukatı anlaşılmaya zorlayan teklif işte buydu.

Bir gün süren pazarlık sonucunda anlaşıldı. Operasyonun düzgün sonuçlanması için Erdal Özdemir'i tahliye edecekler ve basın ajanslarını da mahkemenin gizli anlaşmayı içermeyen ara karar metni ile bilgilendireceklerdi.

Merve Bıçakçı'nın katili yakalanır yakalanmaz Erdal yeniden tutuklanacak ve yargılamaya öyle devam edilecekti. Tahliyenin şartları kesinkes gizli tutulacaktı. Avukat İlhan M. de bunun önemini gayet iyi kavramış ve hattâ anlaşma şartlarını müvekkilinden saklayacak kadar kaygılanmıştı durumun vahametinden.

Hiçbir hukuk bilgisi bulunmayan Erdal'sa kendini beraat etmiş sanmaktaydı. Gazeteler onun vakur çehresiyle tutukevinden çıkarken çekilmiş, gülümseyen fotoğraflarını basmışlardı.

Operasyon gerçekten de etkileyiciydi.

Bu zorlu kararın perde arkasındaki anlaşmalar için büyük çaba göstermişti Faruk Kuloğlu. Eski günlerde, onu ahkâm kesmekten başka iş yapmayan bir "masa başı bürokratı" olarak tanınmış olan Şef, bundan çok etkilenmiş ve bol bol şükranlarını sunmuş, "Sizin hakkınız ödenmez" bile demişti.

"Eğer işin sonunu iyi getiremezsek, bütün bu yaptıklarımız ziyan sebil olur, hiçbir hakkın hukukun da önemi kalmaz, Kemal."

Ona göre, eylem zamanı şimdi gelmişti. Gerekirse bu işte özel kuvvetleri de görevlendirebileceğini söylediğinde, Şef gülmüştü bu sözlerle. "Adamın silahı bile yok, efendim" diyerek karşı çıkmıştı ona. "Önemli olan, Varol Efendi'ye cinayet eylemine girişmesi için uygun bir ortam hazırlamak... Gerisini halletmek kolay olacaktır."

"Nasıl bir operasyon yapacaksın, Kemal?" diye sordu Başmüdür. "Adamı suçüstü yapıp faka bastırmak çok da kolay olmayacak anladığım kadarıyla..."

"Yarın ayrıntılı bir plan yapacağım, efendim. Merve Bı-

çakçı'nın otopsi raporu geldi. İkinci cinayetin işleniş şeklini tam olarak tespit etmeden bir strateji yapmak doğru olmaz.”

“Hmm. Rapor yanında mı?”

Şef ceketinin iç cebinden dörde katlanmış adli tıp raporunu çıkardı. “Evet, tabii” diye mırıldandı. “Akşam iyice okuyup incelemek üzere yanıma kopyasını aldım.”

“Önemli bir bulgu var mı?”

“Ehh, tam inceleyemedim, lakin birkaç önemli nokta var gibi duruyor. En dikkat çekici husus kurbanın öldürülmeden önce ilaçlanmış olması...”

İkinci cinayetin, ilkinin birebir kopyası olduğu kanaatini kanıksamış olan Başmüdür çok şaşırdı bu işe. “Vay canına!” dedi abartılı tavırla. “Bu hiç aklıma gelmedi.”

“Evet, efendim, olayı ilk cinayetten ayıran en önemli husus bu...”

“Oku bakayım, ne demişler?”

Şef, boynunda her daim asılı duran yakın gözlüklerini takıp raporun ilgili yerini buldu ve okumaya başladı.

“Merve Bıçakçı'nın kanında yoğun miktarda alprazolam bulmuşlar. Bu madde içkiyle birlikte alındığı için makulün üzerinde narkolepsiye neden olabilir demişler. Kanda alkole de rastlanmış.”

“Narkolepsi?”

“Yarı baygınlık hâli, aşırı uyku eğilimi...”

“Hangi ilaçmış bu yahu?”

Şef iç geçirdikten sonra, “Yaygın bir antidepresan olan Xanax'ın etkin maddesiymiş” dedi. Raporun yanına el yazısıyla not almıştı. “Nazım'a araştırttım. Reçeteli satılan bir ilaç... Muhtemelen, Merve'nin evine dışarıdan getirildi, zira evinde kutusu ya da reçetesi bulunamadı.”

“Duydum Xanax'ı” dedi Başmüdür. “Eee? Peki, bizim adam alıyor muymuş bu ilacı?”

“Yıllardır kullanıyormuş. Reçetesi eczacılık sistemine işlenmiş. Nazım hepsini buldu, çıkardı.”

“Bir de sen anlat bakalım, Kemal” dedi Başmüdür. “Şu ikinci cinayet tam olarak nasıl işlendi?”

Şefkoltuğundarahat bir pozisyon aldıktan sonra kafasını toplayıp anlatmaya başladı. “Varol Turanî, 2 Nisan akşamı 19:30 civarında, belki biraz daha erken saatte Merve’yi evinden almaya gitti” diye söze girdi. “Malumunuz, film prodüksiyon ekibi o gece Nevizade’deki bir meyhanede eğlence düzenlemişlerdi.”

“Varol’u eve girerken gören olmuş mu?”

“Hem bakkalın çırağı, hem de kapıcı... İkisi de ifade vermişler. Ortalama zaman 19:28 gibi...”

“İyiymiş.”

“Varol zaten o saatte Merve’ye gelmiş olduğunu saklamıyor. Tüm film ekibine, ‘saat yedi buçukta Merve’yi alma-yay gittim, kapı duvardı’ demiş.”

“Sahi, senin Caner ve Gül de katıldılar o geceye, değil mi?”

Şef bu soruya gülmekten kendini alamadı. “Siz hakikaten de olayı epeyce yakından takip etmişsiniz, efendim” dedi.

“Beni ufak tefek gördün, Karamürsel sepeti sandın galiba, Kemal” dedi Başmüdür gevrek gevrek gülerek. “Yeni-den istifaya kalkışmayasın diye sana bütün gücümle hizmet ediyorum.”

Şef mahcup oldu biraz. Konuyu değiştirme gereği duydu. “Öldürülmeden önce kızcağız yarı baygın vaziyetteymiş” diye devam etti. “Bu arada boğulmadan önce katiline direndiği de anlaşıyor.”

“Öyle miymiş?”

“Adamın bir yerlerini tırmalamış olmalı; tırnaklarının arasından yoğun deri parçaları çıktı, biliyorsunuz. Bunların o geceye ait olduğu tespit edildi ve DNA analizi yapıldı. Sistemdeki veri tabanıyla bir eşleştirme yaptırmakla vakit kaybetmedik, buna şimdilik gerek görmedik, efendim. Katilin sabıkalı olmadığını bildiğimiz için...”

“İyi yapmışsınız. Eee?”

“Merve direnince, katil komodinin üzerinde bulunan, içi boş bir bijuteri kutusuyla başına vurmuş. Kız kendinden geçince de bir bez parçasıyla boğazını sıkmış, nefessiz bırakarak öldürmüştü.”

“Hmm. Anladığım kadarıyla olay yedi buçukla, sekiz arasında gerçekleşmiş.”

“Aralığın üst sınırı biraz daha uzun olabilir” dedi Şef parmaklarını oynatıp yüzünü buruşturarak. “Sekiz buçuk diyelim. Katil Merve’yi öldürdükten sonra bir de üzerini soyup çamaşır, çorap falan giydirmiş.”

“Bundan emin misin?” diye sordu Başmüdür. “Kızcağz, Varol’u o kılıkta bekliyor olamaz mı?”

“Eh, mümkün tabii, ama şahsen ben Nevizade’deki geceye katılmak için hazırlanan Merve’nin Varol’u jartiyer falan giyip öyle karşıladığına ihtimal vermiyorum. Öldürüldükten sonra giydirilmiş olduğunu düşünüyorum.”

“Peki, raporda bu husustan söz ediliyor mu?”

“Ehh, buna da ‘evet’ diyebiliriz, efendim” dedi Şef. “Canner oraya gidip kadına bakar bakmaz bir tuhafılık olduğunu sezmiş ve bulgularını oradakilere ileterek rapora işlenmesini sağlamış.”

“Neymiş bulguları?”

“Bu saatte sizi ayrıntıya boğmak istemem, ama çorabın giyilmesiyle ve sutyen kopçasının takılmasıyla ilgili...”

“Anladım, tamam” diyerek Şef’in sözünü kesti Başmüdür.

“Evet, teorimize göre, Varol Turanî, sekiz on beş civarında Merve’nin evinden çıkıp Beyoğlu’na gelmiş.”

O saatteki trafik durumunu ve park edip yürüme mesafesinin zamanlaması konuştular biraz. Gerçekten de adam işini jet hızıyla icra etmiş görünüyordu.

“Neyse, boş ver” dedi Faruk Bey saatine bakarak. “Evden çıkışını gören kimse var mı?”

“Maalesef yok.”

“Ehh, biraz sıkışık, lakin cinayet işlemeye yeterli bir süre diyebiliriz.”

Faruk Kuloğlu oturduğu yerden kalktı ve masasının üzerindeki evrakları topladı biraz. Şef de ayağa kalkarken saatine baktı. “Ooo, geç olmuş” dedi.

Kapıya doğru yürürken, işlerin çokluğundan ve yoğunluğundan yakındı Başmüdür. Şef kapıdan çıkmadan önce, “Cumartesi operasyonu için yeterli adamın var mı, Kemal?” diye sordu ayaküstü. “Caner, Serdar ve Gül devre dışı olduğuna göre...”

Güldü Şef. “Evet. Üçü de Varol’la akraba oldular neredeyse” dedi. “Birinci ekipten üç kişi bize yeter. Şişman’ı da başlarına dikeceğiz artık mecburen...”

Melih Şişman, üç ayrı ekibi ve her birinin başında birer âmiri olan Cinayet Büro’da, Gül’ün haricindeki ikinci komiserdi.

“Dosyalar kapanınca şu senin bölümdeki yeniden yapılanma sürecini birlikte gözden geçiririz” dedi Faruk Bey son olarak.

Serdar’a verilmiş olan sözü biliyordu, ancak gelinen aşamada onun vakaya yeniden müdahil olmasına karşıydı. Serdar’ın tutuklanıp yargılanması için gönderilen tezkere-nin reddedildiğini ve hakkındaki teftiş kararının düştüğünü ona söylemek istememiş, bu konuyu gizli tutmuştu.

Serdar zaten ortada yoktu ve bu süreç bitene kadar olmaması da iyiydi Şef’e göre. “Hele şu işleri bitirelim de öyle düşünürüz, efendim” dedi.

“Pekâlâ...”

“Bu arada, size müteşekkir olduğumu yinelemeliyim.”

Başmüdür güldü. “Seni şaşırttım, değil mi?” diye sordu.

Şef’in yanakları kızardı. “Estağfurullah, efendim, yani ben...”

Faruk Kuloğlu Şef’i daha fazla utandırmamak için onun

omzunu dostça sıvazladı. “Dostluklar zor günlerde belli olur, Kemal” dedi. “Her zaman yanında olacağım, merak etme.”

Kapının önünde “Yavru ile Kâtip” gibi duruyorlardı. Başmüdür ortadan az kısa boylu, yetmiş kilo, Şef bir seksen yedi boyunda, yüz on kiloydu.

Cumartesi günü için kendisiyle sürekli temasta olmasını tembihledi Şef’e. “Mahkemeden çıkartılması gereken kararlara ihtiyacın olabilir” dedi.

“Elbette, efendim. Olacak zaten...”

Başmüdür kapıyı arkasından kapatırken, Şef, ertesi gün neler yapacağını kafasında planlamaya başlamıştı bile. Doğru dürüst uyumadan, aşılması gereken sorunları ve diğer önemli hususları düşündü gece boyunca. İş dışarıdan basitmiş gibi görünse de, esasında hayli karmaşıktı.

Cuma sabahı için basit kısımlarını halletmek üzere BTS’de bir bilgilendirme toplantısı düzenledi. Buradaki beyaz tahta üzerine eylemin şemasını ve eylem yerlerinin krokisini çizip adım adım ne yapmaları gerektiğini sabırla anlattı adamlarına.

İçeride ve dışarıda altı kişi görev yapacaktı. Katil zanlısının silahsız olması ve çatışma durumunun ihtimalsizliği elbette ki operasyonu nispeten kolaylaştıran ve polis açısından risk azaltan bir unsurdu, ancak müdahalenin suçüstü yapılacak olması işin zamanlamasını güçleştirmekteydi.

Varol Turanî’nin eşi Şeyma’nın bu operasyondan haberdar edilmemesini uygun görmüştü Şef. Kararının gerekçesini katılımcılara anlatma gereğini bile duymadı. Kafaların karışmasını istemiyor, verilen görevlerin tartışmasız yerine getirilmesini temin etmeye çalışıyordu.

“Robot gibi olacaksınız!” diyordu adamlarına. “Mazeret, bahane, inisiyatif kullanmak, acımak, affetmek, insan gibi davranmak gibi hikâyeler külliye yasaktır! Bunu peşinen söylüyorum.”

Talimat tekrar tekrar anlatılmakla da kalmadı; sorular soruldu, tüm olası aksaklıklar ve senaryolar tartışıldı. Şef, Büro'daki her detektifin kullanmasını şart koştuğu akıl defterlerine, emirlerini tek tek yazdırdı.

Varol hergelesinin evdeki hizmetkârı nasıl bertaraf edeceğini Cuma günü öğle saatlerine kadar bulamamıştı. Varol'un onu bir bahaneyle evden uzaklaştıracığını düşünüyordu.

Konuyu ele alan Nazım, SGK kayıtlarından araştırmaya ve sonrasında evde çalışan kadını telefonla arayıp yapmış olduğu tespiti dayanarak, onun Cumartesi günleri saat üçte haftalık iznine gidip ertesi gün akşamüzerine kadar evde olmadığını ortaya çıkardı. Varol Turanî'nin zamanlaması da kusursuzdu.

Evin dinlenmesi zaruretinin hâl yolunu da Nazım'a havale etmişti Şef. Her zamanki taktiği uygulaması talimatını verdi. Nazım, bir elektrik idaresi teknisyeninden ayırt etmenin mümkün olmadığı "özel" elemanını Şeyma Turanî'nin oturduğu apartmana yollamış ve yedi numaralı dairenin elektriğini apartmanın panosundan kestirmişti.

Evin hanımı evde yoktu. Bir saat kadar beklendikten sonra, elinde takım çantasıyla iç tesisatı onarmaya gelen "resmî görünümlü özel teknisyen" hem salonun, hem de yatak odasının prizine birer kapsül takıvermişti.

İçerideki koordinasyon merkezinde görev yapacak olan Nazım ve Gül ses kayıtlarıyla ilgili kontrollerin yapıldığı toplantıdan sonra, işin teknik ve bürokratik meselelerini çözmenin peşine düştüler. Suçüstü yapmak zor ve kritik bir işlemdi ve ölümcül risk taşıyordu.

Varol Turanî'nin evine girebilmek için gerekli arama emri ile yapılacak dinlemeler ve de bunlara ait kayıtların hukuki geçerliliği olabilmesi için mahkemeden karar alınması işlerini, Faruk Bey'in de yardımıyla yarım günde halletmişti Nazım.

Alınan evrak, Varol Turanî'nin cep telefonunun dinlenmesini de kapsamaktaydı.

Cumartesi akşamı, Büro'nun adamları Nişantaşı'nı üç koldan kuşattı. Şef herhangi bir kazaya meydan vermek istemiyor, beş dakikalık bir gecikmenin bile yeni bir ölümle sonuçlanabileceğini biliyordu. Her olasılığı değerlendirmekteydi ve olası aksiliklere karşı her türlü tedbiri almak zorunda hissediyordu kendini.

Sahadaki etkinliğini beğendiği kıdemli polis memuru Mehmet'i Varol Turanî'yi adım adım izlemekle görevlendirmişti. Komiser Melih Şişman, operasyonun baş adamlarından bir olarak giriş çıkışları tespit etmekle sorumluydu. AVM'den çıkış, garajdaki otomobil, apartmana giriş tarihli-saatli fotoğraflarla tartışmaya meydan vermeyecek şekilde kanıtlanmalıydı.

Varol'un sinemadan eve gidişi yakın takiple gerçekleşecekti. Evi ablukaya alacak olan komiser yardımcısı Selçuk, orada bir kıdemli memurla buluşacak ve içeri gir emri alındığında, kapıyı anında kırarak suçüstü operasyonunu bitirecekti.

Ihlamur Yolu'nun göbeğindeki şaşıalı apartmanın üçüncü katında bulunan evin içerisinde mukim Şeyma Turanî'nin hiçbir şeyden haberi yoktu ve işin sonuna kadar da olmayacaktı.

Cumartesi sabahı, Şeyma Hanım işyerine her zamankinden daha geç geldi. Uzun yıllardan beri Osmanbey'de konumlanmış olan bu büyük mağazada bijuteri, aksesuar ve parfümeri satılmaktaydı. İşler düzenli ve istikrarlıydı. Nazım, diğer araştırmalarına ek olarak bu bilgileri de itinayla derlemiş, Varol Turanî'nin ayrıntılı özgeçmişi ve çiftin yirmi yıllık evliliğinin yapısal değişimi gibi çeşitli bilgileri de mercek altına almıştı.

Şüpheli Varol Turanî, akşamüzerine kadar evden çıkmadı. İnternetteki muhaberatının yanı sıra iki de telefon

konuşması yaptı. İlk görüşme bir otomobil galerisi sigorta servisinin kısa ve önemsiz kasko yenileme ihbarından ibaretti. Akşamüzeri saat beş çeyrekte yapmış olduğu ikinci görüşmeyse karısı Şeyma ile oldu.

Büro'daki merkezde dinleme yapmakta olan Nazım, adamlarını yönlendirmek üzere harekât planını gözden geçirmekte olan Şef'e başıyla işaret etti. Kayda alınan telefon konuşmasını dış hoparlöre verdi:

"Nasılsın canım?"

"İyiyim. Sen ne yapıyorsun?"

"Hiç işte... Bir şeyler yazıyorum" dedi Varol.

"Doğru ya... Senin artık bir yazar olduğunu unutuyorum" dedi Şeyma şen şakrak gülerek. "Hah- ha-haay!"

Varol'un bir alınganlık tepkisi veremeyeceği kadar saf ve sevimli bir tonda söylenmişti bu laflar. Şef ve Nazım birbirlerine bakıp gülümsemekten kendilerini alamadılar.

"Akşam City's'de sinemaya gideceğim. Beni yemeğe bekleme, olur mu?"

"Kaçta geleceksin?"

"Dokuzda filminden çıkınca da yapım ekibiyle buluşacağız Beşiktaş'ta... Eve gelmem on ikiyi bulur."

"İyiymiş. Ben de o zaman geç saatte Nurdan'a giderim, belki de orada kalırım."

"Geç saatte derken?"

"İşten dönmem zaten yedi buçuk... Eh, bir şeyler atıştırıp dokuz buçuk, on gibi çıkarım evden. Sen eve hiç uğramayacaksın o zaman ha?"

"Yok, doğrudan oraya giderim artık."

"Oldu, hadi görüşürüz."

"Hoşça kal, canım."

Telefonları karşılıklı kapattılar. Şef'e göre hiçbir anlam çıkartılamayacak kadar olağan bir konuşmaydı bu. Nazım'a bir şey söylemeden işine kaldığı yerden devam etti.

Varol Turanî saat 18:35'te beyaz spor Mercedes'iyle

AVM'nin garajından içeri girdi. Yukarı çıkıp bir kahve içtikten sonra sinema salonuna geçti.

Şef'in adamı Mehmet iki sıra arkasındaydı. Film başladı, aradan bir saat geçti, Varol sinemadan çıkmadı. Film arası oldu, Varol fuayeye çıkıp önce tuvalete, sonra da büfeye uğrayıp kendine bir kova patlamış mısır aldı ve yüzünde gayet keyifli bir ifadeyle tekrar içeri girdi.

Mehmet onu bir an bile gözden kaçırmamıştı, Komiser Gül'e olan biteni mesaj attı, ne yapması gerektiğini sordu.

"Sabırlı ol" diye yazdı ona Gül. *"Daha zaman var. Adamını sakın gözden kaybetme."*

Mehmet telefonunu sessize aldıktan sonra yeniden içeri girdi, Varol'a bir göz attı ve yerine geçip oturdu. Film bitene kadar da gözlerini ondan ayırmadı.

Varol, filmi sonundaki akan yazılara varıncaya kadar izledikten sonra ceketini alıp dışarı çıktı. Garaj katına inmek üzere asansöre binerken, hemen yanına geçen Mehmet, Nazım'a durumu bildiren mesajını atmıştı bile.

Bu beklenmedik gelişme, operasyonun içindekilerin üzerlerinde ağır bir baskı oluşturdu. Yüzünde fena hâlde sıkıntılı bir edayla koridorlarda homurdana homurdana volta atmaya başladı Şef. Ne yapacağını bilemez hâlde gelmişti.

Nazım'ın yanında beklemekte olan Gül, sette olmasına aldırış etmeden Caner'i aradı. Doğrudan haberi verdi. "Varol, film arasında çıkıp eve dönmedi" dedi.

Arka planda, film sahnelerinden birinin çekiminden gelen kalabalık sesler duyuluyordu. "Kötü haber" diye mırıldandı Caner. "Ben de şaşırdım şimdi. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Vazgeçmiş olabilir mi acaba?"

Caner biraz durdu, düşündü. "Her şey olabilir" dedi sonra. "Benimki yalnızca bir tahmindir. Yanılmışım demek ki... Şef'e bunu tekrarlamama gerek var mı?"

"Yok, seni suçlamak için söylemedim zaten" dedi Gül

bir telaşla. "Sana bilgi vermek istedim. Şef ve Nazım da dahil olmak üzere hiç birimiz bu durumda ne yapmamız gerektiğini bilemedik."

"Yemekten dönüşte harekete geçebilir. Bu da bir olasılık..."

"Orada bir sorun var yalnız..."

"Nedir?"

"Şeyma Turanî bir arkadaşına gidiyormuş. Onda kalmış bu gece..."

"O zaman iş yattı demektir."

"Öyle gibi gözüküyor. Neyse, sonra konuşuruz bunları."

Cinayet Büro'daki acil eylem merkezinde bulunanların yüzleri asılmış, herkes sessizleşmişti. Caner'le yaptığı telefon konuşmasını Şef'e aktaran Gül, operasyona katılanlara ne söyleyeceklerini sordu.

"Biraz daha bekleyelim" dedi Şef. Olan bitene canı çok sıkılmıştı. "Şimdilik kimse pozisyonunu bozmasın. Şeyma evden çıkana kadar kapıda kalsınlar."

Tam o sırada, arabasıyla AVM'nin garajından çıkmakta olan Varol, Leyla'yı cep telefonuyla aradı.

"Nasılsın canım" dedi gevrek gevrek. "Orada mısın? Geldin mi Beşiktaş'a"

"Evet, şimdi geldim oturdum masaya" dedi Leyla. Sesinde sitemkâr bir ton vardı. "Sayende, tek başıma takılıyorum burada."

"Caner Efendi'yle saygıdeğer zevceleri henüz teşrif etmemişler mi?"

"Yok, onlar gelemiyorlarmış. Caner bugün sette söyledi. Gül hastalanmış, yatıyormuş. Onu yatakta öyle hasta hasta bırakmam ayıp olur dedi."

"Bak, görüyor musun, aşk bu işte! Birbirlerine ne kadar düşkün ve duyarlı çiftler var şu hayatta?" dedi Varol gülerek. "Bravo! Sen olsan, hasta sevgiline çorba bile pişirmezsin."

Leyla bu şakaya gülmedi. "Zevzekleştin yine... Sen bir

an önce buraya gelir misin, Varol?” dedi sinirli sinirli. Fonda tabak çanak şakırtıları ve bağırarak konuşmakta olan kalabalık sesler vardı. “Biliyorsun, böyle kek gibi masada tek başıma oturmaktan hiç hoşlanmam.”

“Yoldayım hayatım. Beş dakikaya orada olurum.”

“Hadi tamam.”

Telefonlar karşılıklı kapatıldığında, Şef, eliyle yüzünü gözünü ovuşturdu. “Külliyen sıçtık şimdi” dedi. “Çocuklara haber ver de yarım saat sonra dağılsınlar.”

Gül telefona davrandı. Komiser Melih Şişman’ı arayarak operasyonun iptalini bildirdi. “Şeyma Hanım evden çıkar çıkmaz, herkes evine dönebilir” dedi.

Şişman iç geçirdi, “Haybeden işler” diye söylendi.

Çok kötü göründüğümü biliyorum Doktor, evet; yüzüm gözüm şiş, ellerim titriyor, zira inanamayacağınız kadar korkunç iki gece geçirdim. Üst üste. Uykusuz, perişan... Gözümü bir an kırpmadım. Hele Cumartesi gecesi resmen ölümden döndüm. Şaka değil. Bir uğursuzluk, bir lanet var üzerimde, bunu size hep söylüyorum.

Beni alıp da hayatımdaki en büyük dönüşümün nihayetine sürükleyeceğini umduğum değişim rüzgârı yön değiştirdi sanırım. Fırtınalar koptu kafamda, içimde, dışımda... Her yerimde...

Buraya o yüzden geldim.

Aslında söz konusu lanetin sinyallerini Cumartesi sabhtan itibaren almaya başlamıştım zaten. Kahvaltımı edip çayım elimde bilgisayarın karşısına geçmişim ki Facebook'taki kırmızı mesaj uyarılarını gördüm.

"Özledin mi?" diye yazmış Leyla. "Keşke yanımda ol-san... Heyecanlandırıyorsun beni."

Baktım, daha on iki dakika olmuş mesajı göndereli. *"Sen de beni azdırıyorsun"* dedim cevaben. *"Ne hâldesin şimdi?"*

"Yataktayım. Burada olsan sıcacık yatağıma gelirdin. Neler yapardık neler..."

"Bak şimdi yine tahrik oldum."

Bir dolu ağza alınmayacak kadar ahlaksızlık dolu yazışma... Aldım, verdim, ben seni yendim. Çavuşa bir tokat!

Abes şeyler işte Doktor, işi gücü bırakmış, yeniyetme çocuklar gibi bunlarla uğraşıyoruz. Yarım saatten fazla süre, böyle ipe sapa gelmez laflar ederek güne başladık.

Bambaşka bir gündem vardı kafamda oysaki. Leyla ile olan ilişkimizin artık normalleşmesini ve düzgün, gerçek bir aşka dönüşmesini istiyordum. Seks ve aşağılama üzerine kurulu bu düzeni yıkmaktı niyetim, ama o sabah olmadı. Leyla bu konulara giremeyecek kadar başka kafadaydı.

“Akşam buluşuyoruz, değil mi?” diye sordu.

“Evet, tabii...”

“Bak aklıma ne geldi.”

“Ne geldi?”

“Caner ve Gül’le iyice yakınlaşalım diyorum” dedi. “Çaktın mı konuyu?”

“Nasıl yani?”

“Kadın çok fıstık, değil mi?”

“Gül mü? Eh işte...”

“Aa, daha ne olacak? Panter gibi kadın... Sımsıcak ve çok işveli, ha?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen gayet iyi anladın ne dediğimi. Caner ne kadar tatlı, değil mi? Yani dördümüz... Ben açarım konuyu onlara. İkisini de ikna ederim.”

Yahu Doktor, görüyor musunuz şu orospuyu? Üçlüden dörtlüye geçtik. Doymak bilmez şehvet fantezilerine beni de âlet etme peşinde... Ne söyleyeceğimi şaşırdım. “Yattın mı sen Caner’le?” dedim.

“Evet” dedi.

“Yaa. Nasıldı peki?”

“Çok iyiydi.”

Kabahat bende ki, yatak faslının ayrıntılarını sordum o densize. Yangına körükle gittim. “Yatakta çok aktif, çok azgın, çok ateşli” dedi. “Onda her yol varmış meğerse...”

Kafamda canlandırmakta bile güçlük çektiğim bir dolu seks pozisyonu anlattı. Kamasutra’nın yazarı halt etmiş yanında. Uydurma mı, yoksa gerçek mi bilmiyorum. Karı yalancı, biliyorsunuz işte.

“Peki, benden iyi miydi?” diye sordum gaflete düşüp.

“Kıyas kabul etmez” dedi “Sen nedin ki ya? Bamyı kadar şeyinle... Hemen de boşalıyorsun, şipşak! Bu adamsa işi biliyor.”

Neler yazdığını görünce durumu idrak ettim. Başımın aşağı kaynar sular aktı. *“O zaman git üçlü seks yap onlarla”* dedim kızgınlıkla. *“O karı kılıkli herif ikinizi birden becersin. Eğer becerebiliyorsa tabii...”*

“Ah-haa! Kışkandın mı cicikom? Yerim ben seni! Senin yerin başka, biliyorsun.”

“Yaa, ne demezsin.”

Leyla bu defa beni yumuşatmaya, yeniden kalbimi kazanmaya çalıştı. Yatakta başka büyük maharetlerim varmışmış da... Benzersizmişim seks konularında, falan da filan da...

Bir araba dolusu geyik...

Görüyor musunuz beni nasıl delirttiğini? Bir öyle bir böyle... Bir yandan övüp diğer yandan nasıl aşağılıyor beni. Defolsun gitsin, aşağılık fahişe!

Tam konuşmayı sonlandırıyordum ki, *“Karınla konuş-tun mu?”* diye sordu. *“Hani şu malum konuyu...”*

“Hayır, daha uygun zaman gelmedi, biliyorsun.”

“Uygun zaman hiç gelmeyecek galiba...”

“Belki de...”

Vay anam vay! At düştü, torba doldu; bir azar işittim, bir fırça yedim ki sormayın, Doktor. İşte o anda, orada, Şeyma’dan değil, esas Leyla’dan kurtulmam gerektiğine karar verdim.

Bazı şeylerin farkında değilmişim. Aptalmışım, gerzekmişim ve bundan haberim de yokmuş. Allah kahretsin beni!

“Akşam bunları ayrıntısıyla konuşuruz” diyerek çıktım yazışmadan.

Sonraki çağrılarına da cevap vermedim.

Leyla’nın beni içine çekip düşürdüğü durum ve ilişkimizin başından beri gelip geçen diğer konular kafama takıldı. Cumartesi gününü düşünmekle geçirdim. Altı saat

boyunca düşündüm. Bütün hayatımı bir kere daha gözden geçirip özeleştiri yaptım, insanlarla olan temaslarımdaki önemli eksiklikleri irdeledim.

Leyla'nın karakterini değiştirebileceğimi düşünmekle büyük eşeklik etmişim, işte önce bunun farkına vardım. Aslında, herkes bilinçli ya da bilinçsiz bunu yapıyor, yani karşısındakini kolayca başkalaştıracığını varsayıyor. Bu ne büyük yanılgı, Doktor, kırk yıllık Yani olur mu Kani?

Karımdan boşanıp Leyla'yla evlensem, onun beni mutlu edeceğini bile düşündüm. Bu nasıl bir hayal gücüdür, nasıl bir illüzyondur. Tarif dahi edemiyorum yani... Son zamanlarda ondan çocuk yapmayı bile hayal ettim, yani bunu da itiraf etmeliyim.

Kafamın arkasında, onun iyi bir annelikle beraber iffetli bir kadın olmaya doğru evrileceğini ummanın dışında, baba olmanın hazzını tatmak da vardı.

Şaşırdınız buna, değil mi? Evet, size çocukları pek sevmediğimden söz etmiştim daha önce, haklısınız, ama o başka bu başka... Çocuklarla aramın iyi olmamasının nedeni, onlarla beraberken nasıl davranacağımı bilemememin ötesinde, özellikle bebek yaştakilere gösterilen yapmacık ilgiden duyduğum rahatsızlıktan kaynaklanıyor.

İnsanlar, karşılarına çıkan her çocuğa bayılıyorlar, “maşallah çok güzel, aman aman çok tatlı” falan diye sarılıp öpüyor, kokluyorlar bebek arabalarındaki o minikleri. Ayaklarını falan dişliyorlar. Hah!

Yalandan sevgi gösterileri bunlar, Doktor, yani “miş” gibi davranmak, rol yapmak işte böyle bir şey. Birçoğu abartılı, büyük bölümü de kıskançlık taşkınılığı.

Aslına bakarsanız, bütün bu sahte gösterilerin ardındaki dünyada istenen şey, ebeveynlerin çiftleşerek minik bir insan yavrusuna hayat vermesi falan değil. Gerçek amaç, insanın kendi değersiz hayatına ulviyet katabilmek için o bebeğin varlığını alabildiğine kullanmak.

Çocuk sahibi olmak, o çocuğun annesini babasını mevcut konumlarından daha üst bir seviyeye çıkarır çünkü. En azından, dünya yüzüne yeni gelmiş minik ve korumasız bir insanın gözünde değer bulursunuz; zira ona yaradan olmuş, kendinize muhtaç bir varlık yaratmışsınızdır.

Şu hayatta hiçbir şey olmasan bile, bir çocuk sahibi olduğunda en azından baba oluyorsun yani. Şu sözcüğe bakın: Baba... Ne kadar haşmetli! Hah! Bunu dükkândan satın almıyorsunuz Doktor, yani bizzat kendin üretim yapıyorsun ve sonra da sıfırdan bir varlık yaratan kişi, yarattığı o varlığın tanrısı oluyor tabii...

Her neyse, bunların hepsi boş hayallermiş, bunu da anlamış oldum. İçimi bir hüznün kapladı. Kendimi işe güce verip bütün o evlilik ve mutlu sevgililik rüyalarını kafamdan atmanın en doğru iş olduğuna karar verdim sonunda. Eğer bir durumla başa çıkamayacağını anlamışsan oradan hemen kaçacaksın. Rahmetli babam böyle söylerdi.

Leyla'yı kafamdan çıkardım. Biraz senaryo tekniği üzerinde çalıştım. Son bölümün rötuşlarını yaptım ve epeyce dinlendim. Akşamüzeri saat yediye doğru şu filme gittim. Tek başıma...

Çok iyi bir film, tavsiye ederim. Robert DeNiro'nun başrolünü oynadığı bu yapıtta, Michael Douglas ve Morgan Freeman da rol alıyor. Ben her filmini gördüm, DeNiro'nun hayranıyım, siz de sever misiniz? O zaman bunu da mutlaka görün.

Çıkışta topukladım, canım pek istemese de Beşiktaş'taki meyhaneye gittim. Bizim Caner Efendi'yle Gül gelemiyorlarmış, yolda onu da öğrendim. Bu daha da iyi oldu, çünkü Leyla'ya verdim veriştirdim o gece. "Senden bana yar olmaz" dedim. "Karımdan boşanmak istemiyorum, çünkü onu sevdiğimi anladım."

İşte böyle... Saydım döktüm aklıma ne geldiyse; sevgili mi başka erkeklerle paylaşacak biri olmadığını, güvenilmez bir insanla hayat arkadaşlığı yapamayacağımı söyledim.

Önce, benimle bunları tartıştı. Benim yan çizmek için bahane aradığımı, karımdan korktuğum için bu işe kalkışamayıp şimdi de suçu üzerine attığımı ve buna benzer bir sürü çirkeflikler söyleyerek çıktı karşıma. Hepsini onayladım. “Haklı olabilirsin” dedim. “Ne var ki ben seninle mutlu bir gelecek görmüyorum. Karımdan boşansam bile seninle sevgili olmak istemiyorum.”

Nasıl, iyi demiş miyim?

Bunları konuşmak bir buçuk saatten fazla sürdü. Mezeler, deniz mahsulleri ve bir küçük rakıyı iç ettik yanında. Ayrıntıları anlatmıyorum.

Leyla baktı ki pabuç pahalı, beni kararımdan döndürmek için bakire ev kızı pozlarına girdi. Bu da sökmeyince, “Ben sensiz yapamam, Varol” diye ağlamaya başladı. “Kendimi öldüreceğim, ama onun öncesinde karınla konuşacağım.”

Görüyor musunuz Doktor, şantaj ve zorbalık her yere girmiş ülkede, ama ben bunu yemedim. Sizin önerilerinizi dinleyerek, açık ve dürüst olmaya çoktan karar vermiştim. “Ne istiyorsan onu yap” dedim. “Özgür bir insansın, ben sana karşıyamam. Şeyma’yla da konuş tabii... Ben de ona her şeyi anlatmayı düşünüyorum zaten.”

Tehdit ve şantaj da para etmeyince, bu defa vicdanımla oynamaya girişti. Her şeye kulaklarımı tıkadım ve kararımdan dönmedim. Bu konuda kendimle gurur duyuyorum. Sizin de bana çok faydanız dokundu; içimdeki doğru kişiliği bularak yavaş yavaş kendime geldiğimi düşünüyorum. Her şey için müteşekkirim size.

Tahmin edebileceğiniz gibi, Beşiktaş’taki meyhaneden çıkışta ev daveti de aldım Leyla’dan. Neler vadetti neler... Afedersiniz, ne ağız işleri, ne önden, arkadan, her yerden sabaha kadar vermeler, ne seks şovları, ne striptiz vaatleri... Uu-uu!

Hepsini reddedip onu evine bıraktım. Eve döndüğümde saat on ikiyi geçmişti. Arabayı garaja koyup tam apart-

man kapısından içeri giriyordum ki arkamdan gelen bir ses duydum. Bir hırıltılı nefes, bir homurdanma sesi...

Geriye döndüm ki o vicdansız polis bozuntusuyla burun buruna geldim. Hani şu Nadia'nın evinde fotoğraf makinemi alıp da çektiğim resimlere haciz koyan ve beni yerden yere vuran ahlaksız adam, Serdar denen köpek tam arkamda duruyordu.

Herif bana öyle bir baktı ki kanımı dondurdu.

"Sonunda döndün demek evine" dedi gayet soğuk bir tonda.

Bakışları kayıtsız mı kayıtsız, kısılmış gözlerini gözlerimin içine dikmiş öylece duruyordu. "Hadi devam et, aç şu kapıyı!" diye emretti.

Korkumdan ona tepki gösteremedim. "H-hayrola" diye kekeledim. "Misafir mi geleceksiniz?"

Bir şey söylemedi. Kapıyı ardına kadar açtıktan sonra, asansörün önüne kadar peş peşe yürüdük ve yan yana öylece durduk sahanlıkta. Çağırma butonuna basarken, "Hadi iyi geceler" dedim bir ümit. "Refakatiniz için teşekkürler."

Güldü bizimki. Asansör gelince kapısını açıp başıyla içeri geçmemi işaret etti. "Şaka yapıyorsunuz herhâlde" dedim. "Benimle yukarı gelmeyeceksiniz, değil mi? Haneye tecavüz..."

Lâfımı ağızma tıktı. "Kes sesini ulan!" diyerek beni kabinde içeri itti. Azman gövdesiyle köşeye sıkıştırıp kat düğmesine bastı. Bembeyaz olmuş yüzümü aynada görünce irkildim.

Gerilim, korku ve endişe beni böyle yapar. Betim benim uçar, kanım damarlarımdan çekilir, şeyim üç buçuk atar ayıptır söylemesi...

Herif de ürktüğümü fark etmişti ki üzerime üzerime oynadı; elindeki o koca tabancanın namlusuyla yanağımı, boynumu falan okşamaya kalktı. Pislik işte, tam bir pislik!

Bu Serdar denilen iti size tarif etmeliyim biraz Doktor,

yani görseniz sizin de ödünüz kopar, böyle bir polis mi olur dersiniz. Üzerinde siyah deri ceketıyla mahalle bıçkınlarına benziyor. Tıpkı bir haydut... Boy bir seksen beş, kilosunda doksandan fazla, kocaman yassı burnu kırık, teni esmer, kafa üç numara tıraşlı, yüzünün her yeri yara izleriyle dolu.

Boynu deve boynu gibi kalın, her tarafından kıl fışkıran kas yığını bir azman; gözleri kanlanmış, kalın kara kaşlarının arasından deli gibi bakıyor. Elleri ayı pençesi gibi... Üç gündür tıraş olmamış; pisin pisi bir sakal var suratında.

Gıkımı bile çıkaramadım asansörde. Yukarı çıktık. Dai-renin önüne gelince direnmeye kalkıştım. Tek kelime etmeden silahını kafama dayadı. “İstersen şu alt sokaktaki boş arsaya götürüp orada bitireyim işini ha?” dedi. “Yargısız infaz orada daha kolay olur, iyi ki hatırlattın.”

“Ne infazı, n-ne yapmışım ki ben?” diye bir şeyler geveledim ellerimi havaya kaldırarak. “Yani siz bana...”

“Hadi fazla ötme de aç şu kapıyı” dedi sözümü zorbalıkla keserek. “Sesini de yükseltme...”

Tıpış tıpış dediklerini yaptım. Ellerim o kadar titriyordu ki kilidi güçlkle açabildim. Geçtik, karşılıklı oturduk salonda...

Tuvalete girmem lazımdı, zatıâllileri, cebimden telefonumu çıkarttırıp yemek masasının üzerine koydurduktan sonra, lütfedip izin verdi bana. Orada geçirdiğim bir iki dakika içinde biraz sakinleşip ne yapmam gerektiğini düşündüm. Aklıma bir şey de gelmedi Doktor, ne yapsam boş diye düşündüm. Filmlerdeki gibi tuvalet penceresinden kaçsam, nereye kaçacağım?

Çıkınca baktım kapıda nöbet tutuyor. Beni yeniden içeri aldı ve salonun ışıklarını kıstırttı. “Böyle daha romantik oldu” dedi. Silahını beline soktu ve sonra da yüzündeki o pis sırıtışla Şeyma’nın bu saate kadar nerede olduğunu falan sordu.

Arkadaşında kalacağını söyledim.

“Eve ne zaman dönecek?”

“Yarın sabah” dedim.

Bir yorumda bulunmayınca, “Benden ne istiyorsunuz?” diye sordum. Öyle ya, sorulara hiçbir anlam verememiştim. Benim hırsızla, polisle ne işim olabilir ki? Hoş, herifin bana kişisel garezi olduğunu biliyorum, o ayrı.

Biraz durup düşündükten sonra, “Doğrusunu istersen, senden bir şey isteyip istememek konusunda kararsızım” dedi. “İçimden bir ses ‘şu işi uzatma, adamcağız da fazla acı çekmesin’ diyor.”

İrkildim birden. “Nasıl yani? Ben miyim o adamcağız?”

“Senin topluma zararlı biri ve bir katil olduğunu biliyorum ve bu yüzden...”

“Ben kimseyi öldürmedim!” diye bağırdım gayriihtiyarî.

Yaşadığım lüks hayatı kışkırdığı için benden nefret eden şu polis bozuntusunun pervasızlığına bakın. Beni yok etmek için ne bahaneler uyduruyor, nasıl üstüme geliyor, inanmadım yani orada.

“Kes! Merve’nin katili sensin ve şimdi de karını öldürmeyi planlıyorsun. İşte yaptığın ve yapacağın bu!”

“Ben katil falan değilim ve...”

Herif birden fırlayıp önüme geldi ve yakama yapışıp ayaklarımı yerden kesecek kadar havaya kaldırdı beni, kulağımın dibine kadar girdi. Yanağımı ısırarak sandım.

“Hadi gel seni cezaevine götürüyüm, katiller koğuşuna” dedi ıslık gibi bir sesle. “Oradakilerden hiçbiri cinayet işlememiştir, katillerin hepsi masumdur, öyle söylerler. Eminim sen de katiyen kimseyi öldürmemişsindir.”

“Ben öyle biri değilim. Katil değilim. Yemin ederim.”

“Bırak martaval okumayı da beni dinle!”

“D-dinliyorum.”

“Senin işlediğin ve işleyeceğin cinayetlerle ilgili mahkemeye çıkmadan ve hapiste çürümenden yana değilim.”

İçim ferahladı birden. “Sağ olun” diye mırıldandım gülümseyerek.

Beni kendine doğru biraz daha çektikten sonra gerisin geriye kanepenin üzerine bıraktı. Boş bir çuval gibi oracığa yığıldım. “Bir sürü zaman kaybı” dedi. “Boşu boşuna mahkemeleri meşgul edeceğiz; gevezelikler, tartışmalar, lüzumsuz tantanalar...”

“Tabii, gerek yok bütün bunlara...” gibi bir şeyler gevelerken lafı ağzımdan aldı.

“O yüzden de seni doğrudan öldürmek en iyisi” dedi. “İşi uzatmanın âlemi yok.”

Haydaa...

Korkudan titremeye başladım birden. Görseniz herif nasıl ciddi, nasıl kararlı; bok yoluna gideceğiz orada Doktor, baktım ne desem faydası olmuyor. Yalvardım, ağladım. Hiçbir şey para etmedi. Sonunda, “Neden yapıyorsunuz bunu?” diye sormayı akıl ettim.

Durdu düşündü biraz. “Gayet basit” diyerek söze girdi. “Dünyayı senin gibi bir mikroptan kurtaracağım. Bu toplum, kadın katillerini hapiste bile görmek istemiyor artık. Ölsün istiyor, çünkü senin gibi doğuştan kötüler hapisten çıkınca yine cinayet işliyorlar. Hapse girmeni değil, gebermeni istiyorum. Bu kadar! Başka soru yoktur inşallah.”

Pes etmedim orada Doktor, yani zaten kellem koltuğumdaydı. Adamın beni öldürmekte kararlı olduğunu görebiliyordum. Korkmadım. “Katil olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?” dedim.

“Nasıl mı? Sen bana bu soruyu nasıl sorabiliyorsun, haysiyetsiz herif?”

Kalbim yerinden hopladı. “Komiser Bey, lütfen s-sakin olun” dedim kekeleyerek. “Yani, Merve’yi benim öldürdüğümü size düşündürten şey nedir? Neden öldüreyim ki o zavallı kıızı? O benim hayattaki tek yardımcım, harika bir insandı.”

“Vayy... Çakala bak sen ulan...” dedi pis pis sırtarak. “Senin gibi kurnazını hiç görmedim hayatımda...”

“Hakikaten bunu anlayamadığım için soruyorum. Size yemin ederim ki...”

“Bir sonraki cinayetin kılıfı hazır olsun diye yaptın” dedi. “Nedeni işte bu! Nişantaşı Canavarı’nın ikinci leşi. Üçüncüsü, yani sevgili karıcığın da yolda... Eli kulağında; belki yarın, belki yarından da yakın.”

Olaya bakın, Doktor. Polis bozuntusunun tahminine göre, ben Nadia’nın ölümünden esinlenerek, olaya seri cinayet süsü vermek için önce Merve’yi öldürmüştüm, sonra da Şeyma’yı öldürmeye hazırlanmışım. Hah!

“Ama bu çok saçma” dedim. “Hadi Merve’yi geçtim, Şeyma’yı neden öldürmek isteyeyim ki? Bunu hiç düşünmedim bile!”

“Kendini çok kurnaz zannediyorsun, değil mi? Beş parasız, çulsuz bir pislik olarak o kadınla evlenip hayatını lüks içinde geçirdiğini bilmiyor muyuz? Şimdi de ondan kurtulup genç bir fıstıkla gününü gün etmeyi hesapladığını anlamıyor muyuz? Geri zekâlı mı sandın bizi ulan!?”

“Y-yok, estağfurullah... Söylemek istediğim başka bir şey var. İzin verir misiniz, Komiser Bey?”

“Söyle bakalım.”

“Karım Şeyma ezkaza ölürse, ben resmen sürünürüm. İşim yok, gücüm, kendime ait emekli maaşım, gelirim yok... Bir kuru çöpüm bile yok...”

“Bana bak! Seni öldürmeden önce bir de döveceğim şimdi! Beni enayi yerine koymadan anlat oğlum, ölünce bu kadının mirası kime kalacak? Çoluk çocuk mu var? Hepsi sana kalacak, şerefsiz! Bizi mi kandırıyorsun?!”

Yine alttan aldım. “Komiser Bey, bunu öğrenmeniz çok kolay” dedim âdeta yalvararak. “Şeyma’nın sahip olduğu hiçbir mülk kendi üzerine değil ki...”

“Nasıl yani?”

“Şirketin sermayesi, hattâ hisseleri bile kendisinin değil” dedim. “Size bunu kanıtlayabilirim. Hemen...”

“Olur mu öyle saçma şey! Dalga mı geçiyorsun benimle?”

Ne yeminler ettim, ne diller döktüm. “Siz benim kayın-pederimi bilmezsiniz, Komiser Bey” dedim. “Yani bu adam seksen yaşını geçti, kendini emekli etti, ama ne oğullarına ne de kızına hiçbir varlığını devretmedi. Mülklerin gelirlerinden yararlanabiliyoruz, evet, ama mülkiyet bizlerin değil.”

“Ya pastaneler, fabrika, Şeyma Hanım’ın şirketi, mağazası?”

“Bu ev, Şeyma’nın dükkânının tapusu da dahil olmak üzere, şirketlerin, pastanelerin, fabrikanın ve diğer hiçbir yerin sahipliği Şeyma’nın üzerinde değil. Hepsi o kontrol manyağı babasının elinde, yemin ederim!”

“Yahu sen ne yalancı bir herifsin... Hayret bir şey!”

“Eğer yalan söylüyorsam, Allah belamı versin!” dedim hemen. “Hattâ buralarda bir yerlerde tapuların fotokopileri var. Emlak vergilerini Şeyma ödüyor. Bulur, size gösteririm.”

Ayağa kalkıp salonun diğer ucundaki kitaplığın kapalı kısmını açtım. Serdar kıllanıp silahını çekti yine, hemen peşimden geldi. “İstemez” diye söylendi. “Biz arar bulur, bakarız hepsine...”

Herife bak Doktor, öyle niyeti bozuk ki beni önce nallayıp eşekler cennetine yollayacak, sonra bakacak tapulara. Yer miyim ben bunu? Dövülmeyi göze alarak bakması için ısrar ettim. “Gerek yok sizin aramanıza sormanıza” dedim. “Bakın hepsi düzenli, hepsi burada...”

Elimle, üzerinde “emlak gelir vergisi ve tapular” yazan kırmızı klasörü gösterdim. Almak için izin vermesini istedim. Nazlanarak da olsa lütfetti. Ellerim titreye titreye açtım çıkardım dosyaları. “Bütün tapular burada işte” diye tekrarladım.

Diğer mavi klasörde Şeyma’nın şirketinin evrakı vardı. Onu da gösterdim. “Siz bakın isterseniz. Fazla vaktinizi almaz, lütfen bir göz atın. Allahaşkına...”

Serdar klasörü masanın üzerine alıp içindekilere göz gezdirdi, doğru söylediğimi idrak etti. “Ölümünden döndüm” derken ne demek istediğimi anladınız, değil mi şimdi?

Birkaç evrak daha inceledikten sonra, “Eee, peki ne diyor-sun yani?” diye sordu herif. “Şeyma’yı çok mu seviyorsun?”

“Ehh, elbette, yirmi yıllık evlilikten sonra bir eş ne kadar sevilirse, ben de o kadar seviyorum karımı” dedim.

“Sevgilin Leyla’ya ‘karımdan ayrılıp seninle evleneceğim’ demişsin” dedi yalan söyleyip söylemediğimi test eder gibi gözlerimin içine bakarak. “İllaki mirasa konmak için öldürülmez. Kurnaz kocalar, karılarından kurtulmak için de öldürürler.”

Böyle bir şeyi hiç düşünmediğimi söyledim. “Açık konuşmak gerekirse, evet, Leyla’ya âşık olduğumu sandım” dedim. “Evlenmek için değil, ama onunla daha yakın olabilmek için karımdan ayrılmayı da düşündüm.”

“Boşanacaktın ha?”

“Bunu yapmak istedim, fakat sonra fikrimi değiştirdim, Komiser Bey. Şeyma’dan ayrılmamaya karar verdim.”

“Neden fikrini değiştirdin?”

Durup düşündüm biraz. “Bu çok saçma olurdu. Öyle değil mi? Nerede kalıp neyle yaşayacağım? Beş parasız... Hiçbir şeyim yok, gelirim, birikmiş param, emekli maaşım, hiçbirisi...”

“Yok mu?”

“Yok tabii... Bu durumda, o ne yaptığını bilmez, denge-siz Leyla’nın esiri olmak istemedim. Tanıyorsunuz onu, değil mi?”

Başını salladı. “Tanışmadık, ama anlatılanları duydum.”

“Abuk sabuk bir kadın... Onun ipiyle kuyuya inilmez diye düşünüp vazgeçtim.”

“Ne zaman?”

Anlamadım neden bahsettiğini. “Ne ne zaman?” diye soracak oldum. Bir araba ekstradan fırça yedim heriften.

“Ne zaman vazgeçtin Leyla’dan?”

“Haa, valla bu sabah ondan tamamen ayrılmaya karar verdim” dedim bir telaşla. “Az önce de onunla konuşup işi tamamen bitirdim.”

Durdu düşündü biraz. “Tamam, Leyla’dan ayrılmış, karını öldürmekten de vazgeçmiş olabilirsin” dedi. “Hepsi tamam, ama vazgeçmeden önce Merve’yi öldürdün. Bu çok açık...”

“Asla! Bu da nereden çıktı yahu?”

Yine sinirlendi bana. Bütün okların beni işaret ettiğini, onun evine yalnız benim girip çıktığımı ve öldürmek için bir tek benim nedenim olduğunu söyledi. Benden başkası olamazmış.

Nereden biliyorlarmış Merve’nin özel hayatını? Nereden biliyorlarmış benden başkasının öldürmek için bir sebebi olmadığını?

“Üstüne üstlük, evin çeşitli yerlerinde parmak izlerin var. Birlikte içki içmişsiniz, kadehlerde, bardaklarda açık izler, kızcağızın tırnaklarının arasından da dokular çıktı. Senin deri parçacıkların...”

“Bir dakika, bir dakika!” diyerek girdim lafın arasına. “Tamam, parmak izlerini anladım, daha iki gece önce kızın evine gitmiştim. Birlikte çalışıyorduk biliyorsunuz.”

İçki içtiğimizi, kadehlerdeki parmak izlerinin ve evin çeşitli yerlerindeki izlerin bana ait olmasının normal karşılanması gerektiğini söyledim.

“Merve’nin öldürüldüğü saatlerde eve girmiş olduğunu gören iki tanık var” dedi.

“Onunla yedi buçukta buluşmak üzere sözleşmiştik” dedim. “Kapının önünde beş dakika durdum durmadım. Zili üç defa çaldım. Merve’yi aradım, telefonunu açmadı.”

Dışarı çıktığımı gören kimse olmadığını söyledi Serdar. İçeri girmişim de dışarı çıkmamışım. Haydaa! Şu lafa bakın şimdi... “Oraya geldikten beş dakika sonra kapıdan çıktığı-

mı kimse görmemiş de yarım saat sonra çıktığımı görmüşler mi yani?"

"Hayır."

Yani ne yapabilirdim, Doktor? Görgü şahidi yok, görme şahidi var. Kimse beni görmemişse, onları evden çıkarırken görmeye ikna mı etseydim yani? Ne saçma... "Eğer Merve bana kapıyı açmış olsaydı, saat yedi buçukta onu niye defalarca aramış olayım ki?" diye sordum.

Telefonundaki arama kayıtlarına bakmak istedi, gösterdim. İkna oldu mu bilmiyorum, ama bu sefer de şu tırnaklama meselesiyle sıkıştırmaya başladı beni. Yok efendim benim saç telimi almışlar da onunla doku örneğini karşılaştırmışlar da... test pozitif çıkmışmış da...

Resmen ağzımı arıyordu herif...

Bunları ciddiye almasaydın, diyemezsiniz Doktor, herif o anda çok sıkıldı -yüzünden anladım- ve belindeki silahı çıkartıp bir süredir elinde sallayıp durduğu susturucuyu tabancanın ucuna takıverdi. "Bak bunu senin için aldım" dedi pis pis sırıtarak. "Daha gıcır gıcır... Silah da ruhsatsız... Gece denizin dibini boylayacak. Buraya girdiğimi kimse görmedi, çıkarken de kimse görmeyecek."

"Merve'nin tırnakları arasındaki deri parçaları benim değil, bu olamaz!" diye haykırmak zorunda kaldım. "İmkânsız bir şey!"

Tepkime şaşırdı. Sessiz ve sakın olmam için uyarıp "Neden imkânsızmış?" diye sordu.

Dayanamadım artık. Kollarımı ve paçalarımı sıvadım. Gömleğimin ve pantolonumun düğmelerini de açıp ayağa fırladım.

"Neremden sıyrılmış kopmuş o deri parçaları Komiser Bey?" Bileklerimi, kollarımı, bacaklarımı ona yakından gösterdim. "Kollarımdan mı, yüzümden mi, boynumdan mı, bacaklarımdan mı?"

Serdar da ayağa kalkıp boynumu, göğsümü, her yanıma

kontrol etti. Aradı taradı, bir şey bulamadı. En küçük bir noktacak bile yoktu, Doktor, ne bir çizik, ne bir kabuk, ne bir kızarıklık...

Pantolonumu indirdim. Dizlerimi baldırlarımı da gösterdim. “Alın bakın, muayene edin, kontrol edin!” dedim. “Lütfen bakın, Komiser Bey...”

Bakmaya tenezzül etmedi. “İyileşmiştir bu zamana kadar” diye mırıldandı dişlerinin arasından.

“Derin bir çizik, bir yara izi bir haftada kapanır mı? Benimki kapanmaz.”

“Neyse, hadi oğlum işimiz gücümüz var. Buraya seninle tartışmak için gelmedim.”

“Yani?”

Biraz durdu, düşündü. “Hepimiz er ya da geç öleceğiz be Varol” dedi sonra yüzünü buruşturarak. “Sen öldün diye arkandan kimse ağlamaz, merak etme.”

“Şu doku parçalarının bana ait olup olmadığını kontrol etmeyecek misiniz?”

“Niye edecekmişim?”

“Ben masumum da ondan...”

“Bana göre değilsin. Bir iblissin sen. Şimdi öldürmezsen bir başka fırsat bulduğunda öldürürsün. Senin gibileri çok gördük.”

Adamın hâline tavrına, konuşma tarzına bir bakar mısınız, şimdi ben bu zihniyetteki cibilliyetsiz birinin karşısında ne yapabilirim? İtiraz etsen olmaz, ters gitsen olmaz, bu yüzden de çok akılcı bir yol seçtim.

“Peki, eğer Merve’yi ben öldürmemişsem, gerçek katili bulamamış olmak sizi rahatsız etmeyecek mi?” dedim serinkanlı olmaya çalışarak. “Başınıza dert açmayacak mı?”

Bizimki kendine gelir gibi oldu. “Ne demek şimdi bu?” dedi.

“Beni yargılamadan infaz etmeyi kafanıza koymuşsunuz, peki tamam. Diyelim ki öldürdünüz ve sonra da DNA testi yapıldı ve bakıldı görüldü ki Merve’nin katili ben değilim.”

“Eee?”

“Eeesi, Nişantaşı Canavarı hâlâ hayattaymış diye hesap sormayacaklar mı size?”

Birden kızdı köpürdü herif. “Nişantaşı Canavarı diye bir şey yok ulan!” diye homurdandı tabancayı havaya kaldırarak. “Gazetecilerin uydurması bu...”

Kabzadaki şarjörü çıkartıp mermileri kontrol ettikten sonra avucunun içiyle vurup tekrar yerine yerleştirdi. Lâmi cimi yoktu yani, herif beni bu defa hemen oracıkta nallayacaktı. Şaka değil Doktor, herifin yüzünde hiçbir insaf belirtisi yoktu, gittim gidiyordum, sizin anlayacağınız.

O anda bana bir şeyler oldu ve sanki bir başka boyuta geçtim. Ragıp Bedî’ye gidip de çıkışta apartmanın önünde Nadia’nın öldürüldüğünü sezdiğim andan başlayarak bütün olayları hızlandırılmış bir film gibi geçirdim zihnimden.

Eşhedüenlâ çekecek vakit bile kalmamıştı. Öyle diyeyim size?

O hengâmede olan biten her dümeni, saliselerle ölçülebilecek kısıklıkta bir zaman dilimi içinde sorgulayıp değerlendirdim. “Dur, yapma allahaşkına!” diye bağırdım bir telaşla. “İkinci cinayetin katilini biliyorum ben!”

Serdar’ın kulakları dikildi, dudakları büküldü. Paldır küldür ayağa fırlayıp yanıma geldi. “Söyle, kimmiş o bakayım?” dedi elindeki ürkütücü silahı şakağıma sürterken. “Bir katil daha mı var ulan?”

Tetiği çekmek üzereymiş gibi duruyordu, yine de sözlerim infazı durdurmaya yetecek kadar meraklandırdı o pisliği, evet, görüyorsunuz işte Doktor; hâlen hayattayım. Yaşıyoruz yani... Ölümle burun burunayken bile kuyruğu dik tutabildik.

Ayıptır söylemesi, hafifçe altıma kaçırdım, o ayrı.

“Konuşsana oğlum...”

Namluyu elimin tersiyle itip “Şu doku parçalarının benimkiyle eşleştğini görmeden asla bir şey konuşmam” dedim fütursuzca. “Yeter artık yahu!”

Serdar iti tepkime şaşırđı. Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüme baktı. Elindeki silahı yüzümde dolaştırdı bir süre; ağzımın kenarında, boynumda, kulağımda...

Namlunun ucuyla bastırıp şakağımı dürttü. Canım çok yandı, yine de gıkımı çıkarmadım. Başımı yukarı kaldırıp nefretle gözlerine baktım herifin.

“Emin misin?” diye sordu.

Bir şey söylemeyip gözlerimi kapadım.

İşte o anda ne olduysa oldu, ne düşündüyse düşündü ve Serdar denilen pislilik birden fikir değiştirdi. “Bekle” diye mırlıdandıktan sonra silahını tekrar beline soktu ve bu defa cep telefonuna davrandı ve OYİ’ci polis arkadaşıını aradı.

Size anlatmıştım; hani ben o Nadia’nın fotoğraflarını çektiğim gün, bana orada iyi davranan bir komiser yardımcısı vardı demiştım ya size. Birol... İşte Serdar onu aradı. Gecenin bir vakti yatağından kaldırdı çocukcağızını. Merkeze gelmesini söyledi. “Hayat memat meselesi, devrem” dedi.

Telefonu kapatır kapatmaz, “Hadi davran” dedi bana dönüp. “Senin arabanla gidiyoruz.”

Nereye diye sormadım. Eşyalarımı topladım, Serdar da tuvalete girdi çıktı. O vaziyette çıktık evden. Yukarı, garaja yürüyüp benim arabayı aldık ve yola koyulduk.

Bana tuhaf bir şey olmuştu Doktor, az önce söylemeye çalıştım ama tam olarak ifade edemedim kendimi. Evet, bir robot gibi Serdar’ın talimatlarını dinleyip araba kullanırken geçmiş olduğum yeni boyutta her şeyin olacağına varacağını düşünecek kadar kaderci bir insana dönüşmüşüm sanki. Hiçbir şey umurumda değildi.

Adli Tıp Merkezi’ne vardık, içeri girdik. Birol bizi kapıda karşıladı. “Hoş geldiniz” dedi adımla hitap ederek. Güler yüzlü çocuk... Ben de ona kibarca gülümsedim ve hatırını sordum. Öldürölmekten son anda kurtulmuş olmak bir anda beni sanki insanların her günahını hoş görecekt kadar olgunlaştırdı kemale erdirmişti. İçeri geçtiğimde hemşireye

de çok nazik davrandım. Hemen kanımı aldılar ve analize verdiler.

“Doku parçalarının içinde kan hücreleri de var” dedi Birol. “Bu yüzden karşılaştırma yapmak kolay olacak, ama yine de kesin sonuç almak yarını bulur.”

“Ne yapalım, bekleriz” dedim boynumu büküp.

Saat iki buçuk falan olmuştu zaten. Oradaki bekleme odasına kapattılar beni. Kapılarını üzerime kilitlediler. Serdar ellerime kelepçe takmak istedi, Birol ona engel oldu. “Gerek yok buna” dedi. “Odadan çıksa binadan çıkamaz. Her yerde nöbetçiler var.”

İki koltuğu birleştirerek kendime yatak yaptım ve tahminen üç dört saat kadar uyudum Doktor, öyle bir gerilmiş ve yorulmuşum ki aklınız durur. Ölüme bu kadar yaklaşmış olmak, demek ki insanı fena hâlde yıpratıyor.

Penceresiz, karanlık odada uyandığımda saatin kaç olduğunu göremedim önce. Cep telefonu yok, kol saati yok. Sıkça kalkarak ışığı yakıp duvar saatine bakmam gerekti. Kafamda dönüp duran bir dolu endişe ve ıstırapla uzunca bir süre kıvrandıktan sonra daha fazla bekleyemeyecek kadar gerildim. Kalkıp floresanları açtım, duvardaki saate baktım. Sabah sekiz olmuştu.

Tuvalete gidebilmek için içeri açılan kapıyı yumrukla-maktan bitap düştüm. Üzerime işeyecektim neredeyse. Neyse, Birol beni duydu da gidip hacet giderdim, elimi yüzümü yıkadım.

Tuvaletten çıkınca ona sonucun belli olup olmadığını sordum hemen. Analiz raporunun makineden henüz çıkmamış olduğunu söyledi Birol. “Biz de onu bekliyoruz” dedi.

“Kaçta belli olur tahminen?”

“Öğleye kalmaz” dedi. Başını iki yana salladı. “Aslında kan grubunuz tutmuyor, ama Serdar yine de DNA karşılaştırması istedi. Dün gece beş dakikada söylediler. Tırnak arasından çıkan O RH+, sizinkiyse B RH+.”

A-a, olaya bakın Doktor, adamlar ne kadar sakin, ne kadar gevşek... Orada, bütün gece boyunca dehşet içinde süründüğümü, ne kadar feci çöktüğümün farkında bile değil.

“Kan grubu benimkine uymuyorsa, doku DNA profilinin eşleşmesi mümkün mü?” diye sordum.

“Hayır” deyip arkasını döndü.

Beni kesinkes aklayan basit kan analizini bile söylemeye kıvrandırıyorlar. Bütün gece... Yahu, bunlar hem şeref-siz, hem insafsız, yuh olsun!

Buna da boş verdim. Yapılan terbiyesizliği bir kenara bıraktım. Habere ne kadar çok sevindim bilemezsiniz, çünkü kendimden emin olsam da içimde şüphe vardı. Farkında olmadan bir iz kalmış olabilirdi. Merve’yle her dakika haşır neşirdim, biliyorsunuz işte. Minik bir çizik, saç kılı, bir tırnak parçası, sperm, kan molekülü... yani ne bileyim, bu izler olmasa bile sahte kanıt üretilebilir veyahut bu polisler suçu üzerime yüklemek için uydurma rapor bile çıkartabilirlerdi. Olmayacak iş değil; filmlerde falan görüyoruz bunları.

Masumiyetimi kanıtlamış olduğumu anlayınca, derin bir nefes alıp oradaki sandalyeye iliştim. Birol yüzümdeki rahatlamayı fark etmiş olacak ki omzuma dostça vurdu. Bir şey söylemedi, ama ben ona olan sevgimi gözlerimle anlattım sanırım.

Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Çocuk gibi...

Çöktüğüm yerde, tek başıma en az bir saat boyunca burunumu çeke çeke höykürdüm. Serdar ortada yoktu. Bir hademe bana çay ve yanında poğaça getirdi, oracıkta, gariban vaziyette karnımı doyurdum. Bu hâlime bile şükrettim.

Allah kabul etsin.

Saat dokuz buçukta çok acayip bir şey oldu. Bekleme odasının kapısı açıldı ve ben Serdar’ın gelmesini beklerken şu bizim dekoratör Caner girmez mi içeri... Hah! Şaşırdım

tabii, bakar mısınız nereden nereye? Ben size diyordum bu herifte bir halt var diye, ama işi çözememiştim bir türlü.

Tatlı tatlı gülümsedi. “Günaydın” dedi. “Bu defa sizinle bir dekoratör olarak değil, bir polis olarak konuşmak durumundayım ne yazık ki...”

Bir şey söylemedim, zira sesim kısılmış, daha doğrusu kesilmişti, Doktor, bilmiyorum neden ve nasıl olduğunu ama kendimi zorlamama rağmen konuşamıyordum. Sesim ağzımdan çıkmıyordu bir türlü... Peş peşe geçirdiğim şoklarla ilgiliydi herhâlde.

Caner’in Cinayet Büro’da bir detektif olması, daha da ötesi Serdar gibi “Nişantaşı Canavarı”nın peşindeki ekipte görev yapması değil beni afallatan şey. Buna ihtimal vermiyip haftalar boyunca her şeyi ona bülbül gibi şakımamdım.

Saflığımı, salaklığımı görüyorsunuz, değil mi?

Caner beni alıp binanın teras katındaki kafeteryaya götürdü, orada birer sütlü kahve ısmarlayıp en dipteki masaya çöktük. Polislerden beklenmeyecek kadar güzel bir yerdi polis kafeteryası. Terasta yeşil bitkiler, çiçekler, hafif bir müzik falan... Birol da birkaç metre ötemizde oturmuş, çay içip kahvaltı etmekteydi.

“İstanbul’un Sırları”nı konuştuk biraz. “Dün dış çekimlere geçtik” dedi. Çok içten görünüyordu. “Hem gündüz, hem de gece çalışıyoruz, canımız çıkıyor.”

Onun polis olmasına çok şaşırmış olduğumu söyledim. Zaman zaman ondan şüphelenmekle birlikte, gerek tipi itibarıyla, gerekse yaptığı işteki başarısı nedeniyle bu olasılığı göz ardı ettiğimi belirttim.

“Sizi gerçek bir dekor tasarımcısından ayırt etmek imkânsız” dedim. “Gerçi beni kandırmak zor bir şey olmasa gerek...”

Güldü bu sözlerime. “O kadar da değil” dedi. “Görevim icabı aranızda sızıp sizi sorgulamış olduğum için bana kızmadınız, değil mi?”

“Yok, estağfurullah” dedim. “Bunda kızılacak bir şey yok. Siz vazifenizi yapmışsınız da ben...”

Lafımı ağızımdan kapıp tamamladı. “Sizden neden şüphelenmiş olduğumu anlamadınız, bana bunu soracaksınız, değil mi?”

“Evet.”

“Erdal’ı Nadia’yla tanıştırmış olmanız bile sizden kuşku duymak için yeterli bir sebep... Sizi seven ve sizden çocuk bekleyen bir kadını katiline kurban olarak sundunuz ve...”

Kulaklarımı kapattım orada. Dinlemedim, duymadım. Sonra gözlerimi de sımsıkı yumdum. Başımı önüme eğdim ve hiçbir şey söylemedim, Doktor, buna bir mazeret arayıp bulamazdım zaten. Nadia’yı ve karnındaki bebeği ben öldürmüş sayılırdım. Adam benden şüphelenmekte yerden göğe kadar haklıydı.

“Kötü bir insanım ben, Caner Bey. Esasında cezayı çoktan hak ettim de... Sizin için ne yapabilirim? Elimden gelen her şeyi yapacağıma emin olabilirsiniz, çünkü ben değişmeye karar verdim ve değiştim artık. Başka birisi oldum.”

Bunları Caner’e söylerken nasıl duygular içinde olduğumu anlatmama gerek yok herhâlde, yalnızca tövbekâr olmakta ne kadar kararlı olduğumu anlatmak istedim.

Caner de söylediklerime sevinmiş görünüyordu. Beni teşvik edici sözler söyledi. Olaylarla ilgili kanıtları ve kendi görüş ve şüphelerini özetledikten sonra, ikinci cinayetin katilini bulmak için benden yardım talep etti.

Merve’yi benim öldürdüğümü düşünmüş olmalarından dolayı onları suçlayamazdım. Vicdanım o kadar rahatsız ki emekli olmuş bir seri katilmişim gibi hissetmekteyim kendimi. Bu yüzden de Caner’e günah çıkartmak istedim. “Serdar Bey’e de, size de bana yaptıklarınızdan dolayı hiç kızmıyorum” dedim. “Benden şüphelenmekte haklısınız. Masum insanların zarar görmesine, kurban edilmelerine neden oldum.”

Az önce tamamen kilitlenmiş olan çenem açıldı, Caner'e anlatım da anlattım. Nasıl bir insan olduğumu keşfetmemin ötesinde, henüz beş yaşında bile değilken kardeşimi nasıl öldürdüğümü ve Nadia'ya yapmış olduğum cinayetten beter kötülükten kaynaklanan pişmanlığımı ve sonra da karım Şeyma'yı öldürmeyi aklımdan geçirmiş olduğumu söyledim.

"Şimdi artık kimseye bir kötülük yapmayacağım" dedim. "Tövbe ettim."

"Allah affetsin sizi" dedi Caner. "Pişman olmak ve iyi bir insan olmaya çalışmak da önemli..."

"Öyle olmalı" dedim.

Sonra sıra Merve'ye geldi.

"Merve, benim asistanım olduğunda, otomatikman bir hedef hâline dönüştü" dedim. "Öldürülmesinin nedeni bu..."

"Evet, ben de öyle düşündüm. Başka bir sebep olsa bile, cinayetin şekli bunu sizinle bağlantılı yapıyor" dedi Caner. "Geriye başka bir seçenek kalmıyor."

"Bunu nasıl kanıtlarsınız bilemiyorum. Şu elinizdeki doku analizi yeterli olur mu?"

"Olur tabii" dedi.

Merve'nin öldürülmeden önce ilaçlanması meselesinin aklına takıldığını söyledi sonra. Bunu bilmiyordum, Doktor, sizin bana yazmış olduğunuz şu antidepresanlardan birini kullanmış, Merve'ye şarabın içinde erittiği iki, belki de üç tablet toz hâline getirilmiş Xanax vermiş katil... İşini bitirmeden önce, bununla Merve'yi bir güzel uyutmuş.

"Xanax'lar benden aşırılmış olabilir" dedim. "Sanki geçen gün öyle bir şey olmuştu. Eve gidince paketi kontrol ederim."

"Tam kadın işi" diye mırıldandı Caner. "Merve ilacı içtikten on beş dakika sonra sersemlemiş olmalı. Arkasını döndüğünde tahta mücevher kutusuyla kafasına vurup bayılmış."

Merve'nin başına aldığı darbenin, arkası dönükken yapılmış olduğunu kesin olarak tespit ettiklerini söyledi Caner. Sonra, katil bir fular ya da bez parçasıyla nefessiz kalana kadar boynunu sıkmış.

"Merve son nefesini verirken kendine gelmiş ve epeyce direnmiş" dedi. "Öyle görünüyor. Tahminime göre, katilin kollarının üst kısımlarını tırmalamış, ancak bunlar zavallı-cığın canını kurtarmasına yetmemiş."

"Merve çok tatlı, çok iyi bir insandı. Korkunç bir şey bu olan biten... Onu şimdiden çok özledim, kolum kanadım kırılmış gibiyim kaç gündür. Ah, içim yanıyor Caner Bey..."

"Katil işini bitirdikten sonra kızı bir güzel soymuş, üzerine seksi iç çamaşırlarını, fileli çoraplarını, jartiyerini giydirmiş ve yatağa yatırmış."

"Ya çiçek buketi?"

"Gelirken almış olmalı. Üç adet kırmızı gül... Bir dostluk ziyareti yapar gibi gelmiş eve. Çevredeki çiçekçilerden birinin etiketini çöpte buldum ve araştırdım."

"Eee?"

"Bir kanıtımız daha oldu" dedi. "Çiçekçi fotoğraf üzerinden kimliğini belirledi."

Hay Allah...

"Bu da iyi olmuş" diye kekeledim. "O zaman iş neredeyse kesinleşmiş."

Caner onayladı beni. "Yine de kafamda çözemediğim bazı karanlık noktalar olduğunu söylemeliyim" dedi. "Belki bu konuda bana yardım edebilirsiniz."

"Nedir?"

Sol yanımızdaki pencereden düşünceli gözlerle dışarı baktıktan sonra iç geçirdi Caner. "Leyla, o gece yemeğe biraz gecikerek saat dokuza doğru geldi" dedi katilin adını ilk kez zikrederek. "Üzerine uzun kollu bir blûz giymişti. Demek ki eve uğrayıp üzerini değiştirmiş."

Caner'in benimle oyun oynamadığını o anda idrak ettim

Doktor, yani benim ağzımı falan aramıyor, katilin adını söylememi beklemiyormuş. Leyla olduğunu zaten biliyormuş.

“Nereden anladınız bunu?” diye sordum.

“İki gün sonra yapılan çekimler için giyinip soyunurken kollarındaki tırnak izlerini fark edip sordum” dedi. “Bunları kedisi Arabella’nın yaptığını söyledi, hayvan onu sık sık tırmalamış.”

Leyla’nın önceki sabahki Facebook sohbetinde söyledikleri aklıma geldi, evet, hiç şüphe yoktu ki Caner’le de yatmıştı. Yoksa evdeki kedinin adını ve vücudunun mahrem yerlerindeki yarayı bereyi nasıl bilebilirdi. Tevekkeli değil, bu adamla birlikte üçlü dörtlü yapmayı teklif edip duruyordu.

Sözleri aklıma gelince köpürdüm. “Yalan söylemiş, çünkü Arabella’nın tırnaklarını her hafta kestirtiyor veterinerde!” dedim.

Tepkime şaşırdı. “Konu bu değil” dedi Caner. “O gece işini görürken muhtemelen kısa kollu bir şey giymişti. Çiziklerin kumaşın üzerinden bu derinlikte olması ve derisinin Merve’nin tırnak aralarında kalması mümkün olmadığına göre...”

“Eve gidip üzerini değiştirdiğini söylüyorsunuz.”

“Evet. Leyla Merve’yi siz oraya gelmeden hemen önce, belki de kapıyı çaldığınız esnada öldürmüştü” dedi. “Sizi apartmana girerken gördüler, onu ise görmediler. Merve’nin evine geldiğinizde Leyla zaten içerideydi.”

Bir şey söylemedim. Nasıl olmuşsa olmuş, Merve’yi benimle olan evlilik hayalleri ve kıskançlık yüzünden katletmişti o vicdansız. Deliydi zaten bu kadın, anlattım ya size!

Doğrusunu anlatmadım mı? Yok canım, olur mu hiç? Hem artık kendime bile yalan söylemiyorum, görüyorsunuz işte. Bakın, sizin sayenizde kendimi bulup tövbekâr oldum, milyon kere teşekkür ederim size.

“Tespit edilmiş olan ölüm saati, akşam yedi buçuk sekiz arası... Biliyorsunuz” diye devam etti Caner. “Cinayetten

yaklaşık üç saat sonra OYİ ekibiyle Birol oraya geldi. Gül ile birlikte Merve'nin evine vardığımızda henüz cesedi soğumamıştı.”

“Ne demek bu şimdi?”

“Cinayetten altı saat içinde yapılmış incelemede, ölüm saatinde fazla yanılma payı olmaz. Hesaba göre Leyla'nın infazı yapıp da Merve'nin cesedini hediye paketi hâline getirerek yatağına taşıyıp evine gidip de üzerini değiştirdikten sonra Nevizade'ye gelebilmesi için bu işi uçarak yapmış olması gerekirdi.”

Ben bir yorumda bulunmayınca devam etti Caner. “Şöyle düşünelim: Diyelim ki cinayet saati yedi buçuk, yani olabileceğin en erkeni... Tam da sizin cinayet mahalline, Merve'yi almaya geldiğiniz saat...”

“Eee?”

“Leyla Merve'yi öldürdü, sonra da mizansenini hazırlamaya başladı. Ortalığı topladı, kızı yatağına taşıdı. Nasıl taşıdı orası da bir muamma ya, hadi neyse... Orada onu soydu, sonra giydirdi; çoraptı, çamaşırdı, çiçekti, fiyonktu, saçtı baştı... Hepsi de uzun zaman alan ve bir kadının yapması güç işler...”

Bana anlamlı gözlerle dönüp baktı gibi geldi Doktor, orada irkildim biraz ne yalan söyleyeyim. Sırtımdan aşağı doğru bir ürperti hissettim. Yutkundum, bir şey söylemedim.

“Yarım saatten kısa bir sürede bütün bunları yapması imkânsız. Hadi insanüstü bir gayret gösterip yaptı ve saat sekizde oradan çıktı diyelim. Merve'nin Teşvikiye'deki eviyle kendi evi arası yürüyerek en az yirmi beş dakika, hadi oraya yürümedi, taksiye bindi ve Osmanbey'e öyle gitti, yine en az yirmi dakika...”

Ağzımı açtım ama bir ses çıkmadı.

“Kapıyı açtı içeri girdi. Oldu saat sekiz buçuk... Üzerini değiştirdi, üstünü başını toparladı, taksiye binip de Nevizade'ye geldi. O trafikte helikopterle bile yarım saatten önce

gelemezdi, ama o gelebildi, çünkü Merve'nin işini bitirince, planın devamını ortağına devredip öyle çıkmıştı evden."

"Yani?"

"Leyla'nın bir suç ortağı vardı" dedi Caner gayet sakin. "Aynı zamanda azmettiricisi... Dediğim gibi, Leyla infazi yapar yapmaz, kimseye görünmeden Merve'nin evinden çıktı. İşin erkek kuvveti gerektiren kısmını ortağı tamamladı. Cesedi kaldırmak, yatağa koymak, giydirmek..."

"E-evet, olabilir tabii..."

"Suç ortağı, sekizi az geçe çıktı oradan. Arabası kapının önündeydi, bastı mı yarım saatte giderdi Galatasaray'a..."

Gözlerime baktı sonra... Orada ne gördü bilmiyorum, ama ben o anda çözülüp dağıldım.

"Merve'yi, birlikte hazırlamış oldukları plan çerçevesinde öldüren Leyla'nın ve ona yardım eden ortağının bir sonraki adımdaki niyetleri Şeyma Hanım'dan ebediyen kurtulmaktı elbette, ama o polisin kendisinden şüphelenmekte olduğunu anlayınca, işe devam etmekten vazgeçti."

Kendimi tutamayıp hüngür hüngür ağlamaya başladım yine. Oradaki gariban hâlim kendime o kadar zavallı geldi ki, gözyaşlarımı durduramaz oldum. Sağdan soldan masalardaki polisler bize bakıp duruyorlardı, hepsi anlayışlı ve kibar insanlarmış; kimse benimle alay etmeye kalkışmadı.

"Vazgeçti, çünkü yakalanacağını anladı."

Orada ne kadar süre öyle kaldım, bilmiyorum. Ayağa kalkıp lavaboya gitmek, orada yüzümü gözümü yıkayıp kendime gelmek istedim, ama yapamadım. Sanki kanım damarlarımdan çekilmişti Doktor; korku, heyecan, kaygı bitmiş, ama yerini bir felç durumu almıştı.

"Oysa bütün hikâye, bütün hayaliniz Nişantaşı Canavarı'nın Şeyma'yı öldürmesi üzerine kurulmuştu. Evet, tapular, hisseler henüz varislerine intikal etmemişti, ancak Şeyma'nın babası Abdullah Karaalioğlu geçen Eylül'de ebediyete intikal etmişti."

“B-ben ama bunu...”

“Toplam net varlığının en azından üç yüz milyon lira olduğu hesaplanmaktaymış rahmetlinin... Payınıza düşecek olan yüz milyonla hayat çok güzel olabilirdi. Böylece Leyla da özlem duyduğu lüks hayata kavuşurdu.”

Sırtımdan soğuk terlerin boşaldığını hissettiğimde tüylerim diken diken oldu ve her yanıma ateş bastı birden. Ağzımı açtım, ama tek bir sözcük bile çıkmadı. Çıkamadı.

Caner beni teselli etmek ister gibi omzumu sıvazladı. “Hayatta her şeyin bir bedeli var, Varol Bey. Yazık oldu, akıl durduran bir histeri yüzünden gencecik yaşta can veren Merve’ye...”

“Çok üzgünüm” diyebildim.

Derin bir iç geçirdi. “Yarın akşam Merkez’e gelin, ifade-nizi alsınlar. Size bir buçuk gün izin verelim, biraz dinlenirsiniz” dedikten sonra ayağa kalktı.

Nostradamus ekibinden olmamın hatırına binaen kıyak geçmişti Caner. Eh, sağ olsun, var olsun... Esasında, herkesin bildiği gibi, benim durumumda birini anında alırlar, atarlar içeri. Ceketinin iç cebinden, üzerinde “Cinayet Büro Âmirliği” logosuyla birlikte adı yazılmış gerçek kartvizitini çıkartıp uzattı. Göz kırptı. “Pişmanlık duymanız çok iyi bir şey” dedi.

Kartı alıp cebime koydum. Derin bir nefes alıp biraz bekledikten sonra, “Evet, ben de öyle hissediyorum” dedim dağılmış vaziyette. “Ne kadar değiştiğimi görüyorsunuz değil mi?”

“Görüyorum, evet” dedi gülümseyerek. Cep telefonundan saatine baktı. “Şimdi sizinle vedalaşıp eve dönmek zorundayım. Misafir gelecek.”

“Yaa... Gül Hanım’a selamlarımı söyleyin” dedim. “Ben de kalkarım birazdan. Şeyma merak etmiştir beni.”

“Peki, her ne kadar kendisini tanıımıyorsam da siz de eşinize hürmetlerimi iletin lütfen” dedi. Sözlerine bir şeyler daha ilave etmek ister gibi ağzını açtı, sonra bundan vazgeçti.

“Yarın akşam görüşmek üzere hoşça kalın.”

“Siz de hoşça kalın.”

Arkasına bile bakmadan turnikeli kafeterya çıkışına doğru yürüdü. Ortam iyice kalabalıklaşmıştı. Kapının tam önünde sırtı bize dönük olarak duran Serdar, Caner’in dışarı çıkmakta olduğunu fark edince ayağa kalktı, göz ucuyla bana baktıktan sonra hemen arkadaşının yanına seğırtti. Salonun öbür ucunda oturduğundan, o haydudun bizimle aynı salonda olduğunu görmemişim.

Birol da oralardan bir yerlerden yanlarına gelip curcunaya katıldı. Ayaküstü epeyce konuştuktan sonra Serdar beş istedi, Caner verdi, hepsi birbirlerine sarılıp kucaklaştılar. Sevinçlerini paylaştılar. Neşe içinde sohbet edip şakalaşırlarken melül mahzun öylece onlara bakakaldım Doktor; doğru dürüst hiçbir arkadaşımın olmadığı bir kez daha aklıma geldi. Kışkandım, içim burkuldu, yalnızlığım da hayıflandım biraz, ne yalan söyleyeyim.

“Son pişmanlık fayda etmez” dedim kendi kendime.

MACERAPEREST KİTAPLAR

Erol Üyepazarcı Korkmayınız Mister Sherlock Holmes! **İstanbul Mecusileri / Kathryn İzgi** Sirdeniz **“Mısır” Polisileri / Elizabeth Peters** Kumsaldaki Timsah • Firavunların Laneti • Mumya Sandukası • Vadideki Aslan • İsis Rahibesinin Esrarı **Jeremiah Healy’nin “John Cuddy Polisileri”** Muhbir • Kuğu Dalışı • Tıpkı Uyku Gibi • Kurbanlık Koyun • Kör Atış **Hazırlayan Lawrence Block** Ustaların Seçtikleri **Lawrence Block’tan “Bernie Rhodenbarr Hırsızlamaları”** “Gönülçelen” Hırsız • Kütüphanedeki Hırsız • Mondrian Gibi Resim Yapan Hırsız • Umduğunu Değil Bulduğunu Yiyen Hırsız **Lawrence Block’tan “Matthew Scudder” Polisileri** Çiçekler Ölürken • Ölmeyi Bekle • Herkes Ölür • Kötüler Bile • Bir Dizi Ölü Adam • Şeytan Biliyor ki Ölüsün • Mezbahada Dans • Bıçak Sırtı • Kutsal Bar Kapandığında • Ölmenin Sekiz Milyon Yolu • Buzkıracağı Cinayetleri • Ölümün Ortasında • Cinayet ve Yaratma Zamanı • Babaların Günahları **Lilian Jackson Braun’dan “Jim Qwilleran Maceraları”** Brahms Dinleyen Kedi • Kırmızı Gören Kedi • Çenesini Tutamayan Kedi • Kanepe Atıştıran Kedi • Tersten Okuyan Kedi **John Harvey’in “Charlie Resnick” Polisileri** Çocuk Cinayetleri • Neşter Darbeleri • Kötü Muamele • “Yalnız Kalpler” Cinayetleri **“Richard North Patterson” Polisileri** Birinci Dereceden Cinayet • Bir Çocuğun Gözleri • Son Karar • Suskun Şahit **“Türkiye” Polisileri / Çağatay Yaşmut** Kadıköy Cinayetleri • Beni Yavaş Öldür • Şarkılar Susunca • Beyoğlu Çıkmazı **Çağan Dikenelli** Yüreksöken Cinayetleri • Kör Fahişe Bıçağı **Barbara Nadel** Uyuşturucu Kafesi **Julian Rathbone** Bıçak Atmada Üstüme Yoktur • Ölüm İlacı **Lee Child’in “Jack Reacher” Gerilimleri** Düşman • Öldüren Kumpas **Val McDermid’den “Kate Brannigan” Polisileri** Kadın Genleri • Temiz İş • Kırık Çete • Ters Tepki • Öldürücü Darbe **“Carol Jordan / Tony Hill” Polisileri** Deniz Kızları Şarkı Söylüyor • Kandaki Tel **Fantastik / “Clive Barker” Kitapları** Ezelistan • Muhteşem Gizli Gösteri • Kan Kitapları (Birinci Kitap) • Kan Kitapları (İkinci Kitap) • Kan Kitapları (Üçüncü Kitap) • Galilee • Kabal • Kutsanma Ayini **Dizi dışı / Lawrence Block** Büyük Kasaba

EDEBİYAT / ROMAN

Murat Kınikoğlu Ölmeden Önce **Nilüfer Kuyaş** Yeni Baştan **Susanna Clarke** Jonathan Strange ve Bay Norrell **Vikas Swarup** Altı Şüpheli • Kim Bir Milyar Kazanmak İster? **Margaret Atwood** Antilop ve Flurya • Kör Suikastçı • Nam-ı Diğer Grace **Antoine Audouard** Elveda Birtanem **Bárbara Mujica** Frida **Necib Mahfuz** Binbirinci Gecedен Sonra **Helen Humphreys** Fotoğraftaki Tutku **Lisa Huang Fleischman** Surlu Şehrin Rüyası **Stephen Mitchell** Kurbağa Prens **Nahid Sırrı Örik** Kozmopolitler • Gece Olmadan! • Turnede Bir Artist Öldürüldü • Yıldız Olmak Kolay mı? • Kiskanmak • Tersine Giden Yol • Sultan Hamid Düşerken **Mithat Cemal Kuntay** Üç İstanbul **Meaghan Delahunt** Mavi Evdekiler **Alev Lytle Croutier** Gözyaşı Sarayı **Ümit Ünal** Kuyruk **John Berendt** İyiliğin ve Kötülüğün Bahçesinde Geceyarısı **Ayhan Bozırat** Dört Yol Ağzındaki Ev **Zafer Aracagök** Sıfiroğrafya **Edith Wharton** Masumiyet Çağı **Willa Cather** Alexander'ın Köprüsü • Amansız Düşmanım **Zafer Hanım** Aşk-ı Vatan

EDEBİYAT / HİKÂYE / DENEME

Prens

Niccolò Machiavelli

Decameron

Giovanni Boccaccio

Uğurlu Adamlar

Mustafa Türker Erşen

Adatepe Öyküleri

Mahmut Boynudelik

San'atkarlar

Nahid Sırrı Örik

Kırmızı ve Siyah

Nahid Sırrı Örik

Eve Düşen Yıldırım

Nahid Sırrı Örik

Öyküler Seni Söyler

Sefa Kaplan

Beklemek ve Ummak

Faruk Şüyyün

Ben Steve:

Steve Jobs Konuşuyor

George Beahm

Bir Arkeoloji Detektifinin

Maceraları

Faruk Şüyyün

Fettan Vişne,

Günahkâr Elma

Ayşe Kilimci

Puro, Mavi

Dumandaki Lezzet

Deniz Gürsoy

Nargile,

Bir Nefes Keyif

Deniz Gürsoy

Tespîh, Parmak

Uçlarındaki Huzur

Deniz Gürsoy

Bize Göre

Ahmet Haşım

OĞLAK GÜZEL KİTAPLAR

Dünyamızı Şekillendiren Olağanüstü Bitkiler
Helen ve William Bynum

Türkiye'nin Mantarları-1
Jilber Barutçıyan

Playboy, Barmenin Rehberi
Thomas Mario

Yemek Damak Tadının Tarihi
Paul Freedman (ed.)

Emperyal Çağ
Robert Aldrich (ed.)

Tarihteki Yetmiş Büyük Yolculuk
Robin Hanbury-Tenison (ed.)

Turkish Cuisine in Historical Perspective
Deniz Gürsoy

Bütün Zamanların Yetmiş Büyük Savaşı
Jeremy Black (ed.)

Gizli Örgütler
Jean-François Signier (ed.)

Larousse Gastronomique

Tarih Boyunca Akdeniz Uygarlıkları
David Abulafia (ed.)

Tarihin Süzgecinde Mutfak Kültürümüz
Deniz Gürsoy

Çerkes Güzeli
Irvin Cemil Schick

Eski Dünyanın Yetmiş Büyük Gizemi
Brian M. Fagan (ed.)

OĞLAK BİLİMSEL KİTAPLAR

Rekin Teksoy'un Ansiklopedik
Sinema Terimleri Sözlüğü
Rekin Teksoy

✱✱

Rekin Teksoy'un Sinema Tarihi
Rekin Teksoy

✱✱

Rekin Teksoy'un
Türk Sineması
Rekin Teksoy

✱✱

Turkish Cinema
Rekin Teksoy

✱✱

"Saadetim yıldızı sultanım"
Necdet Sakaoglu

✱✱

Bu Mülkün Kadın Sultanları
Necdet Sakaoglu

✱✱

Bu Mülkün Sultanları
Necdet Sakaoglu

✱✱

Fatih Sultan Mehmed
ve Zamanı
Franz Babinger

✱✱

Türkiye'nin Kadınları
Lucy M. J. Garnett

✱✱

Bir Film Nasıl Okunur?
James Monaco

✱✱

Türkiye'de İslamcı
Kitle Seferberliği
Jenny B. White

Açıklamalı Yemek ve Mutfak
Terimleri Sözlüğü
Nevin Halıcı

✱✱

İslam ve Ekoloji
R. C. Foltz, F. M. Denny ve
A. Baharuddin (ed.)

✱✱

Şüpheli Kimlikler
Simon A. Cole

✱✱

Büyük Fizikçiler
William H. Cropper

✱✱

Hata Neredeydi?
Bernard Lewis

✱✱

Kutsal Olmayan Savaş
John L. Esposito

✱✱

Elmas / Matthew Hart

✱✱

Kaybolan Sesler
Daniel Nettle &
Suzanne Romaine

✱✱

Bir Albüm Dolusu Cinayet
Eugenia Parry

✱✱

$E=mc^2$ / David Bodanis

✱✱

Film Müziği / Sadi Konuralp

✱✱

I. Ulusal Okul Kütüphanecileri
Konferansı Bildiriler
Yayına hazırlayan
Ayşe Yüksel